#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MICHAEL CONNELLY

KARANLIK SAATLER

RENÉE BALLARD ve
HARRY BOSCH
POLİSİYESİ

nemesis
KİTAP

NEMESİS KİTAP / Polisiye
Yayın Numarası: 657

Karanlık Saatler Michael Connelly

Kitabın Özgün Adı: The Dark Hours
Çeviren: N. Bengisu Günaydın

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Argun Aydın
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2022 © Michael Connelly, 2021

Bu kitap, Little, Brown and Company, New York, New York USA ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür.
Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

ISBN: 978-625-8400-53-3
Baskı: Temmuz 2022

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah. 147. Sok. 9-13A Esenyurt / İstanbul
Tel.: (0212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

MICHAEL CONNELLY

KARANLIK SAATLER

Çeviren: N. Bengisu Günaydın

nemesis
KİTAP

Başından beri çevirmenim, editörüm ve arkadaşım olan Rober Pepine'e.

*Merci beaucoup, mon ami.**

* (Fr.) Teşekkür ederim, dostum. (ç.n.)

BÖLÜM BİR

GECE YARISI ADAMLARI

1

Havanın yağışlı olması bekleniyordu, böylece yılda bir kez gerçekleşen kurşun yağmuru gölgede kalacaktı. Ne var ki hava durumu tahminleri yanlıştı. Siyahla mavi arası renge bürünmüş gökyüzü berraktı. Renée Ballard, Cahuenga üstgeçidindeki barınakların bulunduğu bölgenin kuzeyinde pozisyon alarak kendini sıradaki saldırıya hazırladı. Tek başına olmayı yeğlerdi ama pek de gönüllü olduğu söylenemeyecek bir ortakla beraberdi. Hollywood Cinsel Suçlar Birimi'nde gündüz vardiyasında çalışan kıdemli bir memur olan Dedektif Lisa Moore'un o an için tek isteği evde, erkek arkadaşının yanında olmaktı ama yılbaşı arifesinde herkes görev başındaydı. Olağanüstü güvenlik uygulaması: Emniyet mensupları üniformayla on iki saat çalışacaktı. Ballard ve Moore akşam altıdan beri iş başındaydı, devriye oldukça sakin geçiyordu fakat yılın son gününde saatler gece yarısını göstermek üzereydi ve curcuna koptu kopacaktı. Üstelik Gece Yarısı Adamları hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Ballard ve gönülsüz ortağı çağrı geldiğinde hızla harekete geçebilmek için tetikte olmalıydı.

"Burada beklemek zorunda mıyız?" dedi Moore. "Şu insanlara bak. Nasıl böyle yaşayabiliyorlar ki?"

Ballard çöp yığınlarından yapılmış derme çatma barınakları ve altgeçidin her iki tarafını kaplayan inşaat molozlarını inceledi. Sterno* tenekeleriyle tutuşturulmuş birkaç ateş kümesi ve kısıtlı yaşam alanlarında amaçsızca dolanan insanları gördü. O kadar kalabalıktı ki barakaların bazıları seyyar tuvaletlerin sınırına dayanmıştı. Şehir yönetimi, insanlık haysiyetini ve bölgenin temizliğini bir nebze de olsa muhafaza edebilmek için kaldırımlara seyyar tuvaletler koymuştu. Üstgeçidin kuzeyinde Dell olarak bilinen, yamaca bakan apartmanlardan oluşan bir yerleşim bölgesi yer alıyordu. İnsanların; mahallenin sokaklarına, bahçelerine tuvaletlerini yaptığına dair sayısız ihbardan sonra şehir yönetimi taşınabilir tuvaletlerle çözüm buldu. Bunu *insani bir çaba*, olarak adlandırıyorlardı.

"Öyle bir soru sordun ki sanki buradaki herkesin üstgeçidin altında yaşamayı istediğini düşünüyorsun," dedi Ballard. "Başka seçenekleri varmış gibi. Nereye gidecekler ki? Devlet onlara tuvalet verdi. Sadece sıçmalarını sağladı, başka da bir şey yaptıkları yok."

"Neyse," dedi Moore. "Sıçtığımın şehrindeki her üstgeçit ayrı keşmekeş. Sanki üçüncü dünya ülkesi. İnsanlar sırf bu yüzden şehri terk edecekler."

"Çoktan ettiler bile," dedi Ballard. "Neyse, bizim bir yere ayrıldığımız yok. Son dört yılbaşı gecesini burada geçirdim, atışlar başladığında en güvenli yer burası."

Kısa süre sessiz kaldılar. Aslında Ballard da şehirden ayrılmayı düşünmüştü, belki de Hawaii'ye dönmeyi... Bunu istemesinin sebebi Los Angeles'ı esir alan evsizlik sorunu değil her şeydi. Şehir, iş, hayat... Hem pandemiyle hem de toplumsal huzursuzluk ve şiddetle dolu berbat bir yıl olmuştu. Polis merkezinin itibarı karalanmıştı, o da bundan nasibini almıştı. Savunduğunu, koruduğunu sandığı insanlar hem mecazi hem de

* Metil alkolün, jel kıvamına getirilerek konserve kutularda saklandığı yakıcı madde. (ç.n.)

gerçek anlamda yüzüne tükürmüştü. Onun için atlatması zor bir sınavdı ve işe yaramadığı hissi iliklerine kadar işlemişti. Ara verip uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Belki Maui Dağları'ndaki annesinin peşine düşüp aradan geçen onca seneden sonra yeniden iletişim kurmayı denerdi.

Tek elini direksiyondan çekti ve gömleğinin kolunu burnuna götürdü. Protestolardan sonra ilk kez üniforma giyiyordu. Göz yaşartıcı gazın kokusunu hâlâ seçebiliyordu. Üniformasını iki kere kuru temizlemeye vermişti ama koku kumaşa işlemiş, kalıcılaşmıştı. Geride bıraktıkları yılın hatırasıydı.

Pandemi ve protestolar her şeyi değiştirmişti. Polis merkezi olaylar üzerine hamle yapmak yerine, önceden müdahale etmeye başlamıştı. Değişim bir şekilde Ballard'ı da akıntıya sürüklemişti. İstifa etmeyi çokça düşünür olmuştu. Ta ki Gece Yarısı Adamları ortaya çıkıncaya dek. Onlar Ballard'a bir amaç vermişti.

Moore saatini kontrol etti. Ballard fark etti ve araç saatine şöyle bir baktı. Bir saat gerideydi ama hesaplamasına göre gece yarısına iki dakika kalmıştı.

"Al işte," dedi Moore. "Şu herife bak."

Arabaya yaklaşan adama bakıyordu. Sıcaklık on beş derecenin altındaydı ama adamın üstünde hiçbir şey yoktu ve çamur içindeki pantolonunu elinde taşıyordu. Maske de takmıyordu. Moore'un camı çatlaktı, hemen tuşa basıp camını kapadı ve arabayı kilitledi.

Evsiz adam arabanın camını tıklattı. Adamın dediklerini camın ardından duyabiliyorlardı.

"Selam, memur hanımlar, bir sorunum var."

Ballard'ın sivil arabasındaydılar ama Ballard üstgeçidin altındaki refüje park edince, yanıp sönen çakar lambasını çalıştırmıştı. Üstelik üniformalıydılar.

"Beyefendi, maskeniz olmadan sizinle konuşamam," dedi Moore yüksek sesle. "Gidip bir maske alın."

"Ama beni soydular," dedi adam. "Şuradaki sürtük ben uyurken her bokumu çalmış."

"Beyefendi, maskenizi takıncaya kadar size yardım edemem," dedi Moore.

"Maskem falan yok benim," dedi adam.

"O zaman kusura bakmayın, beyefendi," dedi Moore. "Maske yoksa yardım da yok."

Adamın savurduğu yumruk, Moore'un camına çarptı. Camı kırmak amacıyla atılmasa da Moore'u geriye sıçrattı.

"Beyefendi, arabadan uzaklaşın," diye emretti Moore.

"Siktir git," dedi adam.

"Beyefendi, arabadan indiğim anda hapishaneye gidersiniz," dedi Moore. "Hâlâ korona olmadıysanız gideceğiniz yerde kesinlikle olacaksınız. İstediğiniz bu mu?"

Adam uzaklaşmaya başladı.

"Siktirin," dedi yine adam. "Polisleri sikeyim."

"Bunu ilk kez duymuyoruz," dedi Moore.

Moore saatini tekrar kontrol ederken Ballard da araç saatine baktı. 2020'nin son dakikasıydı, Moore için, şehirdeki ve dünyadaki insanlar için yılın bitmesine çok az kalmıştı.

"Tanrı aşkına, başka bir noktaya geçebilir miyiz?" diye söylendi Moore.

"Çok geç," dedi Ballard. "Dedim ya, burada güvendeyiz."

"Bu insanlar varken güvende değiliz," dedi Moore.

2

Mikrodalga fırında patlayan bir mısır paketi gibiydi. Yılın son geri sayımı sırasında birkaç patlama ve ardından da yaylım ateşi. Silah atışlarının sıklığında sesler birbirinden ayırt edilemez hâle gelmişti. Adeta bir mermi senfonisi. Aralıksız beş dakika boyunca kesintisiz atış oldu, yeni yılı kutlayanlar, onlarca yıllık bir Los Angeles geleneğine uyarak silahlarını gökyüzüne ateşlediler.

Her yükselişin bir inişi vardı ancak kimse bunu umursamazdı. Los Angeles şehrindeki her yeni yıl, beraberinde tehlikeyi de getirirdi.

Silah seslerine havai fişekler ve maytaplar eşlik ediyordu. Tüm bu sesler takvimin yılları değiştikçe şehre özgü bir tını yaratıyordu. Kurşun yağmuruyla ilgili tahmini on sekiz ihbar gelecekti. Genelde en büyük hasarı otomobillerin ön camı alırdı, gerçi geçen sene Ballard'ın denk geldiği bir vakada kurşun çatıdan sekerek aşağıdaki sahnede dans eden striptizcinin omzuna isabet etmişti. Seken kurşun kadının derisini sıyırıp geçmişti. Ama cam tavandan kopan sivri bir parça, sahneye yakın oturan bir müşterinin başına çizik atmıştı. Adam olayı polise bildirmemeyi tercih etmişti çünkü ailesi o esnada onu farklı bir yerde biliyordu.

Ne kadar ihbar gelirse gelsin, devriye memurları vakaların çoğunu idare ediyordu, bir dedektif yetkilendirilmediği sürece tabii. Ballard ve Moore genellikle tek bir ihbar için tetikteydi. Gece Yarısı Adamları. Çözüme ulaşabilmek için failin bir hata yapmasını ya da arkasında bir delil bırakmasını umarak yeniden atağa geçmesini beklemek acıklı bir durumdu.

Gece Yarısı Adamları, Ballard'ın bu tecavüzcü gruba taktığı bir isimdi. Gece Yarısı Adamları beş haftalık bir süre zarfında iki kadına saldırmış, kadınlara sırayla tecavüz etmişti. İki saldırı da resmi tatil gecelerinde meydana gelmişti; Şükran Günü ve yılbaşı gecesi. Vakaları birbirine bağlayan DNA bulguları değil, faillerin davranış biçimleriydi çünkü Gece Yarısı Adamları arkalarında DNA kalıntısı bırakmayacak kadar dikkatliydi. İki saldırı da gece yarısından kısa süre sonra gerçekleşmişti ve dört saat kadar sürmüştü. Failler dört saat boyunca kadınlara kendi yataklarında sırayla tecavüz etmişler, işkence sırasında kadınların boğazlarına dayadıkları bıçakla saçlarından büyük tutamlar keserek eziyetlerine son vermişlerdi. Saldırılar daha birçok aşağılayıcı hareketle doluydu, bu sayede vakalar birbiriyle ilişkilendirilerek iki kişilik tecavüz ekibi iddiasının daha da detaylandırılmasını sağlamıştı.

Gece vardiyasında çalışan bir dedektif olduğu için iki vakanın soruşturmasını da Ballard yürütmüş fakat daha sonra vakayı Hollywood Cinsel Suçlar Birimi'ndeki gündüz vardiyasında görevli dedektiflere devretmişti. Lisa Moore, bu üç kişilik dedektif ekibinin üyelerindendi. Ballard saldırılar gerçekleştiğinde vardiyada görevli olduğu için bu ekibe gayriresmi olarak dahil edilmişti.

Geçmiş yıllarda bir grup seri tecavüzcü, Soygun ve Cinayet Birimi'nin bünyesinde yer alan ve şehir merkezindeki Polis İdari Binası'nda faaliyet gösteren Cinsel Suçlar Birimi'nin dikkatini çekmişti ancak belediyenin, polislerin maaşlarında yaptığı kesintiler bu ekibin dağılmasına neden olunca cinsel saldırı vakalarına her bölgenin kendi dedektif ekipleri bakmak zorunda kal-

mıştı. Bu durum, polis merkezinin finansal desteğinin kesilmesini talep eden protestocuların, farkında olmasalar da amaçlarına ulaştıklarını gözler önüne seriyordu. Yeniden bütçeye alınması için atılan adımlar şehrin politikacıları tarafından reddedildi ama polis merkezi, Minneapolis'te polis şiddeti nedeniyle yaşamını yitiren George Floyd'un ardından çıkan protestolarla baş etmeye çalışırken, haftalarca süren olağanüstü güvenlik uygulamaları ve buna bağlı harcamalar sonucu, polis merkezinin bütçesi tükenmişti. Nihayetinde işe alımlarda durmalar, birimlerin dağılması ve birçok eğitime son verilmesi kaçınılmaz hale geldi. Aslında, bazı kritik alanlarda mali kaynaklar kesilmişti.

Lisa Moore, tüm bu mali sorunların vatandaşlara kalitesiz hizmet olarak dönmesi konusunda kusursuz bir örnekti. Gece Yarısı Adamları vakası, birçok soruşturmada tecrübe edinerek iyi eğitilmiş dedektiflerin olduğu donanımlı özel birimler yerine, yetersiz eleman sayısıyla birden fazla işle boğuşan; geniş bir alana yayılmasına rağmen aşırı nüfuslu bölgedeki her tecavüz, tecavüz girişimi, istismar, taciz ve pedofili vakalarına bakmakla yükümlü olan Hollywood Cinsel Suçlar Birimi'ne verilmişti. Moore da protestolardan sonra polis merkezindeki çoğu kişi gibi emekliliği gelene kadar –emekliliğine daha çok zamanı olsa da– elinden geldiğince az işin altına girmeyi planlıyordu. Gece Yarısı Adamları davası zamanını çalıyormuş gibi geliyordu çünkü sabah sekiz akşam dört rutinini bozuyordu. Günün ilk yarısında evrakları doldurur daha sonra ufak çaplı araştırmalar yürütür ve işini yalnızca telefon ya da bilgisayardan halledemeyecekse merkezden çıkardı. Bu yüzden yeni yıl tatili boyunca Ballard'la gece yarısı devriyesine atanmasını büyük bir hakaret ve angarya gibi karşılamıştı. Öte yandan Ballard ise, dışarıda kadın avına çıkmış iki avcıyı alaşağı etmek için bir fırsat olarak görmüştü bu durumu.

"Aşıyla ilgili ne duydun?" diye sordu Moore.

Ballard başını salladı.

"Muhtemelen senin duyduklarının aynısını," dedi. "Gelecek ay belki."

Bu sefer de Moore başını salladı.

"Şerefsizler," dedi. "Biz de ilk müdahale ekiplerindeniz ve bizim de itfaiyecilerle birlikte aşı olmamız lazım. Onun yerine market çalışanlarıyla aynı zamanda olacağız."

"İtfaiyeciler sağlık hizmetleri olarak kabul ediliyor," dedi Ballard. "Biz dahil değiliz."

"Biliyorum, bu işlerin kuralı böyle. Bizim sendikamız da boktan."

"Sendikayla ilgisi yok. Vali, Sağlık Bakanlığı ve daha bir sürü şey var işin içinde."

"Siktiğimin politikacıları..."

Ballard konuyu kapadı. Sayımlarda ve şehir genelindeki tüm polis arabalarında sıkça bu durumdan şikâyet ediliyordu. Merkezdeki pek çok polis gibi Ballard da çoktan Covid-19'u atlatmıştı. Kasım ayında üç haftalığına yatağa düşmüştü ve şimdi de aşı gelinceye dek onu idare edecek kadar antikorunun vücudunda oluşmasını umuyordu.

Ardından gelen derin sessizlik sırasında Moore'un yanından güneye giden iki şeritten birinde bir devriye arabası park edilmişti.

"Bu adamları tanıyor musun?" dedi Moore, camı kapamak için uzanırken.

"Maalesef," dedi Ballard. "Maskeni tak."

İki polis memurundan oluşan bir devriye ekibiyle karşılaştılar. Smallwood ve Vitello adındaki bu ikilinin damarlarında her zaman gereğinden fazla testosteron dolaşırdı. Virüse yakalanmak için "fazla sağlıklı" olduklarını düşünür ve polis merkezi tarafından şart koşulan maske takma zorunluluğunu ihlal ederlerdi.

Moore maskesini taktıktan sonra camını araladı.

"Tuna teknesinde* durumlar nasıl?" diye sordu Smallwood, yüzünde koca bir gülümsemeyle.

Ballard merkezden verilen maskesini yukarıya çıkardı. Çene kısmında gümüş harflerle LAPD harflerinin kabartması bulunan koyu mavi bir maskeydi.

"Trafiği tıkıyorsunuz, Smallwood,"** dedi Ballard.

Moore, Ballard'a döndü.

"Ciddi misin?" diye fısıldadı. "Küçük tahta mı?"

Ballard başıyla onayladı.

Vitello devriye arabasının tepesindeki polis ışığının düğmesine bastı. Yanıp sönen mavi ışık, üstgeçidin iki yanında bulunan çadırların ve barakaların üzerindeki beton duvarlardaki grafitileri aydınlattı. "Polisleri sikeyim" ve "Trump'ı sikeyim" gibi benzer bir sürü yazı şehir çalışanları tarafından beyaz boyayla kapatıldı ama sloganlar mavi ışığın etkisiyle kendini belli etti.

"Nasıl yani?" dedi Vitello.

"Baksanıza, şurada hırsızlık ihbarı vermek isteyen bir adam var," diye cevapladı Ballard. "Neden gidip ifadesini almıyorsunuz?"

"Siktir et," dedi Smallwood.

"Dedektif işi gibi geldi bana," diye ekledi Vitello.

Muhabbetleri –buna muhabbet denebilirse– her iki arabanın da radyosundan gelen sesle bölündü. Anonsa göre altı-William birliklerinden birine ihtiyaçları vardı. "altı" Hollywood için ve "William" da dedektif anlamında kullanılan kodlardı.

"Seni çağırıyorlar Ballard," dedi Smallwood.

Ballard telsizi orta konsoldaki şarj cihazından çıkarıp cevap verdi.

"Altı-William-yirmi-altı. Devam et."

Telsizden konuşan polis, Ballard'ın Gower'daki yaralamalı silahlı saldırıya bakmasını istedi.

---

* (İng.) *Tuna Boat:* Argoda içinde güzel kadınların oturduğu araca verilen isim. (ç.n.)

** (İng.) *Smallwood:* Orijinal dilinde küçük tahta veya dal parçası anlamında kullanılarak erkek üreme organının küçüklüğüne gönderme yapılır. (ç.n.)

"Gulch," diye seslendi Vitello. "Orada destek ekibine ihtiyacınız var mı, hanımlar?"

Hollywood Birimi, Temel Araba Alanları olarak bilinen yedi farklı devriye bölgesi belirlemişti. Smallwood ve Vitello, Hollywood Hills olarak bilinen, suç oranlarının düşük olduğu ve genellikle beyazların yaşadığı bölgeden sorumluydu. Bu, onları beladan uzak tutmak ve azınlıklarla karşı karşıya kalmalarını önlemek için tasarlanmış bir taktikti. Ne var ki bu plan her zaman işe yaramıyordu. Ballard, onların gece harika bir şehir manzarası olan Mulholland Yolu'nda hatalı park edilen araçların içindeki gençleri tartakladıklarını duymuştu.

Ballard, "Biz hallederiz," diye seslendi. "Siz Mulholland'a dönüp arabalarının camından kondom fırlatan gençleri izleyebilirsiniz. Orada güvenliği sağlayın, beyler."

Ballard, Smallwood ya da Vitello cevap vermeye girişmeden yola koyulmak için arabaya atladı ve gaza bastı.

"Zavallı adam," dedi Moore, sesinde acıma duygusu vardı. "Memur Smallwood."

"Değil mi?" dedi Ballard. "Üstelik her gece küçük tahtasının eksikliğini gidermek için devriyelerde üstün çaba sarf ediyor."

Cahuenga'nın kuzeyine hızla ilerlerken Moore kahkaha attı.

3

Gower Gulch'ın ismi, Sunset Bulvarı ile Gower Caddesi'nin kesiştiği yere Hollywood efsanelerinden yola çıkılarak verilmişti. Yaklaşık yüz yıl önce gündelik işçiler için toplanma yeriydi. Bu işçiler, hafta sonuna kadar vahşi batı filmleri çekilen stüdyolarda ekstra iş alabilmek için beklerdi. Hollywood kovboylarının çoğu tam tekmil kostümleriyle –tozlu çizmeler, tozluklar, yelekler, kovboy şapkaları– orada beklerdi. Kavşak böylece Gower Gulch olarak bilinir hale geldi. Marion Morrison adındaki genç bir aktörün burada bekleyerek iş kaptığı söylenirdi. Aslında daha çok John Wayne olarak tanınırdı.

Gulch artık eski bir batı kasabasının solgun çehresi ve Hollywood kovboylarının –Wayne'den Gene Autry'ye– Rite Aid eczanesinin dış cephe duvarlarına asılı porteleriyle dolu bir alışveriş meydanına dönüşmüştü. Gulch'tan güneye gidildikçe spor salonu büyüklüğündeki film stüdyoları batı yakası boyunca Hollywood'un baş tacı Paramount Stüdyoları'na doğru sıralanıyordu. Çok katlı stüdyo on iki metre yüksekliğinde duvarları ve demir kapılarıyla bir hapishaneyi andırıyordu ama bu engeller insanları dışarıda tutmak için inşa edilmişti, içeride değil.

Gower'ın batı yakası tam tersiydi.

Tüm kapı ve pencereleri demir parmaklıklara kaplı eski apartmanlarla aynı alanı paylaşan bir dizi tamirhaneyle bezenmişti. Batı yakası duvarları, Las Palmas 13 adıyla bilinen yerel bir çetenin grafitileriyle doluydu ama stüdyoların doğu yakasının duvarlarına el değmemişti. Sanki bu sprey boyalar, şehri inşa eden bu endüstriye bulaşmamaları gerektiğini içgüdüsel olarak fark etmişlerdi.

Silahlı çatışma çağrısı Ballard ve Moore'u bir oto tamirhanesinin hurdalığındaki bir sokak partisine götürdü. Birkaç kişi sokakta dolanıyordu, çoğu da maskesizdi. Neredeyse hepsi, tamiratın farklı aşamalarındaki araçlarla dolu, etrafı çevrili, asfaltlanmış avlunun içindeki suç mahallini şeritlerle çevreleyen iki devriye arabasından memurları izliyordu.

"Bunu yapmak zorundayız, öyle mi?" dedi Moore.

"Evet, ben zorundayım," dedi Ballard.

Ballard kapıyı açıp arabadan indi. Cevabının Moore'u mahcup edip peşinden gelmesini sağlayacağını biliyordu. Ballard bu işte Moore'un yardımına ihtiyacının olduğuna emindi.

Ballard, tamirhanenin girişine kadar uzanan sarı şeridin altından geçti ve silahlı çatışmanın kurbanının olay yerinde olmadığı, çoktan sevk edildiği kanısına vardı. Çavuş Dave Byron'ı ve işletmenin açık garajlarından birinde, bir grup potansiyel tanığı toplamaya çalışan memuru gördü. Diğer iki üniformalı memur da olay yerinin sınırını belirliyordu. Bu sınır, kan gölü ve sağlık görevlilerinin geride bıraktığı ıvır zıvırla belirlenmişti.

Ballard doğrudan Byron'a yürüdü.

"Dave, işimize yarar bir şeyler var mı?" diye sordu.

Byron omzunun üstünden Ballard'a baktı.

Maskeliydi ama Ballard onun gözlerine bakınca güldüğünü anlayabiliyordu.

"Ballard, istersen bayat sandviçim var," dedi.

Baş başa konuşabilmek için Dave'e uzaklaşmasını işaret etti.

Byron elleriyle olduğun yerde kal, hareketi yaparak, "Millet, hepiniz burada bekleyin," dedi. Ballard, bunu İngilizce bilmemeleri ihtimaline yordu.

Dave, çürük kaportalı Volkswagen minibüsün önünde bekleyen Ballard'a iyice yaklaştı. Küçük not defterine aldığı notlara hızlıca baktı.

"Kurban muhtemelen Javier Raffa, bu işletmenin sahibi," dedi. "Buradan aşağı yukarı bir blok ötede yaşıyor."

Omzunun üzerinden işaretparmağıyla kaportacının batısındaki mahalleyi gösterdi.

"Bu bilginin önemine gelince, Las Palmas'la yakından bağlantısı var," diye ekledi Byron.

"Peki," dedi Ballard. "Onu nereye sevk ettiler?"

"Hollywood Pres'e. Bir ayağı çukurdaymış."

"Sen bu olay için ne diyorsun?"

"Diyeceğim pek bir şey yok. Sana bıraktım. Belli ki Raffa her yeni yıl arifesinde kapılarını herkese açıp dışarıya da bir fıçı koyuyormuş. Mahalleli için yapıyor ama birçok Las Palmas da onlara katılıyor. Geri sayımdan sonra havaya birkaç el tabanca sıkılmış, sonra Raffa birden yere serilmiş. Şu ana kadar kimse vurulduğunu gördüğünü söylemedi. Her yerde mermi kovanları var. Sana kolay gelsin."

Ballard garajın köşesindeki çatı saçağına monte edilmiş kameraya doğrulttu çenesini.

"Kameralardan bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Dışarıdaki kameralar sahte," dedi Byron. "İçeridekiler işimizi görür ama daha incelemedim. Pek işimize yarayacak bir açıda olmadıklarını söylediler."

"Anladım. Buraya Acil Sağlık ekiplerinden önce mi geldin?"

"Hayır ama bir devriye ekibi geldi. Finley ve Watts. Başından yaralandığını söylediler. Şuradalar, istersen gidip onlarla konuşabilirsin."

"Gerek duyarsam konuşurum."

Ballard, olay yerinin sınırlarını çeken üniformalı memurların arasında İspanyolca konuşan var mı diye kontrol etti. Başlangıç seviyesinde İspanyolca biliyordu fakat tanıkları sorgulamasına yetmezdi. Olay yerinin etrafını çevreleyen şeridin ucunu eski bir çekicinin yan dikiz aynasına bağlayan memurların arasında Victor Rodriguez'i gördü.

"V-Rod'ı tercüme etmesi için tutsam sorun olur mu?" diye sordu.

Ballard, Byron'ın maskesinde çatık kaşa benzeyen bir çizgi gördüğünü sandı.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Byron.

"Önce tanıklarla ve sonra da belki aileyle," dedi Ballard. "Tanıklardan birini karakola sevk edersek başka birimden birini bulurum."

"Peki, ama başka bir şey olursa onu geri çağırmam gerekecek."

"Anlaşıldı. Elimi çabuk tutacağım."

Ballard, Rodriguez'e yürüdü. Rampart'tan nakil olduktan sonra yaklaşık bir yıl kadar şubede görev almıştı.

"Victor, sen benle geliyorsun," dedi Ballard.

"Ben mi?" dedi Victor.

"Haydi, gidip tanıklarla konuşalım."

"Olur."

Moore, tanıklara yaklaşmak üzereyken Ballard'a yetişti.

"Arabada bekleyeceksin sanıyordum," dedi Ballard.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" dedi Moore.

"Kurbanı kontrol etmesi için Hollywood Pres'ten birini kullanabiliriz. Arabayı alıp oraya gitmek ister misin?"

"Sıçayım."

"Ya da ben yola koyulurken tanıkları ve aileyi sorguya çekebilirsin."

"Bana anahtarları ver."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Anahtarlar arabanın üstünde. Bir şey öğrenirsen bana da haber ver."

Tanıklara yaklaşırlarken Ballard fısıldayarak Rodriguez'i vaka hakkında bilgilendirdi.

"Onları yönlendirme," dedi. "Sadece ne gördüklerini ne duyduklarını ve Bay Raffa'yı yerde görmeden önce hatırladıkları ne varsa öğrenmek istiyoruz."

"Tamamdır."

Bir araya topladıkları tanıkları kırk dakika boyunca hızlıca sorguya aldılar. Hiçbiri kurbanın vurulduğunu görmemişti. Ayrı ayrı sorgularda her tanık alandaki kalabalık ve kaotik atmosferi tarif etti, saatler gece yarısını gösterirken tanıkların çoğu havai fişeklerin ve kurşunların delip geçtiği gökyüzüne bakıyordu. Kimse kendisinin olaya dahil olduğunu kabul etmese de mahalledeki kalabalıktan havaya ateş açanlar olduğunu doğruladılar. Tanıklardan hiçbiri karakola götürülüp ikinci bir sorguyu gerektirecek kadar önemli bir şey anlatmadı. Ballard tanıkların adreslerini ve telefon numaralarını not defterine kaydedip Cinayet Masası'ndan gelecek aramayı beklemelerini söyledi.

Sonra Ballard, Finley ve Watts'ın vaka hakkındaki ilk izlenimlerini öğrenmek için yanına gelmelerini işaret etti. Vardıklarında kurbanın tedaviye cevap vermediğini ve havadan seken bir kurşunun başına isabet ettiğini söylediler. Yara, adamın başının tepesindeydi. Daha çok kalabalığı kontrol altına almakla, insanları kurbandan uzaklaştırmak ve sağlık görevlileri için yer açmakla meşgul olduklarını söylediler.

Finley ve Watts'la olayın üzerinden geçerken Ballard, Hollywood Presbyterian Sağlık Merkezi'ne varan Moore'dan bir telefon aldı.

"Kurbanın ailesi burada, adamın öldüğünü öğrenmek üzereler," dedi. "Ne yapmam lazım?"

Profesyonel bir dedektif gibi davranmanı istiyorum, diye düşündü Ballard ama bunu dile getirmedi.

"Aileyi orada tut," demekle yetindi. "Yola çıkıyorum."

"Elimden geleni yapmayı deneyeceğim," dedi Moore.

"Deneme, elinden ne geliyorsa yap," dedi Ballard. "On dakikaya orada olurum. İngilizce konuşabiliyorlar mı, biliyor musun?"

"Emin değilim."

"Tamam, o zaman öğren ve bana mesaj at. Her ihtimale karşı yanımda birini getireceğim."

"Orada durumlar nasıl?"

"Bir şey söylemek için çok erken. Kazaysa atışı yapan kişi ortalıkta fazla dolaşmamış. Kaza değilse de ne kamera görüntüsü var ne de tanık."

Ballard'ın hattı kesildi ve Rodriguez'e doğru yürüdü.

"Victor, beni Hollywood Pres'e bırakman lazım," dedi.

"Olur, tabii."

Ballard, Byron'a nereye gittiğine dair bilgi verdi ve geri dönene kadar suç mahallini korumasını söyledi.

Olay yerini geçip Rodriguez'i arabasına kadar takip ederken mermi kovanlarının arasında asfalta dökülen ilk yağmur damlalarına baktı.

4

Rodriguez hastaneye hızla ulaşmak için polis arabasının lambalarını açtı ama sirenleri çalıştırmadı. Ballard teğmenini arayıp gelişmelerden haberdar etmek için tutanaklardan yararlandı. Hollywood dedektiflerinin vardiya teğmeni Derek Robinson-Reynolds, telefonu hışımla açtı. Ballard'dan son gelişmeleri paylaşmasını istediği bir mesaj yazmıştı.

"Ballard, beni daha önce ararsın sanıyordum."

"Özür dilerim, Teğmenim. İşe koyulmadan önce birkaç tanıkla görüşmek zorunda kaldık. Kurbanın olay yerinde öldüğünü de yeni öğrendim."

"O zaman Batı Bürosu'nu çıkarmam gerekecek. Dünden beri iki torbacının peşinde tam kadro koşturuyorlar."

Cinayetlere Batı Bürosu bakıyordu. Robinson-Reynolds soruşturmayı yönetmeye hazırdı ama Batı Bürosu Cinayet Masası'ndaki meslektaşları tarafından hoş karşılanmayacağını biliyordu.

"Efendim, tabii ki yapabilirsiniz ama bunun ne olduğuna henüz karar vermedim. Gece yarısı havaya ateş açan bir sürü vatandaş vardı. Bunun kazara mı yoksa kasten mi olduğundan emin değilim. Kurbanın durumuna bakmak için hastaneye gidiyorum."

"Peki, tanıkların hiçbiri vurulduğunu görmemiş mi?"

"Etrafta dolanan tanıklardan gören yok. Onlar sadece kurbanı yerde yatarken görmüşler. Ne olduğunu gerçekten görenler, olay yeri kalabalıklaşmadan sıvışmış."

Teğmen bir sonraki adımını düşünürken kısa süre sessizlik oldu.

Hastaneden bir blok ötedeydiler. Robinson-Reynolds yanıt vermeden Ballard söze girdi.

"Lütfen devam etmeme izin verin Teğmenim."

Robinson-Reynolds sessizliğini korudu. Ballard gerekçesini öne sürdü.

"Batı Bürosu iki torbacının peşinde. Hem daha bu olayın iç yüzünü bile bilmiyoruz. Devam edip sabaha kadar neler öğrenebileceğimize bakalım. Bir şeyler öğrenince size haber veririm."

Teğmen sessizliğini bozdu.

"Bilmiyorum, Ballard. Bu iş için tek başına çırpınmanı istediğimi sanmıyorum."

"Yalnız değilim ki. Lisa Moore da benimle, unuttunuz mu?"

"Tamam tamam. Gece vardiyasından bir şey çıktı mı?"

Gece Yarısı Adamları'ndan bir gelişme var mı diye soruyordu.

"Şu ana kadar yok. Hollywood Pres'e uğrayacağız. Kurbanın ailesi orada."

Bunu duyan Robinson-Reynolds bir karar vermek zorunda kaldı.

"Tamam, Batı Bürosu'nu devreye sokmayacağım fakat şimdilik. Beni haberdar et. Saat kaç olursa olsun, Ballard."

"Emredersiniz."

"Tamam, o zaman."

Robinson-Reynolds hattan düştü. Rodriguez, Moore'un ambulansın park yerine bıraktığı dur levhasını Ballard'ın arabasının arkasından çekmeye çalışırken Ballard'ın telefonuna bir mesaj geldi.

"Dash miydi?" diye sordu Rodriguez. "Ne dedi?"

Robinson-Reynolds'a atfedilen lakabı kullanıyordu, merkezdeki herkes teğmene şahsen hitap etmediklerinde ona verilen kısa ismi kullanırdı.

Ballard mesajı kontrol etti. Moore'dan gelmişti: *Burada İngilizce bilen yok.*

"Bize yeşil ışık yaktı," dedi Ballard.

"Biz mi?" dedi Rodriguez.

"Muhtemelen orada da sana ihtiyacım olacak."

"Çavuş Byron elimi çabuk tutup dönmemi söyledi."

"Bu soruşturmanın başında Çavuş Byron yok ben varım. Sen de ben aksini söyleyinceye dek benimlesin."

"Emredersiniz, ona haber verdiğiniz sürece sizinleyim."

"Vereceğim."

Ballard, Moore'u acil servisin bekleme salonunda ağlayan kadınların ve bir ergen oğlanın arasında beklerken buldu. Raffa'nın ailesindekiler, babaları ve kocaları hakkındaki acı haberi almıştı. Bir eş, üç yetişkin kız ve bir oğlan... Hepsi tarifi imkânsız bir şok, keder ve öfke içindeydi.

Onlara yaklaşırlarken, "Çok yazık," dedi Rodriguez.

Kimse beklenmedik ölümün getirdiği travmanın ortasına dalmak istemezdi.

"İleride bir dedektif olmayı istediğini duydum, V-Rod," dedi Ballard.

"Hem de nasıl," diye cevap verdi Rodriguez.

"Pekâlâ, Dedektif Moore ailenin ifadesini alırken onunla olmanı istiyorum. Tercüme etmekle kalma. Sorular sor. Bilindik düşmanları var mı, Las Palmas'la bağlantıları ne, bu gece durakta başka kimler vardı, hepsinin isimlerini öğren."

"Tamam, peki ya siz? Siz nerede..."

"Benim cesede bakmam lazım. Daha sonra yanınıza geleceğim."

"Tamamdır."

"Güzel. Dedektif Moore'a haber ver."

Ballard, Rodriguez'in yanından sıvışarak uzaklaşıp danışma masasına gitti. Kısa süre sonra acil servisin ortasındaki müşahede odasındaydı. Burası birbirinden perdelerle ayrılmış bir sürü tedavi ve muayene alanıyla çevriliydi. Bir hemşireye başından vurulan hastanın cesedinin müdahale alanından götürülüp götürülmediğini sordu. Hemşire, Adli Tıp ekibinin cesedi almasını beklediklerini söyledi ve Ballard'a kapalı bir perdeyi işaret etti.

Ballard, pastel tonlardaki yeşil perdeyi çekip tek yataklı muayene alanına girdi ve arkasındaki perdeyi kapadı. Javier Raffa yatakta sırtüstü yatıyordu. Belli ki üstünü örtmeye uğraşmamışlardı. Gömleği –üstünde adının yazdığı bir rozet olan mavi bir iş gömleği– açıktı ve göğsüne sürdükleri merhem hâlâ duruyordu. Muhtemelen, onu hayata döndürmek için yaptıkları kalp masajından kalmıştı. Ayrıca göğsünün ve boynunun kahverengi derisinde beyazımsı lekeler oluşmuştu. Gözleri açıktı ve plastik bir parça ağzından dışarı sarkıyordu. Ballard, bu şeyi adamın ağzına kalp masajından önce yerleştirdiklerini biliyordu.

Ballard kemerindeki bölmeden bir çift siyah plastik eldiven çıkarıp ellerine geçirdi. İki elini de kullanarak kurşunun açtığı yarayı görmek için ölü adamın başını çevirdi. Saçları uzun ve kıvırcıktı, yarayı saçının kandan keçeleştiği kısmın üst köşesinde buldu. Yerine bakılırsa kurşun çıkış yarası açmamıştı. Hâlâ başının içindeydi, yani Adli Tıp'a göre delip kalmıştı.

Yaraya yakından bakabilmek için iyice yatağa eğildi. Küçük kalibreli bir silah tarafından açıldığını düşündü ve adamın saçının bazı kısımlarının yandığını fark etti. Bu da silahın otuz santimden daha yakın bir mesafeden ateşlendiği anlamına geliyordu. Javier Raffa'nın saçlarında yanmış barut lekeleri gördü.

Ballard bunun bir kaza olmadığına emindi. Raffa öldürülmüştü. Katil, herkesin odağının gökyüzüne yoğunlaştığı anı

kollamıştı. Raffa'nın kafasına namluyu dayayıp tetiği çekmesini kolaylaştıracak kadar fazla silah ateşlenmişti. Ballard o anda davayı istediğine karar verdi, bu vakadan çıkarılamayacak kadar derinlere gömülene dek bu sonucu kendine saklamanın bir yolunu bulmalıydı.

Kendini kurtarmak için gerekli olan çözümün bu olduğunu biliyordu.

5

Ballard tedavi alanından çıkıp perdeyi kapadı ve kalabalık acil serviste işleyişi aksatmamak için müşahede odasına yürüdü. Telefonunu çıkarıp Hollywood Çeteyle Mücadele Birimi'ni aradı. Cevap veren olmadı. Ardından nöbet ofisinin dahili hattını aradı. Telefonu yanıtlayan Çavuş Kyle Dallas'a Çeteyle Mücadele Birimi'nden kimlerin günün diğer yarısında görevli olduğunu sordu.

"Janzen ve Cordero olması lazım," dedi Dallas. "Galiba Çavuş Davenport da buralarda bir yerde."

"Orada mı yoksa dışarıda mı?" diye sordu Ballard.

"Cordero'yu az önce dinlenme odasında gördüm, gece yarısını geçtiğine göre hepsi buraya gelmiştir diye tahmin ediyorum."

"Tamam, onları görünce bir yere kıpırdamamalarını söyle. Onlarla konuşmam lazım. Birazdan orada olurum."

"Anlaşıldı."

Ballard otomatik kapıdan geçerek bekleme odasına yürüdü. Moore'u, toplu sorgudaki Raffa Ailesi'ni ve köşede oturan Rodriguez'i gördü. Renée, Moore'un tekli sorgu yapmamasından rahatsızdı ama Moore'un eskiden cinsel suçlara baktığını ve o birimde genellikle mağdurların tekli sorguya alındığını hatırladı.

Bu iş, Moore'un boyunu aşıyordu, Rodriguez'in de ondan fazla bir şey bildiği yoktu.

Ballard genç oğlanın kalabalıktan uzakta oturduğunu ve iki kız kardeşinin omuzlarının üzerinden Moore'a baktığını gördü. Yaşına bakılırsa hâlâ okuyordu, yani İngilizce biliyor olabilirdi. Moore'un bunu gözden kaçırmaması gerekiyordu.

Ballard çocuğa doğru yürüdü ve omzuna dokundu.

"İngilizce biliyor musun?" diye fısıldadı.

Çocuk başıyla onayladı.

"Benimle gel lütfen," dedi Ballard.

Ballard, oğlanı öteki köşeye götürdü. Bekleme odası şaşırtıcı derecede tenhaydı. Hafta boyunca hiçbir akşam bu kadar sakin olmazdı, hele ki yılbaşı gecesinden sonra. Çocuğa sandalyeyi çekmesini işaret etti ve kendi de duvarın kenarından bir sandalye alıp yüz yüze konuşabilmeleri için hizaladı.

İkisi de oturdu.

"Adın ne?" diye sordu Ballard.

"Gabriel," dedi çocuk.

"Javier'in oğlu musun?"

"Evet."

"Baban için çok üzgünüm.. Ne olduğunu ve bunu kimin yaptığını bulacağız. Ben Dedektif Ballard. Kısaca Renée diyebilirsin."

Gabriel, Ballard'ın üniformasına göz gezdirdi.

"Dedektif mi?" diye sordu.

"Yılbaşı geceleri üniformalı olmak zorundayız," dedi Ballard. "Herkes sokaklarda oluyor diye. Kaç yaşındasın?"

"On beş."

"Hangi okula gidiyorsun?"

"Hollywood."

"Sen de bu gece yarısı dükkânın hurdalığında mıydın?"

"Evet."

"Babanla mıydın?"

"Yok, hayır, şey... Cadillac'ın yanındaydım."

Ballard olay yerindeyken park halinde, paslanmış eski bir Cadillac görmüştü. Bagajı açıktı, içinde buz yığınlarının arasına gömülü bir bira fıçısı duruyordu.

"Cadillac'tayken yanında biri var mıydı?" diye sordu Ballard.

"Kız arkadaşımlaydım," dedi Gabriel.

"Adı ne?"

"Başı belaya girsin falan istemiyorum."

"Bir şey olmayacak. Sadece bu gece kim oradaydı anlamaya çalışıyoruz, o kadar."

Ballard duraksadı.

"Lara Rosas," dedi aniden Gabriel.

"Teşekkürler Gabriel," dedi Ballard. "Lara'yı okuldan mı tanıyorsun yoksa mahalleden mi?"

"İkisinden de."

"Peki, eve mi döndü?"

"Evet, biz buraya gelirken evine gitti."

"Babana ne olduğunu gördün mü?"

"Hayır, sadece sonrasını biliyorum. Yerde yatıyordu."

Gabriel ifadesizdi, yüzünde mimik kıpırdamıyordu. Ballard bunun bir anlamının olmadığını biliyordu. İnsanlar, şoku ve hüznü farklı şekillerde deneyimleyip dışavururlardı. Olağandışı davranışlar ya da bariz bir duygu eksikliği şüpheli kabul edilmemeliydi.

"Partide yabancı ya da orada olmaması gereken birini gördün mü?" diye sordu Ballard.

"Emin değilim," dedi Gabriel. "Fıçının yanında bir adam gördüm, orada olması garip gelmişti. Ama sokak partisiydi. Kim bilir."

"Gitmesi söylendi mi?"

"Hayır, sadece orada duruyordu. Birasını alıp gitti sanırım. Onu bir daha görmedim."

"Mahalleden biri miydi?"

"Sanmam. Onu daha önce görmemiştim."

"Orada olması neden sana garip geldi?"

"Beyaz bir adamdı, hem de biraz kirliydi. Kıyafetleri falan."

"Evsizlerden biri miydi sence?"

"Bilmem, olabilir. Ben öyle sanmıştım."

"Atışlardan önce mi gördün onu?"

"Evet, önce. Kesinlikle. Herkes kafasını göğe çevirmeden önceydi."

"Kıyafetlerinin kirli olduğunu söyledin. Ne giyiyordu?"

"Gri bir kapüşonlu ve kot pantolon. Pantolonu kirliydi."

"Çamur muydu yoksa araba yağı mı?"

"Çamurdu sanırım."

"Kapüşonu takmış mıydı? Saçını görebildin mi?"

"Evet, takıyordu ama sanırım saçını kazıtmıştı."

"Anladım. Peki, ayakkabıları hatırlıyor musun?"

"Yok, ayakkabılarını bilmiyorum."

Ballard duraksadı ve bu yabancıyla ilgili detayları hafızasına atmaya çalıştı. Hiçbir şeyi not etmiyordu. Defter kalem çıkarıp Gabriel'i ürkütmek yerine göz teması kurmanın daha iyi olduğuna karar vermişti.

"Tuhaf olduğunu düşündüğün başka birileri var mıydı?" diye sordu Ballard.

"Başka kimse yok," dedi Gabriel.

"Bahsettiğin adamın birasını aldıktan sonra etrafta dolanmadığına emin misin?"

"Onu bir daha görmedim."

"Pekâlâ, onu gece yarısından ve atışlardan ne kadar önce gördün?"

"Bilmem, belki yarım saat falan."

"Babanı ya da herhangi birini kapüşonlu adama ne yaptığını sorarken veya gitmesini söylerken gördün mü?"

"Yok, çünkü açık hava partisi gibiydi. Herkese açık."

"Partide başka bir beyaz gördün mü?"

"Birkaç kişi, evet."

"Peki, sana şüpheli geldiler mi?"

"Hayır."

"Ama diğer adamdan şüphelendin."

"Yani, partiye kirli kıyafetlerle gelmişti. Kapüşonu da takılıydı, anlarsınız ya,"

"Baban iş gömleğini giyiyormuş. Hep yapar mıydı?"

"Adı üstünde yazıyor diye. Tüm komşuların onu tanımasını isterdi. Hep böyleydi."

Ballard başıyla onayladı. Sıra daha zor sorulara gelmişti ve çocuğu mümkün olduğunca kendi safında tutmalıydı.

"Bu gece hiç silah ateşledin mi Gabriel?" diye sordu.

"Yok, asla," dedi Gabriel.

"Peki, güzel. Las Palmas 13 ile bir bağlantın var mı?"

"Bana ne soruyorsunuz? Çete üyesi falan değilim. Babam izin vermedi."

"Kızma. Sadece neyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bağlantının olmaması iyi ama babanın onlarla ilişkisi vardı, değil mi?"

"O boktan ayrılalı çok oldu. Babam tamamen suçsuzdu."

"Anladım, bunu öğrendiğim iyi oldu. Las Palmas'tan bazı adamların partiye katıldığını duydum. Doğru mu?"

"Bilmiyorum, olabilir. Babam o adamların içinde büyüdü. Onları kenara atamazdı ama yasadışı işlere bulaşmıyordu, işletmesi de yasaldı, hatta ortağı beyaz bir adamdı. O yüzden çeteyle ilgili bir bok başlatmayın. Saçmalık."

Ballard başıyla onayladı.

"Anlıyorum Gabriel. Babanın ortağı da orada mıydı?"

"Görmedim. Benimle işiniz bitti mi?"

"Henüz değil Gabriel. Ortağının adını söyler misin?"

"Bilmiyorum. Malibu'da mı ne doktorluk yapıyor. Onu bir kez, yamuk kasasıyla geldiğinde görmüştüm."

"Yamuk kasası mı?"

"Mercedes'i yani. Bir şeye arkadan çarpıp kasayı yamultmuş."

"Anladım. Tamam, senden öğrenmem gereken iki şey daha var Gabriel."

"Ne?"

"Kız arkadaşının numarası lazım, bir de benimle arabama gelmelisin."

"Neden sizinle gelecekmişim? Babamı görmek istiyorum."

"Babanı görmene izin vermeyecekler Gabriel. Onu daha sonra görebileceksin. Bir daha bu konuyla ilgili polisle konuşma diye sana yardım etmek istiyorum ama önce doğru söylediğinden emin olmak için ellerini silmem lazım."

"Ne?"

"Bu gece silah kullanmadığını söyledin. Arabamdaki bir şeyle ellerini silip bunun doğruluğuna bakabilirim. Sonra beni sadece bunu babana yapan adamı yakaladığımızı söylemek için geldiğimde göreceksin."

Ballard, Gabriel olasılıkları değerlendirirken ona zaman verdi.

"Dediğimi yapmazsan bana yalan söylediğini var saymak zorundayım. Böyle olsun istemiyorsun, değil mi?"

"Tamam, neyse, yapacağım."

Ballard önce anahtarları almak için kalabalığa doğru yürüdü. Moore arabada olduklarını söyledi. Sonra Gabriel'i ambulansların bulunduğu alana götürdü. Cebinden bir not defteri çıkardı. Gabriel'in kız arkadaşının telefon numarasını not ettikten sonra kapüşonlu adamın eşkalini karaladı. Arabanın bagajını açtı. Barut izi testi için bir paket silme mendili çıkardı. Gabriel'in ellerini silerken farklı farklı mendiller kulandı. Sonra laboratuvara yollanması için plastik torbaya yerleştirdi.

"Bak, barut izi yok, değil mi?" dedi Gabriel.

"Bunu laboratuvar teyit edecek," dedi Ballard. "Ben zaten sana inanıyorum Gabriel."

"Peki, şimdi ne yapacağım?"

"İçeri girip annenin ve kız kardeşlerinin yanında ol. Onlar için güçlü kalmalısın."

Gabriel başıyla onayladı ve yüzünü yere eğdi. Sanki güçlü olması söylenince bütün gücü içinden çekilip gitmişti.

"İyi misin?" diye sordu Ballard.

Omzuna dokundu.

"O adamı yakalayacaksınız değil mi?" dedi.

"Evet," dedi Ballard. "Yakalayacağız."

6

Ballard sabaha karşı üçe kadar merkeze dönmedi. Arka koridordaki merdivenlerden çıkıp Çeteyle Mücadele Birimi ile Ahlak Masası'nın bulunduğu odaya girdi. Dikdörtgen şeklinde uzun bir odaydı, genellikle boş olurdu çünkü iki birim de sokaklarda çalışıyordu fakat bu kez oda kalabalıktı. İki ekibin de memurları, Ballard gibi üniformalıydı, oda boyunca yayılan çalışma masalarının başında oturuyordu. Çoğu maske takmıyordu. Bu kalabalığın birden fazla açıklaması olabilirdi. İlk olarak, Ahlak Masası ve Çeteyle Mücadele için üniformayla çalışmak zordu, fakat olağanüstü güvenlik uygulaması bunu zorunlu kılmıştı. İkazlar, yılbaşı kutlamaları boyunca mümkün olduğunca fazla polisin sokaklarda olmasını amaçlasa da tam aksi bir etki yaratmıştı. Belki de zaman gece yarısını geçip saat ikiye geldiği için herkes ara verip merkeze dönmüştü fakat Ballard bunun LAPD'nin yeni tavrı olabileceğini de biliyordu. Memurlar önlem almak yerine harekete geçmek için bir şey olmasını bekliyor, sadece gerekli ve zorunlu olduğu takdirde sokaklara çıkıp ihbar veya çatışmaları önlemek için ellerinden geldikçe az sorumluluğun altına giriyordu.

Ballard'a göre bütün departman, banka soygunun ortasında kalan bir vatandaşın pozisyonuna düşmüştü. Bir rehine gibi başı

eğik, bakışları başka yöne çevrili, uyarıları harfiyen yerine getiriyor: Kimse kıpırdamasın, kimseye zarar gelmeyecek.

Ballard, masalardan birinin ucunda bekleyen Çavuş Rick Davenport'u gözüne kestirip yanına yürüdü. Çavuş Davenport, Ballard'a bakmak için başını telefondan kaldırdı ve maskesiz suratına tanıdık bir yüz görmenin getirdiği bir gülümseme yerleşti. Kırklı yaşlarının ortasındaydı ve on yılı aşkındır Çeteyle Mücadele Birimi'ndeydi.

"Ballard," dedi Çavuş Davenport. "Bu gece El Chopo'nun cezasını kesmişler diye duydum."

Ballard masanın yanında durdu.

"El Chopo mu?" diye sordu.

"Javier'e eskiden bu ismi takmıştık," dedi Davenport. "Çete üyesiyken babasının yerini çalıntı araçların parçalarını satmak için kullandığı zamanlarda ona bu adı verdik."

"Bu işleri bırakmış mıydı?"

"Güya karısı doğurmaya başladıktan sonra pis işleri bıraktı."

"Seni bu gece suç mahallinde görmeyince şaşırdım. Bu yüzden mi?"

"Hem bu yüzden hem de başka şeyler var. Sadece millet ne derse onu yapıyorum."

"O yüzden mi sokaklardan uzaksın?"

"Maddi olarak destekleyemezlerse bizi görevde istemedikleri çok açık, değil mi Cordo?"

Davenport, Cordero adındaki ekip arkadaşından onay istedi.

"Haklısın, Çavuşum," dedi Cordero.

Ballard, Davenport'un sağına bir sandalye çekip oturdu. Konuya girmeye karar verdi.

"Peki, Javier hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Ballard. "Pis işlerden uzaklaştığına inanıyor musun? Las Palmas buna izin verir miydi?"

"Söylentiye göre on iki ya da on üç yıl önce para karşılığında bu işlerden paçasını kurtarmış," dedi Davenport. "Bildiğimiz kadarıyla o zamandan beri temiz."

"Ya da fazla mı kurnaz sence?"

Davenport güldü.

"O ihtimal hep var."

"Peki, adamın dosyası hâlâ sende mi? Sorgu tutanakları falan?"

"Şey, bir dosya var elimizde. Muhtemelen biraz tozlanmıştır. Cordo, Javier Raffa'nın dosyasını alıp Dedektif Ballard'a ver."

Cordero ayağa kalkıp odanın bir kısmını kaplayan, içinde dosyaların bulunduğu dört çekmeceli dolaplara yürüdü.

"Ancak bu kadar geçmişe gidebiliyoruz," dedi Davenport. "Evraklarda kayıtlı."

"O halde çok faal değil mi?" diye baskı yaptı Ballard.

"Değil. Öyle olsaydı haberimiz olurdu. Elebaşlarından bazılarını takip ediyoruz. Buluşsalardı görürdük."

"Raffa çeteden ayrılmadan önce hangi kademedeydi?"

"Çok yükseklerde değil, en alt rütbedeydi. Adamla ilgili doğrudan bir vaka hiç olmadı fakat çetenin çalıntı arabalarını parçaladığını biliyorduk."

"Çeteden kurtulduğunu nasıl öğrendiniz?"

Davenport hatırlayamıyormuş gibi başını salladı.

"Kulağımıza geldi," dedi. "İspiyoncunun adını verememem, çok uzun zaman önceydi fakat söylenen buydu ve anladığımız kadarıyla da doğruydu."

"Böyle bir çeteden kurtulmak için ne kadar ödemek gerekir?" diye sordu Ballard.

"Hatırlayamıyorum. Dosyada yazıyordur belki."

Cordero gelip dosyayı Ballard yerine Davenport'a uzattı.

"Dosyaya istediğin gibi kafa patlatabilirsin," dedi Davenport.

"Yanımda götürebilir miyim?" diye sordu Ballard.

"Geri getirmen şartıyla."

"Anlaşıldı."

Ballard dosyayı alıp ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Odadan ayrılırken bazı polislerin ona baktığını hissediyordu.

Mümkün olduğunca az iş yapmaya meyilli insanları tatlı sözlerle ikna edip yardım ve istihbarat isteyerek geçirdiği bir seneden sonra merkezde pek de popüler değildi.

Merdivenlerden inip dedektif bürosuna girdi, Lisa Moore masasındaydı. Bilgisayarda bir şeyler yazıyordu.

"Döndün mü?" dedi Ballard.

"Çok sağ ol ya," dedi Moore. "Beni o insanlarla ve çocuk yaştaki polisle bıraktın."

"Rodriguez mi? Bu meslekte neredeyse beş yıllık tecrübesi var. Buraya gelmeden önce Rampart'ta çalıştı."

"Fark etmez. Çocuk gibi duruyor."

"Adamın eşinden ve çocuklarından bir şey çıktı mı?"

"Hayır ama rapor hazırlıyorum. Nereye yollanacak bu arada?"

"Bir süre bende kalacak. Elinde ne varsa bana yolla."

"Batı Büro'ya yollamayayım mı?"

"Tüm ekipleri çifte bir cinayetle uğraşıyor. Onlar devralana kadar dosyaya ben bakacağım."

"Dash bunu kabul etti mi?"

"Onunla konuştum. Sorun yok.

"Elinde ne var?"

Moore, Ballard'ın elindeki dosyayı gösterdi.

"Çeteyle Mücadele'nin Raffa için tuttuğu eski bir dosya," dedi Ballard. "Davenport, Raffa'nın yıllardır faal olmadığını söyledi, çocukları olmaya başlayınca parasını ödeyip çeteden ayrılmış."

"Ay, ne tatlı," dedi Moore.

Sesindeki alaycılık barizdi. Ballard, Moore'un empati kurma yeteneğini çoktan kaybettiğini fark etti. Muhtemelen tam zamanlı olarak cinsel suçlarla ilgilenmek onu bu hale getirmişti. Kurbanla empati kurma yetisini kaybetmek bir tür kendini

koruma mekanizmasıydı, Ballard kendisinin bu duruma gelmeyeceğini umuyordu. Polislik insanın içini oyup boşaltabiliyordu fakat empati yetisini kaybeden birinin ruhunu da yitirdiğine inanıyordu.

"Dosyalamaya hazır olduğunda bana raporlarını yolla," dedi Ballard.

"Yollarım," dedi Moore.

"Gece Yarısı Adamları'ndan bir şey çıkmadı, değil mi?"

"Henüz bir şey yok. Belki de bu akşam göze batmamaya çalışıyorlardır."

"Hâlâ erken. Şükran Günü'nde gün doğana kadar haber almamıştık."

"Harika. Şafak vaktini iple çekiyorum."

Tavrı yine alaycıydı. Ballard onu görmezden geldi ve yakındaki boş bir masaya yerleşti. Gece çalıştığı için ofiste belirli bir yeri yoktu. İhtiyaç duyduğunda birisinin masasını ödünç alması gerekiyordu. Oturduğu bölmedeki birkaç süs eşyasına göz gezdirdi ve masa Kişisel Suçlar Birimi'nde gündüz vardiyasında görev alan dedektif Tom Newsome'a aitti.

Beyzbolu sevdiği belliydi, raftaki küçük kaidelerin üstünde birkaç imzalı beyzbol topu duruyordu. Günümüzdeki ve geçmişteki Dodgers oyuncuları tarafından imzalanmıştı. Koleksiyonun en değerli parçası plastik bir küpün içinde korumadaydı. Bir oyuncu tarafından imzalanmamıştı. Onun yerine on beş yılı aşkındır Dodgers maçlarını televizyonda ve radyoda sunan adam tarafından imzalanmıştı. Vin Scully şehrin sesi olarak saygınlık kazanmıştı çünkü beyzbolu bambaşka bir seviyeye taşımıştı. Ballard bile onu tanıyordu ve Newsome'ın topu çalınma tehlikesine karşı korumasız bıraktığını düşündü, polis merkezinde olmalarına rağmen.

Ballard önündeki dosyayı açtığında Javier Raffa'nın gençliğinde çekilmiş bir sabıka fotoğrafı gördü. Otuz sekiz yaşında

ölmüştü ve fotoğraf 2003 yılındaki bir çalıntı mal bulundurma vakasındandı. Fotoğrafın iliştirildiği yakalama tutanağındaki detayları okudu. Kasasında birkaç tane ikinci el araba parçası bulunan 1977 model Ford kamyonette yakalandığı yazıyordu. Bu parçalardan birinin de –şanzıman– üzerinde hâlâ seri üretim numarası bulunuyordu. Bu sayede olayın bir ay öncesinde San Fernando Vadisi'nde kayıp ihbarı verilen bir Mercedes G'ye ulaşılmıştı.

Dosyadaki kayıtlara göre Raffa'nın avukatı, adı Roger Mills olarak kaydedilmişti, yirmi bir yaşındaki Raffa'nın suçunu kabul etmesi karşılığında cezasının şartlı tahliyeye ve toplum hizmetlerine dönüşmesi için müzakere yapmıştı. Raffa'nın şartlı tahliyeyi ve yüz yirmi saatlik toplum hizmetini sorunsuz tamamlamasıyla bu vaka sicilinden çıkarılmıştı. Dosyada bir detay daha not edilmişti. Şehir boyunca uzanan otoyol üstgeçitlerindeki çete grafitilerini boyayla kapatmak da Raffa'nın kamu hizmetine dahildi.

Dosyadaki tek yakalama kaydı buydu, gerçi ataçla birbirine tutturulmuş birkaç ifade tutanağıda bulunuyordu. Tutanakların hepsi yakalamadan önceki zamanlara, Raffa'nın on altı yaşında olduğu tarihlere denk geliyordu. Çoğu da klasik çete olayıydı; devriyelerin dağıttığı partiler ya da Hollywood Bulvarı gemi seferleri. Memurlar isimleri, bağlantıları, dövmeleri ve diğer belirleyici detayları not ederek Çeteyle Mücadele İstihbarat kayıtlarını ve veri tabanlarını genişletiyordu. Raffa bir araba tamircisinin oğluydu ve her zaman klasik, tamir edilmiş ya da ifade tutanaklarında da tarif edildiği üzere alçak tabanlı arabalar kullanıyordu.

Raffa tutanaklarda en başından beri El Chopo takma adıyla anılıyordu. El Chapo olarak bilinen, en büyük kartel elebaşlarından birine doğrudan bir göndermeydi. İspanyolca "Bücür" anlamına geliyordu. Ballard'ın gözüne bir ifade daha ilişmişti ve 2000 ile 2003 yılları arasında tutulan dört tutanakta da Raffa'nın

boynunun sağındaki bir dövme tarif edilmişti. Bu dövme, turuncu şeritleri olan on üç numaralı beyaz bir bilardo topuydu. Las Palmas 13'e bir gönderme ve Meksika Mafyası olarak da bilinen la eMe adlı bir cezaevi çetesine saygı duruşuydu. On üç sayısı, alfabenin on üçüncü harfi olan M'ye de bir atıftı.

Ballard, Raffa'nın boynunda gördüğü renk değişimini anımsadı. Bunun Raffa'nın boynundaki dövmeyi sildirme işleminden kalan bir lazer lekesi olduğunu fark etti.

Dosyada 25 Ekim 2006 tarihli bir istihbarat raporunun fotokopisi bulunuyordu, doğruluğu ispatlanmamış bir söylentiyle ilgili birçok detayı ve LP3 olarak adlandırılan bir gizli muhbirin ifadeleri madde madde sıralanmıştı. Ballard, muhbirin Las Palmas'nın içinden biri olduğu kanısına vardı. Maddeleri tek tek gözden geçirdi ve Raffa'yla ilgili olanı buldu.

- Javier Raffa (El Chopo) Doğum tarihi: 14/02/82- çeteden ayrılmak için Humberto Viera'ya 25 bin dolar nakit haraç ödediği söyleniyor.

Ballard daha önce parasını ödeyerek çeteden kurtulan birine rastlamamıştı. Çetelerde her zaman *anca beraber, kanca beraber, mezara kadar böyle gider* kuralının geçerli olduğunu sanıyordu. Masasındaki telefonu eline aldı. Newsome merkezdeki numaraları rehbere kaydetmişti. Çeteyle Mücadele Birimi'nin dahili numarasını çevirdi ve Çavuş Davenport'u telefona istedi. Çavuşun yanıt vermesini beklerken beyzbol toplarından birini kaidesinden alıp topun üzerine karalanmış imzayı çözmeye çalıştı. Beyzbolla ya da Dodgers oyuncularıyla ilgili pek bilgisi yoktu. İmzadaki ilk isim ona Mookie gibi geldi fakat yanlış anladığını düşündü.

Davenport hattın diğer ucundaydı.

"Ben Ballard. Bir şey soracaktım."

"Tabii, sorabilirsin."

"Las Palmas'tan Humberto Viero hâlâ ortalıkta mı?"

Davenport kıkırdadı.

"Ortalıkta derken neyi kastettiğine bağlı," dedi. "Önümüzdeki sekiz on yıl boyunca Pelican Bay Hapishanesi'nde olacak. Ve geri gelmeyecek."

"Senin davan mıydı?" diye sordu Ballard.

"Ben de dahildim, evet. Birkaç White Fence* üyesini öldürdüğü için tutukladık. Onu hızla kaçırmak için arabada bekleyen ortağını indirdik, Humberto'nun işi böyle bitti. Sepetledik."

"Anladım. Raffa'nın çeteden ayrılışıyla ilgili konuşabileceğim başka kimse var mı?"

"Sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla üzerinden epey geçti. Yani, etraf çete elebaşlarıyla dolu ama elebaşı olmalarının sebebi çeteye olan sarsılmaz bağlılıkları. Çoğunlukla bu çeteler her sekiz on yılda bir üyelerini yeniler. Kimse Raffa'yla ilgili konuşmayacaktır."

"Peki, LP3'e ne oldu?"

Davenport soruyu yanıtlamadan önce kısa süre sessizlik oldu. Daha önce muhbiri hatırlamadığını bahane ederken yalan söylediği ortaya çıkmıştı.

"O kadından ne öğrenebileceğini düşünüyorsun?"

"Demek bir kadın?"

"Öyle demek istemedim. Adamdan ne öğrenebileceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Birinin Javier Raffa'nın başına kurşun sıkması için bir sebep arıyorum."

"Yani LP3 çoktan tarih oldu. Oradan bir şey çıkmaz."

"Emin misin peki?"

"Eminim."

"Teşekkürler Çavuşum. Daha sonra yine ararım."

---

* Doğu Los Angeles'ta bulunan Meksikalı Amerikanlardan oluşan bir sokak çetesi. (ç.n.)

Ballard ahizeyi yerine koydu. Davenport'un kırdığı pota bakılırsa LP3 bir kadındı ve muhtemelen halen aktif olarak muhbirlik yapıyordu. Yoksa Davenport bir dil sürçmesini becerriksizce örtbas etmek için uğraşmazdı. Ballard, Raffa'nın çeteden on dört yıl önce ayrıldığını düşününce bunun davaya ne gibi bir katkısı olacağını bilemiyordu fakat dava çeteye yönelirse Çeteyle Mücadele'nin bilgi alabileceği bir muhbirin olmasına sevinmişti.

"Neyle ilgili konuştunuz?" diye sordu Moore.

Ballard'ın çaprazındaki koridorda oturuyordu.

"Çeteyle Mücadele," dedi Ballard. "Las Palmas muhbirleriyle konuşmamı istemiyorlar."

"Mantıklı," dedi Moore.

Ballard bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama karşılık vermedi. Ballard, gece vardiyasında Moore'a ayrılan sürenin sonuna geldiklerini biliyordu. Güneş doğup vardiya bittiğinde olağanüstü güvenlik uygulaması son bulacak ve memurlar olağan çalışma saatlerine dönecekti. Moore da bu davadaki görevine devam etmeyecekti. Moore gündüz mesaisine dönecek, Ballard'sa karanlık saatlerde tek başına çalışacaktı.

Tam anlamıyla böyle olmasını istiyordu.

7

Ballard, Raffa davasının cinayet tutanağını toparlamaya başladı. Olay tutanağını büyük bir titizlikle yazmaya koyuldu. Tutanakta cinayetin tasviri, kurbanın kimliği ve ilk ihbarın geliş saati, ihbarla ilgilenen devriye polislerinin isimleri, hava sıcaklığı, maktulün yakınlarına haber verilmesi gibi pek çok detayın yanı sıra davanın çözümünden ziyade kayıt altına alınmasına yarayacak bilgiler yer alıyordu. Ballard sonra, hem kendi yürüttüğü hem de Lisa Moore'un topladığı tanık ifadelerini özetleyerek yazdı, gerçi Moore'un raporları kısa ve baştan savmaydı. Raffa'nın en küçük kızının ifadesinin özeti sadece tek satırdı: "Bu kızın bir şey bildiği yok ve soruşturmaya bir katkıda bulunamaz."

Her şeyi üç halkalı bir klasörde topladı. Ballard hareketlerini zamana göre kaydeden ve Davenport ile yaptığı tartışmadan bahseden bir vaka kronolojisi hazırladı. Sonra Çeteyle Mücadele Birimi'nde bulduğu dosyaların fotokopisini aldı ve onları da bir klasöre yerleştirdi. Sabah beşe kadar hepsini halletti. Ayağa kalktı ve telefonundaki e-postaları kontrol eden Moore'a yaklaştı. Vardiyaları bir saat içinde bitecekti ama Ballard bunu önemsemedi.

"Adli Tıp'takilerin neler bulduğuna bakmak için şehir merkezine gidiyorum," dedi Ballard. "Kalıyor musun yoksa gelmek ister misin?"

"Kalacağım sanırım," dedi Moore. "Altıya kadar dönmen imkânsız."

"Haklısın. O zaman Çeteyle Mücadele dosyasını Davenport'a götürür müsün?"

"Tabii, götürürüm ama bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Davayı sahipleniyorsun. Bu bir cinayet vakası. Dosyayı oradakiler müsait olur olmaz Batı Bürosu'na devredeceksin zaten."

"Öyle fakat belki de benim ilgilenmeme izin verirler."

"Bizim adımızı kötüye çıkarıyorsun Renée."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kendi sınırlarını aşma. Kimse kıpırdamazsa kimseye zarar gelmez, değil mi?"

Ballard omuz silkti.

"Gece Yarısı Adamları davasına atladığımda bunu söylemedin," dedi Ballard.

"O tecavüz vakası," dedi Moore. "Sen cinayet dosyasıyla uğraşıyorsun."

"Ben bir fark görmüyorum. Burada da kurban ve bir olay var."

"Pekâlâ, şöyle söyleyeyim. Batı Bürosu aradaki farkı anlayacak. Yollarına çıkıp işlerini ellerinden almana sıcak bakmayacaklar."

"Göreceğiz. Ben gidiyorum. Bizim iki puşttan ses çıkarsa bana haber ver."

"Veririm. Sen de."

Ballard ödünç aldığı masaya dönüp dizüstü bilgisayarını kapadı ve eşyalarını aldı. Koridordan çıkışa yürümek için maskesini taktı. Mahkûmlar için ayrılan bir hücrenin yakınından geçeceği için iyice korunmak istedi. Suçlulardan ne bulaştıracağı belli olmazdı.

Merkezden ayrıldıktan sonra 101 numaralı otoyolu kullanarak şafak vaktinin griliğinde ilerledi ve gecenin karanlığında daima ışıl ışıl duran kulelere doğru yöneldi.

Pandemi süresince trafik genel olarak yarı yarıya azalmıştı ama şehir bu saatlerde tamamen ölü oluyordu. Ballard 10 doğu kavşağına on beş dakikadan kısa sürede ulaştı. Cal State Üniversitesi L.A. kampüsünden önceki çıkışa beş dakika kalmıştı. Adli Tıp Merkezi, Los Angeles Polisi ve Los Angeles Eyaleti Şerif Departmanı tarafından paylaşılan beş katlı laboratuvar olan Adli Bilim Merkezi, geniş kampüsün güney ucundaydı. Bina da sokaklar kadar ıssız görünüyordu. Ballard asansörle olay yeri teknisyenlerinin çalıştığı üçüncü kata çıktı. İçeri girdi ve Javier Raffa'nın olay yerinde olan Anthony Manzano adında bir kriminalist tarafından karşılandı.

"Ballard," dedi Manzano. "Ben de kiminle iletişime geçeceğimi merak ediyordum."

"Şimdilik benimle," dedi Ballard. "Batı Bürosu iki kişinin peşinde ve herkes savaş halinde."

"Bana mı anlatıyorsun. Benim dışımda herkes o işle uğraşıyor."

"Tehlikeli bir vaka herhalde."

"Daha çok medyatik bir dava gibi ve kimse kötü gözükmek istemiyor."

Ballard başından beri medyanın Gower Gulch olayına neden ilgi göstermediğini merak etmişti. İlk varsayımı düşündü, havadan seken bir kurşunla başından yara alarak ölen adam bütün medyanın dikkatini mıknatıs gibi çekmeliydi ama bildiği kadarıyla henüz ona gelen hiçbir talep yoktu.

Manzano, Ballard'ı laboratuvardan kendi çalışma alanına götürdü. Diğer üç kriminoloğu da kendi bölmelerinde iş başında gördü ve Batı Bürosu'nun vakasıyla uğraştıklarını düşündü.

"Hangi olayla uğraşıyorsunuz?" diye sordu üstünkörü.

"Yaşlı bir çift soyulup öldürülmüş," dedi Manzano.

Manzano kısa süre durakladıktan sonra beklenmedik bir şey söyledi.

"Yakılmışlar, canlı canlı hem de."

"Aman Tanrım," dedi Ballard.

Ballard bir an için dalıp gitse de aniden fikir yürütmeye başladı. Evet, basın bu vakanın peşine düşebilirdi ve polis departmanı da taş üstünde taş bırakmadıkları izlenimi yaratabilmek için basının önüne birkaç ceset atabilirdi. Böylece Teğmen Robinson-Reynolds'dan onay aldığı takdirde Raffa davasına bakmaya devam etme şansı elde edecekti.

Manzano'nun çalışma bölmesinde hafif bir masa bulunuyordu. Suç mahallinin taslağını çizdiği milimetrik kâğıt, masanın üzerine yayılmıştı.

"Şuradaki senin suç mahallin, ben de mermi kovanlarını topladığımız lokasyonları kroki üstünde gösteriyorum," dedi Manzano. "Olay yeri O.K. Corral* vakasını andırıyordu."

"Havaya ateş açılmasından bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet, epey ilginç bir durum. Elimizde toplam otuz bir mermi kovanı var ve sanırım bu da oyuna üç silah girdiği anlamına geliyor, katilin silahı da dahil."

"Bakayım."

Milimetrik kâğıdın yanında Manzano'nun olay yeriyle ilgili çizim ve notlarının bulunduğu bir pano bulunuyordu.

"Peki, yerdeki otuz bir kovanın açıklaması otuz bir el atış yapılması," dedi Manzano. "Elimizde üç farklı kalibre ve mühimmat markası var, böylelikle bir sonuca varmak epeyce kolaylaşıyor."

Manzano kutuya uzanıp altını üstünü getirdi ve torbaya konmuş mermi kovanlarından birini bulup çıkardı.

"Elimizde Winchester üretimi dokuz milimetrelik PDX1 mermilerden on yedi tane bulunduğunu teşhis ettik," dedi Manzano. "Ateşli Silahlar Birimi'nden teyit alman gerekecek ama bu işin uzmanı olmasam da bence ateşleme iğnesi izleri benzer görünüyor, yani hepsi dokuz milimetrelik bir silahtan

* 1881'de Arizona eyaletinde meydana gelen büyük silahlı çatışma. Bu kalıp İngilizcede çok sayıda kişinin dahil olduğu silahlı çatışmalardan bahsetmek için kullanılır hale gelmiştir. (ç.n.)

çıkmış. Silah tamamen doluysa on altı kartuş şarjörde, biri de mermi yuvasındaydı."

Manzano Ateşli Silahlar Birimi'nden bahsetmişti, artık kimse bu birimden bahsederken kısaltmasını kullanmıyordu çünkü kötü çağrışımlara sebep oluyordu.* Bu yüzden Ateşli Silahlar Analiz Birimi olarak güncellenmişti.

"Bence araman gereken Glock 17 ya da benzeri bir silah," dedi Manzano. "Bir de kırk kalibrelik Federal üretimi olan on dört tane kovanımız daha var. Cephane kataloğuna baktım, bunlar da muhtemelen dışı kaplı ucu delikli mermiler ama Ateşli Silahlar Birimi teşhis edecektir. Tabii ki daha birçok farklı silahtan da ateşlenmiş olabilirler. On iki mermi şarjörde, bir tanesi mermi yuvasında."

"Anladım," dedi Ballard. "Geriye bir mermi kalıyor."

Manzano kutuya uzandı ve son mermi kovanının içinde olduğu delil torbasını çıkardı.

"Evet," dedi Manzano. "Bu ise Remington 22."

Ballard delil torbasını aldı ve altın metalik kaplamalı kovana baktı. Javier Raffa'yı öldüren silahtan çıktığına emindi.

"Bu çok iyi oldu Anthony," dedi Ballard. "Bunu nerede bulduğunu göster."

Manzano olay yeri şemasının üzerindeki X işaretini gösterdi, yanında da 1 rakamı yer alıyordu ve dikdörtgen şeklindeki bir araba taslağının içinde yazılıydı. Arabanın yanındaysa bir çöp adam bulunuyordu, Ballard bunun Javier Raffa olduğunu düşündü.

"Tabii, biz oraya varmadan kurban sevk edilmişti ama kan izleri ve acil sağlık görevlilerinin kalıntıları o noktayı belirginleştirmişti."

"Mermi kovanı kan izlerinden iki metre yetmiş dokuz santim uzaklıktaydı ve hurdalıktaki enkazın altındaydı. Chevrolet Impala'ydı sanırım."

Ballard şansın onlardan yana olduğunu fark etti.

---

* İngilizcesi *Firearms Unit* olan bu kurumun kısaltması, FU, *Fuck You* anlamına da gelir. (ç.n)

Boş kovan arabanın altına düşmüştü ve insanlar Raffa'nın yerde olduğunu fark etmeden önce saldırgan mermiyi alma fırsatını yakalayamamıştı.

Ballard delil torbasını tuttu.

"Bunu Ateşli Silahlar'a götürebilir miyim?" diye sordu.

"Bir DGZ yazacağım," dedi Manzano.

Delil Güvenlik Zinciri belgesinden bahsediyordu.

"Orada kimse var mı biliyor musun?" diye sordu Ballard.

"Birileri vardır," dedi Manzano. "Onlar da herkes gibi göreve sevk edildi."

Ballard telefonunu çıkarıp saate baktı. Olağanüstü güvenlik uygulamasının bitmesine on beş dakika vardı. Cuma, 1 Ocak tatiliydi. Ateşli Silahlar Birimi'nde muhtemelen kimse olmayacaktı."

"Tamam, Delil Güvenlik Zinciri'ni imzalayıp onlar çıkmadan yetişmeye çalışayım," dedi Ballard.

Ateşli Silahlar Analiz Birimi koridorun sonundaydı, Ballard on dakikada oraya ulaştı. Başta geç kaldığını düşündü çünkü ortalıkta kimse yoktu. Derken birinin hapşırdığını duydu.

"Merhaba?"

"Kusura bakmayın," dedi birisi, "geliyorum."

Odanın tek duvarını kaplayan silah depolarının içinden, üzerinde Ateşli Silahlar Birimi logosu bulunan siyah tişörtlü bir adam çıktı. Birim, yıllar içinde o kadar farklı türdeki ateşli silahlar biriktirmişti ki, silahlar akordeon gibi açılıp kapanabilen raflarda sergileniyordu.

Adamın elinde tüylü toz alma aleti bulunuyordu.

"Biraz temizlik yapıyordum," dedi adam. "Sirhan'ın silahı tozlansın istemeyiz. Tarihi bir eser."

Ballard kısa süre bakakaldı.

"Ben Mitch Elder," dedi adam. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ballard kendini tanıttı.

"Olağanüstü güvenlik uygulaması bitince siz de gidecek misiniz?" diye sordu.

"Çıkacağım sanırım," dedi Elder. "Ama... Neden sordun?"

Ballard'ın tecrübelerine göre silah meraklıları zorlu görevlere asla hayır diyemezlerdi.

"Bu sabah bir cinayet vakası geldi. Silahlı saldırı. Elimde bir mermi kovanı var ve kullanılan silahın markasını bulmaya çalışıyorum, belki UEBBA'ya bakabiliriz."

Ulusal Entegre Balistik Bilgi Ağı, suç vakalarına karışan kurşun ve kovanların özelliklerinin toplandığı bir veri tabanıydı. Her biri belirli silahlarla eşleşebilecek ve suçlar arasında karşılaştırılabilecek işaretler taşıyordu. Kovanlar, mermilerden daha iyi sonuç veriyordu çünkü kurşunlar genellikle çarpmanın etkisiyle parçalara ayrılıp etrafa dağıldığından, karşılaştırma yapmak daha zor bir hale gelirdi.

Ballard içinde mermi kovanı olan şeffaf delil torbasını bir yem gibi havaya kaldırdı. Elder'ın bakışları torbaya sabitlendi. Bu uzun sürmedi.

"Peki, bakalım elinde ne varmış," dedi adam.

Ballard torbayı adama verdi ve onu takip etti. Adam eldivenlerini taktı, kovanı çıkardı ve ışıklı bir büyütecin altında inceledi. Mermi kovanını parmaklarının arasında döndürdü, ateşleyen silahın bıraktığı izleri bulmak için jantı inceliyordu.

"Kovan çekme tırnağı belirgin bir iz bırakmış," dedi. "Sanırım bir Walther arıyorsunuz ama bakacağız. Bunu şifrelemek biraz zamanımı alacak. Kahvaltı etmek istersen gidebilirsin, ben buradayım."

"Hayır, idare ederim," dedi Ballard. "Birini aramam lazım."

"İşimiz bitince belki birlikte kahvaltı ederiz."

"Şey... Sanırım dosyayla ilgilenmeye devam etmem gerekecek. Yine de teşekkürler."

"Nasıl istersen."

"Boş bir masa bulayım."

Ballard uzaklaştı, başını sağa sola sallıyordu. Adamın teklifini reddederken cümlenin sonuna teşekkür eklediği için canı sıkılmıştı.

Masadaki telefon haricinde tamamen boş bir çalışma masası buldu. Telefonunu çıkarıp Robinson-Reynolds'ı aradı, onu uyandırmıştı.

"Ballard, ne oldu?"

Keyfi yok gibiydi.

"Saat kaç olursa olsun sizi haberdar etmemi söylemiştiniz."

"Doğru. Ne buldun?"

"Sanırım vakamız adam öldürmeyle –cinayetle– ilgili ve ben bu işin peşini bırakmak istemiyorum."

"Ballard biliyorsun, bu işin..."

"Protokolleri biliyorum ama Batı Bürosu önemli bir medyatik davayla cebelleşiyor ve bence bu yükü omuzlarından almamı hoş karşılarlar, en azından ellerindeki çiftten kurtuluncaya kadar."

"Sen cinayet dedektifi değilsin."

"Biliyorum ama eskiden öyleydim. Bu işi halledebilirim, Teğmenim. Çoktan görgü tanıklarının ifadelerini aldık, Adli Tıp'a gittim. Ve şimdi de Ateşli Silahlar Birimi, ele geçirdiğimiz kovan için Ulusal Entegre Balistik Bilgi Ağı'nı araştırıyor."

"Bu kadar ileri gitmemeliydin. Olayın kaza olmadığını öğrendiğin an davayı devretmeliydin."

"Batı Bürosu meşguldü, ben de ilgilendim. Vakayı şimdi devredebiliriz ama hemen ilgilenmeyeceklerdir, onlar bu işe bakana kadar saatler hatta belki günler geçecek."

"Bu benim işim değil Ballard. Onların işi. İstiyorsan Çavuş Fuentes orada."

"Benim için onu arayıp süreci hızlandırabilir misiniz, Teğmenim? Muhtemelen, bu işi omuzlarından aldığımız için memnun olacaktır."

"Bu işte *biz* yok Ballard. Hem on dakika önce görevin sona ermiş olmalıydı. Sana fazladan mesai vermedim."

"Bu işi mesai olarak yapmıyorum. Yeşillik falan istemiyorum."

"Yeşillik" amirlerin fazla mesai durumunda doldurup imzaladığı, üçe beş boyutlarındaki kartların rengine bir göndermeydi.

"Yeşillik istemiyor musun?" diye sordu Robinson-Reynolds.

"Hayır," diye söz verdi Ballard.

"Gece Yarısı Adamları'na ne oldu, Moore nerelerde? Birlikte çalışmanız gerekiyordu."

"Görgü tanıklarının ifadelerini kaydedip cinayet dosyasını oluşturmak için merkezde kaldı. Gece Yarısı Adamları ile ilgili bir şey çıkmadı ama araştırmaya devam edeceğim. Peşini bırakmayacağım."

"O zaman bu, sırtında birden fazla yük var anlamına geliyor."

"Sırtımdaki yük ağır gelseydi bu davayı da almak istemezdim."

Robinson-Reynolds kararını vermeden önce sessizlik oldu.

"Tamam, Fuentes'i arayacağım. Sana haber vereceğim."

"Teşekkür ederim, Teğmenim."

Telefonu önce Teğmen kapadı ve Ballard, Elder'ın çalışma masasına yürüdü. Etrafa baktı ve onu otoyola bakan pencerenin yanındaki bilgisayarda buldu. Ulusal Entegre Balistik Bilgi Ağı'nın veri tabanında araştırma yapıyordu. Ballard yanına yürüdü.

"Ballard, burada işine yarar bir şey var," dedi Elder.

"Gerçekten mi?" dedi Ballard. "Neymiş?"

"Başka bir dava. Bulduğunuz mermi apayrı bir cinayetle bağlantılıymış. Yaklaşık on yıl önce vadide gerçekleşmiş. Adamın biri soygunda vurulmuş. Kovanlar eşleşiyor. Aynı silah kullanılmış. Walther P-22."

"Harika."

Ballard'ın içi ürpermişti.

"Seri numarası ne?" diye sordu Ballard.

Elder ekrandaki sayıları okudu. Ballard bilgisayarın yanındaki kupadan bir kalem kapıp seri numarasını defterine not etti.

Ballard, "Kurbanın adı ne?" diye sordu.

"Lee, Albert, ölüm tarihi 02/02/2011."

Adamın dediklerini yazdı.

"Dava kapanmamış mı?" diye sordu Ballard.

"Halen aktif, çözülmemiş," dedi Elder. "SCB'nin davası."

Soygun ve Cinayet Birimi, Ballard'ın eski görev yeriydi. Sonra Hollywood Birimi'nde gece vardiyasına atanmıştı, bu yer değişikliği ona teklif dahi edilmemişti ama 2011 yılı orada çalıştığı zamandan öncesine dayanıyordu.

"Davayı soruşturan polisin adı geçiyor mu?" diye sordu Ballard.

"Evet ama güncel değil," dedi Elder. "Soruşturmayı yürüten memur Harry Bosch. Onu tanırım, kısa süre önce emekli oldu."

Ballard konuşmadan önce bir süre donup kaldı.

"Biliyorum," dedi ardından.

8

Ballard, Woodrow Wilson'daki evin kenarına park etti. Esnedi, önce eve uğrayarak hata yaptığını düşündü. Leş gibi kokan üniformasını değiştirmek iyi gelmişti ama sonra koltukta bir saat kestirerek yorgunluğunu hafifletmek yerine, iyice perçinlemişti.

Arabanın kapısını açar açmaz evden gelen müzik sesini duydu. Yüksek tempolu fakat Harry Bosch'tan duymaya alıştığından daha bluesvariydi. Sözlü bir parçaydı. Müzik dinleyen kişinin başkası olabileceğini düşündü.

Müziği bastırıp kendini duyurabilmek için kapıya sertçe vurdu. Ses birden kesildi ve kapı açıldı. Bosch karşısındaydı.

"Bak sen," dedi Bosch. "Hayırsız dedektif."

"Efendim?" diye karşılık verdi Ballard. "Bu ne demek şimdi?"

"Uzun zamandır sesin soluğun çıkmıyordu. Beni unuttuğunu sanıyordum."

"Bir dakika, o savunma avukatı için çalışıp karanlıklara gömülen sendin. Benimle harcayacak vaktin yoktu sanıyordum."

"Öyle mi?"

"Evet. Söyle bakalım, aşı oldun mu? Evine misafir alman sorun olur mu? Ben antikorluyum ve maskemi takmaya devam edebilirim."

Bosch içeri girmesi için Ballard'a yol verdi.

"İçeri girip maskeni de çıkarabilirsin. Daha aşı olmadım ama sorun değil. Ayrıca Mickey Haller *için* değil, kendim için çalıştım."

Ballard, Haller konusunu görmezden geldi ve maskesini indirmeden eşikten içeriye adım attı.

"Dışarıdan parti veriyorsun gibi duyuluyor."

"Sesi biraz fazla açmış olabilirim."

Ev hiç değişmemişti. Mutfak girişin sağındaydı, salondaki yemek masasını geçerek manzaraya yöneldi. Sürgülü kapılar verandaya ve Cahuenga Geçidi manzarasına açılıyordu. Ballard açık kapıları işaret etti.

"Kanyondaki herkese müzik dinletiyorsun," dedi Ballard. "Çok iyi."

"Mesele bu mu?" diye sordu Bosch. "Gürültüden mi şikâyetçiler?"

Ballard dönüp Bosch'a baktı.

"Aslına bakarsan şikâyet var ama başka bir konuyla ilgili."

"LAPD'nin tepesini attırmak... Yeni yıla daha güzel başlayamazdım. Sen de beni buradan vurabilirsin."

"Şimdilik kızgın olan LAPD değil, benim. Bu sabah cinayet biriminin yeni açılan kütüphanesi için Westchester'a gittim. Hani, kapanmayan davaların cinayet dosyalarını tuttukları yer. Dosyaların hepsini tek merkezde toplamışlar. Ben de senin eski davalarından birini sordum, dosyanın kaybolduğunu ve en son senin aldığını söylediler."

Bosch kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Dediğin yeri sadece gazetede gördüm," dedi Bosch. "Ahmanson ailesi sponsor olmuş. Açılışını ben LAPD'den ayrıldıktan çok sonra yaptılar. Bırak dosya almayı, oraya adımımı bile atmadım."

Ballard böyle bir karşılık bekliyormuş gibi başıyla onayladı, cevabı hazırdı.

"Arşivleri birimlerden birer birer taşıdılar," dedi Ballard. "Bir dosya alındığında ödünç alındığını gösteren kartı da kütüphaneye götürüyorlar, böylece Ahmanson'daki rafta yeri boş kalıyor. Senin vakanın kartı 2014'ten kalma, cinayetten üç yıl sonra yani, sen emekliye ayrılmadan önce."

Bosch önce yanıt vermedi, sanki tüm verileri zihninde kontrolden geçiriyordu.

"Vaka 2011'de mi gerçekleşmiş?" diye sordu Bosch. "Adı neydi?"

"Albert Lee. Walther P-22 ile öldürüldü. Kovanı sen bulmuşsun belli ki. Yine de tüm bildiklerim bu kadar çünkü lanet cinayet dosyasını sen almışsın. Dosya bana lazım Harry."

Bosch suçlamaları durdurmak istercesine ellerini kaldırdı.

"Dosyası ben almadım, tamam mı?" dedi. "İşi bırakmadan önce, elimdeki çözümlenemeyen tüm davaların belgelerini kopyaladım fakat asla gerçek dava dosyasını almadım. Birimlerin arşivlerine gelince de dosyayı herhangi biri alıp karta benim adımı yazmış olabilir. Dosyaların olduğu yerde güvenlik falan bulunmuyordu. Güya korumaya gerek yoktu çünkü güvende olduklarını düşünüyorlardı, polis merkezindeydiler sonuçta."

Ballard kollarını göğsünün üstünde bağladı, henüz pes etmeye hazır değildi.

"Yani elinde kopya olabileceğini ama dosya olmadığını söylüyorsun?"

"Aynen öyle. Her ihtimale karşı belgeleri sakladım ve dava hakkında ifade vermek için mahkemeye çıkarıldım. Hafızamı tazeleyebilmek istedim de denilebilir. Albert Lee vakasını hatırlıyorum. Dosyasını aşırmak isteyeceğim türden bir olay değildi."

Ballard duruşunu değiştirdi ve yemek odasındaki masaya baktı. İçeri girdiğinde fark etmediği on beş santimlik bir dosya yığını gördü. Üstteki kesinlikle bir otopsi raporunun ilk sayfasıydı. Dosya yığınını işaret etti.

"Peki, bu ne?" diye sordu. "Koca bir dosyaya benziyor."

"Altı farklı dosyanın bazı bölümleri," dedi Bosch. "Lee'ninki değil. Bana inanmıyorsan kendin bak. Bu konuda neden yalan söyleyeyim Renée?"

"Bilmiyorum ama dava dosyalarını aşırman hiç hoş değil."

"Katılıyorum. Bu yüzden hiç yapmadım."

Masaya yürüdü ve belgelerden bazılarına göz atabilmek için yığını tek eliyle yaydı. Dosyalardan birine uzaktan gözlenen bir adamın fotoğrafı iliştirilmişti. In-N-Out restoranının otoparkında arabada oturan birinin fotoğrafıydı. Tarih ve saat ibaresi yoktu, demek ki resmi polis denetimi değildi.

Ballard, "Kim bu adam?" diye sordu.

"Lee davasıyla ilgili değil," diye ısrar etti Bosch. "Bütünüyle başka bir olay, tamam mı?"

"Sadece soruyorum. Kim bu?"

"Finbar McShane."

Ballard başıyla onayladı. Yığının sebebini anlamıştı. Bazı davalar birçok cinayet dosyası yumurtlardı. Özellikle de sonuçlanmamış davalar.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Ballard. "Peşini bırakamıyorsun, değil mi?"

"Peki, sence ne yapmam lazım?" diye sordu Bosch. "Koca bir aileyi katletti ve işin içinden sıyrılıp gitti. Öylece bırakayım mı?"

"Bırak demiyorum. Bu senin yumuşak karnın Harry. Bunu daha önce konuştuk."

"Tamam, o zaman biliyorsun."

Ballard konuyu değiştirip sözü kendi davasına getirmek istedi.

"Lee davası için koca bir dosyanın fotokopisini almaya değmeyeceğini söyledin," dedi Ballard. "Neyi kastettin?"

"Beni içine çekmedi," dedi Bosch.

"Neden?"

"Biliyorsun ya da sanırım anlayacaksın, bazı insanlar kendi sonlarını kendileri inşa eder. Diğerleri de kazaya kurban gider-

ler. Sadece yanlış yerde yanlış zamanda bulunurlar, kendi ölümleri üzerinde bir etkileri yoktur. Masumlardır."

Bosch elleriyle masaya saçılan belgeleri işaret etti.

"Bunlar da seni içine çeken davanınkiler," dedi Bosch.

Ballard başıyla onayladı ve masum olan tüm kurbanlara saygı duruşunda bulunurcasına kısa süre sessiz kaldı.

"Çeksin ya da çekmesin, Lee ile ilgili ne hatırladığını söyleyebilir misin?" diye sordu Ballard. "Dün gece Hollywood'da öldürülen bir adamla balistik bağlantısı var."

Bosch kaşlarını kaldırdı, sonunda ilgisini çekecek bir şey duymuştu.

"Yılın son cinayeti desene?" dedi Bosch.

"Aslında ilk," dedi Ballard. "Gece yarısı atışlar başladığında birisi kurbanın başına sıkmış."

"Gürültüyü kamuflaj olarak kullanmış. Zekice. Kurban kim?"

"Harry, şu an soruları soran benim. Önce bana Lee olayını anlat, sonra benim vakayı konuşuruz belki."

"Anladım. Oturmak ister misin?"

Daha rahat görünen salon yerine masaya yöneldi.

Masanın arkasından dolandı; sırtı, dağınık haldeki dosya, belge, CD ve plaklara gelecek şekilde oturdu. Ballard da karşısına geçti.

Bosch konuşurken bir yandan da Ballard'ın dağıttığı dosyaları eski haline getiriyordu.

"Albert Lee, siyah erkek, sanırım öldüğünde otuz dört yaşındaydı. Otuz üç de olabilir. Güzel bir planı varmış. Rapçiler tek gecede yıldız oluyor, kendi kasetlerini yapıp gettodan kurtuluyorlar. Bir yerlerden para alıp Hollywood'un kuzeyinde bir kayıt stüdyosu açmış.

Güney Los Angeles'ın çete mahallelerinden uzakta güzel bir yerdeymiş. İnsanlar gelip, stüdyoyu saatlik kiralayabiliyor ve rap yapıyorlarmış. Harika bir fikirmiş."

"Ta ki o olaya kadar."

"Doğru, ta ki işler karışına kadar. Bir yerlerden para aldığını söylemiştim. Aylık ödemesi gereken bir haraç varmış, üstüne bir de kira ve harcamalar da eklenmiş. Mekânına kayıt yapmaya gelenlerden bazıları da..."

"Çete üyeleriydi."

"Hayır. Yani, evet, çete elemanlarıymış ama demek istediğim aslında stüdyoyu kiralayacak paraları yokmuş. Yufka yürekli Albert de yaptıkları besteden para kazandıklarında ödeme yapmaları karşılığında kayıt yapmalarına izin vermiş.

"Kesinlikle ve adamlardan birkaçı büyük bir balık yakalamış ama o zaman bile doğru düzgün ödeme alamamış. Adamları dava etmiş ve iş mahkemeye gitmiş."

"Kepenkleri mi indirmiş?"

"Öyle de olabilirdi ama bir yatırımcı bulmuş. Faktoring nedir bilir misin?"

"Hayır."

"Yüksek faizli bir iş kredisi, bir tür köprü kredisi. Hesaplarından tahsil edilecek parayı teminat alır. Anlatabildim mi?"

"Pek değil, hayır."

"Diyelim ki şirketin yüz dolar borçlandı ama birkaç ay bu parayı kazanamayacaksın. Bir komisyoncu işletmeni çevirebilmen için sana bir yüzlük veriyor ama mülkü ya da teçhizatları teminat olarak almıyor çünkü bunlar şirkete ait değil, hepsi kiralık. Şirket borca karşılık teminat olarak sadece kazancını, yani alacak hesabını gösterebiliyor."

"Tamam, anladım."

"Albert Lee de öyle yaptı yani. Fakat bunlar yüksek faizli krediler, tefeciliğin sınırlarına dayanıyor ama sınırı geçmiyorlar. Yasal bir işlem ve Albert bu yolu seçmiş. Toplamı yüz bin eden üç farklı kredi çekince her şey altüst olmuş, borçlarını ödeyememeye başlamış çünkü davalar ertelendikçe ertelenmiş. Sonunda

borçlandığı adam işi devralmış. Albert'e yetki vermiş, mekânı onun işletmesine izin verip maaşa bağlamış –asıl olay şu– dükkânın başına bir şey gelmesine karşın onu kefil yapıp sigortalatmış."

"Siktir. Ne kadarlık bir sigorta?"

"Bir milyon."

"Yani Albert'in işi bitti ve kredi veren adam parasını aldı."

"Doğru."

"Ama davayı destekleyecek bir delil sunamadın."

"Başaramadım."

Bosch masanın üstündeki belge yığınına yöneldi.

"Bu mesela. Katilin kim olduğuna dair sağlam fikrim var ama o noktaya gelemedim. Bu ailenin aksine Albert kendi katiliyle aynı yolda yürüdü. Bazılarının evine kurt saldırır. Albert gibileriyse kurdu evine kendi davet eder."

"O zaman kurdu evine davet edenlere sempati duymak yok. Peki, bu senin, *Ya herkes önemlidir ya da hiç kimse önemli değildir*, anlayışınla nasıl örtüşüyor?"

"Kapıyı açan adam hâlâ önemli ama masumların öncelik hakkı var. Onların davalarını bütünüyle çözdükten sonra ancak sıradaki dalgayla boğuşabilirim. Hâlâ herkes önemli. Yıl içinde onca gün, gün içinde yeterince saat var."

"Bu yüzden koca bir aileyi katleden adam listenin başında."

"Aynen öyle."

Ballard, Bosch'ın bir davanın içine çekilip onu takip etmekle ya da listenin sonuna atabilmekle ilgili fikrini sindirmeye çalışarak başıyla onayladı.

"O zaman," dedi Ballard. "Albert Lee davasında komisyoncu kim?"

"Bir doktordu," dedi Bosch. "Diş hekimi aslında. Adı John William James'ti. Muayenehanesi Marina'daydı, dolgu yaparak zengin olmuş ki komisyonculuğa başlamış."

"Geçmiş zaman eki kullandın. Adı John William James'ti, dedin."

"Evet, davanda işler biraz çıkmaza girebilir çünkü John William James öldü. Albert Lee öldürüldükten birkaç yıl sonra James de kendi sonunu hazırladı. Muayenehanesinin otoparkında Mercedes'inin içinde otururken onun da başına 22'lik dayadılar."

"Siktir."

"Senin delil güme gitti, değil mi?"

"Belki de. Ama davanın belgelerini bulabilirsen bir bakmak istiyorum, elinde ne varsa."

"Tabii. Ya garajdaki dolaptadır ya da evin altında."

"Evin altında mı?"

"Evet, emekli olduktan sonra aşağıya bir depo inşa ettim. Çok güzel oldu. Hatta inip davalara bakmam gerektiğinde oturabileceğim bir bank koydum."

"Eminim, oraya sık sık iniyorsundur."

Bosch yanıt vermeyince Ballard bunun bir onaylama olduğunu düşündü.

"Bu arada," dedi Ballard. "Her şey yolunda mı... radyasyon olayından sonra?"

Lösemi demekten çekindi Ballard.

"Hâlâ direniyorum gördüğün gibi," dedi Bosch. "İlaçlarımı alıyorum, belli ki işe yarıyorlar. Yine nüksedebilir ama şimdilik her şey yolunda."

"Sevindim," dedi Ballard. "Pekâlâ, artık dosyaya bakabilir miyim?"

"Tabii, hemen dönerim. Birkaç dakika sürebilir. Müzik açmamı ister misin?"

"Sorun değil ama arabayı park ederken ne çaldığını soracaktım. Çok farklı bir şeydi."

"*Compared to What*. Bazıları ilk protest caz şarkısı olduğunu söylüyor: *Kimse bize uyak ya da akıl vermiyor. Şüphesiz buna ihanet deniyor.*"

"Peki, yeniden çal. Kim söylüyor?"

Bosch ayağa kalktı ve teybin yanına gidip açma tuşuna bastı. Sonra müziğin sesini kısarak ayarladı.

"Orijinal versiyonu Eddie Harris ve Les McCann ama bu versiyonu John Legend ve The Roots'a ait."

Ballard kahkaha atmaya başladı. Bosch yeniden tuşa bastı.

"Ne oldu?" diye sordu Bosch.

"Beni şaşırtıyorsun Harry, o kadar," dedi Ballard. "Bu yüzyılda kayda alınmış bir şey dinleyeceğini düşünmemiştim."

"Kırıcı oluyorsun Ballard."

"Özür dilerim."

"Birazdan dönerim."

9

Ballard, bir adamın ona yaklaştığı esnada sitesinin garajında sırt çantasını bagajdan çıkarıyordu. Bosch'tan aldığı çıktıları kolunun altına sıkıştırmıştı. Etrafa bakıp kimseyi göremeyince iyice gerildi. Tabancası çantadaydı.

"Merhaba, komşu," dedi adam. "Sadece kendimi tanıtmak istemiştim. Siz yirmi üçtesiniz, değil mi?"

Ballard, adamın daire numarasından bahsettiğini anladı. Birkaç aydır bu apartmandaydı ve yirmi beş daire bulunmasına rağmen komşularının hepsiyle tanışmamıştı.

"Şey, evet, merhaba," dedi Ballard. "Ben Renée."

Dirseklerini tokuşturarak selamlaştılar.

"Ben on üç numaradan Nate, sizin hemen altınızdayım," dedi adam. "Mutlu yıllar."

"Size de mutlu yıllar," dedi Ballard.

"Robert'la birlikte yaşıyoruz. Siz eşyalarınızı taşırken sizinle tanıştığını söyledi."

"Ah, doğru, evet. Robert'la tanıştım. Masamı asansöre sokmama yardım etti."

"Polis olduğunuzu söyledi."

"Evet, polisim."

"Sanırım bu günlerde polis olmak zordur."

"İyi yanları da var. Ne tamamen iyi ne de bütünüyle kötü."

"Bu arada haberin olsun, Siyahların Yaşamı Değerlidir protestolarına katıldım. Bunun için beni suçlama."

"Suçlamam çünkü ben de aynı fikirdeyim, Siyahların Yaşamı Değerlidir."

Ballard, adamın elinde bir kask olduğunu ve bisiklet sürme ekipmanları giydiğini fark etti. Bisikletten inişte kıç kısmında potluk yapıp tuhaf gözüken bisikletçi şortlarından giyiyordu. Komşusuna karşı kabalık etmeden konuyu değiştirmek istedi.

"Bisiklet mi sürüyorsun?" diye sordu Ballard.

Saçma bir soruydu ama aklına daha iyisi gelmemişti

"Elime geçen her fırsatta," dedi Nate. "Ama senin farklı bir hobin olduğunu görüyorum."

Nate, Ballard'ın Land Rover Defender'ının önündeki duvara dayadığı sörf tahtalarını işaret etti. Bir tanesi dalgasız günlerde kullandığı kürek sörfü ve diğeri de Sunset plajındaki sörf alanına götürdüğü Mini Tanker sörf tahtasıydı. Geri kalanları da evindeki depodaydı fakat yer kalmadığı için en çok kullandığı tahtaları garajda bırakarak hırsızlara davetiye çıkardığının farkındaydı. Çıkıştaki kameraların yeterince caydırıcı olduğunu umuyordu.

"Evet, sanırım sahilde olmayı seviyorum," dedi ve çok geçmeden verdiği yanıttan tatmin olmadı.

"Pekâlâ, tanıştığıma memnun oldum ve hoş geldin," dedi Nate. "Bu arada ev sahipleri derneğinin şu anki başkanıyım. Senin kolektif ev sahiplerinden kiraladığını biliyorum, buna onay verdik ama ev sahipleri derneğini ilgilendiren bir şeye ihtiyacın olursa kapımı çalman yeter, birinci kattayım."

"Ah, tamam, tabii ki."

"Avludaki özel partilerden birine seni bekliyorum."

"Hiç duymamıştım."

"Her ayın ilk cuma günü, bugün hariç tabii ki. Happy hour.* Herkes kendi içkisini getiriyor ama genelde birbirimizle paylaşıyoruz."

"Tamam, güzel. Belki partide görüşürüz. Tanıştığıma memnun oldum."

"Mutlu yıllar!"

"Sana da."

Ballard komşuluk olayına hâlâ alışmaya çalışıyordu ve tanışıp kaynaşma konusunda tuhaf hissediyordu, özellikle de konu polis olmasına geldiğinde. Son yılının çoğunu Venice Beach'teki çadır ile büyükannesinin Ventura'daki evi –sadece uyumak için kullanırdı– arasında mekik dokuyarak geçirmişti fakat korona bütün sahilleri kapamıştı ve artan evsiz nüfusu yüzünden Venice'e gitmek istemiyordu. Polis merkezine on dakikalık bir mesafedeki bu daireyi kiralamıştı. Yani altı, üstü, sağı ve solu komşularla çevirili demekti.

Ballard ona eşlik edip daha fazla muhabbet etmek zorunda kalmamak için merdivenleri kullanmayı seçerken Nate asansöre yürüdü. Ballard'ın telefonu çalmaya başladı, Bosch'tan aldığı kâğıtları yere düşürmeden telefonu cebinden çıkarmaya çalışırken zorlandı.

Ekrandan arayanın Lisa Moore olduğunu gördü.

"Siktir," dedi Lisa selam vermek yerine.

"Sorun ne Lisa?" diye sordu Ballard.

"Bir ihbar geldi ama ben Kevin'la Miramar'a beş dakika uzaklıkta bir yerdeyim."

Ballard, Gece Yarısı Adamları'nın bir kurbanının daha olduğunu ve Moore'un Olympic Polis Merkezi'nde çavuş olan erkek arkadaşıyla Santa Barbara'daki bir tatil yerinde olduğunu anladı.

---

* Öğleden sonra veya akşamüstü rahatlayıp içki içmek için yapılan küçük buluşma. (ç.n.)

"Olay neymiş?" diye sordu Ballard.

"Kurban bir saat öncesine kadar ihbarda bulunmamış," dedi Moore. "Sorun çıkmaz diye düşündüm."

"Yani dün gece tecavüze uğramış ama şimdi mi ihbar etmiş diyorsun?"

"Evet. Saatlerce küvette oturmuş. Bak, kadını rehabilitasyon merkezine götürmüşler... Senin ilgilenme şansın var mı Renée? Yani bu trafikte dönmem iki saati geçer."

"Lisa, bütün hafta sonu nöbetteydik."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece senle konuştuktan sonra artık sorun çıkmaz sanmıştım, anlıyor musun? Neyse döneceğiz. Senden böyle bir şey istemem hoş değildi."

Ballard dönüp arabasına yürüdü. Moore'un istediği büyük bir ricaydı, sadece teknik olarak onun davası olduğu için değil. Ballard, tecavüz mağdurlarının bulunduğu rehabilitasyon merkezini ziyaret etmenin üzerinde iz bırakacağını biliyordu. Hiç umut veren hikâyeler çıkmayacaktı. Arabasının kapısını açtı ve sırt çantasını arkaya bıraktı.

"Ben hallederim," dedi Ballard. "Ama Dash sonunda kontrol edecektir ve seni arayabilir. Cinsel Suçlar'dan olan sensin, ben değilim."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Moore. "Dash'i şimdi arayıp bir çağrı aldığımızı ve kurbanla konuştuktan sonra birimizin onu bilgilendireceğini söylemeyi düşündüm. Sonra sen onu ararsan beni idare edersin. Yarın bana ihtiyacın olursa döneceğim."

"Neyse. Seni idare etmek için başımı derde sokmak istemiyorum."

"Bir şey olmayacak. Süpersin. Gidişatı öğrenmek için arayacağım."

"İyi."

Telefonu kapattı. Ballard kızmıştı. Moore'un iş ahlakının zayıflığı değildi mesele. Bir yıl süren pandemi ve polis karşıtı

tutumlardan sonra işine sadık birini bulmak zordu. *"Neden bununla biz ilgileniyoruz"* hastalığı bütün birime yayılmıştı. Onu asıl rahatsız eden şey, bütün akşamı Little Dom'dan eve pizza sipariş edip Albert Lee'nin ölümüyle ilgili kayıtlara dalarak ve Javier Raffa cinayetiyle bir bağlantı arayarak geçirme planının suya düşmesiydi. Yeni bir Gece Yarısı Adamları vakası geldiğine göre Teğmen Robinson-Reynolds, yarın sabah ilk iş Raffa soruşturmasını Batı Büro Cinayet Birimi'ne devredecekti.

"Sıçayım," dedi Ballard ve arabasını çalıştırdı. Tecavüz mağdurlarının bulunduğu rehabilitasyon merkezi, Santa Monica'daki UCLA sağlık merkezine bağlıydı. Ballard davalar için birçok kez orayı ziyaret etmişti, tecavüz mağduru olarak onda da bulgu aradıkları zaman da dahil. Kadınların çoğunun –çalışanların çoğu kadındı– ilk isimlerini biliyordu. Üstünde herhangi bir yazı bulunmayan kapıdan girdi ve üniformalarına bakılırsa gündüz vardiyasından, McGee ve Black olduğunu fark ettiği iki polisi –ikisi de erkek– bekleme odasında dikilirken buldu.

"Selam, çocuklar. Ben devralabilirim," dedi Ballard. "Çağrıyı nasıl aldınız?"

"Kadın ihbar etti," dedi Black. "Kurban."

"Bütün gün olanları düşünüp sonra tecavüze uğradığına karar vermiş," dedi McGee. "Her ne delil varsa hepsi küvetin giderinden akıp kayboldu."

Ballard böyle puştça bir ifadenin ardındaki duyguyu anlamaya çalışarak gözlerini kısa süre McGee'ye dikti.

"Orasını göreceğiz," dedi Ballard. "Bilin diye söylüyorum, tecavüze uğrayıp uğramadığıyla ilgili bir şüpheye kapılmamıştır, anladın mı, McGee? Tereddüdünün sebebi muhtemelen tecavüzü bir suç olarak dahi görmeyen ve bir bok yapmayan polisleri arayıp aramamakla alakalıdır."

McGee'nin yanakları ya sinirden ya utançtan ya da her iki sebepten kızarmaya başladı.

"Kızma McGee," dedi Ballard. "Seni kastetmedim, değil mi?"

"Ya, tabii," dedi McGee.

"Neyse," dedi Ballard. "Kadın, iki şüpheli olduğunu mu söyledi?"

"Evet," dedi Black. "Önce biri saldırmış, sonra diğeri."

"Saat kaçta gerçekleşmiş?" diye sordu Ballard.

"Gece yarısı sularında," dedi Black. "Yeni yıla girmek için geçe kalmadığını söyledi. İşten eve dokuz otuz civarında döndüğünü, akşam yemeği hazırladığını ve sonra duş alıp yattığını söyledi."

"Adres neydi?" diye sordu Ballard.

"Dell'de yaşıyor," dedi Black.

Black arka cebinden bir ifade tutanağı çıkarıp Ballard'a uzattı.

"Siktir," dedi Ballard.

"Ne oldu?" diye sordu McGee.

"Gece yarısında Cahuenga üstgeçidinin altındaydım," dedi Ballard. "Bu herifler tam orada benim arkamdaydılar."

Dell, Ballard ve Moore'un Yeni Yıl atışlarının yapılmasını beklediği üste geçitten birkaç blok kuzeyde kalan tepelik bir mahalleydi. Ballard ifade tutanağına bakarak kurbanın Deep Dell Terrace'ta yaşayan Cynthia Carpenter olduğunu gördü. Yaşadığı yer neredeyse tepeden Mulholland Barajı'na kadar uzanıyordu.

Ballard elinizdeki tek şey bu mu, dercesine tutanağı kaldırdı?

"Vaka tutanağını bugün hazırlayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Buradan çıkar çıkmaz," dedi Black.

Ballard başıyla onayladı. Soruşturmaya başlamak için olay tutanağına ihtiyacı vardı.

"Tamam, buradan sonrası bende," dedi Ballard. "Siz merkeze gidip kayıt oluşturun."

"Sen de cehenneme gidebilirsin Ballard," dedi McGee.

McGee kıpırdamadı. Black bileğinden kavrayıp onu kapıya sürükledi.

"Haydi, gidelim dostum," dedi Black. "Boş ver."

Ballard, McGee'nin ne yapacağını görmek için bekledi. Gergin bir sessizlik anı oldu, sonra döndü ve ortağını otoparka kadar takip etti.

Ballard derin bir nefes aldı ve kayıt kabul masasına yöneldi.

Görev devir teslimini duyan kabul hemşiresi Sandra, Ballard'a gülümsedi.

"Sen onlara söyle Renée," dedi hemşire. "Kurban üç numaralı odada Martha'yla. Koridorda olacağını haber vereceğim."

"Teşekkürler," dedi Ballard.

Ballard masanın arkasından, dört muayene odasına açılan dört kapının bulunduğu kısa koridora yürüdü. Ballard dört odanın da cinsel saldırıya uğrayan kurbanlarla dolu olduğu zamanlarda oradaydı.

Koridor pastel mavi renkteydi ve duvar resimleriyle süpürgeliklerden biten çiçekler eklenmişti, dehşet verici şeylerin belgelendiği bu yeri daha hoş kılmak için atılmış bir adımdı. Bir ile üç numaralı odaların arasında üzerinde travma sonrası stres bozukluğu terapisi ve meşru müdafaa dersleri afişlerinin olduğu bir pano asılıydı. Ballard, Henrik Bastin adındaki emekli bir LAPD memurunun atış talimi dersleri verdiğini ilan eden, panodaki bir kartviziti inceliyordu. Adamın buradan çok iş kaptığını umarken buldu kendini.

Üç numaralı odanın kapısı açıldı ve Dr. Martha Fallon arkasındaki kapıyı kapayarak dışarı çıktı. Her şeye rağmen gülümsedi.

"Selam, Renée," dedi doktor.

"Martha," dedi Ballard. "Sana tatil yok, değil mi?"

"Sanırım ancak tecavüzcüler tatile çıkarsa biz de tatil yapacağız. Özür dilerim, biraz klişe oldu ve öyle demek istemedim aslında."

"Cynthia nasıl?"

"Cindy denilmesini tercih ediyor. Şey, sadece, ayın karanlık tarafında."

Ballard, Fallon'ın bu kalıbı daha önce de kullandığını duymuştu. Ayın karanlık tarafı, Cindy Carpenter ile aynı kaderi paylaşanların yaşadığı yerdi. Birkaç karanlık saatin gelecek her saatle ilgili her şeyi değiştirdiği bir yerdi. Sadece bunu deneyimleyenlerin anlayabileceği bir yerdi.

Hayat onlar için bir daha aslı aynı olmazdı.

"Duymuşsundur, banyo yapmış," dedi Fallon. "Bir şey bulamadık, yani gerçekten işe yarayacak bir şeyler."

Ballard, doktorun son sözünü Adli Tıp Birimi'nde DNA tipajı ve diğer delil niteliğindeki analizler için açılmayı bekleyen bir yığın tecavüz kitine dikkat çektiğini düşündü. Tek başına bu gerçek bile polis merkezinin ve halkın yarısının, bırakın Memur McGee'yi, cinsel saldırıları ciddi suçlar kartelasından nasıl konumlandırdığının bir göstergesiydi. Her birkaç yılda bir, siyasi bir ayaklanma çıkar ve tecavüz olaylarındaki yığılmanın giderilmesi için para bulunurdu fakat sonra sansasyonlar azaldı ve davalar yeniden tıkanmaya başladı. Sonu olmayan bir döngüydü.

Fallon'ın söyledikleri Ballard'ı şaşırtmadı. Diğer iki Gece Yarısı Adamları vakasında da hiç DNA bulgusu ele geçirilmemişti. Kimliği bilinmeyen suçlular saldırılarını dikkatlice planlayıp hayata geçirdiler. Vakalar, suçluların davranış teknikleriyle ve kurbanla sırayla ilişkiye giren iki kişilik bir tecavüzcü çetesinin enderliğiyle birbirine bağlanmıştı. Bu, o kadar enderdi ki kendine özgü bir kısaltması bulunuyordu, ÇFOCS yani Çoklu Faili Olan Cinsel Saldırı.

"İşin bitti mi?" diye sordu Ballard. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Evet, geldiğini ona söyledim," dedi Fallon.

"Durumu nasıl peki?"

Ballard kurbanın durumun iyi olmadığını biliyordu. Aslında sormak istediği, yıllardır yüzlerce tecavüz mağdurunu tedavi eden Fallon'ın bilebileceği bir değer aralığına göre Cindy'nin

psikolojik travmasının seviyede olduğuydu. Baş etmesi en zor olanlarsa bir yabancının tecavüzüne maruz kalanlardı.

"Hiç iyi değil," dedi Fallon. "Ama şanslısın çünkü şu anda çok sinirli ve bu konuşmak için iyi bir zaman demektir. Düşünmek için daha çok zamanı olduğunda konuşması daha zor olacak. Kendi kabuğuna çekilecek."

"Doğru," dedi Ballard. "İçeri giriyorum o zaman."

"Ona giyecek bir şeyler getireceğim," dedi Fallon. "Gelirken üzerinde olan kıyafetleri alıp delil torbasına koyacağını tahmin ediyorum."

Fallon ve Ballard farklı yönlere gittiler. Ballard üç numaralı odanın kapısına yöneldi ama kısa süreliğine dışarıda dikilip Memur Black'in, Cindy Carpenter'ı rehabilitasyon merkezine sevk ederlerken doldurduğu ifade tutanağında yazanları okudu.

Carpenter yirmi dokuz yaşında, boşanmış bir kadındı. Hillhurst Caddesi'ndeki Native Bean kahve dükkânının müdürüydü. Ballard birden kurbanı daha önce görmüş olabileceğini düşündü çünkü kahveci Los Feliz'deki mahallesinde konumlanıyordu. Üstelik Ballard birkaç ay önce taşınmış olsa da Native Bean sabahları işten sonra kahve ve bazen de yaban mersinli kek almak için uğradığı gözde mekânı olmuştu, özellikle de uykuyu defedip okyanusa gitmek istediği zamanlarda.

Ballard yavaşça kapıya vurup içeri girdi. Cindy Carpenter halen muayene masasında oturuyordu ve üzerinde gecelik vardı. Her ne kadar duş aldıktan sonra giyse de kıyafetleri delil olarak kabul edilmişti ve muayene odasındaki masanın üzerindeki bir kahverengi poşetteydi.

Protokol böyleydi ve poşet Dr. Fallon tarafından mühürlenmişti. İkinci bir delil torbası daha bulunuyordu. Black ve McGee, Carpenter'ın saldırı esnasında giydiği geceliği, çarşafı ve yastık kılıflarını da delil olarak almayı akıl edebilmişlerdi. Olması gereken prosedür böyleydi ama genellikle devriye memurları ta-

rafından göz ardı edilirdi. Ballard, gönlü el vermese de McGee ve Black'e bu tutumları için haklarını teslim etmeliydi. Ayrıca masanın üstünde Fallon'ın yazdığı bir ertesi gün hapı reçetesi ve rehabilitasyon merkezinde yapılan muayeneyi takiben HIV ve cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ilgili testlerin sonuçlarına nasıl erişebileceğini anlatan bir kart bulunuyordu.

Ballard kesinlikle Carpenter'a aşinaydı. Uzun ve zayıf bir kadındı, omuz hizasına gelen sarı saçları vardı. Ballard, Native Bean'in al-götür bölümündeki camdan defalarca onu görmüştü.

Hatta bu rastlantıların bazılarında ona sipariş vermişti, gerçi Carpenter bir garsondan daha fazlasıydı ve yönetimden sorumluydu. Ballard pandemi sonrası dönemde dükkânın açılacağı günü iple çekiyordu, içerip girip bir masada oturabilecekti. Kafelerde her zaman çok iyi çalışırdı. Geçen sene en çok özlediği şeylerden biri de buydu.

İfade tutanağında yazan ya da Fallon'ın koridorda söylediği hiçbir şey Ballard'ı Carpenter'ın sağlık durumuna dair bilgilendirmemişti. Her iki gözünün etrafında boğulmadan kaynaklı kanlı morluklar, alt dudağında ve sol kulağında ısırma sonucunda oluşmuş kesikler bulunuyordu. Ballard'ın önceki davalardan da bildiği gibi, kaşlarından birinin üzerinde muhtemelen gözlerine bantlanmış bir maskenin sıkıca çekilmesiyle oluşmuş bir aşınma mevcuttu. Son olarak katlı kesimli sarı saçları; Carpenter'ın mutlaka bahsedeceği bir aşağılamayla, tecavüzcüleri tarafından ürkütücü bir son darbe gibi bilinçli şekilde gelişigüzel kesilmişti. Tecavüzcüler saçları da yanlarında götürmüş olabilirlerdi.

"Cindy, ben Renée," dedi Ballard, resmi olmamaya çalışarak. "LAPD'nin Hollywood Birimi'nde dedektifim. Bu vakayı ben soruşturacağım ve sana sormam gereken bazı sorular var, tabii ki senin için sorun değilse."

Odada yalnız kalan Carpenter ağlıyordu. Bir eliyle mendil tutuyordu, diğer eliyle de cep telefonunu. Ballard kimi aradığını

ya da kiminle mesajlaştığını öğrenmek istedi ama biraz daha bekleyebilirdi.

"Neredeyse sizleri aramayacaktım," dedi Carpenter. "Ama sonra düşündüm ki ya geri gelirlerse? Birine haber vermek istedim."

Ballard anladığını belirtmek için başıyla onayladı.

"İyi ki aradın," dedi Ballard. "Çünkü bu adamları yakalamak için senin yardımına ihtiyacım var."

"Ama sana yardım edemem," dedi Carpenter. "Yüzlerini bile görmedim. Maskeliydiler."

"Peki, buradan başlayalım. Ellerini gördün mü? Ya da vücutlarının diğer kısımlarını? Beyaz, melez ya da siyahi miydiler?"

"İkisi de beyazdı. Bileklerini ve vücutlarının bazı kısımlarını görebildim."

"Tamam, güzel. Maskelerini tarif eder misin?"

"Kar maskesi gibiydi. Biri yeşil, diğeri mavi."

Diğer iki vakayla da tutarlıydı. Üç dava arasındaki bağlantı artık teori olmaktan çıkmış, kanıtlanmıştı.

"Tamam, bu işimize yarayacak," dedi Ballard. "Kar maskesi taktıklarını ne zaman gördün?"

"Sona doğru," dedi Carpenter. "Gözlerimden maskeyi söktüklerinde."

Üç saldırının da en olağandışı kısmı buydu. Gece Yarısı Adamları, kurbanlara takmak için önceden hazırladıkları bant maskeleri yanlarında getiriyor ve saldırının sonunda maskeyi söküyorlardı. Yani maskeleri arkalarında delil olarak bırakmak istemiyorlardı. Ama daha da önemlisi, bu maskeleri kadınların onları görmesini engellemek için takmıyorlardı. Kendi taktıkları kar maskeleri kimliklerini gizlemeye yetiyordu. Kurbanlardan saklamak istedikleri başka bir şey olmalıydı.

"Onlara dair herhangi bir şey gördün mü? Yan da sadece kar maskelerini mi gördün?"

"Bir tanesi gömleğini çekiştirip duruyordu. Kolunda sargı olduğunu gördüm."

"Hangisi, mavili adam mı, yeşilli mi?"

"Yeşilli olan."

"Ne tür bir sargıydı? Neye benziyordu?"

"Olabilecek en büyük boyuttaydı. Kare. Tam şuradaydı."

Kadın üst kolunun iç kısmını gösterdi.

"Sence dövmeyi saklamak için mi takıyordu?"

"Bilmiyorum. Sadece birkaç saniyeliğine gördüm."

"Tamam, Cindy, zor olduğunu biliyorum ama başına gelenleri detaylıca araştırmam lazım. Ayrıca yaralarının fotoğrafını da çekmem gerekli. Ama önce bir şey sormak istiyorum, sana bir şey dediler mi, herhangi bir şey, seni o geceden önce de tanıdıklarını ima eden?"

"Rastlantısal olmadığını mı söylüyorsun? Hayır, o adamları tanımıyorum. Hem de hiç."

"Hayır, demek istediğim, seni bir yerde görüp hedef aldıklarını düşünüyor musun, kafede, alışveriş yaptığın ya da herhangi bir yerde? Ya da tam tersi. Mahalleni hedef alıp seni seçmiş olabilirler mi?"

Carpenter başını sağa sola salladı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi kadın. "Öyle şeyler söylemediler, sadece beni tehdit ettiler. Çok havalı ve üstün olduğunu sanıyorsun falan gibi cümleler. Onlar..."

Gözyaşları süzülürken mendilini çıkardı.

Ballard kadına uzanıp koluna dokundu.

"Bunları sana hatırlattığım için üzgünüm," dedi Ballard.

"Sanki yeniden yaşıyorum," dedi Carpenter.

"Biliyorum. Ama bu iki pis... adamı yakalamamıza yardım edeceksin. Ve muhtemelen başka kadınlara zarar vermesini önleyeceğiz."

Ballard, toparlanması için Carpenter'a süre tanıdı. Sonra yeniden konuşmaya başladı.

"Haydi biraz da dün gece yaşananlardan öncesine gidelim," dedi Ballard. "Yılbaşı için dışarıda mıydın, evde mi?"

"Kafeyi kapayıncaya, dokuza kadar çalıştım," dedi Carpenter.

"Native Bean'den bahsediyorsun, değil mi?"

"Evet, biz kısaca Bean deriz. Çalışan kızlardan biri koronaya yakalanınca tüm program altüst oldu. Yılın son vardiyasında çalışmak zorunda kaldım."

"Kafeni seviyorum. Finley'e birkaç ay önce taşındım ve kahvemi hep oradan alıyorum. Yaban mersinli kekleriniz muazzam. Neyse, dokuzda kepenkleri indirip eve mi gittin? Ya da bir yere mi uğradın?"

Ballard, kadının Franklin'deki Gelson's süpermarkete uğradığını söyleyeceğini tahmin etti. Eve dönüş yolundaydı ve kurbanlardan biri saldırı gecesinde oraya uğramış.

"Doğrudan eve gittim," dedi Carpenter. "Artan yemeklerden akşam yemeği hazırladım."

"Yalnız mı yaşıyorsun?" diye sordu Ballard.

"Evet, boşandığımdan beri yalnızım."

"Yemekten sonra ne yaptın?"

"Duş alıp yatmaya gittim. Bu sabah kafeyi benim açmam lazımdı."

"Çoğu sabah sen açıyorsun, değil mi? Seni görüyordum."

"Evet, ben açıyorum. Yedide açıyoruz."

"Genelde sabahları, işe gitmeden önce mi duş alırsın?"

"Aslında hayır, duştan sonra uyumayı tercih ederim, yani... Bu neden önemli?"

"Çünkü şu an neyin gerçekten önemli olup olmadığını bilmiyoruz."

Ballard, Gelson's marketle ilgili bir bağlantı kuramayınca hayal kırıklığına uğrasa da Carpenter duş olayından bahsedince işin seyri değişti. Diğer iki kurban da saldırıya uğradıkları gece duş alıp yatmaya gittiklerini anlatmıştı. İki kurbanın da aynı şeyi söylemesi tesadüf eseri olabilirdi. Ama üçte üç demek bir bağlantı olduğu anlamına geliyordu. Ballard içgüdülerinin harekete geçtiğini hissetti. Üzerinde yoğunlaşabileceği bir detay ele geçirmişti.

10

Cindy Carpenter fiziksel yaralarına daha fazla tıbbi müdahale istemedi. Ballard'a sadece eve gitmek istediğini söyledi. Rehabilitasyon merkezinden Dell'e gitmek uzun süreceğinden, Ballard fırsattan istifade ederek olayın üstünden bir kez daha geçti. Carpenter bitkin ve yorgun olmasına rağmen, yaşadığı en aşağılayıcı detayları, tecavüzcülerin ona yaptırdıklarını, duyduklarını ve gözlerine bağlanan bant maske çıkarılınca görebildiklerine kadar her detayı baştan anlatarak Ballard'a yardımcı oldu. Rehabilitasyon merkezindeki ilk anlattıklarıyla arabada anlattıkları aynıydı yalnızca birkaç detayı eklemiş ya da atlamıştı fakat ifadelerinde asla kendisiyle çelişmiyordu. Ballard bunun iyiye işaret olduğunu biliyordu. Bir duruşma yapılması koşulunda soruşturma ve mahkeme adına güçlü bir tanık olabilirdi.

Ballard, Cindy'yi övdü ve sonra nedenini açıkladı. Carpenter'la işbirliği içinde kalması önemliydi. Çoğu zaman kurbanlar ruhsal iyileşmeleri ile sisteme olan güvenlerini ölçüp biçtiklerinde isteksizleşirlerdi.

Ballard kasten iki ifadeyi de kayda almamıştı. Saldırıdan birkaç saat sonra yapılan kayıtlar savunma avukatının eline paha biçilemez bir koz olarak geçerdi. Avukat hanım –evet, kurnaz

tecavüzcüler genellikle jüri duruşmaları için kadın avukat tutardı– mahkeme ifadesi ile ilk ifade arasındaki herhangi bir tutarsızlığı büyüterek davada öyle bir boşluk açardı ki jüri adli karar verilemeyeceğine dair makul şüphe olduğu kanısına varırdı. Ballard her zaman elindeki davayı çözmeye çalışırken sonraki adımlarını hesaplayarak hareket etmek zorundaydı.

Carpenter maruz kaldığı saldırıyla diğer iki olayı yadsınamaz şekilde birbirine bağlayan sayısızı detaydan bahsetmişti. Başı çeken detaylarsa saldırıların meydana geldiği saat, cinsel saldırılardaki belirli hareketler ve tecavüzcülerin arkada delil bırakmamak için aldıkları önlemlerdi: Eldiven takıp kondom kullanmak ve evden çıkmadan önce hem kurbanın üzerini hem de evi süpürmek için yanlarında şarjlı elektrik süpürgesi getirmeleri gibi.

Cindy yaşadıklarını arabada bir kere daha anlatırken birkaç yeni detay daha eklemişti. Yeşil kar maskeli adam Bay Yeşil'in kasık tüyleri kızılken, Bay Mavi'ninki siyaha yakındı. Kasık kıllarının rengiyle saç renklerinin eşleştiği varsayılırsa Ballard bu iki saldırganın eşkalini kısmen alabilmişti. Önceki iki kurban da hiçbir şey görmemişti çünkü gözlerine yerleştirilen bant hiç gevşememişti. Gerçi üç kurban da tecavüzcüler onlara dokunduklarında eldiven taktıklarını hissetmişti. Carpenter da yol boyunca anlattıklarıyla bant gevşediğinde adamların ellerini gördüğünü, taktıkları eldivenlerin tek kullanımlık siyah plastik eldiven olduğunu söylemişti. Ballard bu maskelerin her yerde bulunabileceğini biliyordu. Güçlü bir delil kabul edilmezlerdi fakat şüpheliler teşhis edildiği takdirde önem kazanacak detaylardan biriydi.

Saldırganların davranışları açısından üç olayı da birbirine bağlayan bir kanıt daha bulunuyordu. Yol boyunca süren sorguda Ballard adamların nasıl konuştuğuna ve Carpenter'a verdikleri talimatlara odaklanmıştı. Ballard, Carpenter'a örnek vermekten kaçındı çünkü bağlantının yanlış bir şekilde teyit edilmesini

istemiyordu. Genellikle Carpenter'dan ona söylenenleri hatırlamasını istedi, genç kadın kilit bir bağlantıdan bahsetti.

"Sonunda, gitmeden önce birisi –sanırım Bay Mavi– şöyle söyledi: 'Her şey yoluna girecek bebeğim. Bir gün bugüne dönüp bakacak ve gülümseyeceksin.' Sonra kahkaha attı ve çıkıp gittiler."

Ballard bu anı bekliyordu. Sondaki yarım yamalak dilenen özür. Diğer iki kurban da aynı şeyi bildirmişti, kurbana yerel bir ağızla "bebeğim" diye hitap etmişlerdi.

"Böyle dediğine emin misin? Sana 'bebeğim' mi dedi?"

"Eminim. Daha önce kimse bana böyle hitap etmedi. Tam seksenler işi."

Ballard da aynı şekilde düşünüyordu fakat gözlerindeki maske gevşeyince saldırganların vücudunu gömüştü ve muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda ya otuzların başındaydılar. Bu da Carpenter'ın seksenler tahminiyle örtüşmüyordu.

Carpenter'ın Deep Dell Terrace'ta yaşadığı bungalov evin önünde durduklarında havanın kararmasına hâlâ aşağı yukarı bir saat vardı. Ballard, bir giriş noktası bulup bulamayacağını görmek ve adli muayene ekibini aramaya değip değmeyeceğini kararlaştırmak için evi aramak istedi. Ayrıca mahalleyi gündüz vakti görüp gece yarısından sonra dönmek istedi böylece ışıklandırma şartlarını ve mahallenin diğer sakinlerinin uyanıklık durumunu kontrol etmek istedi.

Eve girdiklerinde Ballard evi hızla kontrol ederken Carpenter'a salondaki kanepeye oturmasını söyledi.

"Sence dönecekler mi?" diye sordu Carpenter.

Sesindeki korku dolu gerginlik hissedilebiliyordu.

"Ondan değil," dedi Ballard hemen. "Devriye ekiplerinin gözden kaçırdığı bir şeyler var mı diye bakmak istiyorum. Ve

adamların eve nasıl girdiklerini anlamaya çalışıyorum. Hiçbir şeyin açık kaldığına ya kilitsiz olmadığına emin misin?"

"Eminim. Kapıları kilitleme konusunda obsesif kompulsif bozukluğum var. Her gece kontrol ederim, kapıları kullanmadığımı bilsem dahi."

"Tamam, bana birkaç dakika ver."

Ballard cebinden bir çift plastik eldiven çıkararak evin içinde tek başına gezinmeye başladı. Mutfakta doğrudan tek arabalık garaja açıldığını tahmin ettiği bir kapı bulunuyordu. Kapı tokmağının üzerinde basit bir itme tuşu vardı, sürgülü değildi. Kapı o anda kilitli değildi.

"Mutfaktaki bu kapı garaja mı açılıyor?" diye seslendi Ballard.

"Evet," diye yanıt verdi Carpenter. "Neden?"

"Kilitli değil. Böyle mi bırakmıştın?"

"Sanmıyorum. Ama atlamış olabilirim çünkü çöp tenekeleri garajda duruyor ve garaj her daim kilitli zaten."

"Kapalı mı demek istiyorsun? Kapalı mı yoksa kilitli mi?"

"Yani hem kapalı hem kilitli. Uzaktan kumanda olmadan dışarıdan açamazsın."

"Garajın dışarıdan açılan bir kapısı da mı var? Açılır kapanır kapı dışında?

"Hayır. Sadece açılır kapanır kapı var."

Ballard garaja açılan kapıyı açmamaya karar verdi, eldivenleri olsa da adli tıbbı bekleyecekti. İçeriye buradan girmiş olabilirlerdi. Ayrıca ilk ihbar geldiğinde evi kontrol eden McGee ve Black'in de kapıyı açıp açmadığını göz önünde bulundurmalıydı. Kapıyı açıp açmadıklarını yalnızca kapının topuzunda parmak izleri bırakmışlarsa bilebilirdi.

Ballard garaja daha sonra göz atmaya karar verip içeri girdi. İki yatak odasına ve banyoya giden koridora yürüdü. Önce banyoyu kontrol etti ve küvetin üzerindeki küçük pencerede herhangi bir zorla girme kanıtı bulamadı.

Ballard saldırının meydana geldiği ebeveyn yatak odasına yöneldi. Uzun yıllar boyunca birkaç kat boyanarak kapatılmış bir pencere buldu. Ballard yatağa baktı. Carpenter adamlardan biri üstüne çıkıp ağzına ve gözlerine bant yapıştırıncaya kadar eve girildiğinde habersiz olduğunu söylemişti. Sonra adam Carpenter'ın ellerini yatağın başlığına bağlamıştı. Kıpırdamadan sessiz durmasını söylemişti. Carpenter sonra adamın odadan çıkıp ortağına kapıyı açtığını duymuştu.

Ballard dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına baktı. Birkaç kitap dışında görünürde bir şey yoktu. Kitapları dışarı çekti ve hepsinin kadın yazarlar tarafından kaleme alındığını gördü: Alafair Burke, Steph Cha, Ivy Pochoda. Kitapları yeniden yatağın altına itti ve ayağa kalktı. Gözleriyle odayı bir kere daha taradı ama gözüne çarpan bir şeye rastlamadı. Koridora döndü ve diğer yatak odasını kontrol etti. Derli toplu ve pek dolu değildi. Belli ki misafir odasıydı. Giysi dolabının kapağı on santim kadar aralıktı.

Ballard tokmağa dokunmadan dolabı sonuna kadar açtı. Dolabın yarısı Native Bean markalı karton kutularla kaplıydı. Diğer yarısı bomboştu, muhtemelen misafirlerin kullanımına ayrılmıştı. Ballard dolabın halı zeminini incelemek için yeniden dizlerinin üzerine çöktü. Bir şey görünmüyordu ama halının dokusunda son süpürmeden kalan farklı bir iz göze çarpıyordu. Ballard halen dizlerinin üzerindeydi ve topuklarının üzerinde geriye eğilip Cindy'yi odaya çağırdı.

Cindy hızla odaya geldi.

"Ne oldu?"

"Şarjlı ya da elektrikli süpürgen olmadığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet, neden?"

"Bu dolap süpürgeyle süpürülmüş. Sanırım adam burada saklanmış."

Cindy temizlenmiş halıya gözlerini dikti.

"Bu halıyı dolabın içine biz döşettik çünkü evin önceki sahibi boya kutularını buraya koymuş, yerde boya lekeleri vardı. Altı korkunç halde."

"Biz derken?"

"Eşim ve ben. Bu evi aldık, boşanmanın ardından ev bende kaldı."

"Peki, kapısını açık mı bırakıyorsun? Yani dolabın içindeki hava sirkülasyonunu sağlamak için falan?"

"Hayır, kapalı tutuyorum."

"Kahve dükkânına götürmek için en son buradan bir şeyler aldıktan sonra kapadığına emin misin?"

"Eminim."

"Tamam. Dinle, özür dilerim. Şu anda muhtemelen yalnız kalmak istiyorsun biliyorum ama Adli Tıp'ın gelip dolabı ve belki de evin tamamını incelemesini istiyorum."

Carpenter bıkkın bir vaziyetteydi.

"Ne zaman?" diye sordu Carpenter.

"Şimdi çağıracağım," dedi Ballard. "Olabildiğince hızlı halledeceğim bu işi. Eve zorla girdiklerini biliyorum ama bu adamları yakalamak istiyoruz ve altına bakmadığımız taş kalsın istemiyorum. Senin de böyle düşündüğünü biliyorum."

"Evet, sanırım. Sen de burada olacak mısın?"

"Şimdi gelebilirlerse kalacağım fakat birkaç saat içinde vardiyam başlıyor. Merkeze gitmem gerekecek."

"Şimdi gelmelerini sağla, lütfen."

"Deneyeceğim. Ah, eşinden bahsettin. Hâlâ Los Angeles'ta mı? Onunla aran nasıl?"

"Burada ve aramız iyi çünkü görüşmüyoruz. Venice'de yaşıyor."

Bunu söyleyişinin altında bariz bir gerginlik yatıyordu.

"Ne işle uğraşıyor?" diye sordu Ballard.

"Teknoloji sektöründe," dedi Carpenter. "Girişimciler için falan çalışıyor. Yatırımcılar buluyor."

Ballard ayağa kalktı. Dengesini sağlamak için bir adım attı. Uykusuzluk belirtilerinin ayyuka çıktığını fark etti.

"İyi misin?" diye sordu Carpenter.

"Bir şeyim yok, yeterince uyumadım," dedi Ballard. "Evi senin almana eski eşinin tepkisi nasıl oldu?"

"Sorun yoktu. Neden? Yani aslında istemiyordu ama... Bunu neden sordun?"

"Bir sürü soru sormak zorundayım Cindy, o kadar. Büyütecek bir şey yok. Onunla mı mesajlaşıyordun?"

"Efendim?"

"Bugün muayene odasına girdiğimde biriyle yazışıyor ya da birini arıyor gibiydin."

"Hayır. Kafeden Lacey ile mesajlaşıyordum, ben dönene kadar her şeyi idare etmesini söylüyordum."

"Olanları ona anlattın mı?"

"Hayır, yalan söyledim. Kaza geçirdiğimi anlattım."

Carpenter yüzündeki yaraları gösterdi.

"Bunu açıklamanın bir yolunu bulmalıyım," dedi.

Ballard duraksadı çünkü bu dava mahkemeye taşınacak olursa Carpneter'ın insanlara şimdi söylediklerinin gelip başlarına bela olacağını biliyordu. Ne kadar adaletsizce gelse de kurbanın bir arkadaşına saldırıya uğradığından hiç bahsetmediği yönündeki bir ifade, jüri üyelerinin gözünde cinsel münasebetin rızayla gerçekleştiğini öne süren bir savunmayı mümkün kılabilirdi. Gerçekleşmesi zor olan bir ihtimal dahi olsa Ballard bir noktada Carpenter'a tavsiye vermek zorunda kalacağını biliyordu. Ama sırası değildi.

"Peki, eski eşine anlatacak mısın?" diye sordu Ballard. "Neler olduğunu?"

"Bilmiyorum, muhtemelen anlatmam. Onu ilgilendirmez. Neyse, şu anda bunu düşünmek istemiyorum."

"Anlıyorum. Adli Tıp'ı şimdi arayıp gelmelerini sağlayabilir miyim bakacağım. Salonda oturmak zorunda kalacaksın, sorun olmazsa tabii. Yatak odana bakmalarını istiyorum."

"Okumak için kitap alabilir miyim? Yatağın altında."

"Evet, tabii. Sadece başka hiçbir şeye dokunmamaya çalış."

Carpenter odadan ayrıldı ve Ballard telefonunu çıkardı. Adli tıp ekibini çağırmadan önce yere çömelip dolabın zeminindeki halının fotoğrafını çekti, halının üzerindeki süpürge izinin fotoğrafta da görülebilmesini umuyordu. Adli Tıp'ı arayıp bir saat içinde geleceklerine dair teyit aldı.

Ballard salonda Carpenter'a Adli Tıp teknisyenlerinin yolda olduğunu söyledi. Sonra garajın otomatik kapısını açan uzaktan kumandanın evde olup olmadığını sordu. Mutfaktaki kapının topuzuna dokunmak istemediğini açıkladı. Eldivenli bir el dahi parmak izlerine zarar verebilirdi.

"Garajı depo olarak kullanıyorum ve dışarıda yola park ediyorum," dedi Carpenter.

"Yani arabamda kapıyı açan bir kumanda var ve garajda mutfak kapısının yanındaki duvarda bir düğme var."

"Tamam," dedi Ballard. "Arabaya gidip kumandayı çalıştırabilir miyiz?"

Dışarıya çıktılar, Carpenter anahtarla arabayı uzaktan açtı. Park lambaları yanıp söndü ama Ballard kilidin açılma sesini duymadı.

"Araban kilitli miydi?" diye sordu. "Çünkü..."

"Evet, dün gece kilitledim," dedi Carpenter.

"Kilit sesini duymadım."

"Yani her zaman kilitlerim."

Ballard arabanın kilitli olup olmadığını önce kendi kontrol etmediği için kendini suçladı. Şimdi asla doğruyu bilemeyecekti.

"Ben yolcu koltuğundan gireceğim," dedi Ballard. "Sürücü kapısının koluna dokunmak istemiyorum. Garaj kumandası nerede?"

"Siperliğin önünde," dedi Carpenter. "Sürücü tarafında."

Ballard kapıyı açıp arabanın içine eğildi. Cebinden kendi anahtarlarını çıkardı ve garajın uzaktan kumandasının üzerindeki butona basmak için dairesinin anahtarının arkasını kullandı. Sonra arabadan çıktı ve garaj kapısı yaylarının tiz sesiyle açıldı.

"Her zaman böyle mi ses çıkarıyor?" diye sordu Ballard.

"Evet, galiba yağlamam lazım," dedi Carpenter. "Eskiden eşim ilgilenirdi böyle şeylerle."

"Açıldığında içeriden duyabiliyor musun?"

"Eski eşim burada yaşarken duyabiliyordum."

"Seni uykundan uyandırabilir miydi sence?"

"Evet. Bütün evi deprem olmuş gibi sallıyordu. Sence eve böyle mi..."

"Henüz bilmiyorum Cindy."

Kapısı açık garajın eşiğinde dikiliyorlardı. Carpenter doğru söylüyordu. İçeride araba için yer yoktu. Alan sadece kutularla, bisikletlerle ve üç çöp tenekesi, geri dönüşüm ve bahçe atıklarından oluşan diğer eşyalarla kaplıydı. Carpenter Native Bean ürünlerinin bir kısmını da garajda depolamış gibiydi. Şeffaf plastik yığınlarının ve geçmeli kapakların yanı sıra birçok farklı tatlandırıcı kutusu bulunuyordu. Ballard mutfağa açılan kapıya yöneldi. Kapı kanadının solundaki duvarda bulunan garaj kapısını çalıştıran düğmeye dikkat çekti.

Kapı topuzundaki anahtar deliğine bakmak için eğildi fakat kurcalandığına dair bir iz bulamadı.

"Bu kapının kilitli olup olmadığından emin değiliz," dedi Ballard.

"Evet, ama genellikle kilitli olur," dedi Carpenter. "Dediğim gibi garaj kesinlikle kapalıydı."

Ballard başıyla onayladı. Tecavüzcülerden birinin Carpenter işten dönmeden önce eve girip misafir odasındaki dolapta saklanarak kadının duşa girmesini ve yatmasını beklediği yönündeki

teorisini Carpenter ile paylaşmadı. Saldırgan sonra hamlesini yapmış, kadını etkisiz hale getirip gözlerini ve ağzını bantlamıştı. Sonra da diğer tecavüzcüyü içeri almıştı.

Mutfak kapısının sağındaki marangoz masası Ballard'ın kahve dükkânından geldiğini düşündüğü ekipmanlarla doluydu. Üst tepsiye gelişigüzel yığılmış aletlerin olduğu açık bir alet kutusu bulunuyordu. Bankta tek başına duran bir tornavida gördü, sanki alet kutusundan çıkarılıp oraya bırakılmıştı. Tecavüzcülerin içeri girmek için kendi aletlerini getirip getirmediklerini ya da yalnız bir kadının evinin garajında buldukları şeylerle yetinip yetinmediklerini merak etti.

"Bu tornavida senin mi?" diye sordu kadın.

Carpenter yakından bakmak için öne bir adım attı. Uzanıp almak için elini uzattı.

"Hayır, dokunma," dedi Ballard.

"Özür dilerim," dedi Carpenter. "Olabilir. Emin değilim. Tüm bu şeyleri, aletleri Reggie bıraktı."

"Eski eşin."

"Evet. Sence içeri girmek için bunu mu kullandılar? Peki, garaja nasıl girdiler?"

Sesinde tiz bir tını vardı.

"Bu soruların cevaplarını bilmiyorum," dedi Ballard. "Bakalım, Adli Tıp neler bulacak?"

Ballard telefonunu kontrol etti ve Adli Tıp ekiplerinin gelmelerine kırk beş dakika kaldığını söyledi. Ekrana bakarken telefon çalmaya başladı. Arayan Harry Bosch'tı.

Ballard, "Bunu açmam lazım," dedi Cindy'ye. "İstersen şimdilik salona dön."

Ballard garajdan çıkıp sokağa yöneldi ve telefona yanıt verdi fakat sonra Carpenter'ın mutfak kapısının koluna dokunmasını engellemek için hızla döndü.

"Cindy hayır," dedi Ballard. "Özür dilerim, buraya gelip ön kapıdan içeri girebilir misin?"

Carrpenter ona söyleneni yerine getirdi ve Ballard konuşmaya döndü.

"Harry, selam."

"Renée, meşgul gibisin. Sadece kontrol etmek istedim. Belgelerden işine yarar bir şey çıktı mı?"

Ballard, Harry'nin hangi davadan ve dosyadan bahsettiğini hatırlamak için kısa süre duraksadı.

"Ah, hayır," dedi Ballard. "O iş ertelendi, başka bir olaya bakıyorum."

"Başka bir cinayet mi?"

"Hayır, peşine düştüğümüz seri tecavüzcüler."

"Çoklu mu? ÇFOCS?

"Evet, tuhaf değil mi?" dedi Ballard. "İki kişilik tecavüz ekibi. Dün akşam üçüncü kurbana saldırdılar ben ama senin evinden çıkıncaya kadar arayıp ihbarda bulunmamış."

Bir süre sessizlik oldu.

"Harry, orada mısın?"

"Evet, sadece düşünüyordum. İkili tecavüz çetesi. Bu çok nadir olur. ÇFOCS genellikle çete tecavüzleridir. Aynı psikopatlık seviyesinde iki adamla olmaz."

"Evet. Bütün akşam bunun peşinde sürüklendim. Gece Yarısı Adamları adını verdik."

"Böyle iki adamı olunca... Yani aynı zihin yapısına sahipler..."

Harry duraksadı.

"Evet, yani?" diye sordu Ballard.

"Bir artı bir iki etmiyor, anladın mı?" dedi Bosch. "İkisi birbirini besliyor. Bir artı bir üç ediyor... Çoğalıyor ve daha da şiddetleniyorlar. Sonunda tecavüz yetersiz gelecek. Cinayet işleyecekler. Onları hemen yakalaman lazım Renée."

"Biliyorum. Farkında değil miyim sanıyorsun?"

"Özür dilerim. Bu işle yatıp kalktığını biliyorum. Neyse, elimde yerde okuman gereken bir kitap var."

"Ne kitabı?"

"Yamaç Boğucusu davasıyla ilgili. Bob Grogan, Soygun ve Cinayet Birimi'nde efsaneydi fakat sonra tek kişi değil iki kişilik bir katil olduğu ortaya çıktı. Grogan adamları yakaladı, kitabı bulunuyor. Buralarda bir yerde. *Birbirinin Aynısı* kitabın adı."

"Bulabilirsen bana haber var. Gelip alabilirim. Belki bu iki sapığı anlamama yardımcı olur."

"O zaman tecavüz vakasının peşine düşeceksen benim diğer dosya üzerine biraz çalışmama ne dersin? Dün geceki silahlı saldırıya."

"O işi elimden alacaklarını hissediyorum. Şu anda birbiriyle bağlantılı üç tecavüz olayı var elimizde. Beni bu işin başında tutup cinayeti Batı Büro'ya devredecekler."

"O zamana kadar ben devralabilirim. Gerçi elinde neler var görmem lazım."

Ballard bu fikri değerlendirmek için kısa süreliğine sessiz kaldı. Aktif bir davaya bir yabancıyı dahil etmek –Harry Bosch gibi deneyimli birinden bahsetsek de– başını boka sokabilirdi. Özellikle de Bosch geçen sene kamuoyuna mal olmuş bir cinayet davasında savunma avukatı Mickey Haller ile çalıştıktan sonra. Amirlerden hiçbiri buna onay vermezdi. Polis departmanındaki kimse onaylamazdı.

Gayriresmi yürütmeliydiler.

"Ne diyorsun?" diye sordu Bosch.

"Bence kitabı bulursan değiş tokuş edebiliriz," dedi Ballard. "Ama bu, departmanın tepkisi açısından benim için çok riskli."

"Biliyorum. Bir düşün istersen. O zaman görüşünceye kadar kendine iyi bak."

11

Ballard Adli Tıp'ın gelmesini beklerken mahallede yürüyüşe çıkmaya karar verdi ve bu saldırıyı diğer iki saldırıdan farklı kılan detayları düşünmeye başladı. Faillerin aynı olduğu şüphesizdi. Birçok benzerlik vardı fakat son olayın kendine özgü yanları da bulunuyordu.

Ballard yürürken bir yanda da bu detayları zihninde sıralıyordu. Başlıca farklılık coğrafi konumdu. İlk iki vaka herhangi bir aksilik yaşanması halinde tecavüzcülere birden fazla kaçış alternatifi sunan ücra mahallelerdeki düzlüklerde meydana gelmişti. Pek Deep Dell Terrace gibi değildi. Çıkmaz sokağa giden bir yoldu. En fazla iki ya da üç inişli çıkışlı yolu bulunan dolambaçlı, dar bir dağ yoluydu. Ama bu mahallede dağa çıkan bir rota bulunmuyordu. Bu, önemli bir farklılıktı. Bu mahalleden bir kurban seçmek daha riskliydi. Bir aksilik olur da kurban yardım çağrısında bulunursa tecavüzcülerin kaçabileceği güzergâhlar polis ekiplerince kesilirdi. Ballard bağlantıdaki farklılığı zihninde somutlaştırdı ama aynı zamanda bağlantıların değiştiğinin de farkındaydı. İlk iki tecavüzün başarılıyla sonuçlanması tecavüzcüleri cesaretlendirip daha tehlikeli ve yeni bölgelere yönelmelerine sebebiyet vermiş olabilirdi.

Son vakayı ilk iki olaydan ayıran en belirgin farklılıklardan biri de coğrafi yapıydı. Ballard ve Lisa Moore saldırıların dikkatle planlandığı teorisiyle hareket ediyordu. Bir kurban hedef alındığında tecavüzcüler kadının günlük rutinini takibe alıp evine girmek ve saldırmak için hazırlık yapıyorlardı. Yani büyük olasılıkla dışarıdan mahalleye yürüyorlardı. Önceki kurbanların ikisi de doğu-batı yönündeki ana işlek caddeden birkaç blok ötede yaşıyordu. İlki Melrose Caddesi'nde, diğeri de Sunset Bulvarı'nda. Tecavüzcülerin mahalleye girip gizlice hareket ederek kurbanı, evini ve bölgenin olağan akışını gözetledikleri varsayım önem kazanmıştı. Ücra ve düzlük bir mahalle hem kurbana erişimi daha kolay kılıyor hem de olaydan sonra kaçma şansı tanıyordu. Ballard, Deep Dell Terrace boyunca yürürken böylesi bir yerde hazırlık ve kaçış sürecinin imkânsız değilse de zor olabileceğini fark etti. Cindy Carpenter'ın evinin arkasına erişim oldukça dik dağ yamacıyla engelleniyordu. Bir sonraki caddede onu destekleyen evler dikey sarp kayalıkların üzerinde kolonlardan dayanak alarak dikiliyordu. Evler arasında ya da arkasında hiç hareket yoktu. Evlerin çite veya bahçe kapısına gereksinimleri bulunmuyordu çünkü doğal coğrafi yapı gerekli güvenliği sağlıyordu.

Tüm bunlar Ballard'a yanlış yolda olduklarını söylüyordu. Yoğun ve ticari anlamda işlek bir caddeye gelip evlerin arasında dolanan, pencerelerden içeriyi gözetleyerek kurbanlarını inceleyen ve muhtemelen o anda saldırmayı ya da sonra harekete geçmeyi planlayan bir çift avareyi, sapığı arıyorlardı. Bu düşüncesi kurbanların ifadeleriyle, suçluların geçmişteki davranış ve hareketlerindeki sınırlı sayıdaki çapraz eşleşmenin iki kadını birbirine bağlayan hiçbir kesişim bulundurmamasıyla desteklenmişti. Üst üste binmeyen farklı daireler çizmişlerdi. Bu işaretlere bakılırsa üçüncü dava her şeyi değiştirmişti. Son vaka kurbanın başka bir yerde av olarak seçildiğini ve evine kadar takip edildiğini gösteriyordu.

Soruşturmanın seyri değişmişti ve Ballard diğer ihtimale yoğunlaşıp vakit kaybettiği için kendini suçluyordu.

Ballard'ın telefonuna bir e-posta bildirisi geldi ve Memur Black'in gönderdiği olay raporuna bakmak için uygulamayı açtı. Dosyayı açıp küçük ekrandan iki sayfayı hızla okudu. Detaylarda yeni bir bilgi olarak ayrışabilecek bir şeye rastlamadı. Uygulamayı kapamak üzereyken sessiz bir aracın vınlamasıyla irkildi. Dönüp bakınca adli tıp ekiplerinin kullandığı elektrikli BMW'lerden biri olduğunu fark etti.

Polis departmanı, dedektiflerin kullanımına vermek için bu araçlardan bir filo kurmuştu fakat dedektifler davanın akışına kapılarak uzak bir yere gitmek zorunda kaldığında bataryanın tek dolumda doksan beş kilometre mesafe kat etmesi bu araçları kullanışlı olmaktan çıkarmıştı.

Söylenen seyir menzili otoyol sürüşlerinde ciddi ölçüde kısalıyordu ve Los Angeles'ta otoyolu kullanmadan bir soruşturma yürütmek pek mümkün değildi. Bitmiş bataryalarla yolda kalan dedektiflerin hikâyeleri çok yaygındı ve arabalar yeniden dağıtılmadan evvel bir yıldan fazla süredir toplatılıp şehir otoparkının çatısına park edilmiş vaziyetteydi. Bu kez sadece adli tıp ve Görsel-İşitsel Birimler gibi suç mahalline tek seferlik yolculuklar yapıp sonra ana gemiye dönen ekiplere dağıtılmıştı.

Ballard, Cindy Carpenter'ın evine yürümeye başladı ve BMW'den inen adli tıp teknisyeniyle tanıştı. Adam bagaj kapağını açtı.

"Ballard, Hollywood Birimi'nden," dedi Ballard. "Ben aramıştım."

"Ben Reno," dedi adam. "Seni az önce ürküttüysem özür dilerim. Bu şeyler çok sessiz. Resmen hiç fark etmeden arabanın önüne çıkan insanlar oluyor."

"Yani belki biraz yavaşlasaydın sorun olmazdı."

"Bu arabaların hızlarını biliyor musun? Gaza bastığın anda kırkla gitmeye başlıyorsun. Neyse, nasıl yardım edebilirim?"

Bagajı kapadı. Bir elinde malzeme çantasıyla hazır bekliyordu, çantanın ağırlığı omzunu eğiyordu. Koyu mavi tulumlu, hafif yapılı bir adamdı. Kimlik bilgisi göğsünün üstündeki cebe beyaz harflerle dikilmişti.

"Dün gece iki şüpheli kurbanın evine girerek tecavüzde bulundu," dedi Ballard. "Giriş noktasını bulamıyorum ama sanırım otoparkı kullandılar. Oradan başlamanı istiyorum. Marangoz tezgâhının üstünde tornavida var, belki işimize yarar. Bir de misafir odasındaki dolaba da bakmanı istiyorum."

"Tamam," dedi Reno. "Kurban hastanede mi?"

"Hayır, daha fazla tıbbi destek almak istemedi. İçeride."

"Ah."

"Geleceğinden haberi var ve ben de sana eşlik edeceğim. Fakat arabayı da incelemeni istiyorum."

Sokakta, Reno'nun arabasının arkasına park edilmiş Toyota'yı gösterdi.

"Araba garajda mıydı?" diye sordu Reno.

"Hayır, fakat uzaktan kontrol cihazını arabada bırakmış. Önce arabaya sonra garaja ve eve girdiklerini düşünüyorum. Mutfakta sadece topuz kollu kilit var."

"Araba kilitli değil miydi?"

"Emin değilim. Muhtemelen. Uzaktan kumanda siperlikteydi."

"Anladım."

"Acele et, olur mu? Berbat bir gün geçirdi zaten."

"Öyle görünüyor. Çabucak yaparım."

"Ben de arabayı açmak için anahtarı alayım."

Reno ekipmanlarını ayarlarken Ballard eve döndü ve Cindy'den arabanın anahtarını istedi. Bunun nedenini açıkladı ve Cindy bunu özel hayatına bir ihlal olarak algıladı. Bu şeytani adamlar önce evini, bedenini ve şimdi de arabasını ele geçiriyordu. Ağlamaya başladı.

Ballard, Cindy'nin iyiden iyiye hassaslaştığını fark etti. Ona refakat etme imkânı olan bir arkadaşı ya da aile üyesi olup olmadığını sordu. Carpenter kimsesi olmadığını söyledi.

"Vaka raporunda eski eşini en yakın akraban olarak kaydettiğini gördüm," dedi Ballard. "Buraya gelir mi?"

"Aman Tanrım, hayır," diye çıkıştı Carpenter. "Lütfen onu aramayın. Doğru dürüst düşünemediğim için adını yazdım. Ve Los Angeles'ta tanıdığım sadece o. Bütün ailem La Jolla'da."

"Tamam, sorduğum için özür dilerim. Sadece çok hassas olduğunu düşündüm."

"Benim yerimde olsan sen nasıl olurdun?"

Ballard gafil avlandığını fark etti.

"Özür dilerim," dedi Ballard. "Aptallık ettim. Dükkândan Lacey olmaz mı peki?"

"Beni anladığını sanmıyorum. Kimse başıma gelenleri bilsin istemiyorum. Neden sizi aramadan önce bu kadar düşündüm sanıyorsun? Ben iyiyim, tamam mı? Sadece yapman gerekeni yap ve beni rahat bırak."

Buna verecek bir yanıt yoktu. Ballard izin istedi ve anahtarı Reno'ya götürdü. Reno şoför koltuğundaki kapı koluna gümüş tozu sürmüş, parmak izi arıyordu.

"Bir şey çıktı mı?" diye sordu Ballard.

"Sadece lekeler var," dedi Reno.

"Ee, silinmiş mi?"

"Belki evet belki hayır."

Boşuna uğraşıyorlardı. Ballard anahtarı arabanın tepesine bıraktı.

"Birkaç komşuyu ziyaret edeceğim. İşin bitmeden dönerim. Dönmezsem beni arat. Arabam yanımda değil."

"İçeri gireceğimi biliyor mu?"

"Evet ama önce kapıyı çal."

"Tamamdır."

"Adı Cindy."

"Onu da anladım."

Ballard'ın araştırması gerekenler Carpenter'ın evinin güneyindeki evlerle sınırlıydı, o tarafta yaşayanların tuhaf bir şey olduğunu görme şansının daha yüksek olduğunu düşünüyordu çünkü batı tarafı çıkmaz sokağa gidiyordu. Carpenter'ın evinden yaya olarak ya da arabayla çıkan biri güneye gitmek zorunda kalırdı.

Bir tecavüz vakasından sonra mahalleyi tetkike çıkmak hassas bir işti. Mahalledeki herkesin yaşananlardan haberdar olması bir kurbanın isteyeceği son şeydi. Bazı kurbanlar damgalanmayı kati suretle reddederken, diğerleri böylesi bir saldırının ardından özgüvenlerini yitirip utanç duyarlardı. Öte yandan etrafta bir tehdit varsa mahalle sakinlerinin de bunu bilme hakkı vardı.

Üstelik yasalar Ballard'ın elini kolunu bağlamıştı. Kaliforniya kanunlarına göre cinsel saldırı mağdurlarına, bu haktan feragat etmeyi seçmedikleri sürece tam gizlilik hakkı tanınırdı. Ballard, bu konuyu Cindy Carpenter'a dahi açmamıştı ve şu an için yasalar gereğince kolluk kuvvetleri dışındaki kimseye tecavüz kurbanı olduğunu söyleyemiyordu.

Ballard maskesini yukarı çekti ve Carpenter'ın bitişiğindeki evin kapısı bir kadın tarafından açıldığında Ballard rozetini gösteriyordu. Kapıyı açan kadın, dokuz aydır karantinada olduğunun sinyallerini veren altmışlarında bir kadındı. Kahverengi saçlarının dibinden kalın gri bir şerit geçiyordu, saçını boyatmak için en son ne zaman bir kuaföre gittiğini tahmin etmek zor değildi.

"LAPD'den geliyorum hanımefendi. Ben Dedektif Ballard, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bölgedeki tüm sakinlerle konuşuyorum. Dün gece bu caddede bir suç vakası gerçekleşti ve gece boyunca olağandışı herhangi bir şey duyduysanız ya da gördüyseniz diye sormak istemiştim."

"Ne tür bir suç işlendi?"

"Bir eve girilmiş."

"Aman Tanrım, hangi ev?"

Kadının kimin evi yerine hangi ev diye sorması, Ballard'a kadının komşularını şahsen tanımadığını düşündürdü. Bir şey görmesinin ya da duymasının bir önemi yoktu fakat Ballard gittikten sonra komşularla bir dedikodu zinciri oluşturamayacağı kesindi. Bu iyiydi. Ballard kapılarını çaldığında komşuların onun geleceğinden haberdar olmasını istemiyordu.

"Yandaki ev," dedi Ballard. "Dün gece size tuhaf gelen bir şey görüp duydunuz mu?"

"Hayır," dedi kadın. "Hatırladığım kadarıyla sorun yoktu. Kimseye zarar gelmiş mi?"

"Hanımefendi, detayları sizinle paylaşamam. Anlayış göstereceğinize eminim. Burada yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır, eşimle birlikte yaşıyoruz. Çocuklarımız yetişkin olup gittiler. Yan evdeki kız mıydı? Yalnız yaşayan?"

Kadın, Cindy Carpenter'ın evinin olduğu istikameti gösterdi. Adıyla hitap etmektense "kız" demesi en azından komşuları hakkında pek bilgisi olmadığına işaretti.

"Eşiniz evde mi?" diye sordu Ballard kadının sorusunu görmezden gelerek. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Hayır, golf oynamaya gitti," dedi kadın. "Wilshire Golf Kulübü'nde. Birazdan eve gelir."

Ballard bir kartvizit çıkarıp kadına uzattı ve eşinin geçen akşam tuhaf bir şey gördüğünü ya da duyduğunu hatırlaması halinde onu aramalarını söyledi. Dosyasına kaydetmek için kadının adını sordu.

"Biz güvende miyiz?" dedi kadın.

"Geri geleceklerini sanmıyorum," dedi Ballard.

"Gelecekler mi? Kaç kişiler?"

"İki adam olduğunu tahmin ediyoruz."

"Aman Tanrım."

"Dün gece sokakta iki adam görmüş olabilir misiniz?"

"Hayır, hiçbir şey görmedim ama şu an korkuyorum."

"Güvende olduğunuzu düşünüyorum hanımefendi. Dediğim gibi geri gelmelerini beklemiyoruz."

"Kıza tecavüz mü etmişler?"

"Hanımefendi, dava hakkında konuşamam."

"Aman Tanrım, tecavüz etmişler."

"Hanımefendi, beni dinleyin. Evine girildiğini söyledim. Söylentiler yaymaya başlarsanız yan evdeki komşunuzun canını çok yakacaksınız. Bunu mu istiyorsunuz?"

"Elbette ki hayır."

"İyi. O zaman lütfen yapmayın. Dün gece olağandışı bir şey görmüş ya da duymuşsa eşinize beni aramasını söyleyin."

"Eşimi şimdi arayacağım. Arabadadır."

"Vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ballard caddeye döndü ve bir sonraki eve gitti. Bu böylece devam etti. Sonraki saat yedi kapıyı daha çaldı ve beşinin ev sahipleriyle konuştu. Kimse işe yarar bir bilgi vermiyordu. Evlerden ikisinin kapı zilinde kamera bulunuyordu fakat geçen geceden kalma videonun incelenmesinden işe yarar bir şey çıkmadı.

Reno eşyalarını elektrikli aracına taşırken Ballard, Cindy Carpenter'ın evine döndü.

"Ee, neler buldun?" diye sordu Ballard.

"Hiçbir şey," dedi Reno. "Adamlar epey ustaymış."

"Siktir."

"Özür dilerim."

"Garajdaki tornavidadan bir şey öğrendin mi?"

"Tertemiz. Sanırım haklıydın. Kapıyı açmak için kullanıp mendille silmişler. Yalnız, garaj kapısı epey gürültüyle açılıyor. Yaylar çatırdıyor, motor gıcırdıyor. İçeri buradan girmişlerse nasıl oldu da kadını uyandırmadılar?"

Carpenter eve geldiğinde Ballard, Reno'ya saldırganlardan en az birinin çoktan evde olduğunu açıklamak üzereydi fakat daha sonra teorisinin yanılma payını düşündü. Garajı arabadaki

uzaktan kumandayla açmışlarsa arabanın da evde olması gerekiyordu yani Carpenter işten eve dönmüştü. Bu, üç kurbanı birbirine bağlayan şeyin ne olduğu hakkındaki fikrini değiştirdi.

"Güzel soru," dedi Ballard.

Bu yeni fikirler üzerine çalışabilmek için Reno'yu başından savmak istedi.

"Geldiğin için teşekkür ederim Reno," dedi Ballard. "Yeniden içeri gireceğim."

"Ne zaman istersen," dedi Reno.

Ballard ön kapıya gitti, kapıyı çaldı ve içeri girdi. Carpenter kanepede oturuyordu.

"Reno gidiyor ve ben de senin saç örneğini alacağım," dedi Ballard. "Senin için haber verebileceğim biri olmadığına emin misin?"

"Eminim," dedi Carpenter. "İdare ederim. Kendimi toparlıyorum."

Yaşadığı travma göz önüne alınınca Carpenter'ın kendini nasıl toparlayacağını anlayamamıştı Ballard. Carpenter onun ne düşündüğünü anlamış olacak ki,

"Babamı düşünüyorum," dedi. "Kimin söylediğini bilmiyorum ama ne zaman dizim soyulsa ya da kötü bir şey olsa bir filozoftan alıntı yapardı. Seni öldürmeyen şey seni güçlü kılar, derdi. Buna benzer bir şey. Şimdi de bunu hissediyorum. Hayattayım, kurtuldum ve daha da güçleneceğim."

Ballard kısa süre karşılık vermedi. Bir kartvizit daha çıkardı ve kapının yakınındaki küçük masanın üzerine bıraktı.

"Güzel," dedi Ballard. "Bana ihtiyacın olursa ya da herhangi bir şey için araman gerekirse numaralarım burada."

"Tamam," dedi Carpenter.

"Bu adamları yakalayacağız. Buna eminim."

"Umarım."

"Benim için bir şey yapabilir misin, belki yarın konuşabiliriz?"

"Sanırım."

"Sana bir anket yollayacağım. Lambkin araştırması deniyor. Hem birebirde hem sosyal medyadaki son hareket ve eylemlerine dair sorular bulunuyor. Mümkün olduğunca detaylı doldurman isteneceği için nerelerde bulunduğunu takip edebilmen adına bir takvim veriliyor. Sanırım altmış gün geriye gidiyor ama senin asıl odaklanman gereken son iki ya da üç hafta. Hatırlayabildiğin her yer. Bu adamlar seni bir yerde gördü. Belki kafede ya da başka bir yerde."

"Tanrım, umarım kafe değildir. Çok korkunç."

"Öyle olduğunu söylemiyorum ama her ihtimali düşünmek zorundayız. Burada yazıcın var mı?"

"Evet, dolapta."

"Peki, anketin çıktısını alıp elle doldurursan harika olur."

"Neden lamb bilmem ne ki adı?"

"Bu araştırmayı ortaya çıkaran adamın adı. Emekliliğine kadar LAPD cinsel suçlar uzmanıydı. Sosyal medya kısımları güncellendi. Anlaştık mı?"

"Bana yolla."

"Elimden geldiğince çabuk yolarım. Yarın uğrayabilirim ve istersen beraber üstünden geçeriz. Ya da bitirdiğinde gelip alabilirim."

"Yarın kafeyi açmak zorundayım ve muhtemelen bütün gün orada olacağım ama anketi yanımda götürüp fırsat bulunca dolduracağım."

"Yarın oraya gitmek istediğinden emin misin?"

"Evet, kafamı boşaltmama yardımcı olacak."

"Tamam. Bir süre daha bu mahallede olacağım. Bil ki, arabam dışarıda olacak."

"Komşulara başıma gelenlerden bahsediyor musun?"

"Hayır, bahsetmiyorum. Aslında Kaliforniya yasalarına göre istesem de anlatamam. Sadece mahallede birinin evine girildiğini söylüyorum. O kadar."

"Zaten öğrenecekler. Anlayacaklar."

"Belki de anlamazlar ama biz bu canavarları yakalamak istiyoruz Cindy. İşimi yapmak zorundayım ve belki komşuların bize yardımcı olacak bir şey görmüştür."

"Biliyorum biliyorum. Bir şey gördüğünü söyleyen oldu mu?"

"Şu ana kadar olmadı fakat hâlâ sokağın bu tarafıyla konuşmadım."

Ballard sokağın batısını gösterdi.

"Bol şans," dedi Carpenter.

Ballard teşekkür etti ve gitti. Yandaki eve yöneldi. Hiçbir yardımı olmayacağı belli olan yaşlı bir adam kapıyı açtı, hatta gece daha iyi uyuyabilmek için işitme cihazlarını çıkardığını söyledi. Ballard sokağın karşısına geçip başka bir adamla daha konuştu, adam hiçbir şey görmediğini söylese de, ne duyduğu sorulunca işe yarar birkaç bilgi verdi.

"Sokağın karşısındaki garajın tam çaprazındasınız, garajın kapısı açılıp kapandığında bir şey duyuyor musunuz?"

"Hem de her gün," dedi adam. "Keşke o yayları yağlasa. Kapı her açıldığında papağan gibi carlıyorlar."

"Dün akşam da bir şey duyup duymadığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, bir şeyler işittim."

"Kaç sularında olduğunu biliyor musunuz bir ihtimal?"

"Ah, tam değil ama geç sayılırdı."

"Uyuyor muydunuz?"

"Yok, daha yatmamıştım ama yatmak üzereydim. Yeni yıl programlarını asla izlemem. Pek bana göre değil. Sadece uyurum, sonra sabah uyandığımda yeni bir yıldayız. Genelde yeni yıla böyle girerim."

"Peki, gece yarısından önce. Ne yaptığınızı ya da TV'de ne izlediğinizi hatırlıyor musunuz? Zamanı saptamaya çalışıyorum."

"Bekle, bir şey getireceğim."

Cebinden bir telefon çıkardı ve mesajlaşma uygulamasını açtı. Mesajları kaydırmaya başladı.

"Eski karım Phoenix'de," dedi adam. "Birlikte yaşayamıyoruz ama şu an arkadaşız çünkü olmuyor. Böyle yürütmemiz gülünç. Neyse, New York'taki ball drop* gösterisini seyrediyordu. O sırada garajdan gelen sesi duydum."

Adam telefonu Ballard'a gösterdi.

"İşte, bakın."

Ballard yakından bakmak için eğildi. Geçen gece saat 8.55'te Gladys adında birine gönderilmiş "Mutlu Yıllar" mesajını gördü.

"Garajdan gelen sesi bu saatte mi duydunuz?"

"Evet."

"Açılıp kapandığını mı yoksa sadece açıldığını mı duydunuz?"

"Açılıp kapandı. Kapanması açılışı kadar gürültülü değildi ama duydum."

Ballard kaydetmek için komşunun adını sordu ve teşekkür etti. Adama bir yapboz parçasını yerine oturtmasında yardımcı olduğunu söylemedi. Adamın, Gece Yarısı Adamları'nın Cindy'nin evine girişini duyduğuna emindi. Cindy akşam dokuza kadar çalışmıştı ve döndüğünde garaja park etmemişti.

Ballard başka bir açıklama getiremiyordu. Tecavüzcülerden biri garaja girip mutfak kapısını kolayca açabilmek için tornavidayı kullanmış ve misafir odasının dolabında Cindy'nin eve gelmesini beklemişti.

Ancak yapboza bir parça ekleyerek bir başka parçayı dışarıya itmişti. Cindy Carpenter o saatlerde işteyken arabası da yanındaysa Gece Yarısı Adamları garajın kapısını nasıl açmıştı?

---

* New York Times Tower olarak bilinen kulenin tepesinde bir bayrak direğinin üzerinde yer alır. 31 Aralık tarihinde saatler 11.59'u gösterdiğinde, geri sayım için bu top, binanın çatısına indirilir. (ç.n.)

12

Harry Bosch'ın evi Dell otoyolunun karşısındaki mahalledeydi. Ballard, Harry'nin evine gitmek için yola koyulduğu sırada Harry'yi aradı.

"Yakınlardayım," dedi Ballard. "Kitabı buldun mu?"

"Evet, dedi Harry. "Geliyor musun?"

"Beş dakikaya oradayım. İnternetini de kullanmam lazım."

"Tamam."

Ballard telefonu kapadı. Nöbete başlamak için Hollywood Birimi'ne gidip yoklama odasında oturması gerektiğini biliyordu ama devam etmek istiyordu.

Onun yerine nöbet şubesini arayıp yoklamayı hangi çavuşun aldığını sorup onunla konuşmak istediğini söyledi. Çavuş Rodney Spellman'dı.

Selam vermek yerine, "Ne oldu Ballard?" dedi.

"Dün gece Gece Yarısı Adamları üçüncü kurbana saldırdı," dedi Ballard. "Dell'de oldu."

"Duydum."

"Bu davayla uğraşıyorum ve yoklamaya gelemeyeceğim. Konuyu açıp dün akşam hakkında bir şeyler öğrenebilir misin? Özellikle de on beş ve otuz bir numaralı devriye arabaları

hakkında. Bir şey görüp görmediklerini, kimseyi sıkıştırıp sıkıştırmadıklarını falan öğrenebilir misin?"

"Öğrenirim, tamam."

"Teşekkürler Çavuşum. Sonra yine ararım."

"Anlaşıldı."

Ballard telefonu kapadı. Pilgrimage Köprüsü'nden geçti ve çok geçmeden Woodrow Wilson'a varıp Bosch'ın evine yola koyuldu. Yoldayken Lisa Moore'dan bir telefon geldi.

"Nasıl gidiyor Ballard'cığım?" diye sordu.

Ballard, Moore'un kafasının şaraptan dolayı güzel olduğunu tahmin etti, selamlayış tavrı yanlış ve rahatsız ediciydi fakat yine de bulduklarından birine bahsetmeliydi."

"Hâlâ araştırıyorum," dedi Ballard. "Sanırım her şeyi baştan gözden geçirmemiz lazım. Son vaka diğer ikisinden farklı ve yanıtı yanlış yerde arıyor olabiliriz."

"Ciddi misin?" dedi Moore. "Ben de cumartesiye kadar burada kalmamın sorun olmayacağını umuyordum."

Ballard, Moore'u daha fazla tolere edemiyordu.

"Tanrım. Lisa hiç umurunda mı sanki?" dedi Ballard. "Yani bu iki saldırgan dışarıda elini kolunu sallayarak geziyor ve..."

"Tabii ki önemsiyorum," diye karşılık verdi Moore. "Benim işim bu ama şu anda hayatımın içine ediyor. İyi, dönüyorum. Yarın dokuzda orada olurum. Merkezde görüşürüz."

Ballard böyle çıkıştığı için kötü hissetti. Bosch'ın evinin önünde arabasının içinde oturuyordu.

"Hayır, boş ver," dedi Ballard. "Yarın seni idare edeceğim."

"Emin misin?" dedi Moore.

Ballard'a göre biraz fazla fevri ve umut dolu bir tavırla sormuştu.

"Evet, neyse," dedi Ballard. "Ama bir ihtiyacım olduğunda sorgusuz sualsiz benim vardiyamı devralacaksın."

"Anlaştık."

"Sana bir şey sorabilir miyim? İlk iki kurbanın vakalarını nasıl eşleştirdin? Sorguya mı aldın yoksa Lambkin anketini doldurmalarını mı istedin?"

"O şey şimdi güncellemelerle birlikte sekiz sayfa oldu. Doldurmalarını isteyemezdim. Ronin ile onları sorguya aldık."

Ronin Clarke Cinsel Suçlar Birimi'nden bir dedektifti. Moore ve Ronin'in ortaklığı bildiğimiz ortaklıklardan değildi. Herkes kendi işiyle ilgileniyor ancak gerekli koşullarda birbirlerini destekliyorlardı.

"Bence onlara anket vermeliyiz," dedi Ballard. "Şartlar artık değişti. Bence kurbanlardan yanlış bilgiler topladık."

Moore sessizliğini korudu. Ballard bunun aynı fikirde olmadıkları anlamına geldiğini biliyordu fakat muhtemelen Moore elini eteğini çekip Ballard'ı bu davada yalnız bıraktığı için kendinde itiraz etme hakkı bulamamıştı.

"Neyse, ben çaresine bakacağım," dedi Ballard. "Şimdi gitmem lazım. Yapmam gereken bir sürü şey var ve bu akşam vardiyadayım."

"Ben yarın geleceğim," dedi Moore, böyle olmasını umuyordu. "Çok teşekkür ederim Renée. Hakkını ödeyeceğim. Sen günü belirle. Vardiyanı ben devralacağım."

Ballard telefonu kapayıp maskesini taktı. Çantasını alıp arabadan indi. Daha oraya varmadan Bosch'ın ön kapısı açıldı.

"Orada oturduğunu gördüm," dedi Bosch.

Bosch, Ballard içeri girebilsin diye kapıya yaslanarak yol verdi.

"Sadece aptallık ediyordum," dedi Ballard.

"Neyle ilgili?" diye sordu Bosch.

"Tecavüz davasındaki ortağımla ilgili. Ben iki davanın peşinde koşarken ona sevgilisiyle hafta sonunu geçirmesi için izin veriyorum. Aptalım ben."

"Neredeler peki?"

"Santa Barbara."

"Orada mekânlar açık mı?"

"Pek odadan çıkmak istediklerini sanmıyorum."

"Eh. Peki, dediğim gibi, ben buradayım ve sana yardım edebilirim. Bana nerede ihtiyaç duyarsan."

"Biliyorum. Minnettarım Harry ama bu işler böyledir. Moore contayı yakmış. İçinde empati kırıntısı dahi kalmamış. Cinsel Suçlar'dan transferi için başvursa iyi olur."

Bosch eliyle yemek masasını işaret etti. Dizüstü bilgisayarı açık duruyordu. Karşılıklı oturdular. Müzik çalmıyordu. Masada sayfaları sararmış ser kapaklı bir kitap bulunuyordu. Darcy O'Brien'ın *Birbirinin Aynısı* kitabı.

"Cinsel Suçlar'da çalışmak insanın ruhunu emiyor," dedi Bosch. "Son konuşmamızdan sonra neler oldu?"

"Her şey tepetaklak oldu," dedi Ballard. "Dediğim gibi üç olay da kesinlikle birbiriyle bağlantılı fakat bu üçüncüsü ilk iki olaydan farklı. Bu, davanın seyrini değiştiriyor."

Ballard evrak çantasını sandalyesinin yanındaki yere bırakıp bilgisayarını aldı.

"Ortağın ortalıklarda olmadığı için mi benimle çalışmak istiyorsun?" diye sordu Bosch.

"Efendim, sen benim en sevdiğim akrabam falan mısın?" dedi Ballard. "Ben giderken şeker almam için para mı vereceksin?"

"Ah..."

"Özür dilerim Harry. Öyle demek istemedim, Lisa sinirlerimi bozdu. Onun böyle kaytarmasına izin verdiğim için kendime kızıyorum."

"Sorun değil. Anlıyorum."

"İnternetini kullanabilir miyim?"

"Bilgisayarını açtı ve Bosch internete bağlanmasına yardımcı oldu. İnternet şifresi eski rozet numarasıydı, 2997. Ballard boş bir Lambkin anketinin kopyasını Cindy Carpenter'a yolladı. Black'in yolladığı vaka raporundan Carpenter'ın e-postasını

bulmuştu. Carpenter'ın anketi görmezden gelmeyeceğini umuyordu.

"Ortağına nasıl ders verebilirsin biliyor musun?" dedi Bosch.

"Moore dönmeden bu iki puştu paketleyip göndermek."

"Pek mümkün değil. Bu adamlar... çok profesyonel. Hem de oyunun şeklini değiştirdiler."

"Nasıl olduğunu anlatır mısın?"

Ballard yirmi dakika boyunca dava hakkında Bosch'ı aydınlattı, aslında bu detayları Lisa Moore'a aktarması gerektiğini düşünüyordu. Anlatacakları bittiğinde Bosch da aynı fikre ve sonuca varmıştı. Soruşturmanın yön değiştirmesi gerekliydi. Gece Yarısı Adamları hakkında yanlış bir kanıya varmışlardı. Önce mahalleyi değil, kurbanları seçiyorlardı. Kurbanları seçip mahallerine ve evlerine kadar takip ediyorlardı. Üç kadın da bir yerlerde saldırganların radarına takılıyordu. Ballard bu karşılaşma noktasını bulmalıydı.

"Son kurbana Lambkin anketini yolladım," dedi Ballard. "Yarın ya da pazar günü yollar diye umuyorum. İlk iki kurbanla da bu anketi yapmaları için konuşmam lazım çünkü Lisa onlardan bunu istemenin doğru olmadığını düşünmüş. İlk tecavüz Şükran Günü'nde gerçekleşti ne yazık ki kurbanın hafızasının olayın sıcağı sıcağına sorgulandığı zamanki gibi taze olmayacaktır."

"Lisa benim de sinirimi bozmaya başladı," dedi Bosch. "Tembellik bu. Anketi diğer iki kadına da yollayacak mısın?"

"Hayır, önce arayıp onlarla konuşacağım. Buradan çıkar çıkmaz arayacağım. Merkezde çalıştığı zamanlarda Lambkin'i tanıyor muydun?"

"Evet, bazı davalarda beraber çalıştık. Böyle saldırılar karşısında ne yapacağını bilirdi."

"Hâlâ buralarda mı?"

"Hayır, emekli olup ülkeden gittiğini ve hiç dönmeyeceğini duydum. Kuzeyde bir yerlerdeymiş."

"Yani hâlâ adını taşıyan çapraz eşleşme anketini kullanıyoruz. Sanırım bir tür miras gibi bir şey. Javier Raffa ile ilgili ne bulduğumu bilmek ister misin?"

"Paylaşmak istersen."

"Yazıcın var mı?"

"Şurada."

Bosch sandalyesinin arkasındaki kitaplığın altındaki rafa uzandı. Geçen yüzyıldan kalma kutu gibi bir yazıcıyı getirdi.

"Şaka yapıyorsun," dedi Ballard.

"Ne, neden?" diye karşılık verdi Bosch. "Çok sık yazıcı kullanmıyorum ama çalışıyor."

"Evet, muhtemelen dakikada beş sayfa falan çıkarıyordur. Neyse ki paylaşacak çok şey yok. Bağlantı kablosunu ver, ben de bağlantıyı kurayım. Kâğıdın var mı?"

"Evet, kâğıdım var."

Bosch kabloyu Ballard'ın bilgisayarına uzattı. Yazıcıyı fişe takıp kâğıtları yerleştirirken Ballard da dava dosyasını bilgisayarında açıp son vardiyasında topladığı belgeleri yazıcıya yollamaya başladı. Haklıydı. Yazıcı yavaş çalışıyordu.

"Bak, çalıştığını söyledim," dedi Bosch. "Neden pahalı bir yazıcı alayım?"

Teknolojiye olan başkaldırısıyla onur duyuyor gibiydi.

"Belki bugün bir ara işe koyulmak istediğim için," dedi Ballard. "Senin davanın belgelerine bakamadım hâlâ."

Bosch duymazdan geldi ve ilk iki sayfayı yazıcıdan aldı, henüz iki sayfa yazdırmıştı. Ballard iki sayfalık vaka raporunu, soruşturma belgelerini, tanık ifadelerini ve olay yerinin haritasını yollamıştı. Bosch'ın tüm bunlarla ne yapacağını kestiremiyordu fakat en önemli soruşturma belgeleriydi çünkü Ballard'ın gece boyunca yaptığı her hamleyi adım adım özetliyordu. Dosyayı daha fazla elinde tutacağına dair bir umudu olmasa da Bosch eski davasıyla –Albert Lee cinayeti– Raffa vakası arasında bir

soruşturma hattı çizebilirse, üst yetkililer Raffa dosyasını elinden almaya geldiklerinde Ballard'ın karşılığında pazarlık edebileceği bir koz geçecekti.

Ballard sayfaların yazıcıdan çıkmasını sabırla bekledi fakat Gece Yarısı Adamları davasıyla ilgili boğuşması gereken işler bir yana, merkeze gidip kendini gösteremediği için tedirgindi.

"Bir şey içmek ister misin? Kahve demleyebilirim," dedi Bosch. "Biraz sürebilir bu."

"Kahveyi hazırlaman yazıcıdan daha kısa mı sürer?" diye sordu Ballard.

"Muhtemelen."

"Tamam. Biraz kafein iyi gelir."

Bosch masadan kalkıp mutfağa gitti. Ballard külüstür yazıcıya gözlerini dikip başını sağa sola salladı.

"Sabah buraya uğradıktan sonra hiç uyumadın, değil mi?" diye seslendi Bosch mutfaktan.

Yazıcı sadece eski değil, gürültülüydü de.

"Hayır," diye seslenerek yanıt verdi Ballard.

"O zaman sert bir kahve hazırlayacağım," dedi Bosch.

Ballard ayağa kalkıp balkona açılan sürgülü kapıya yürüdü.

"Balkona çıkabilir miyim?"

"Tabii."

Ballard kapıyı açıp balkona çıktı. Rahatça nefes alabilmek için maskesini çıkardı. Korkuluklardan baktığında otoyoldaki trafiğin seyrek olduğunu fark etti, belli ki Universal City'deki çok katlı otopark boştu. Lunapark pandemi sebebiyle kapatılmıştı.

Ballard yazıcının durduğunu duydu. Maskesini takıp içeriye girdi. Bütün dosyaları yazdırdığından emin olduktan sonra bilgisayarının bağlantısını kesip kapadı. Ballard ayakta bekledikten sonra Bosch'a kahveyi sonra içebileceklerini söylemek üzereyken, Bosch üstünde dumanı tüten kupayla mutfaktan çıktı.

"Sütsüz değil mi?" diye sordu Bosch.

"Teşekkür ederim," dedi Ballard kupayı alırken.

Ballard maskesini indirdi ve sıcak kahveden bir yudum almak için Bosch'a sırtını döndü.

Kahve çok sıcak ve sertti. Boğazından inerken kafeinin vücudunda gezindiğini hissetti.

"Çok iyi geldi," dedi Ballard. "Teşekkürler."

"Seni ayakta tutar," dedi Bosch.

Ballard'ın telefonu çalmaya başladı. Ballard ekrana baktı. 323'lü bir numaraydı ama isim görünmüyordu.

"Sanırım buna cevap vermem lazım," dedi Ballard.

"Tabii," dedi Bosch.

Ballard telefonu açtı.

"Ben Dedektif Ballard."

"Dedektif, ben Cindy Carpenter. Bana yolladığın anketi aldım ve onunla uğraşıyorum. Bir şey hatırladım."

Ballard kurbanların olayla ilgili detayları vakadan saatler hatta günler sonra hatırlayabildiklerini biliyordu. Travma sürecinin doğasında olan bir şeydi, hatta mahkemelerde savunma avukatları, kurbanları zanlının aleyhinde delil vermek için bu durumu suiistimal ettikleri yönünde suçlardı.

"Ne hatırladın?" diye sordu Ballard.

"Başta zihnimden silmiş olmalıyım," dedi Carpenter. "Sanırım fotoğrafımı çektiler."

"Ne fotoğrafından bahsediyorsun?"

"Fotoğrafımı çektiler... Anlarsın ya, bana tecavüz ederlerken."

"Bu fikre nereden kapıldın Cindy?"

"Çünkü, şey, bana oral seks yaptırdıklarında birisi saçlarımdan tutup kafamı birkaç saniyeliğine yana tuttu. Bana poz verdiriyor gibiydi. Kötü bir selfie çektiriyormuşum gibi."

Carpenter göremese de Ballard başını sağa sola salladı. Carpenter'ın tecavüzcülerin ona ne yaptığını gayet doğru

tahmin edebildiğini hissediyordu. Saldırganların kar maskesinin yanında kurbanlara da maske takmalarının ardındaki sebebin bu olabileceğini söyledi. Saldırıların fotoğraflandığını ya da muhtemelen kaydedildiğini kurbanların bilmesini istemiyorlardı. Tecavüzcülerin neden bu saldırılara kalkıştığına dair bir sürü soru doğuruyordu. Yine de Ballard'ın saldırganların olayı gerçekleştirirken takındıkları karakteristik tavırlara dair fikrini güçlendiriyordu.

Üstelik Ballard'ın bu iki adamı yakalama hırsını perçinlemişti, kimden ne yardım aldığını ya da Lisa Moore'un hiç yardım etmemesinin bir önemi yoktu.

"Orada mısın Renée?" dedi Carpenter. "Sana Renée diyebilir miyim?"

"Özür dilerim, dinliyorum ve evet, lütfen bana Renée de," diye yanıt verdi Ballard. "Söylediklerini not alıyordum. Sanırım haklısın ve bu detayı öğrendiğim çok iyi oldu. Bize çok faydası olacak. Telefonlarında ya da bilgisayarlarında o fotoğrafı bulacağız ve hapsi boylayacaklar. Bu çok güçlü bir kanıt Cindy."

"O zaman işine yarayacak sanırım."

"Bunun da acını tazelediğini biliyorum ama hatırladığına sevindim. Vakanın fezlekesini yazacağım, sen de gözden geçirdikten sonra teslim edeceğim."

"Tamam."

"Sana yolladığım ankete gelelim. Seni hangi sebepten olursa olsun incitmek isteyebilecek insanların adını vermen istenen bir kısım olacak. Bu çok önemli Cindy. İyice düşün. Hem tanıdığın hem de sadece aşina olduğun herkesi. Kafedeki sinirli bir müşteri, bir şekilde gücendirmiş olabileceğin birisi. Bu liste çok mühim."

"Önce bu kısmı mı cevaplayayım?"

"Pek sayılmaz ama bunu iyi düşünmeni istiyorum. Bu olayda intikam istedikleri belli. Fotoğrafını çekip saçını kesmeleri. Hepsi buna işaret ediyor."

"Anladım."

"Güzel. O zaman yarın verdiğim ödev nasıl gidiyor diye seni ararım."

Carpenter sessizdi ve Ballard ödev esprisiyle ortama mizah katma girişiminin karşılıksız olduğunu hissetti. Bu olay şaka kaldıracak türden değildi.

"Eh, neyse, yarın sabah erkenden işe gitmen gerektiğini biliyorum," diye devam etti Ballard. "Ama bakalım neler hatırlayabiliyorsun, öğle saatinde gelip kontrol ederim."

"Tamam, Renée," dedi Carpenter.

"Güzel," dedi Ballard. "Cindy bu arada. Ne zaman istersen beni arayabilirsin, Şimdilik hoşça kal."

Ballard telefonu kapadı ve Bosch'a baktı.

"Kurbanla konuştum. Oral seks yaptırdıkları sırada fotoğrafını çektiklerini düşünüyor."

Tüm bunları duyup insanların ne kadar şeytanileşebileceğiyle ilgili deneyimlerinin arasına bir yenisini daha eklerken Bosch'ın gözleri alev aldı.

"Bu işleri biraz değiştirir," dedi Bosch.

"Evet," dedi Ballard. "Kesinlikle."

13

Ballard, dedektif ekibinin ofisindeki bir masaya evrak çantasını bıraktıktan sonra gidip kendini göstermek ve dedektif gerektiren bir durum olup olmadığını öğrenmek için nöbet ofisine yöneldi. Nöbetçi Teğmen, bu mesleğe yıllarını adamış Dante Rivera'ydı ve uzunca süre daha bu altın bileziği bırakmaya niyetli değildi. Meslekte otuz yıl demek kıdem tazminatının maksimum yüzde doksanını alacağı anlamına geliyordu. Emekli olmasına beş ay vardı ve duvara astığı takvimle günleri sayıyordu. Her gün bir sayfayı koparıyordu, bunun sebebi sadece günleri saymak değil aynı zamanda gündüz vardiyasındaki ukalaların tarihin altına not ettikleri saygısız yorumları ortadan kaldırmaktı.

Rivera yıllarının çoğunu Hollywood Birimi'nde çeşitli görevlerde yer alarak geçirdi. Departmanın standartlarına göre kıdemli kabul ediliyordu fakat ekibe çok erken yaşlarda katıldığı için henüz altmışına dahi varmamıştı. Kıdem tazminatı alıp yarı zamanlı bir güvenlik işine girecek ve kalan günlerini rahatça geçirecekti ancak bu meslekte yıllarını geçirdikten sonra tembelliğe kapılıp dar kozasının içine hapsolmuştu. Her gece yarısı devriyesinin tereyağından kıl çeker gibi zahmetsiz geçmesini

istiyordu. Herhangi bir olaya, pürüze ya da soruna tahammülü kalmamıştı.

"Teğmenim," diye seslendi Ballard. "Koca karanlık şehrimizde bu akşam neler oluyor?"

"Hiç," dedi Rivera. "Batı cephesi dut yemiş bülbül gibi."

Rivera, Hollywood sanki şehrin kıyısındaymış gibi her zaman bu ifadeyi kullanırdı. Belki de geceleri bu geçerliydi çünkü batıdaki zengin mahalleler genellikle sessiz ve güvenli hale geliyordu. Hollywood batı cephesinde kalıyordu. Çoğu akşamlar Ballard şehrin dut yemiş bülbül gibi olduğunu duymayı sevmiyordu çünkü içine girebileceği bir olay arıyordu.

"Beni ararsan ofiste ya da arabamda olacağım," dedi Ballard. "Dün geceki olayın izini sürmem lazım. Spellman buralarda mı?"

"Çavuş Spellman mı?" diye sordu Rivera. "Yandaki odada."

Ballard nöbet ofisinden çıkıp ana koridora yöneldi. İlerideki ofise girdi, genelde kendi aralarında çavuşun ofisi derlerdi. Müdürler kendilerini memurlardan soyutlayıp arama yapmak, rapor yazmak ya da memurların prosedürü çiğneyip çiğnemediklerine karar vermek için bu odayı kullanırlardı. Spellman odada yalnızdı ve uzun bir bankoda oturuyor ve bilgisayarındaki videoya bakıyordu. Ballard içeri girer girmez bilgisayarını kapadı.

"Nasılsın Ballard?"

"Bilmem. Neler olup bittiğini öğrenmek ve benim Dell'deki olayla ilgili bir şey geldi mi diye sormak için uğradım."

Park halindeki bir araca ait kamera görüntülerini izliyor gibiydi. Bu, işinin bir parçasıydı. Bilgisayarı aceleyle kapaması Ballard'a iki ihtimali düşündürdü: orantısız güç kullanımı ya da sevişen insanlar. Trafikte ya da arabaların park halinde durdukları yerde bu tür durumlara rastlamak normaldi.

"Ah, evet, sana dönmeyi unuttum," dedi Spellman. "Yoklamada işler biraz çığırından çıktı çünkü istihbarat toplantısına vekil

gelince herkesi sokağa çıkarmak zorunda kaldım fakat Vitello'yu ve Smallwood'u çıkmadan önce teçhizat odasında yakaladım. Dün gece kayda değer bir şey olmadığını söylediler. Ayrıca destek ekip olarak kendi görev bölgelerinin dışına da yollanmışlar."

"Tamam," dedim Ballard. "Sorduğun için teşekkür ederim."

Ballard arkasını dönüp odadan çıktı. Oda küçük ve tıka basa doluydu, Spellman'ın kullandığı parfümün kokusu odayı kaplamıştı.

Ballard nöbet ofisine yeniden dönmemek için kendi ofisine kadar yürüdü. Gözden uzak olanın gönülden de uzak olduğunu fark etti. Ödünç aldığı masaya döndü, not defterini çıkardı, bilgisayarını açtı ve Gece Yarısı Adamları davasının belgelerini aradı. İlk kurbanın, Roberta Klein, telefon numarasını bulup aradı. Telefona cevap verilmesini beklerken televizyonun ekranının yakınındaki duvarda asılı duran saati kontrol etti. Not defterine 21.05 yazdı, kronolojik belgeleri güncellerken işine yarayacaktı. Roberta Klein sekizinci çaldırmada telefona yanıt verdi.

"Merhaba Bobbi, ben Hollywood Birimi'nden Dedektif Ballard."

"Onları yakaladınız mı?"

"Hayır, henüz değil, ama dava üzerinde çalışıyoruz. Tatil günü bile. Bu kadar geç aradığım için özür dilerim."

"Korktum. Beni kim arıyor diye düşündüm."

"Özür dilerim. Nasılsın?"

"Pek iyi değilim. Sizden hiçbir haber gelmedi. Neler olduğunu bilmiyorum. Korkuyorum. Geri gelebileceklerini düşünüp duruyorum çünkü LAPD onları yakalayamıyor."

Ballard bir kere daha Lisa Moore'dan rahatsız olduğunu hissetti. Cinsel saldırı davalarında kurbanlara destek olmak gerekirdi. Sürekli bilgilendirilmeliydi çünkü polisin ne üzerinde olduğunu bildiklerinde kendilerini daha güvende hissederlerdi.

Kendilerini ne kadar güvende hissederlerse o kadar iş birliği içinde olurlardı. Tecavüz vakalarında iş birliği yapmak demek sırada ya da mahkemede saldırganın gözlerinin içine bakmak demekti. Bunu yapmak cesaret, cesaret de desteklenmek isterdi. Lisa'nın çuvalladığı başka bir durum daha. Bu, onun davasıydı. Ballard yalnızca bir gece dedektifiydi, vakanın başında değildi. Ta ki şu ana kadar.

"Yemin ederim ki tüm gücümüzle bu davaya odaklanıyoruz, seni de bu yüzden aradım," dedi Ballard.

"İşi bıraktım," dedi Klein.

"Ne demek istiyorsun?"

"İşten istifa ettim. Onlar yakalanana kadar evden çıkmak istemiyorum. Çok korkuyorum."

"Sana önerdiğimiz terapistlerden herhangi biriyle görüştün mü?"

"Zoom'da olmayı sevmiyorum. Bıraktım. Hiç özel gelmiyor."

"Peki, bence bunu yeniden gözden geçirmelisin Bobbi. Bu sefer atlatmana yardım edebilir. Zor olduğunu bili..."

"Onları yakalamadıysanız neden beni arıyorsunuz?"

Belli ki Klein bir terapistin bilgisayar başından bu zorlu süreci atlatmasına nasıl yardımcı olacağını dinlemek istemiyordu.

"Bobbi sana dürüst olacağım çünkü senin güçlü biri olduğunu biliyorum," dedi Ballard. "Soruşturmayı yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor ve senin de yardımına ihtiyacımız var."

"Nasıl?" dedi Klein. "Neden?"

"Çünkü bu davaya mahalleleri odağa alarak bakıyorduk. Adamların önce mahalleyi sonra da mahalleden bir kurban seçtiğini düşünüyorduk. İçeriye ve dışarıya hızlı ve kolay erişim bulunuyordu."

"Ve olayın böyle olmadığını anladınız?"

"Açıkçası kurban odaklı olduklarını düşünüyoruz."

"Bu ne demek oluyor?"

Olayı anlamaya başladıkça sesi tizleşti.

"Seninle farklı bir şekilde yolları kesişmiş olmalı Bobbi ve bizim de..."

"Yani beni özellikle mi seçtiklerini söylüyorsunuz?"

Ballard yanlışlıkla köpeğinin patisine bastığında duyduğu sesi andıran keskin bir çığlık işitti.

"Bobbi, beni dinle," dedi Ballard aceleyle. "Korkulacak bir şey yok. Geri gelme ihtimalleri yok. Onlar artık başka işler peşindeler."

"O ne demek?" diye sordu Klein. "Bir kurban daha mı var? Bunu mu demeye çalışıyorsun?"

Ballard bütün konuşmanın amacını aştığını fark etti. Ya diyaloğu yoluna sokmalı ya da yanlış giden bu konuşmadan öğrendiklerini kullanarak bir sonraki kurbanı aramak için telefonu kapamalıydı.

"Bobbi, seninle konuşabilmem ve neler olup bittiğini anlatabilmem için sakinleşmen lazım," dedi Ballard. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Telefonun diğer ucundaki kadın yanıt vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Tamam," dedi Bobbi kontrollü bir ses tonuyla. "Sakinim. Bana neler döndüğünü anlatın."

"Bir kurban daha oldu Bobbi," dedi Ballard. "Bu sabah erken saatlerde gerçekleşti. Sana detayları veremem ama davanın seyri değişti. Bu yüzden yardımına ihtiyacımız var."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"İlk önce Los Feliz'deki Native Bean kafeye gidip gitmediğini söylemen lazım."

Klein soruyu düşünürken duraksadı.

"Hayır," dedi Klein. "Hiç oraya gitmedim."

"Hillhurst'te," dedi Ballard. "Emin misin?"

"Eminim. Bu neden..."

"Orada çalışan birini tanıyor musun?"

"Hayır, oraya hiç gitmedim bile."

"Teşekkürler Bobbi. Şimdi de senden..."

"Orada çalışan birine mi saldırdılar?"

"Bunu seninle paylaşamam Bobbi. Senin kimliğini koruduğumuz gibi diğer kurbanların da gizlilik hakkı var. E-posta adresin bende. Sana bir belge yollayacağım. Hayatın ve yaptıklarınla ilgili bir anket. Bu adamlarla nerede yolunun kesiştiğini anlamamıza yardımcı olacak."

"Aman Tanrım... Aman Tanrım.

"Panik yapacak bir durum değil Bobbi. Sadece..."

"Panik yapacak bir durum değil mi? Şaka mı yapıyorsun? O adamlar rahatça buraya dönüp bana zarar verebilirler. İstedikleri her an."

"Bobbi, böyle bir şey olmayacak. Mümkün görünmüyor. Yine de konuşmamız biter bitmez nöbet ofisine gidip Teğmenle konuşacağım ve senin sokağındaki devriye arabalarını artırıp güvenliğini sağlama alacağım. Tamam mı?"

"Neyse. Bu onları durdurmayacak."

"O yüzden bahsettiğim anketi doldurmanı istiyorum. Böylece onları durdurabiliriz. Bir kısmını bu gece kalanını da yarın doldurabilir misin? Bana e-posta olarak yollayabilirsin ya da çıktısını alırsan üzerinde çalışırız. Yarın sen bitirince uğrayıp alırım. Sadece beni araman yeterli."

"Dedektif Moore'a ne oldu? O nerede?"

Güzel soru, diye düşündü Ballard.

"Birlikte çalışıyoruz," dedi. "Anketlerle ben ilgileniyorum."

Ballard Cindy Carpenter'a verdiği talimatlardan bahsetmeye koyuldu. Geçici de olsa korkularından uzaklaşmasına yardımcı olacak bir görev Klein'ı sakinleştirmişe benziyordu ve sonunda anketi doldurmayı kabul etti. Ballard da bunun karşılığında anketi bizzat teslim almaya gidip evin güvenliğini kontrol edece-

ğine söz verdi. Konuşma bittiğinde Bobbi Klein sakinleşmişti ve işe gitmeye hazır gibi duruyordu.

Ballard bu görüşmeden sonra bitap düşmüştü ve yorgunluğun kaslarında cirit attığını hissediyordu. İkinci kurbanı aramayı ertelemeye karar verdi. Ayağa kalktı ve merkezin dinlenme odasına gidip bir fincan kahve hazırladı. Bosch'ın karışımı kadar iyi ve sert değildi. Ardından nöbet ofisine gitti ve Rivera'dan Bobbi Klein'ın mahallesine gönderilen arabaların Bobbi'nin sokağından birkaç tur daha atmasını istedi. Rivera ilgileneceğini söyledi.

Ballard masasına döndüğünde Cindy Carpenter arayıp tecavüzcülerin onun fotoğrafını çekme ihtimalinden bahsettiğinden beri zihninde dönüp dolaşan fikrin peşine düşmeye karar verdi.

Masaüstü bilgisayarın başına gidip giriş yaptı. Orijinal vaka raporunu ve kurbanın zeyilnamesini arattı. Cindy'nin eski eşi Reggie Carpenter için bir liste buldu ve adını Dedektif Vaka Tarama Sistemi'ndeki isimler arasında gezinerek baştan aşağı taradı. Uyuşan birkaç sonuç vardı fakat yalnız bir tanesinin adresi Venice'e, Cindy'nin eski eşinin yaşadığını söylediği yere, kayıtlıydı. Ballard adamın ismini ve doğum tarihini Dedektif Vaka Tarama Sistemi'nde arattı ve Reginald Carpenter'ın yedi yıl önce hem madde etkisi altında araç kullanmaktan hem de saldırıdan sabıkalı olduğu bilgisine ulaştı. İki olayda da şartlı tahliye olmuş ve o zamandan beri suça karışmamıştı.

Ballard, Cindy'nin kurban bilgi formunda eski eşine ulaşılması için not ettiği numarayı aradı. Telefon açıldığında Ballard biri merhaba demeden önce arkadan gelen çeşitli kadın ve erkek sesleri duydu.

"Bay Carpenter, LAPD'den ben Dedektif Ballard. Rahatsız etmiyorum umarım?"

"Bir dakika, kapa çeneni. Merhaba? Kimle görüşüyorum?"

"Ben LAPD"den Dedektif Ballard. Birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

"Ah, şey, neyle ilgili?"

Ballard adamın ağzından bir şeyler alıp alamayacağını görmek için bir oyun çevirmeye karar verdi.

"Mahallenizde gerçekleşen bir olayı soruşturuyorum, haneye tecavüz."

"Gerçekten mi? Ne zaman olmuş?"

"Dün gece. Gece yarısından sonra, teknik olarak bugün. Olay saatlerinde evde miydiniz ya da sokakta herhangi bir şüpheli duruma şahit oldunuz mu diye sormak için aradım."

"Ah, hayır. Burada değildim. Geç saatlere kadar eve dönmedim."

"Yakınlarda mıydınız? Belki bulunduğunuz yerden bir şeyler görmüşsünüzdür..."

"Hayır, buralarda değildim. Yeni yıl için Palm Springs'e gitmiştim ve birkaç saat önce döndüm. Nereye girmişler?"

"115 Deep Dell Terrace. Saldırganların eve girmeden önce evi gözetlediğini düşünüyoruz."

"Burada lafa girmem lazım. Artık Deep Dell'de yaşamıyorum. Yanlış bilgi almışsınız."

"Öyle mi? Benim hatam. Artık o mahalleye gitmiyor musunuz?"

"Hayır, eski eşim orada yaşıyor. O yüzden uzak durmayı adet edindim."

Arkadan kahkaha sesleri geliyordu. Bu, Carpenter'ı cesaretlendirmişti.

"Adınız neydi?"

"Ballard. Dedektif Ballard."

"Size yardım edemem Dedektif Ballard. Orada ne olduysa artık beni ilgilendirmiyor."

Adam bunu o kadar yılışık bir tavırla söylemişti ki yanındaki insanları daha fazla kahkahaya boğdu. Ballard tekdüze bir ses tonuyla adama zaman ayırdığı için teşekkür etti ve telefonu kapadı. Neden bu görüşmeyi yaptığını dahi bilmiyordu. Cindy Carpenter eski eşinden bahsederken sesinden algıladığı bir şey aklını kurcalıyordu. Bir kaygı hatta korku belirtisi gibiydi.

Bilgisayarın başına dönen Ballard eyalet mahkeme sisteminin veri tabanını açtı ve aile mahkemesi bölümünü incelemeye başladı. Carpenter'ın boşanma davasını aradı ama beklediği gibi kayıtlar mühürlüydü. Yalnızca evliliği feshetmek için yazılan orijinal dilekçenin ön sayfasına erişilebiliyordu. Bu oldukça olağandı. Ballard boşanma davalarının çoğunun kilitli olduğunu biliyordu çünkü taraflar genellikle birbirleriyle ilgili kötü ithamlarda bulunurdu ve bu ifadelerin halka açılması kişilerin adını karalayabilirdi, özellikle de delil gerektirmeyen suçlamalar.

Ballard elde ettiği kısıtlı bilgilerden iki kanıya varabilmişti. Boşanma davasını açan kişinin Cindy olduğunu öğrenmiş ve avukatının adına, adresine, telefon numarasına ulaşmıştı. Ballard avukatın adını –Evelyn Edwards– Google arama motoruna yazdı. Aile hukuku alanında uzman, Edwards&Edwards adında bir hukuk bürosunun internet sayfasına yönlendirildi. İnternet sitesine göre hukuk firması haftanın yedi günü, yirmi dört saat hizmet veriyordu. Ballard, Edwards'on biyografisini aradı ve otuzlarının sonunda Afro Amerikan bir kadının gülümseyen fotoğrafını gördü. Ballard 7/24 hizmet verip vermediklerini kontrol etmeye karar verdi.

Ballard boşanma dosyasında bulduğu numarayı aradı ve mesaj bırakmasını, Bayan Edwards'ın mümkün olduğunca kısa sürede geri arayacağını söyleyen bir robota ulaştı. Ballard mesaj bıraktı.

"Ben Renée Ballard, LAPD dedektifiyim ve Evelyn Edwards'ın bu gece beni araması gerekiyor. Danışanlarından birini hedef alan bir şiddet suçunu soruşturuyorum. Lütfen beni arayın."

Ballard telefonu kapadı ve uzun süre hareketsiz oturdu, bir yanı Edwards'ın hemen aramasını umuyordu fakat mümkün olmadığını biliyordu. Sonraki adımlarını düşünmeye başladı, Gece Yarısı Adamları'nın kurbanlarından topladığı verileri bir araya getireceği çapraz başvuru dosyası oluşturmalıydı.

Ballard bilgisayarında yeni bir klasör oluşturdu fakat dosyanın adını dahi yazamadan telefonu çalmaya başladı. Arayan Evelyn Edwards'tı.

"Cuma gecesi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Dedektif, doğru söylemek gerekirse sadece cuma gecesi değil, hiçbir gece böyle bir mesaj almak istemem. Hangi danışanım kurban durumunda?"

"Cindy Carpenter. İki yıl önce boşanma davasına baktınız."

"Evet, kendisi benim danışanım. Başına geldi peki?"

"Zorla evine girdiler. Dava halen faal olduğu için detaylara girmeyeceğim. Umarım anlayışla karşılarsın."

Edwards bu cümlenin altındaki anlamı çıkarmaya çalışırken duraksadı.

"Cynthia iyi mi?" diye sordu Edwards.

"Güvende ve durumu iyi," dedi Ballard.

"Reginald mı yapmış?"

"Neden bunu sordun?"

"Çünkü eski eşiyle ve boşanmasıyla bir ilgisi yoksa neden beni arayasın?"

"Şu anda eski eşinin şüpheli konumunda olmadığını söyleyebilirim fakat soruşturma boyunca bütün olasılıkları değerlendirmek gerekir, biz de öyle yapıyoruz. Boşanma kayıtlarına baktım hepsi mühürlü. Bu yüzden seni aradım."

"Evet, kayıtlar güvenlik tedbirleri için erişime açık değil. Sana davanın detaylarını aktarırsam hem mahkeme kararını ihlal ederim hem de avukat danışan gizliliğine karşı gelmiş olurum."

"Belki bunları ihlal etmeden bir şeyler aktarmanın bir yolu vardır, gizliliği delmeden aralarındaki ilişkiden bahsedebilirsin mesela."

"Cynthia'ya sormadın mı?"

"Sordum ve bugün bu konuda konuşmaya pek gönüllü değildi. Onu zorlamak istemedim. Zor bir gün geçirdi."

"Bana söylemediğiniz nedir Dedektif?"

Avukat soruları yanıtlamak yerine soru sormak istiyordu. Ballard bu durumu görmezden geldi.

"Bana şunu söyleyebilir misin..." dedi Ballard, "yargıçtan dosyaların kilitlenmesini isteyen kimdi?"

Edwards bu soruyu yanıtlayıp yanıtlayamayacağına karar vermek için yasaları gözden geçirirken uzun bir duraksama oldu.

"Şu kadarını söyleyebilirim, yargıçtan dosyaları mühürlemesini ben istedim," dedi avukat. "Ve bu talep açık oturumda gerçekleşti."

Ballard mesajı almıştı.

"Cuma gecesi o duruşmanın nüshalarını bulamayacağımı biliyorsun," dedi Ballard. "Pazartesi olsa da bulamayabilirim. Açık oturum sırasında yargıçtan dosyaları gizlemesini istemenin nedenini kısaca anlatsan yasaları çiğnemiş olur musun?"

"Danışanlarımdan onay almadan sadece bunu söyleyeceğim," dedi Edwards. "Boşanma iddianamesinde Bay Carpenter'ın müvekkilime yaptığı küçük düşürücü muamelelerin iddiaları bulunuyordu. Korkunç şeyler. Bu suçlamaların halka açık kayıtlarda yer almasını istemedi. Yargıç da kabul etti, dosyalar mühürlendi... Sana sadece bu kadarını anlatabilirim."

"Reggie kötü biri, değil mi?"

Ballard ortaya bir laf atmıştı. Boş atıp dolu tutacağını düşünmüştü fakat Edwards yanıt vermedi.

"Sizin için başka ne yapabilirim Dedektif Ballard?" diye sormakla yetindi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Edwards. Bana döndüğünüz için teşekkür ederim.

"Hiç sorun değil. Umarım bu suçun faillerini yakalarsınız.

"Niyetim bu."

Ballard telefonu kapadı. Sandalyesine yaslanıp Edwards'tan ve Reginald Carpenter'la olan görüşmesinden edindiği bilgileri

gözden geçirdi. Cindy Carpenter'ın eski eşinden nasıl bahsettiği konusunda içgüdüsünden başka bir dayanağı olmadan ipleri eline almıştı fakat bu dava üç farklı kadına saldıran iki seri tecavüzcüyle alakalıydı. Şiddet uygulayan bir eş olsun ya da olmasın, bu olayın Reginald Carpenter'a bağlanması uzak bir ihtimal gibi duruyordu. Üstelik Palm Springs'te olduğunu iddia ediyordu. Kanıtlayamayacak olsaydı böyle bir ifade vermeyeceğini düşündü Ballard.

Ballard yine de iki görüşmeden elde ettiği bilgilerin içine hapsolmuştu ve bir noktada her ne kadar yalnız kalmak istediği anlaşılsa da Cindy Carpenter'la eski eşi hakkında konuşması gerektiğine karar verdi. Bu arada davanın yeni odağına dönmeye karar verdi: Üç kurbanı da birbirine bağlayan önemli noktaları bulacaktı.

İkinci kurbanı Angela Ashburn'ü aradı ve ondan ileteceği anketi doldurmasını istedi. Ashburn, Bobbi Klein'ın yaşadığı korku ve kızgınlığı göstermedi. Saldırıya ilişkin detayları yeniden açmaya gönüllü olmasa da sonunda ertesi gün Lambkin anketini doldurmayı kabul etti çünkü ertesi gün işten izinliydi. Ballard kadına teşekkür etti ve cumartesi öğleden sonra uğrayıp beraber bakabileceklerini söyledi. Ballard çalışmak için bilgisayarının başına döndü, kurbanlardan elde ettiği bilgileri derleyip toplayabileceği bir dosya oluşturdu. Çalışmaya başladığı sırada masanın üstüne yerleştirdiği telsizden çağrı geldiğini duydu. Gelen sesteki hafif aksana bakarak Teğmen Rivera olduğunu tahmin etti.

"Altı, William, yirmi altı dinlemede."

Rivera'nın telsize yanıt vermesi için otuz saniye bekledi.

"Şifre altı, Adam on beş, Cahuenga ve Odin."

Tüm bunlar devriye polislerinin bir soruşturmada yardıma ihtiyaçları olduğunu ve bir dedektife gereksinim duydukları anlamına geliyordu. Soruşturmanın ne olduğu ya da suçun neyle ilgili olduğuna dair bilgi vermiyordu. Ballard genellikle suç

mahalline herhangi bir detay verilmeden çağrılıyordu. Bu çağrıların yüzde doksanında aslında bir dedektife gerçekten ihtiyaç duyulmazdı, devriye polisleri sorumluluklarının çoğunu dedektifin omuzlarına yıkmak için bu çabaya girerlerdi. Bu seferde Adam 15 adlı devriye arabasının Vitello ve Smallwood'a ait olduğunu biliyordu. Bunun da altı boş çağrılardan biri olduğunu düşündü fakat Ballard, Rivera'dan detaylı bir bilgi istemeden onayladı.

"Anlaşıldı, altı, William, yirmi altı."

Ballard bilgisayarını kapatıp evrak çantasına koydu ve telsizi eline aldı. Ardından koridorda ilerleyerek polis merkezinin kapısına yöneldi.

14

İstasyonun otoparkından çıkan Ballard, bir blok doğuya gitti, itfaiyeyi geçip sola saptı ve Cahuenga'ya yöneldi. Doğru Cahuenga Geçidi'ne, Odin kavşağının olduğu yerde yanıp sönen mavi ışıkların olduğu yere çıktı. Siyah bir spor arabanın arkasındaki devriye aracının dibine park etti. Vitello ve Smallwood iki arabanın arasında, bilekleri arkasından kelepçelenmiş bir adamla duruyorlardı.

Ballard elinde telsiziyle arabasından indi.

"Beyler," dedi. "Mesele nedir?"

Smallwood, Ballard'a spor arabanın oraya geçmesi için işaret etti, böylece kelepçeli adama duyurmadan konuşabileceklerdi.

"Mallard, peşinde olduğun pisliklerden birini yakaladık," dedi Smallwood.

Ballard, koca departmanda adıyla herkese eğlence malzemesi olan polis memurunun kendi ismiyle alay etmesini görmezden geldi.

"Hangi pislikler?" diye sordu Ballard.

"Hani şu seri tecavüzcüler," dedi Smallwood. "Geçen gece saldıran tecavüzcüler. Onlardan birini ele geçirdik."

Ballard, Smallwood'un omzunun üstünden kelepçeli adama baktı. Adam, başını utançla yere eğmişti.

"Nereden biliyorsunuz peki?" diye sordu Ballard. "Neden onu durdurdunuz?"

"Arabasında yakaladık," dedi Smallwood, "arka koltuğun oralara baktık ama arama izni alman gerekir diye biz araştırmadık. Hiçbir şeyin içine etmek istemiyoruz?"

"Fenerinizi versenize bakayım. Adamla konuştunuz mu?"

"Hiç konuşmadık. İşleri batırmak istemedik."

"Evet, onu anladım."

Smallwood el fenerini Ballard'a verdi ve Ballard spor arabanın aşağısından yürüyerek ışığı arabanın içine doğrulttu. Arkalara geçmeden önce ön koltukları ve orta konsolu taradı. Ön koltuktaki ayak boşluğunda açık bir karton kutu vardı ve kutunun içinde koli bandı, mavi bant ruloları ve bir kesici bulunuyordu. Vücudunun adrenalin pompalamaya başladığını hissetti.

Arabanın arkasına geçti, kelepçeli adamı kör edercesine yüzüne feneri tuttu ve adamı dönmeye zorladı. Koyu kıvırcık saçları vardı, otuzlarının ortasındaydı ve yanaklarındaki sivilce izleri fark edilir haldeydi.

"Beyefendi, memurlar sizi durdurduğunda nereden dönüyordunuz?"

"Mulholland'daydım."

"İçiyor muydunuz?"

"İşten sonra birkaç bira içtim. Park halindeyken."

Ballard adamın konuşmasındaki belli belirsiz İngiliz aksanını seçebiliyordu. Gece Yarısı Adamları'nın kurbanlarından hiçbiri tecavüzcülerin aksanından bahsetmemişti ama bunun bir taktik olabileceğinin de farkındaydı.

"Durdurulduğunuzda nereye gitmek üzere yola çıkmıştınız?"

"Şey, eve."

"Eviniz nerede?"

Vitello, Ballard'a bir ehliyet uzattı. Ballard ehliyetin üstüne ışık tutup adamın verdiği adresle örtüştüğünü gördü. Adı Mitchell Carr idi, otuz dört yaşındaydı ve Los Feliz'deki Commonwealth'te yaşıyordu. Ballard adamla komşu olabileceklerini fark etti. Ehliyeti Vitello'ya teslim etti.

"Kaydını sorguladın mı?" diye sordu Ballard.

"Motorlu araç ihlali dışında temiz," dedi Vitello.

"Sadece iki bira içtim," diye ekledi Carr.

Ballard adama baktı. Adamın kemerine takılı bir şeyi fark etti ve üzerine feneri doğrulttu. Bir mezuraydı. Adrenalin seviyesi düşmeye başlamıştı. Bir gariplik vardı.

"Nerelisin?" diye sordu Ballard. "Aslen."

"New South Wales," dedi Carr. "Çok uzun zaman önceydi."

Vitello çaktırmadan öne eğildi.

"Avustralya," diye fısıldadı.

Ballard elini kaldırdı ve dokunmadan adama işaret etti.

"Ne işle uğraşıyorsunuz, beyefendi?" diye sordu Ballard.

"İç dekorasyon tasarımı," dedi Carr.

"Tasarımcı mısınız?"

"Hayır. İç dekorasyon tasarımcısının yanında çalışıyorum."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Mobilyaları götürüp kurmak, tablo asmak, ölçü almak gibi şeyler."

Ballard, aralarına katılan Smallwood'a baktı. El fenerini iade edip Carr'a döndü.

"Arabandaki kesiciler ve bantlar ne için?" diye sordu Ballard.

"Evin birindeki mobilya ölçülerini bantla alıyordum," dedi Carr. "Böylece ev sahibi her şeyin nereye yerleşeceğini görebiliyor. Her şeyin nasıl yerleşeceğini."

"Bu ev Mulholland'da mıydı?"

"Aslında oralarda Outpost denen bir sokaktaydı. Mulholland yakınlarında."

"İş için el süpürgesi taşıyor musunuz?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Pille çalışan bir süpürge, el süpürgesi gibi bir şey."

"Ah. Hayır, hayır yok. Ben mobilyaların kurulumunu yönetirim ve genelde arkamdan temizlik işleri yapılır."

"Bagajınıza bakmamızın sakıncası var mı, Bay Carr?"

"Tabii. Ne yaptığımı sanıyorsunuz?"

Ballard bu soruyu duymazdan geldi ve Smallwood'a başıyla onay verdi. Smallwood sürücü kapısını açmaya gitti, bagajı açması birkaç saniye sürdü ve sonunda bagaj açıldı. Ballard bakmak için öne çıktı, Vitello da onu takip etti.

"Onunla kal," diye talimat verdi Ballard.

"Tabii," dedi Vitello.

Ballard bagajı kontrol etti. Carr'ın belirttiği meslek için gerekli birçok malzeme bulunuyordu. Bantlar, kutularca kesiciler, küçük boya tenekeleri ve endüstriyel temizleyiciler. Ortada el süpürgesi, tulum, kar maskesi ya da önceden hazırlanmış göz bağları yoktu.

"Teşekkürler, Bay Carr," dedi Ballard.

Ballard, Smallwood'a ve Vitello'ya döndü.

"Ve vaktimi boşa harcadığınız için sizlere de teşekkürler."

Onları geçip arabasına döndü, telsizini eline alıp iletişim merkezine olay yerini boşalttığını bildirdi. Smallwood arkasından gitti.

"Mallard," dedi. "Emin misin?"

Ballard arabasına dönerek bir şey demedi. Kapıyı açarken halen bir yanıt bekleyen Smallwood'a baktı.

"Ehliyetinden adamın boyuna baktınız mı?"

"Şey, hayır," dedi Smallwood.

"1.80 boylarında. Biz 1.67 ya da en fazla 1.70 birini arıyoruz."

Ballard arabasına bindi, yan aynasını kontrol etti ve orada dikilen Smallwood'u bırakıp gitti.

Hazır dışarıdayken gece saatlerinde işleri kontrol etmek için Dell'e gitme planını uygulamaya karar verdi. Cindy Carpenter'ın evini geride bırakarak yavaşça sokakta ilerledi. Salonun ışıkları kapalı perdelerin arkasından sızıyordu. Ballard evin yan tarafında misafir yatak odasının olduğu bir ışık gördü. Cindy'nin muhtemelen uyumak için o odaya taşındığını ve saldırıya uğradığı odayı kullanmadığını düşünüyordu. Cindy'nin bundan sonra ışıklar açıkken uyuyup uyuyamayacağını merak etti. Sonra sokakta yukarı aşağı yürümeye karar verdi ve çıkmaz sokağa inip arabayı park etti. Gecenin serinliği onu ayıltmıştı ve tüm karanlık yerleri, gölgeleri görebilir haldeydi.

Yürümeye başladığında ilk fark ettiği şey sokağın sessiz görünmesine rağmen, yakındaki 101 numaralı otoyoldan gelen seslerin fark edilmesiydi. Daha önce Harry Bosch'ın verandasından da aynı otoyolu görebiliyordu ama trafik gürültüsü şimdiki kadar rahatsız edici gelmiyordu. Mahalle sakinlerinin, otoyolun karşısındaki Hollywood Bowl'dan gelen belli belirsiz sesleri duyabileceğini de düşündü. Bu muhtemelen herkesin duymak isteyebileceği bir sesti ve pandemi kısıtlamaları yüzünden bir senedir herkes bundan mahrumdu.

Sokak lambaları, sokağı sürekli aydınlatmak için birbirinden çok uzakta konumlanmıştı. Sokakta kör alanlar vardı ve Carpenter'ın evi de bu alanlardan birinde kalıyordu, daha karanlık bir gölgeye gömülmüştü çünkü en yakın sokak lambası –evin doğu ucundaki– bozuktu.

Ballard, her zaman Van Heusen ceketinin cebinde taşıdığı küçük feneri çıkardı ve direğin üstündeki opak cam küreye doğru kaldırdı. Zengin yamaç mahallelerinin sakinleri tarafından tercih edilen, suça caydırıcı olmaktan ziyade tasarımı ve estetiğiyle öne çıkan antika bir sokak lambasıydı. Tepelerdeki mahallelerin ve zengin toplulukların çoğu hala bu lambaların loş parıltısıyla aydınlatılıyordu. Los Angeles'ta, sokak lambalarının

tarzı, sıklığı ve sayısıyla ilgili kararlar mahallelerdeki ev sahiplerinin oluşturduğu gruplara bırakılmıştı. Sonuç olarak, şehrin her yerinde düzinelerce farklı tasarım ortaya çıktı ve çoğu ev sahibi grubu, sokak lambalarının modernize edilmesi için her türlü girişime direndi.

Lambanın buğulu camının üstü sağlam görünüyordu. Ballard hasar görüp görmediğini veya kurcalanıp kurcalanmadığını anlayamadı. El fenerinden çıkan ışığı taş direkten tabana kadar takip etti, burada sokak lambasının iç kablolarına erişimi mümkün kılan bir çelik levha vardı.

Ballard lambanın panelinin kurcalanıp kurcalanmadığını anlamak için yere eğilmek üzereyken arkasından gelen bir sesle irkildi.

"Meşeden yapılmış."

Ballard sağa sola yalpaladı ve fenerin ışığını kollarında küçük bir köpek taşıyan yaşlı adamın gözlerine doğrulttu. Köpek bir şivavaya benziyordu ve en az sahibi kadar yaşlı ve yorgun görünüyordu. Adam ışığı engellemek için elini kaldırmaya çalıştı ama köpeğini düşürmeden ulaşamadı. Ballard feneri indirip maskeyi ağzına ve burnuna çekti.

"Üzgünüm," dedi Ballard. "Beni korkuttunuz."

"Ah, istemeden oldu," dedi adam. "Meşeye hayranlıkla baktığınızı fark ettim."

"Sokak lambasını mı diyorsunuz?"

"Evet, kürenin şeklinden dolayı bunlara meşe diyoruz. Lambalara karşı çok korumacıyız."

"Aslında bunun durumu pek iyi değil."

"SAO'ya bildirdim. Bizzat aradım."

"Bu sokakta mı yaşıyorsunuz?"

"Ah, evet. Elli yılı aşkın süredir. Zamanında Keşiş Peter'ı bile tanırdım."

Ballard adamın kimden ya da neden bahsettiği konusunda fikir sahibi değildi.

"Ben polis memuruyum," dedi Ballard. "Dedektifim. Geceleri sık sık sokakta yürür müsünüz?"

"Her gece. Frederic yürüyemeyecek kadar yaşlandı, ben de onu taşıyorum. Bundan keyif aldığını biliyorum."

"Sokak lambasının... Meşenin bozuk olduğunu ne zaman ihbar ettin?"

"Dün sabah. Tatilden önce tamir edilmesini istedim ama yapamadılar. Ben de işi batırdıklarını ve buraya gelip tamir etmelerini söyledim. İşi ötelesinler istemedim. SAO'nun nasıl çalıştığını biliyorum."

"SAO nedir? Neyi batırdılar."

"Sokak Aydınlatma Ofisi ama Serseri Aptallar Ofisi demek daha doğru olur. Her şeyi koruma altına alacaklardı güya ama tarihe falan değer verdikleri yok. Tüm şehrin aynı görünmesini istiyorlar. Çelik deliklerin içinden çirkin turuncu bir parlaklık. Sodyum buharı. Bu yüzden böyle yapıp bizleri sabote ediyorlar bence."

Tam o noktada yaşlı adam, Ballard'ın ilgisini çekti.

"Adınız nedir, beyefendi?"

"Jack. Jack Kersey. Hollywood Dell Birliği'nin sokak aydınlatma komitesinin başkanıyım."

"Bunun çalışmadığını ne zaman fark ettiniz?"

"Çarşamba günü yürüyüşe çıktığımızda, dünden önceki gün yani."

"Sabote edildiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Adamların buraya kamyonla geldiklerini gördüm. Bir sokak lambasını çıkarmak için kaç SAO görevlisi lazım sence? Sanırım cevap iki olur. O akşam buradaydılar ve sonra lamba çalışmamaya başladı."

Ballard feneri yere doğrultuyordu. Sonra ışığı sokak lambasının altındaki erişim paneline çevirdi.

"Burada mı çalışıyorlardı?" diye sordu Ballard.

"Evet," dedi Kersey. "Frederic'i kapıp buraya geldiğimde dönmek için hazırlanıyorlardı. Onlara el salladım ama yanımdan geçip gittiler."

"Birini görebildiniz mi?"

"Pek değil. Arabayı kullanan adam beyazdı. Kızıl saçlı olduğunu hatırlıyorum."

"Diğer adam nasıldı?"

Kersey başını hayır anlamında salladı.

"Galiba sadece şoföre bakıyordum."

"Araçları nasıldı? Ne renkti?"

"Beyazdı. Beyaz bir minibüs."

"Üstünde hiç işaret var mıydı, Sokak Aydınlatma Ofisi'ne ya da belediyeye ait bir logo?"

"Ah... evet, vardı. Sokak Aydınlatma Ofisi, yanımdan geçerlerken sağ kapıda gördüm."

"SAO harflerini mi gördünüz yani?"

"Evet, sağ kapıda."

"Ne tür bir minibüs olduğunu da söyleyebilir misiniz?"

"Emin değilim. Ekip minibüslerinden biriydi."

"Mesela motorları ön koltukların arasında olan eski minibüsler gibi ön kısmı düz müydü? Yoksa yenileri gibi daha kalkık bir önümü vardı?"

"Evet, kalkıktı önü. Yeni duruyordu."

"Peki camlar? Yanları camla mı kaplıydı ya da panelvan mıydı?"

"Panelvandı. Kamyonlardan anlıyorsunuz Dedektif,"

"Daha önce denk geldim."

Hayatı boyunca sörf tahtalarını getirip götürürken bir sürü kamyonu olduğundan bahsetmedi.

Ballard fenerini yine sokak lambasının altındaki panele çevirdi. Bir yerde toplanmış iki çark olduğunu gördü. Arabasındaki alet çantasında temel tamir gereçleri bulunuyordu.

"Bay Kersey, nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu Ballard.

"Sokağın sonunda," dedi adam. "Kesişim noktasında."

Belirli bir adres verip bir sonraki sokak lambasının yakınlarındaki dört evi işaret etti. Ballard, günün erken saatlerinde kapılarını çaldığında kimsenin cevap vermediği evlerden biri olduğunu fark etti.

"Bugün erken saatlerde dışarda mıydınız?" diye sordu Ballard. "Kapınızı çaldım."

"Evet, marketteydim," dedi adam. "Yoksa evde olurdum. Neden kapıma geldiniz? Mesele neydi?"

"Geçen gece bu sokakta bir haneye tecavüz oldu. Bunu soruşturuyorum. Sokak lambası saldırganlarca bozulmuş olabilir."

"Aman Tanrım. Kimin evi?"

Ballard, Carpenter'ın evini gösterdi.

"Şu ev."

"Burada da işler karışmaya başladı o zaman."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Buralarda yaşayan bir adam vardı. Gürültücü biriydi, sürekli bağırırdı ve etrafa bir şeyler fırlatırdı. Ona yanık kafa derdik. Sanırım kadın adama tekmeyi bastı ve ortalık yine duruldu. Huzura kavuştu."

Ballard başıyla onayladı. O da tam sokaktayken Kersey köpeğini yürüyüşe çıkardığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Aldığı bilgiler çok değerliydi.

"Dün gece mahallede olağandışı bir şey fark ettiniz mi?" diye sordu Ballard.

"Dün gece... Sanmıyorum," dedi Kersey.

"Sekizde ya da sonra herhangi bir şey?"

"Aklıma bir şey gelmiyor. Üzgünüm, Dedektif,

"Sorun değil, Bay Kersey. Arabamdan biraz alet edevat alacağım, arabam da çıkmaz sokakta. Bu paneli açmam lazım. Döneceğim."

"Frederic'i yatırsam. Yoruldu köpek."

Ballard sorması gereken şeyler olur ya da kamyonun fotoğraflarını göstermesi gerekebilir diye adamın numarasını istedi.

"Teşekkürler, Bay Kersey," dedi Ballard. "İyi geceler."

"Size de, Dedektif," dedi Kersey. "İyi geceler ve kendinize dikkat edin."

Arkasını döndü, kucağında köpek için rahatlatıcı sözleri mırıldanarak sokaktan aşağı indi.

Ballard cadde boyunca arabasına yürüdü, arabasına girdi ve karanlık sokak lambasının olduğu yere kadar sürdü. Bagajı açtı ve alet çantasında sakladığı plastik mini alet setinin kapağını kaldırdı. Eldivenlerini geçirdikten sonra, bir tornavida aldı ve sokak lambasının yanına dönüp erişim panelini hızla çıkardı. Çarklar çok sıkıydı ama kolayca döndüler. Böyle bir antikadan beklediği gibi değildi. Panelin üzerinde Pacific Birliği Metal Bölümü yazan solmuş bir etiketi fark etti.

Plakayı çıkardıktan sonra, ışığı açıklığa yönlendirdi ve direğin ışık düzeneğine kadar indiğini varsaydığı metal bir borudan sarkan bir kablo demeti gördü. Kablolardan biri kesilmişti, bakır olan halen ışığın altında parıldıyordu. Bakır kısım aşınmış ya da oksitlenmiş değildi, yeni kesildiği barizdi.

Ballard'ın kuşkusu kalmamıştı. Gece Yarısı Adamları kabloyu kesip perşembe gecesi Cindy Carpenter'ın evine tecavüz için girmeden önce çarşamba günü lambayı bozdular. Jack Kersey, Ballard'ın şansı olurken onlar için büyük talihsizlikti.

Kersey adamları görmüştü ve sokak lambalarıyla ilgili bir şeyler biliyordu. Kamyonu kullanan adamın kızıl saçlı olduğuna dair tasviri de Cindy Carpenter'ın saldırganlardan biri için verdiği eşkalle uyuşuyordu.

Smallwood ve Vitello'ya onu buraya çağırdıkları için kızdığına üzülmüştü. Onu çağırmasalardı doğru zamanda sokağı teftiş edemeyecek ve Jack Kersey ile karşılaşamayacaktı. Bir

şekilde her şey bir amaca hizmet etmiş gibiydi ve Gece Yarısı Adamları'na bir adım daha yaklaşmıştı.

Ulaşım panelini sıkıp yerine yerleştirdi ve arabasına döndü. Güneye sürüp ilk iki kurbanın sokaklarındaki sokak lambalarını kontrol etmek istedi.

15

Gece Yarısı Adamları'nın ilk iki saldırısının gerçekleştiği sokaklarda lambalar ışıl ışıl yanıyordu. İki sokakta da çeşit çeşit sokak lambaları ve direkleri bulunuyordu. Sokaklardan biri süslü demir direklerle ve çift lambalı, diğeriyse yalın meşe palamudundan lambalarla aydınlanıyordu. Ballard gece vardiyasında çalışan bir polis olarak sokak lambalarının mahalleden mahalleye değiştiğini fark etmediği için kendine kızdı. Bu, her zaman fark yaratan detayların ayırdına varması için tetikte olmasını hatırlatan bir durumdu.

Ballard yolun kenarına çekip Sokak Aydınlatma Ofisi'nin adresini ararken başka bir dedektif çağrısı daha geldi. Gower Caddesi'nde üstgeçidin altındaki bir cinayet mahalline gitmesi gerekiyordu. En yakın Sokak Aydınlatma Ofisi'ni buldu –çok sayıda ofis bulunuyordu– ve Gower'a gitmek üzere yola koyuldu. Hollywood'daki en kalabalık, rahatsız edici evsiz topluluğunun içine gittiğini biliyordu. Pandemi öncesinde birkaç çadırdan oluşan bu topluluk adeta bir çadır, yamuk çatılı ve düzensiz yapılar yığınına dönüşmüştü. Bazıları en az yüz kişiye ulaşan evsiz topluluğuna aitti, inanılmaz bir ustalıkla inşa edilmişlerdi.

Ballard son on ay içinde iki kere Gower Grim'e cinayet mahalline çağrılmıştı çünkü teşkilattaki memurlar evsizlerin bulunduğu bölgeyi bu isimle adlandırmıştı. Ölümlerden biri Covid-19 diğeri de aşırı dozda uyuşturucu kullanımından gerçekleşmişti.

Ballard, Dell'in doğusundaki yamaç topluluğu olan Beachwood Kanyonu'nuna gitmek için Hollywood Bulvarı'ndan yola çıktı. İki devriye aracının yanıp sönen tepe lambalarını görebiliyordu. Adeta suç mahallinde bir çavuş olduğunun sinyalini veriyordu. Ballard devriye araçlarından birinin arkasına park etti. İki polis memurunun yan yana durduğunu ve nakliyat kartonlarından yapılma bir bölmenin dışında bekleyen Çavuş Spellman'ı gördü. Otoyolun üstgeçidini destekleyen beton duvarın üstüne spreyle bir slogan yazılmıştı: "Maske Yok, Aşı Yok, Sorun Yok."

Ballard maskesini takıp arabadan indi ve meslektaşlarının arasına karıştı.

"Ballard," dedi Spellman. "Bunu imzalaman lazım. Aşırı doz vakası. Fentanil gibi duruyor."

Ballard vakanın cinayet masasına sevk edilip edilmeyeceğine, kaza sonucu olduğuna ya da –Adli Tıp uzmanlarının kullanmayı sevdiği gibi– "yanlışlıkla ölüm" olup olmadığına karar vermek için olay yerine çağrılmıştı. Kararı cinayet soruşturmasının tüm dişlilerini harekete geçirecek, dedektifler ve adli tıp birimi gecenin yarısında olay yerine çağrılacaktı.

Memurlar staj dönemini yeni bitirip Vadi'deki sessiz sakin Devonshire Birimi'nden Hollywood'a tayin edilen iki genç adam La Castro ve Vernon'dı. Pandemi sonrası eski haline dönen Hollywood'un geniş ve düşmanca ortamını daha önce deneyimlemişti.

Ballard eldivenlerini taktı ve küçük fenerini çıkardı.

"Bir göz atalım bakalım," dedi Ballard.

Kapı olarak kullanılan bir parça mavi plastik muşamba, derme çatma gecekondunun kapısını çevrelemişti. İçeri Ballard dışında kimsenin girmesi mümkün değildi. Eski eyalet hapishanesinin hücrelerinden daha küçüktü. Yerde kirli bir yatak ve üzerinde de saçı sakalı birbirine karışmış giyinik bir adam yatıyordu. Ballard, adamın otuzlarında olduğunu tahmin etti, sokaklarda yaşamaktan ve uyuşturucu kullanmaktan bedeni çökmüştü. Sırtüstü yatıyordu, gözleri açıktı ve yukarı bakıyordu. Gecekondunun çatısı yoktu. Sekiz yüz metre yukarılarında otoyolun çelik alt kısmı yer alıyordu. Ne zaman bir araba geçse gümbürdüyordu ve gece yarısı dahi daima trafik akışı olurdu.

Ballard çömeldi ve feneri cesede yaklaştırdı. Dudaklar mora çalan bir mavilikte, ağzı hafif aralıktı.

Ballard adamın dudaklarında, sakalında ve ölü adamın sağ kulağının yanındaki yatakta kurumuş sarımtırak kusmuk kalıntılarını görebiliyordu. Işığı cesedin üzerine tuttu ve iki elin de parmaklarının avuç içlerine doğru hafifçe kıvrıldığını saptadı.

Bir traktör tavanı sarsarak gecekondunun yerinden oynattı. Ballard feneri havaya kaldırdı ve ölü adamın evini, tahta paletlere çaktığı karton kutularla yalıttığını gördü. Kutulardan birinin üzerinde düz ekran televizyon gördü, adamın kirli yatağından direkt televizyon görseline bakabileceği şekilde konumlandırılmıştı. Yatağın etrafı çerçöp doluydu. Devrilmiş kutular, içi dışına çıkmış kirli bir sırt çantası ve köşe başlarında dilenerek toplanan bozuk paraların konulduğu boş bir mayonez kavanozu. Başka neler bulunuyorsa hepsi gitmişti. Adamın Gower Grim'deki arkadaşları polisi alarma geçirmeden önce mutlaka adamın eşyalarını yürütmüştü.

Evsizlerin vakalarında olay yerine bakarak ölümün aşırı dozdan gerçekleştiğini söylemek zordu. Suç mahallinde soruşturmayı yönetenin işine yarayacak boş ya da yarısı dolu ilaç şişesi bulunmuyordu. Evsiz kamplarındaki bağımlılar bolca mal

alacak parayı bulamıyordu, öyle olsa dahi polis olay yerine varıncaya dek hepsi ortadan kayboluyordu.

Çoğu zaman acınası hayatlarına mal olan hapın, alabildikleri son hap olduğu ortaya çıkıyordu. Bu adamın ölüm sebebi kesinlikle otopsiyle ve toksikoloji testiyle belirlenecekti ama Ballard düğmeye basmak için birini aramalıydı. Bu, karara varması kolay olmamıştı. Yapılacak en güvenilir hamle Cinayet Masası'nı aramaktı fakat bu aynı zamanda yersiz yere telaş ortamı yaratmak demekti. Ballard'a karşı güvensizlik yaratacak bir yankı uyandıracaktı. Dört yıl boyunca gece vardiyasında pek çok kez Cinayet Masası'nı aramış fakat asla yanlış ihbar vermemişti.

Ballard ayağa kalktı ve sokağa çıktı. Adli tabibin yan tarafı mavi çizgili beyaz kamyonetini gördü.

"Pekâlâ?" diye sordu Spellman.

"Purple Haze*," dedi Ballard.

"Bu ne demek oluyor?"

"Jimi Hendrix bir sürü hap aldıktan sonra kendi kusmuğunda boğulmuştu. Bu adam da öyle. Adamın kimliğini öğrenen var mı?"

Spellman kahkaha atmaya başladı.

"Güzel, Ballard," dedi. "Bunu unutmamalıyım."

Ballard bu cümleyi kurduğuna pişman olmuştu. Bu duygusuz devriye polisi bunu yine kullanacaktı. Bu, teşkilata yeni bir duyarsızlık katmanı ekleyecekti.

"Kimlik?" diye hızla yineledi Ballard her şeyi yoluna koymaya çalışarak.

"Hayır, kimlik bulamadık," dedi La Castro. "Etrafta soruşturduk, buradakiler onu sadece Jimmy olarak tanıyor."

"Siktir," dedi Spellman. "Doğru, Purple Haze."

Spellman rahatça kahkaha atabilmek için maskesini indirdi. Ballard çadırlarının ve barakalarının kapısından olanları izleyen evsiz insanları gördü.

---

* Bir Jimi Hendrix şarkısı.

Ballard avurtları çökmüş bu insanların ona baktığını hissetti çünkü çavuşu kahkahalara boğan şakanın mimarı oydu.

Ballard, adli tabibin aynı incelemeyi yapıp kendisiyle aynı sonuca varmasını beklemek için yarım saat daha olay yerinde kaldı. Ölüm cinayet olarak kabul edilemezdi. Ballard beklerken taşınabilir parmak izi tarayıcısını bulunduran ekiple iletişime geçmek için telsizini kullandı. Ölen adam Kaliforniya'da ehliyet alırken, hapse ya da nezarete girerken parmak izi verdiyse kimliği öğrenilebilirdi. Parmak izi tarayıcıları pahalı olduğu için her dedektifte ya da devriye arabasında bulunmuyordu.

Tarayıcı gelince Ballard ölü adamın barınağına girdi ve adamın sağ başparmağını ekrana yerleştirdi. Sonuç negatifti. Eşleşme yoktu. Adam sistemde görünmüyordu. Bu, evsiz bir uyuşturucu bağımlısı için pek olağan değildi, hatta mümkün görünmüyordu. Ballard adamın başparmağını okutmak için bir kere daha yeltendi ve sonuç tekrar negatifti. Belli ki adli tabibin ekibi adamın kimliğini saptamak ve akrabalarına erişmek için derin bir soruşturma yürütmek zorunda kalacaktı. Bundan da netice alınmazsa adamın cesedi bir yıl morgda tutulup ardından yakılırdı. Külleri Doğu Los Angeles, Evergreen Mezarlığı'ndaki bir yere gömülürdü.

Ceset mavi çizgili kamyonete taşındıktan sonra Ballard nöbeti sona ermeden evrak işlerini halletmek için merkeze döndü. İlk iş Gece Yarısı Adamları'nın kronolojik belgelerini düzenledi, sonra kimliği belirlenemeyen adamın ölüm raporunu hazırladı. Adli tabibin olay yerindeki uzmanından öğrendiği kadarıyla asıl kimliği belirlenene dek John Doe kayıtlara 21-3 olarak geçecekti. Ballard yeni yıla girdiklerinden bu yana henüz yirmi dört saat geçmesine rağmen adli tabibin ofisinde kimliği belirsiz üç cesedin bulunduğunu fark etti. Bu şehirde o kadar çok isimsiz ve kimliği belirsiz insan vardı ki bu durum öldükten sonra bile peşlerini bırakmıyordu.

Ballard işi bitince raporların çıktısını aldı ve dedektif çavuşun posta kutusuna kopyalarını bıraktı. İşe dönme programı kesinleştirilinceye dek pazartesine kadar kimseyi görmeyecekti. Davanın kronolojik bilgilerinin bulunduğu güncel dosyayı Lisa Moore'a e-postayla iletti. Bunu yapmasına gerek yoktu ama cinsel suçlar biriminden birinin yardımı olmadan da ne kadar yol kat edebileceğini göstermek istedi.

Evrak işleri Ballard'ın mesaisinin sonuna kadar sürdü. Bir saat daha oyalanmak istedi çünkü saat yedide Native Bean açıldığında uğramak istiyordu. E-postalarını kontrol ederek ve internette gezinerek vakit harcadı, önce arama motoruna "Keşiş Peter" yazdı. Adamın Dell'de yaşayan efsanevi biri olduğunu öğrendi. Keşiş Peter Ivar Caddesi'nde yaşıyordu, 1920'lerde ya da 30'larda İncil'den fırlamış gibi görünmesini sağlayan uzun beyaz saçları ve sakalı vardı. Ayrıca bahşiş karşılığında dini kostümler içinde turistlere poz vererek kılık değiştirmeyle para kazanan ilk kişi olduğu da belirtilmişti. 1960'larda vefat ettiğinde Dell'in belkemiği konumundaydı.

Ballard sonra köpek sahiplenme sitesi olan Wags ve Wolks'a girip son ilanlara baktı. Ballard hâlâ sekiz ay önce kemik kanserine yenik düşerek yaşamını yitiren köpeği Lola'nın yasını tutuyordu. Sık sık bu sitelere giriyor, fotoğraflara bakıyor ve bir köpek sahiplenmeyi düşünüyordu. Lola pitbull kırmasıydı. Görünüşüyle Venice Beach'teki birkaç kişiye korku salmıştı. Ballard kürek sörfünü dışarı çıkarıp Lola'yı çadırda bıraktığı zaman eşyalarının başına bir şey gelmesinden endişelenmezdi.

Fakat şimdi yeni bir apartman dairesinde yaşıyordu, izin verilen hayvanlar için belirli bir kilo sınırı vardı. Zaten Ballard da korumadan daha ziyade kendine dostluk edebilecek bir köpek arayışındaydı.

Ballard fotoğraflara baktı ve yanlarındaki hikâyeleri okudu, hepsi köpeklerin ağzından yazılmıştı. Pinto'ya denk geldi; şi-

vava kırması, bal rengi gözleri ve sevecen bakışlarıyla karşısında duruyordu. İki hafta önce sahiplenilmeyi bekleyen köpekler slaytında Ballard'ın dikkatini çekmişti. Halen barınaktaydı ve sahibini arıyordu.

Ballard duvardaki saate baktı. Kafeyi açtığına göre Cindy Carpenter'ın yanına gitme vaktiydi. Ballard tekrar Pinto'ya baktı. Kahve beyaz tüyleri ve safkan bir şivavadan –Jack Kersey'nin köpeği– daha büyük burnu vardı. Köpeğin fotoğrafının altındaki butona tıklayınca bir form belirdi. Ballard, "Pinto'yla tanışmak istiyorum," yazdı. Başta biraz çekindi ama bu bir iki saniyeden fazla uzun sürmedi. Telefonunun numarasını yazıp gönder butonuna tıkladı.

Ballard otoparktaki arabasının yanından geçerken kendini çok bitkin hissetti fakat Pinto için umutluydu.

Son uykusunun üzerinden neredeyse bir tam gün geçmişti. Sörf tahtasını Sunset'e götürmek istedi ve Pasifik Okyanusu'nun onu iyileştirmesini diledi. Cindy'ye bakmak için Native Bean'e uğrayacak sonra da en azında öğleye kadar uyumak için dairesine gidecekti. Park yerinden çıkıp Sunset'e sürdü. Sağa döndü ve dosdoğru Hillhurst'e yöneldi.

Ballard yedide Native Bean'e vardı, kapının önünde sıra olan birkaç kişiyi gördü. Sokağın karşısına arabasını park etti, maskesini yukarı çekip arabadan indi.

Sıra Ballard'a gelince Cindy'yi beklemedi. Ballard kafeinsiz ve sade bir kahve sipariş etti, arkada içecekleri hazırlayan Cindy'yi görebiliyordu. Cindy'ye seslenip el salladı.

"Bir dakikan var mı?"

"Ah, şimdi olmaz. Şu siparişleri hazırlayayım. Yanda bir masa var."

Ballard gösterişli bir kahve karışımı sipariş etmediği için fincanını hemen aldı. Sokağın, kaldırım kenarı boyunca düzgün bir şekilde yerleştirilmiş dört masanın bulunduğu tarafına

geçti. Dükkânın yan kapısının kenarındaki masaya oturup bekledi. Kafeinsiz olsa da az önce sipariş ettiği kahveyi istemiyordu. Uyuyabilmek istiyordu.

Carpenter beş dakika sonra kendi kahvesiyle Ballard'ın yanına geldi.

"Özür dilerim, bugün yoğunuz."

Ballard'ın karşısına oturdu. Yüzündeki yaralar yayılıyor ve moranıyordu.

Kesikler yeni yeni kabuklanıyordu.

"Sorun değil," dedi Ballard. "Geldiğimi önceden söylemedim. Sadece sana bakıp nasılsın diye bakmak istedim."

"Ben iyiyim," dedi Carpenter. "Sanırım. Yani düşünüyorum da."

"Evet, kimsenin yaşamaması gereken şeyler atlattın."

"Yeni bir gelişme var mı? Onları yakala..."

"Hayır, henüz değil. Tutuklama olmadı. Onları ele geçirdiğimizde gece de olsa sabah da olsa doğrudan sana haber vereceğim."

"Teşekkür ederim,"

"Anketi dolduracak vaktin oldu mu?"

"Evet ama bitiremedim. Çok uzun. Anket yanımda, sabah telaşını atlatır atlatmaz başına oturacağım."

Tam o sırada dükkânın tel kapısı açıldı ve Ballard'ın siparişini alan kadın camdan dışarıya eğildi.

"Siparişler geliyor," dedi kadın.

"Tamam," dedi Carpenter. "Geliyorum."

Kadın kapıyı gürültüyle kapadı.

"Özür dilerim," dedi Carpenter. "İçeriye gitmem lazım."

"Sorun değil," dedi Ballard. "Anketi bitirdiğinde yeniden konuşuruz. Sadece aklına başka bir şey gelip gelmediğini sormak istedim. Yani fotoğrafını hatırladın, başka detayları da hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim."

Carpenter masadan kalktı.

"Hayır, pek bir şey hatırlamıyorum," dedi Carpenter. "Üzgünüm."

"Önemli değil, üzgün olmana gerek yok," dedi Ballard. "Ama hızlıca bir şeyi daha soracağım. Komşularından biri saldırı gerçekleşmeden önce sokakta beyaz bir kamyon görmüş. İki adam muhtemelen sokak lambalarıyla ilgileniyorlardı ama lambalar kesinlikle çalışmaz halde. Oraya gittim. Bence lambaları kurcalayanlar onlardı, evinin önünü daha karanlık yapmaya çalışıyorlardı."

"Bu çok korkunç," dedi Carpenter. "Emin misin?"

"Sokak Aydınlatma Ofisi'ni arayıp sokağa birini yollayıp yollamadıklarına bakacağım ama sanmıyorum. Elektrik direğinden uzanan kablolardan biri kesilmiş. Neyse, sadece sormak istedim. Beyaz bir kamyoneti olan bir tanıdığın var mı?"

"Ah, hayır."

"Tamam, seni daha fazla tutmayayım da işe dön."

Carpenter içeri girdikten sonra Ballard ayağa kalktı ve hiç dokunmadığı kahvesini çöpe attı. Artık uyuması gerekliydi.

16

Telefonundan gelen ses Ballard'ın uykusunu bölüp suyla ilgili bir rüyadan uyandırdı. Uyku maskesini alnına çıkardı ve telefonuna ulaştı. Arayan Bosch'tı ve saat neredeyse gece yarısına varmıştı.

"Harry."

"Kahretsin, uyuyordun değil mi. Uyanınca beni ara."

"Uyanığım, uyanığım. Ne oldu?"

"Olaylar arasındaki bağlantıyı buldum."

Bosch'ın bağlantı kelimesini kullanması Ballard'a Gece Yarısı Adamları'nın kurbanlarını hatırlattı. Bosch onu uyandırmadan önce yorgunlukla daldığı derin uykusuna kadar bu davanın peşinde koşturuyordu. Yorganı ters çevirdi, ayaklarını yatağın kenarından salladı ve oturma pozisyonuna geçti.

"Bir dakika," dedi Ballard. "Ne diyorsun? Üç kadını da birbirine bağlayan şeyi mi buldun? Nasıl..."

"Hayır, kadınları değil," dedi Bosch. "Katilleri. Javier Raffa ve Albert Lee."

"Ah, tamam, anladım. Özür dilerim. Uyanmam lazım."

"Kaçta yattın?"

"Sekiz gibi."

"Uykunu alamamışsındır. Şimdi uyu, sonra beni ararsın."

"Hayır, şimdi uykuya dalamam. Davayı düşünüp duracağım. Ne diyeceğim, aç mısın? Dün hiçbir şey yemedim. Sana bir şeyler getirebilirim."

"Tamam, olur. İstersen tabii."

"Peki. Ne yemek istersin?"

"Bilmiyorum. Her şey olur."

"Duş alıp çıkacağım. Birds'ten ne istiyorsan bana mesaj at. Restoran yolumun üzerinde. Menülerini internette bulabilirsin."

"Ne istediğime çoktan karar verdim. Fırında fasulye eşliğinde tavuk budu ve lahana salatası. Bir de barbekü sosu istiyorum."

"Yine de bana mesaj at ki unutmayayım."

Ballard telefonu kapadı ve uzun süre yatakta oturdu. Bosch'ın tavsiyesine kulak verip uyumaya devam etmeli miyim diye düşündü. Dönüp yastığına baktı. Gece vardiyasında dört sene geçirdikten ve haftanın dört günü sekiz altı çalıştıktan sonra uykusuz kalmanın kötü sonuçlarının olabileceğini öğrenmişti.

Kendini yataktan atıp banyoya yöneldi. Bir saat sonra Bosch'ın evinin önüne park etti. Dizüstü bilgisayarını ve Birds poşetini taşıyordu. Restoran Ballard'ın evine çok yakındı ve pandemi döneminde al-götür yaptığı uğrak mekânı olmuştu. Üstelik rozeti olan herkese indirim yapıyorlardı, yalnızca LAPD polis memurlarına özgü bir ayrıcalık değildi.

Bosch poşeti Ballard'dan alıp yemek masasının üzerine koydu. Bilgisayarının, yazıcısının ve evraklarının ortasında boş kalan alanı temizledi. Yemek paketlerini poşetten çıkarmaya başladı.

"Ben de seninkinden aldım," dedi Ballard. "Hafif olmalı. Yemek için maskemi çıkarsam sorun olur mu? Antikorluyum. Muhtemelen."

"Tabii, sorun değil. Sen ne zaman virüs kaptın?"

"Kasım'da."

"Ne kadar kötüydü?"

"Birkaç hafta epey keyifsizdim ama belli ki diğerlerinden daha şanslıydım. Sence yeni başkan aşıyı aceleye getirecek mi? Departmanda şu ana kadar aşı olan kimseyi bilmiyorum."

"Umarım, aşı departmana hızlı gelir."

"Sen ne durumdasın? Senin aşı hakkın var."

"Hiç evden çıkmıyorum. Aşı olmak için dışarı çıkmak benim için daha tehlikeli."

"Randevu almalısın Harry. Bence büyütüp mesele yapma."

"Kızım gibi konuşuyorsun."

"Yani kızın haklı. Maddie nasıl?"

"İyi. Akademik hayatı fena gitmiyor ve şimdi bir de erkek arkadaşı var."

Bosch daha fazla detay vermedi fakat Ballard bunun kızını çok sık görmediği anlamına geldiğini fark etti. Bu duruma üzüldü.

İkisi de köpük tabldotlara konan yemeklerini yedi.

Bosch'ın gümüş çatal bıçak takımı bulunuyordu, plastik çatal bıçakları poşetten çıkarmadılar.

"Eskiden polislere indirim yapıyorlardı," dedi Bosch. "Birds'te."

"Hâlâ yapıyorlar," dedi Ballard. "Polis müşterilerinin olmasını seviyorlar."

Ballard, barbekü sosa bulanmış tavuğunun ilk lokmasının keyfini çıkarması için Bosch'a zaman tanıdı. Her lokmadan sonra ağzınızı peçeteyle silmenizi gerektirecek türden bir yemekti.

"Peki, şu bulduğun bağlantıdan bahset," dedi Ballard.

"Elimde olan tek şey internette bulabileceğin halka açık kayıtlar," dedi Bosch. "Devlete tescilli şirket kayıtları. Teyit etmek için erişimini kullanarak daha derinlere dalman gerekecek."

"Peki, neyi teyit edeceğim?"

"Sanırım Albert Lee davasındaki faktoring olayını teyit edeceksin. Tamirhanenin mülkiyeti –dükkânın üzerinde bulunduğu

arazi de dahil– üç yıl önce Javier Raffa tarafından yine Javier Raffa'nın ve bir ortağının kurduğu bir şirkete devredilmiş.

"Ortağı kim?"

"Dennis Hoyle adında bir diş hekimi. Muayenehanesi Sherman Oaks'ta."

"Bir diş hekimi daha. Diş hekimi Dennis. Albert Lee vakasındaki diş hekimi Marina'daydı değil mi?"

"Evet, John William James."

"Hoyle ve James arasında bir bağlantı var mı?"

"İşte, bir kesişim noktası var."

Ballard, Bosch'ın bulduğu bağlantıdan, hatta bunu evinden bile çıkmadan yaptığı için gurur duyduğunu biliyordu. Onun yaşına geldiğinde hâlâ ortalıklarda olup davaların peşinde koştururken Bosch'ın enerjisine sahip olabilmeyi diledi.

"Ne bulduğunu anlatsana," dedi Ballard.

"Pekâlâ, ilk olarak Hoyle ve James'in diş hekimi olmasıyla başla," dedi Bosch. "Tamamen farklı hekimlik uygulamaları. James ünlülerden, bekârlardan aktörlerden falan oluşan bir kalabalığın içinde Marina'da. Senin peşine düştüğün adam Hoyle ise Vadi'de farklı müşteri kitlesine sahip, daha çok aile hekimi gibi. Yani tanışmaları pek mümkün görünmüyor, değil mi?"

"Sanırım. Belki de mesleki derneklerden tanışıyorlardır. Los Angeles Diş Çekicileri Derneği falan gibi."

"Çok yaklaştın. Bu adamlar –diş hekimleri– dişe kron, implant ya da her ne yapılacaksa bu şeyleri evlerinde yapmazlar. Hastanın dişinin kalıbını alıp kron ve protez damak yapan diş laboratuvarına yollarlar."

"İkisi de aynı laboratuvara yolladılar."

"İkisi de aynı laboratuvarı *işletiyormuş*. Birisi James'i indirene kadar ortaklarmış. Bunların hepsi eyaletin şirket kayıtlarında mevcut. Holding şirketlerinin oluşturduğu bir labirentte ipucu kovalayarak vakit geçirmek isteyen varsa hepsi orada duruyor."

"Ve sen de orada vakit geçirdin."

"Başka ne yapacağım?"

"Finbar McShane'in peşine düşsen?"

"Finbar bir takıntı. Bunu kendin söyledin. Fakat bu? Bu gerçek."

Bosch ellerini iyice peçeteye sildi ve masanın diğer kenarındaki belge yığınına uzandı. Ballard üstteki sayfada Kaliforniya eyalet mührünü görebiliyordu.

"Çıktı almışsın," dedi Ballard. "Bütün sabah bununla uğraşmışsındır."

"Komik," dedi Bosch. "Bunlar Crown Laboratuvarları Şirketi adında ortak bir iş girişiminin belgeleri. Havaalanının yakınlarındaki Burbank'te bulunuyor. Dört farklı şirket mülk sahibi görülüyor ve ben de dört diş hekimin izini sürdüm: James, Hoyle ve Jason Abbott ve Carlos Esquivel adında iki adam."

"Yedi yıldır ölüyse nasıl oluyor da James halen mülk sahibi görünüyor?"

"Şirketinin adı JWJ Atılım. Şirket kayıtlarına göre firmanın genel başkan yardımcısı Jennifer James –hakkında basit bir tahminde bulunacağım– James'in eşi. Eşinin öldürülmesinden yedi ay sonra kayıtlar düzenlenmiş ve Jennifer James yeni başkan konumuna gelmiş. Yani James ölse de eşi halen laboratuvarda onun payını koruyor."

"Tamam, demek James –hayattayken– Hoyle ile tanışıyordu ve onunla iş yapıyordu."

"Ve ikisi de asıl sahibinin/işletmecisinin cinayete kurban gittiği bir şirketle ilişkililer."

"Aynı silahla öldürüldü."

Bosch başıyla onayladı.

"Aynı silahla," diye tekrar etti Bosch. "Çok riskli. Mermi kovanları, davayı şirket kayıtlarından daha sağlam şekilde bağlıyor. Bir sebep olmalı."

"Yani, yirmi iki kalibrelerin eşleşmesi zor," dedi Ballard. "Mantar şeklini alıp paramparça olurlar. Kovanlarla ilgili. Raffa cinayetinde bir koz yakaladık. Kovan bir arabanın altına yuvarlanmıştı ve kolaylıkla eski haline getirilemedi."

"Albert Lee davasında aynısı oldu, kovanı onarmak kolay olmadı. Şimdi de tesadüflerle karşılaşıyorsun ve ben böyle rastlantılara pek kanmıyorum."

"Belki geride mermi kovanı kalmayan başka cinayetler de vardır ama bu iki vakada şans bizden yanaydı."

İkisi de kısa süre sessiz kalıp bu durumu değerlendirdiler. Ballard düşündüğünü sesli dile getirmese de katilin silahı saklamasının başka bir nedeni olmalıydı.

Bu, planla ve isabetlerin keskinliğiyle ters düşüyordu. Ballard bunun soruşturma esnasında cevaplanması gereken bir soru olduğunu biliyordu.

"Yani," dedi Ballard konuşmaya devam ederek. "Hoyle ile Javier Raffa'nın bağlantısının faktoring kaynaklı olduğunu var sayalım. Bu diş hekimleri her şeyi ayarlayacak birini bulmalıydılar. Albert Lee'yi ve Javier Raffa'yı tanıyan ve paraya ihtiyacı olan biri."

"Kesinlikle. Faktoring için finansman yapan adam."

"Ve bizim peşine düşmemiz gereken kişi o."

"Raffa ailesinin yanına gitmen, Raffa'nın ne zaman maddi krize girdiğini ve bunun için kimden yardım istediğini öğrenmen lazım."

"Bildiğim tek şey var. Çeteden çıkmak için kefaret ödemek zorunda kaldı. İstihbaratımıza göre Las Palmas'dan kurtulmak için yirmi beş bin nakit ödeme yapmış."

"Böyle bir adam banka soymak dışında nereden nakit para bulur?"

"Şirketini ya da mülkünü yeniden ipotek ettirmiş olabilir."

"Ne yani, üstelik bankaya da bir sokak çetesinden kurtulmak için paraya ihtiyacı olduğunu mu söylüyor? Böyle düşünüyorsan sana kolay gelsin."

Ballard etraflıca düşünürken yanıt vermedi.

"Peki, diğer iki diş hekimine ne oldu?" dedi Ballard. "Abbott ve Esquivel."

Bosch çıktı yığınına hafifçe dokundu.

"Hepsini buraya topladım," dedi Bosch. "Biri Glendale'de diğeriyse Westwood'da hekimlik yapıyordu."

"Tuhaf," dedi Ballard. "Raffa'nın oğlunun geçen gece söylediği şeyi hatırladım. Babasının ortağı Malibu'dan beyaz bir adammış."

"Belki Hoyle orada yaşıyor ve Sherman Oaks'a gidip geliyordur. Malibu onu Marina'daki James'e daha da yaklaştırıyor. Ev adreslerine ulaşmak için motorlu taşıtlar departmanından araştırman gerekecek."

"Araştıracağım. Crown Laboratuvarı ne zaman kuruldu?"

"2004'te."

"Öyleyse bu adamlar piyasada tecrübeliydiler."

"Eh, evet. James yedi yıl önce nalları diktiğinde otuz dokuz yaşındaydı."

Ballard tavuğun yanında gelen lahana salatasını bitirdi. Son kez peçeteyle ağzını sildi ve yemek paketini kapadı.

"Pazartesiye kadar devletle olan tüm bağlantıları resmi olarak yürütmek için yapabileceğim pek bir şey yok," dedi Ballard. "Tabii, o zaman halen bu davaya bakıyor olursam."

"Bir de o var," dedi Bosch.

"Davanın içinde olayım ya da olmayayım, şu an sadece bu yerlerden bazılarına bakmak istiyorum. Laboratuvara, Hoyle'un evine ve belki de muayenehanesine. Nasıl bir eli yağda bir eli balda yaşıyor görmek istiyorum. Diğer ikisinin de motorlu taşıtlar kaydına bakıp haritaya ekleyeceğim fakat şu anda

onlarla ilgili gerçek bir bağlantı bulunmuyor. O yüzden aileyi yakın markaja alacağım. Neyle savaştığımı bilmek istiyorum. Sonra da Raffa'nın ailesiyle görüşeceğim."

Yakın markaja almak LAPD içinde yaygın kullanılan bir kalıptı, gözetim altına alıyorum demenin daha az resmi biçimiydi. İlgili kişi ya da kişilerin uzaktan araçla izlenerek incelemeye tabi tutulmasıydı. Kullanımın kökeni hakkında farklı görüşler vardı: Kimileri şüphelinin iş yerinin veya ikamet yerinin fiziksel parametrelerini elde etmek anlamına gelen şematik kelimesinden türediğini savunurken, bazıları da bir suç faaliyeti gerçekleştirilirken hedefteki eve plana uygun şekilde ilk adımın atılması anlama gelen planlama kelimesinden türediğini iddia ederdi. Ballard bu iki koşulda da Bosch'a tercüme yapmak zorunda kalmıyordu.

"Seninle geleceğim," dedi Bosch.

"Emin misin?" diye sordu Ballard.

"Elbette," dedi Bosch. "Maskemi alayım."

17

Devriyeleri havaalanının yakınlarındaki diş hekimliği laboratuvarında başladı. Otoyola kadar uzanan sanayi bölgesindeki San Fernando Yolu üzerinde, yan tarafında kapalı otoparkı olan tek katlı büyük bir bina bulunuyordu. Kapıda logoyla birlikte işletmeyi tanımlayan küçük bir tabela asılıydı: gözleri ve koca bir gülümsemesi olan bir diş karikatürüydü.

"Sandığımdan daha büyükmüş," dedi Ballard.

"Burası dört farklı kuruma ait ama şehrin tüm diş hekimlerine hizmet veriyor gibi duruyor," dedi Bosch.

"İnsan buraya bakıp faktoring ve cinayet işlerine bulaşmalarına gerek kalmayacak kadar para kazanıyorlar diye düşünebilir."

"Bazı insanlar paraya doymazlar ama yine de belki biz bütünüyle yanılıyoruzdur, belki suçsuzdurlar."

"Pek öyle görünmüyor."

"İçeri girmeyi denemek ister misin?"

"Kapalı gibi. Park yerinde hiç araç yok. Hem teftişe çıkıp bilgi topladığımızı anlasınlar istemeyiz, değil mi?"

"Haklısın. Yine de şuraya kadar sür de neler görebiliyoruz bakalım."

Ballard arabayı çitlerin hizasına sürdü ve binanın üçüncü kısmını gördüler. Çöp konteynerinin yanında acil çıkış kapısı bulunuyordu.

"Pekâlâ," dedi Ballard. "Şimdi ne yapacağız?"

Bosch çıktısını aldığı belgeleri çıkardı ve inceleme yapacakları yerleri planlamaya koyuldu. Sıradaki durakları Glendale yakınlarındaydı. Brand Bulvarı'nın üstünde, Carlos Esquivel'in aile diş muayenehanesinin bulunduğu alışveriş merkezine yola çıktılar. Plazanın ikinci katındaydı ve dışarıdan bir asansörle ulaşılabiliyordu, ne var ki hafta sonu tatillerinde asansör kullanım dışı bırakılıyordu.

"Güzel bir muayenehanesi var gibi," dedi Ballard.

"Haydi, arkadan arabayla dolaşalım," dedi Bosch. "Bakalım park yeri nasılmış."

Ballard, Bosch'ın talimatlarına kulak verdi ve plazanın arkasından geçen bir patika buldu. Binada çalışanlara özel olarak ayrılmış bir park yeriydi. Özel olarak ayrılmış bir alanda Esquvel'in adının yazılı olduğu bir plaket gördüler. Bitişiğindeyse Dr. Mark Pellegrino'ya ayrılan alan bulunuyordu.

"Görünüşe bakılırsa bir ortağı var," dedi Bosch.

Bir sonraki adres Esquivel'in Glendale tepelerindeki eviydi: milyonlarca dolarlık, beyaz duvarlı, demonte, siyah pencere çerçeveli ve kapalı garaj yolu olan modern bir ev.

"Hiç fena değil," dedi Bosch.

"Durumu iyi görünüyor," dedi Ballard. "Sanırım diş çekerken altını da kendilerine çekiyorlar."

"Ama böyle bir hayatın olduğunu düşünebiliyor musun? Kimse seni gördüğüne sevinmiyor."

"Parmaklarını ve metal alet edevatlarını ağzıma tıkayacak adam sensin."

"Çok kötü."

"Polis olmaktan pek farklı değil. Bu günlerde insanlar bizi de görmek istemiyorlar."

Bir süre böyle devam ettiler. Sonra Dennis Hoyle'un muayenehanesini kontrol etmek için Vadi'yi geçtiler. Motorlu taşıt kayıtlarına göre önceden Malibu'da yaşıyormuş fakat güncel adresi Coldwater Kanyonu'nun tepelerinde görünüyordu. San Fernando Vadisi'ne bakan manzarası olan kapalı bir mülktü. Daha sonra Sepulveda Geçidi'nden Jason Abbott'ın diş hekimliği yaptığı Westwood'a yola çıktılar, ardından da otoyolun diğer tarafındaki Abbott'ın yaşadığı Brentwood'a geçtiler.

Yolculuklarının son durağına doğru güneye, John William James'in çalıştığı, yaşadığı ve öldüğü yerlere gitmek üzere yola koyuldular fakat oraya varmadan önce Ballard aniden Venice yoluna saptı. Bosch, Ballard'ın yanlışlıkla Venice yoluna girdiğini düşündü.

"Bu yoldan değil," dedi Bosch.

"Biliyorum," dedi Ballard. "Güzergâhı değiştirmek istedim."

Gece Yarısı Adamları'nın son kurbanının eski eşi buralarda yaşıyor. Yakın gözetim devriyesine çıkmışken ona da uğrayıp bir bakabilirim diye düşündüm."

"Olur. Adamın Gece Yarısı Adamları'ndan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, aklımdaki bu değil ama o adamda bir şey var. İki yıl önce boşanmışlar ama kadın ondan korkuyor gibi. Dün akşam bir bahaneyle tepkisini ölçmek için aradım. Şerefsizin teki gibi geldi. Teknolojik yatırım endüstrisinde çalışıyor."

"O sektördekilerin hepsi şerefsiz. Aradığımız adres nedir?"

"Spinnaker, beş numara."

Sahilden bir blok ötede, dar bir sokaktaydılar. Evlerin hepsi modern, çok katlı ve pahalıydı. Belli ki Reginald Carpenter'ın maddi durumu eski eşinden daha iyiydi. Reginald'ın evi

sahilden iki ev uzaktaydı. Üç arabalık bir garajı olan üç katlı bir evdi, iki yanındaki benzer evlerle arasında çöp konteynerlerini koyabilecek kadar mesafe bulunuyordu.

"Umarım, asansörü vardır," dedi Bosch.

Garajın sağında, "Satıcı ve Dilenci Giremez" levhası asılı bir kapı bulunuyordu. Ballard evin dış cephesine bakabilmek için arabanın camına eğildi. Balkonun korkuluklarından sörf tahtasının ucunu görebildi.

"Buralarda yaşarken bu adamı görüp görmediğimi merak ediyorum," dedi Ballard.

Bosch yanıt vermedi. Ballard arabanın yönünü değiştirip Pasifik Caddesi'ne sürdü.

Pasifik, Venice ile Marina del Rey'i birbirinden ayıran Ballona Lagoon boyunca uzanıyordu. Marina yoluna girdiler ve Venice'tekilerden bile daha pahalı evler arasında ilerlediler. James'in yaşadığı apartmanın civarında gezindiler ve James'in, bölgeye adını veren marinayı geniş rıhtım ve tekne kompleksiyle destekleyen bir plazanın içindeki muayenehanesinin bulunduğu Lincoln Bulvarı'na çıktılar. Çıktıkları keşif gezisi meyvelerini vermişti. James'in aile diş hekimliği gizemli ölümünün üzerinden yedi yıl geçmesine rağmen halen faaliyet gösteriyordu. Kapıda yazılı olan isim Diş hekimi Jennifer James'ti.

"Taşlar yerine oturuyor," dedi Ballard.

"Jennifer kocasının ortaklığını ve muayenehanesini devralmış," dedi Bosch. "Gerçi başından beri ortak olarak işletiyor olabilirler."

"Faktoringle ilgili bir şey bilip bilmediğini merak ediyorum."

"Ve cinayetlerle ilgili, eşininki de dahil."

Bosch park alanının kenarındaki müsait park yerini işaret etti.

"Şurası, arabasını buraya park etmişti," dedi Bosch. "Silahlı saldırgan muhtemelen Marina'dan gelmiş, park yerini geçmiş ve

James'e camdan ateş etmişti. Adamın başına iki el ateş açılmış, çok temiz ve çok hızlı."

"Yani geride hiç kovan bırakmadı öyle mi?" diye sordu Ballard.

"Evet."

"Bıraksaydı çok kolay olurdu gerçi. Peki, mermi?"

Bosch başını sağa sola salladı.

"Benim davam değildi," dedi Bosch. "Ama hatırladığım kadarıyla mermiden bir şey çıkmamıştı. Kemiğe isabet edince dümdüz olmuşlar."

Ballard park alanından çıkıp Lincoln Bulvarı'na sürdü ve otoyola çıkmak için kuzeye doğru yola koyuldu.

"Peki, bu soruşturmaya dair başka ne biliyorsun?" diye sordu Ballard.

Bosch, John William James'in cinayet davasının Pasifik Cinayet Büro tarafından ele alındığını açıkladı. Bu davayı Albert Lee cinayetiyle ilişkilendirmek için yeterli sebep ve delil olmadığına karar verilmişti.

"Onlara ulaşmaya çalıştım," dedi Bosch. "Ama bana kulak vermezlerdi. Pasifik'ten Larkin adındaki biri bakıyordu davaya. Kısa süreli çalışıyordu muhtemelen çünkü harekete geçmesi üç ay sürdü ve büyük bir komplo davasına bulaşmak istemiyordu. O zamana kadar iki yıldır Lee dosyası üzerinde çalışıyordum ve iki dava arasındaki süreci hızlandıracak bağlantıyı bulamamıştım. Kulağıma gelen son şey soygundan şüphelendikleriydi. James, eşinin verdiği on bin dolarlık bir Rolex takıyormuş. Saat çalınmış."

"Laboratuvardaki hisselerini ve muayenehanesini miras yoluyla devralan eşi," dedi Ballard. "Ne zaman vermiş saati?"

"Onu bilmiyorum ama şu an bildiğim kadarıyla dava hâlâ temize çıkmadı. Şu anda faili meçhul dava konumundadır ve cinayet dosyası Ahmanson Merkezi'ndedir."

"U dönüşü mü yapmak istiyorsun?"

"Bugün başka neler yapacağına bağlı."

"Bu gece vardiyam var ve Gece Yarısı Adamları olayının kurbanlarını aramam lazım. Hepsi benim için anketlerinin üzerinde çalışıyor."

"Bir kesişim noktası daha bulacaksın."

"Öyle umuyorum. Ayrıca Raffa'nın karısına yirmi beş bin dolarlık borcu sormak istiyorum."

Ballard uygun bir giriş gördü ve Lincoln'e doğru U dönüşü yaptı. LAX havaalanı yakınlarında bir şehir olan Westchester'a gitmek üzere güneye yöneldi.

"Harika!" dedi Ballard. "Aynı günde iki farklı havaalanının trafiğine takıldık."

"Bu trafik ne ki," dedi Bosch. "Pandemi bitip insanlar seyahat etmek istediğinde nasıl olacak gör. O zaman işimiz zor."

Ahmanson Eğitim Merkezi Manchester Bulvarı'ndaydı ve LAPD'nin yeni işe alımlar ağının bir parçasıydı. Polis departmanı, Dodger Stadyumu'nu çevreleyen tepeliklerdeki akademiyi çoktan aşmıştı ve Vadi'nin etrafında ek binalar bulunuyordu. Bütün şehrin cinayet arşivleri burada muhafaza ediliyordu. Çözülemeyen davalar departmandaki birimlere dolup taşarak sığmayacak raddeye gelince –1960'tan beri altı bin dava– birkaç yıl önce bu merkezi açmışlardı. Cinayet dosyaları sıradan bir mahalle kütüphanesinde bulunabilecek büyüklükteki bir odada raflara dizilmişti ve davaları dijitale taşıyıp daha fazla yer açmak için süregelen bir çalışma bulunuyordu.

"Üzerinde emeklilik rozeti ya da kimlik var mı?" diye sordu Ballard. "Sorarlarsa diye."

"Cüzdanımda kartım var," dedi Bosch. "Kimseye rozetimi göstereceğimi düşünmedim."

"Muhtemelen gerek kalmayacak. Hafta sonlarında ve tatillerde burayı açık tutmakla görevlendirdikleri birkaç acemi duruyor. Senin gibilerden kimlik istemeye çekineceklerdir."

"Hâlâ sözümün geçtiğini bilmek iyi."

"Çıktılarını getirsene, alacağımız kitabın tarihini öğrenebiliriz."

Arabayı park ettikten sonra ön basamaklardan çıktılar ve duvarları LAPD gönüllülerinin fotoğraflarıyla kaplı büyük koridora girdiler. Ahmanson Eğitim merkezi daha önceleri bir yağ şirketinin kurumsal karargâhıydı.

Ballard duvarların yağ üretimine destek verenlerin fotoğraflarıyla bezeli olduğunu hayal etti.

Cinayet masası kütüphanesi birinci kattaki büyük salonun sonundaydı. Çift kanatlı kapıda bir tabela bulunmuyordu, belli ki şehrin tüm çözülemeyen cinayet davalarının yer aldığı bir kütüphanenin reklamını yapmak istememişlerdi.

Danışma masasının arkasında döner sandalyede oturup telefonuyla oynayan genç bir akademi öğrencisi duruyordu.

Ballard ve Bosch odaya girdiğinde genç adam teyakkuza geçti, muhtemelen bugünkü tek ziyaretçileri karşısındaydı. Önceki gün Ballard, Albert Lee dosyasına bakmak için geldiğinde de aynı çocuk görev başındaydı. Bosch çıktılarını alıp masaya yaymaya başladığında Ballard yine de rozetini çevirdi.

Çaylak polis, sağ göğsünün üstünde isminin yazılı olduğu bir eğitim üniforması giyiyordu. Acemi polis akademiden atılırsa kolayca sökülebilsin diye etiketi cırt cırtla tutturulmuştu. Adı Farley'di.

"Ben Hollywood Birimi'nden Ballard. Dün de gelmiştim. Bir dosyaya daha ihtiyacımız var. Bu seferki 2013'teki bir davadan."

Ballard, Bosch'ın tüm dikkatini verdiği çıktılara baktı. Albert Lee vakası belgelerinin kopyalarıydı, Bosch parmağını 2013 girdilerinin yer aldığı sayfada gezdiriyordu. John William James cinayetiyle ilgili soruşturmalarını Pasifik Bölümü Cinayet Birimi'ne detaylıca anlattığı girdiyi buldu. Dava numarasını söyledi ve Farley ciddiyetle not aldı.

"Tamam, izninizle gidip bakayım," dedi Farley.

Danışma masasından ayrıldı ve halen adaletin tecelli etmediği, vakitsizce çalınan hayatları sınıflara ayıran plastik dosyalarla dolu raf yığının içinde kayboldu.

Görünüşe göre Farley'nin cinayet dosyasının yerini saptaması uzun sürmüştü. Dosyalar kronolojik olarak sıralanmıştı, 2013 dosyalarının bulunduğu rafların yerini saptayıp John William James klasörünü bulmak kolay bir yöntem olabilirdi.

Ballard sabırsızca parmaklarını masanın üzerinde ritim tuttu.

"Çocuğa ne oldu?" diye sordu Bosch.

Ballard bir tür aydınlanmaya uğramışçasına parmaklarıyla ritim tutmayı bıraktı.

"Dosya burada değil," dedi Ballard.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bosch.

"Şimdi fark ettim. Albert Lee dosyasını almışlar, neden bu dosyayı da almasınlar?"

"Almışlar mı? Kim onlar?"

Ballard yanıt veremeden Farley dosya yığınlarının arasından döndü, ellerinde dosya yoktu. Onun yerine Ballard'ın Albert Lee dosyasına bakmaya geldiğinde olduğu gibi ödünç alındığını gösteren bir kartla geldi.

"Dosya alınmış," dedi Farley.

"Bir kere daha şaşırdım," dedi Ballard. "Alan kimmiş?"

Farley kardın üstündeki ismi okudu.

"Pasifik Cinayet Birimi'nden Ted Larkin ama beş yıl önce alındığı yazıyor. Yani daha burası kurulmadan önce. Daha önce sorduğunuz diğer dosya gibi."

Ballard tek elini masaya vurdu. Dosyanın büyük olasılıkla Larkin emekli olduktan sonra alındığını kestirebiliyordu. Birisi, iki farklı polis merkezine girip cinayet dosyalarını çalmak için iki davanın da baş dedektiflerinin kimliğine bürünmüş ve geride yalnızca dosyaların ödünç alındığını gösteren kartları bırakmıştı.

"Haydi, gidelim," dedi Ballard.

Ballard masadan uzaklaşıp kapıya yöneldi. Bosch da peşinden gitti.

"Teşekkürler Farley," diye seslendi omzunun üzerinden.

Ballard ana girişe uzanan geniş koridor boyunca hızla yürüdü, Bosch hızına yetişmekte zorlanıyordu.

Bosch, "Bekle, bekle," diye seslendi arkasından. "Nereye koşuyorsun? Senin yapabileceğin bir şey..."

"Buradan çıkmak istiyorum," dedi Ballard. "Dışarıda konuşabiliriz."

"O zaman benim hızıma ayak uydurup biraz yavaşla."

"Tamam. Şu an çok kızgınım."

Ballard yavaşlayınca Bosch onu yakaladı.

"Büsbütün saçmalık," dedi Ballard. "Birisi departmanımızdan cinayet dosyalarını çalıyor."

Sesindeki telaş, koridorda yürüyen iki çaylak polisin dikkatini çekti.

"Biraz bekle," dedi Bosch. "Dışarıda konuşalım dedin."

"Peki," dedi Ballard.

Kapıdan çıkıp merdivenlerden ininceye ve arabasını park ettiği yere gidinceye kadar çenesini tuttu.

"İçeride adamları var," dedi Ballard.

"Evet, orası bariz," dedi Bosch. "Ama kimler peki? Diş hekimleri mi? Yoksa bir muhbir mi?"

"Sorun da bu zaten," diye yanıt verdi Ballard.

Ballard'ın Defender'ına bindiler. Ballard acil durum ihbarı almışçasına park yerinden hızla çıktı. Otoyoldaki giriş rampasına girene dek uzun süre sessizce yolculuk ettiler.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Bosch.

"Son bir durağa daha uğrayacağız," dedi Ballard. "Sonra gidip diğer davam üzerinde çalışmaya dönmem lazım. Kurbanlara onları arayacağımı söyledim."

"Güzel. Hangi durağa gidiyoruz?"

"Dodger Stadyumu'na."

"Akademiye mi? Neden?"

"Akademiye değil. Stadyuma. Sana aşı yaptıracağım Harry. Aşı hakkın var ve ben sana yardımcı olmazsam asla aşı olmayacağını hissediyorum."

"Bak, beni hemen eve götür. Senin vaktini almadan kendim yaptırabilirim."

"Hayır, gidiyoruz. Bugün aşı olacaksın. Bilime güven Harry."

"Güveniyorum ama bunu benden daha çok hak eden bir dünya insan var. Üstelik randevu almak lazımdı."

Ballard kemerindeki rozeti çıkarıp gösterdi.

"İşte randevun burada," dedi.

18

Ballard yeni bir şeye karışmadan yoklamayı verdikten sonra nöbetçi amire Gece Yarısı Adamları'nın son kurbanından ikinci kez ifade almak için Dell'e gideceğini söyledi. Amir, yanına telsiz almasını tembihledi.

Cindy Carpenter'la telefonla da görüşebilirdi ama kurbanlara yüz yüze konuşmak her zaman daha sağlıklıydı. Hem bir dedektifle bizzat konuştukları için güvenleri tazeleniyor hem de olaya dair hatırladıkları yeni detayları paylaşmaları için imkân doğuyordu. Beyin, fiziksel travma anında temel yaşam desteğine geçerek kendini korur. Kendini güvende hissettikten sonra travmanın tüm detaylarını hatırlamaya başlar. Carpenter'ın videosunu ya da fotoğrafını çektiklerini hissettiğini hatırlaması bu durumun en bariz örneğiydi. Ballard, bu ziyarette dedektif ve kurban arasındaki bağın devam edeceğini umuyordu.

Fakat üstünde hâlâ Native Bean logolu iş tişörtü olan Carpenter kapıya, "Ne var?" diye yanıt verdi.

"Selam, her şey yolunda mı?" diye sordu Ballard.

"Sorun yok. Neden sürekli geliyorsun?"

"Aslında sebebini biliyorsun. Senden istediğim anketi bitirdiğini umuyordum."

"Bitirmedim."

Carpenter kapıyı kapamak için hamle yapınca Ballard eliyle durdurdu.

"Bir terslik mi var Cindy? Bir şey mi oldu?"

Ballard hemen buraya geliş sebebini unuttu. Yalnızca içeri girmek istiyordu.

"Bir kere eski eşimi aramışsın ve senden bunu yapmamanı istemiştim," dedi Carpenter. "Şimdi onunla uğraşmak zorundayım."

"Onu aramamamı söylemedin," dedi Ballard. "Onunla konuşmak istediğini söyledin ama aynı zamanda memurlara yakın akraba olarak onun ismini verdin ve..."

"Neden onun adını verdiğimi bilmediğimi söyledim. Kafam karışmıştı ve korkmuştum. Aklıma başka kimse gelmemişti."

"Hepsini anlıyorum Cindy ama sürdürmem gereken bir soruşturma var ve önüme çıkan her şeyi takip etmem lazım. Vaka raporuna eski eşinin adını yazdın ve sonra onun hakkında konuşmak istemedin. Bu bende şüphe uyandırdı. Evet, eski eşini aradım. Saldırıya uğradığını söylemedim. Aslında ağzını aramaya çalıştım. Seni aradı anlaşılan. Ne dedi?"

Carpenter, Ballard'ın bu konuşmayı ustaca idare edişinden rahatsız olmuş gibi başını sağa sola salladı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Ballard.

"Girebilirsin," dedi Carpenter.

Carpenter geri adım attı. Ballard içeri girdi ve konuyu iyice dağıtmayı denedi.

"Cindy, umarım şu an tek amacımın sana saldıran adamları bulup onları sonsuza dek hapsetmek olduğunu anlıyorsundur. Soruşturma sırasında ne yaparsam yapayım asla seni üzüp sana daha fazla zarar gelmesini istemiyorum. Bu, yapmak isteyeceğim son şey. Haydi oturup ben Reginald'la konuştuktan sonra ne olduğunu konuşalım."

"İyi, tamam."

Carpenter, Ballard'ın geçen gün ona uğradığında oturduğu yere geçti. Renée kısa sehpanın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Seni mi aradı?" diye tekrar sordu Ballard.

"Evet, beni aradı," dedi Carpenter. "Ne olduğunu sordu ve ben de her şeyi anlattım."

"Peki, sana anlayışlı davrandı mı?"

"Öyleymiş gibi davrandı ama zaten hep bana önem verir gibi yapardı. Sorun da buydu, hep rol yapıyordu. Ama..."

"Ama ne?"

"Bu yüzden onu aramana sinirlendim. Şimdi bana karşı kullanacağı bir kozu oldu."

Ballard, daha fazla anlatması için bekledi ama Carpenter konuşmadı.

"Anlamıyorum Cindy. Sana karşı neyi koz olarak kullanacak?"

"Onu terk ettim, anladın mı? Ayrılmak isteyen bendim."

"Anladım."

"O da bana bunu yaptığıma pişman olacağımı söyledi. Şimdi sayende başıma gelenleri biliyor ve dediğim gibi anlayış gösteriyormuş gibi yapıyor ama öyle olmadığına eminim. İçinden, sana söylemiştim, diyordur."

Carpenter başını çevirip camdan dışarıya, sokağa baktı. Carpenter'ın evlilik hikâyesini düşünürken sessizliğini korudu. Sonra ortaya biri soru attı.

"Cindy, sana ne olduğunu sorduğunda başına gelenleri zaten bildiğini düşündüren bir detay oldu mu, hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyordu. Ona sen söyledin."

"Cinsel saldırıya uğradığını söylemedim. Evine zorla girildiğini söyledim. Saldırıya uğradığını biliyor muydu?"

"Bilmiyorum."

"Hatırlamaya çalış, tam olarak ne dedi?"

"'Evine birilerinin zorla girdiğini ve iyi olduğunu duydum,' falan gibi şeyler söyledi."

Ballard bir an duraksadı. Sonraki soruyu doğru seçmek istiyordu.

"Cindy görüşmenizi hatırla. 'Birilerinin' zorla girdiğini mi dedi? Çoğul mu konuştu?"

"Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. İki kişi olduklarını ben söylemiş olabilirim çünkü olanları anlattım. Mesele şu anda başıma gelenleri bilmesi, keşke haberi olmasaydı."

Ballard telefonda Reginald'la konuşurken birden fazla şüpheli olduğundan bahsetmediğini biliyordu fakat Cindy Carpenter bu bilgiyi ortaya atanın kim olduğunu tam hatırlayamıyordu. Bu durum Ballard'ın şüphelerini artırdı çünkü Cindy'nin konuşmalarını anlatış şekli evlilikleri hakkında daha fazla detayı ortaya çıkardı. Cindy'nin ifadelerine göre eski eşi aşağılık, bencil ve kindar biriydi.

Yine de Reginald'a neden geri dönmeye devam ettiğini sordu kendine. Muhtemelen Reginald'ın bir mazereti vardı. Ve Cindy ve Reginald Carpenter ile Gece Yarısı Adamları'nın diğer kurbanları arasında henüz ortaya çıkan bir bağlantı bulunmuyordu.

"Reginald yeni yıl gecesi nerede olduğundan bahsetti mi?" diye sordu Ballard.

"Sen onu aradığında çöldeki bir golf etkinliğinden yeni döndüğünü söyledi," dedi Carpenter. "Tam olarak nerede olduğunu söylemedi ve ben de sormadım. Umurumda olan son şey. Neden bunları soruyorsun?"

"Onu aradığımda çok endişeli gelmişti."

"Lütfen onu bir daha arama."

"Aramıyorum."

Palm Springs çöl kategorisine giriyordu. Ballard, Reginald Carpenter'dan hoşlanmasa da Gece Yarısı Adamları'nın saldırılarında parmağının bulunması muhtemel görünmüyordu. Eski eşi bir kenara koyup üç kurban arasındaki kesişim noktasını aramaya devam etmeye karar verdi.

"Anketin ne kadarını tamamladın?" diye sordu Ballard.

"Bitirdim sayılır," dedi Carpenter. "Şurada."

Yan masadan katlanmış bir deste kâğıt yığını alıp sehpanın karşısındaki Ballard'a uzatmaya çalıştı. Fena halde ıskalayınca kâğıtlar kanepenin diğer ucuna saçıldı.

"Tüh, affedersin," dedi Carpenter.

Ballard ayağa kalktı ve kâğıtları yerden aldı.

"Anketteki takvim altmış gün geriye gidiyor," dedi Carpenter. "Geçen hafta nerede olduğumu bile güçlükle hatırlıyorum. O yüzden muhtemelen eksiktir ama gerisini tamamladım."

"Teşekkürler," dedi Ballard. "Bunu yapmanı isteyerek başına dert olduğumun farkındayım ama soruşturmanın akıbeti için çok önemli."

Ballard hızlıca sayfalara göz gezdirip Carpenter'ın takvim bölümünde verdiği yanıtların bazılarını okudu. Restoranlar ve alışveriş yerlerinden bahsediyordu. Noel günü ve ondan önceki hafta "La Jolla" olarak işaretlenmişti.

"La Jolla mı?" diye sordu Ballard.

"Ailem orada yaşıyor," dedi Carpenter. "Her Noel'de oraya giderim."

"Ballard yanıtların üzerinden geçmeyi bitirdi.

"Bütün ay arabana benzin koymadan mı devam ettin?" diye sordu Ballard. "La Jolla'ya giderken benzin almadın mı?"

"Böyle şeyleri öğrenmek istediğini bilmiyordum," dedi Carpenter.

"Her şeyi istiyoruz Cindy. Hatırlayabildiğin her türlü detayı."

"Franklin ve Gower Caddesi'ndeki Shell'den benzin aldım. İşe giderken yolumun üzerinde."

"Bak, istediğim tam da bu. Rutin olarak gittiğin konumlar. En son ne zaman benzin aldın?"

"Noel'den sonraki gün ailemin yanından dönerken. Orange County yakınlarında bir yerden aldım."

"Tamam, orası bizi ilgilendirmiyor çünkü bir kereliğine mahsus. Peki, herhangi bir anlaşmazlık durumu var mı? İşte ya da başka bir yerde sorun yaşadığın birileri?"

"Pek yok. Gerçi müşteriler her zaman memnuniyetsizdirler, biz de onlara bir kahve daha ikram ederiz ve sorun çözülür."

"Kontrolden çıkan bir şey olmadı mı? Özellikle de son zamanlarda?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Buraya Masaj Envy yazmışsın, Hillhurst'teki mi?"

"Evet, çalışanlarım bana Noel için bir hediye kartı verdi ve ben de işten erken çıktığım gün gidip kullandım. Bir sorun yaşamadım."

"Masajı yapan kişi erkek miydi, kadın mı?"

"Kadındı."

"Peki. Muhtemelen bunu iyice araştırdıktan sonra soracağım daha fazla soru çıkar."

Carpenter'ın yanıtlarıyla diğer iki kurbanın ifadelerini çapraz eşleştirmeye tabi tuttuktan sonra kafasında daha fazla soru işareti oluşabilirdi fakat bunu Carpenter'a bu şekilde açıklamamıştı.

"Sokak lambalarıyla uğraşan adamlarla ilgili bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu Cindy.

"Hayır, henüz değil," dedi Ballard.

"Sence bana saldıran adamlar mıydı?"

"Olabilir. Saldırganların yolunun seninle nerede kesiştiğini öğrenmemiz için anket çok önemli. Seni kimin ve neden hedef alabileceğini anlamak istiyoruz."

"Carpenter bıkmış gibi bacağına vurdu.

"Benim suçum ne?" dedi kızgınlıkla. "Neden bunlar benim yaptığım bir şey yüzünden başıma geldi?"

"Öyle demek istemedim," dedi Ballard hemen. "Hiç de bunu kastetmedim."

Ballard telefonunun titrediğini hissetti. Ekrana baktı, Hollywood Merkezi'nden dahili numara arıyordu. Arayan nöbetçi amirdi, Ballard telsizi arabanın şarj kısmında bıraktığını fark etti. Aramaya yanıt vermeden telefonunu cebine koydu.

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedi Carpenter.

"O zaman özür dilerim," dedi Ballard. "Açıklamama izin ver, sen bunu hak edecek ya da başına gelmesine sebep olacak hiçbir şey yapmadın. Olanlar senin suçun değildi. Biz saldırganlardan bahsediyoruz. Bu hasta ruhlu kaçakların nerede ve hangi şartlar altında seni seçtiklerini anlamaya çalışıyorum. Hepsi bu ve bu olaya başka bir şekilde baktığımı düşmeni istemiyorum."

Carpenter yine yüzünü çevirdi. Mırıldanarak yanıt verdi.

"Tamam," dedi Carpenter.

"Soruşturmalar bazen yaşadıklarını devamlı aklına getirebilir, biliyorum," dedi Ballard. "Ama buna göğüs germek zorundayız çünkü bu şerefsizleri yakalayıp içeri tıkmak istiyoruz."

"Biliyorum. Mızmızlık ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil Cindy. Özür dilemen için bir sebep yok."

"Ballard ayağa kalktı ve Lambkin anketini ikiye katladı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Carpenter.

Carpneter yüzünü ondan kaçırıp sorularına direnmesine rağmen Ballard'ın gitmesine üzülmüş gibiydi.

"Bir çağrım daha var gibi görünüyor," dedi Ballard. "Gitmem lazım ama istersen daha sonra gelip kontrol ederim."

"Olur."

"Yarın çalışıyor musun?"

"Hayır, izinliyim."

"Tamam, haber vereceğim bir şey olursa seninle iletişime geçeceğim."

Ballard evden çıktı ve nöbet merkezinden mesaj gelip gelmediğini görmek için telefonuna bakarak arabasına yürüdü. Mesaj yoktu. Arabasına binince Cindy Carpenter'ın evinin köşesindeki sokak lambasına baktı. Hâlâ bozuktu.

19

Şehre varmadan önce Ballard'ın telefonu çaldı. Bu kez arayan dedektif amiriydi. Belli ki nöbetçi amir, Ballard'ın telsizine ya da telefonuna yanıt vermemesinden şikâyet ederek Robinson-Reynolds'ı ayağa kaldırmıştı.

"Teğmenim," dedi Ballard. "Nöbetçi amirle irtibat kurmak üzereydim."

"Ne halt ediyorsun Ballard?" dedi Robinson-Reynolds.

"Tecavüze uğrayan kurbanın yanındaydım. Çok hassastı ve telefona yanıt vermem için uygun bir zaman değildi. Üstelik merkezden çıkarken aldığım telsizin şarjı yoktu. Arabamda şarj oluyordu."

"Bir olay yerinde sana ihtiyaçları var."

"Yoldayım. Ne olayı? Nerede?"

"Bilmiyorum, Thai Town'da bir cinsel saldırı olayı. Detayları nöbetçi amirden al."

"Şimdi onu arayacağım."

"Ekibimdekilerle ilgili arama almayı sevmiyorum Ballard. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, Teğmenim. Bir daha..."

Robinson-Reynolds telefonu kapadı.

"...Olmayacak."

Üzerinde çalıştığı davalarla ilgili güncel bilgileri paylaşabilmek için Robinson-Reynolds'ın hatta kaldığını ummuştu. Şimdi pazartesiye kadar beklemek zorundaydı. O zamana kadar pek çok şey değişebilirdi."

Ballard'ın yalnız çalışmayı sevmesi iyi bir şeydi çünkü polis departmanı, dünya pandeminin pençesinden kurtuluncaya kadar terfileri ve işe alımları durdurmuştu. Tek başına çalışmayı zor kılan, sorumlulukları paylaşacak bir ortağının olmamasıydı. Ballard hem her şeyle ilgilenmek hem de istediği davaları elinde tutmak için savaşmak zorundaydı. Arabaya geçer geçmez telsizden nöbetçi teğmeni aradı. Bunu tercih etmesinin sebebi görüşmenin canlı olarak radyolardan anons geçilmesiydi. Telefonla arasaydı daha önceki çağrılara yanıt vermediği için teğmenin azarlarına maruz kalacaktı.

Hafta sonu tatile denk geldiği ve kıdemliler izine ayrıldıkları için başka bir nöbetçi amir görevdeydi. Üç günde üçüncü amir. Teğmen Sandro Puig, Ballard'a Hobart Caddesi'ndeki haneye tecavüz ve saldırı vakasıyla ilgilenmesini söylerken kontrollü bir ses tonuyla konuşmuştu. Ballard olay yerinden Taylandlı polis memuru olup olmadığını sordu, teğmense tercüme yapabilecek bir memurun dahil olduğu 6-A 79 kodlu devriye ekibinin Thai Town'a gönderildiğini söyledi.

Ballard'ın Dell'den çıkıp 1950'lerden kalma, altında park alanı olan iki katlı apartmanın bulunduğu adrese varması on dakika sürdü. Bina en son geçen yüzyılda boyanmaya çalışılmış gibiydi. Ballard devriye arabasının arkasına park etti. Çağrıda saldırı olduğu belirtilmesine rağmen Acil Sağlık Ekibi'nin aracı ortalarda yoktu.

Dairelerin girişleri dışarıdaki bir geçidin üzerindeydi. Ballard yirmi iki numaralı apartmana hızlı adımlarla yürürken Ballard'ın

yukarı çıktığını gören, gözleri kan çanağına dönmüş üstsüz bir adam merdivenin başından Ballard'a doğru hamle yaptı.

Ballard o esnada bağıran bir kadının sesini duydu, "Hey! Dur!"

Kas hafızası ortaya çıktı. Ballard, beton merdivenin ortasında yana doğru bir adım attı. Kollarını ve ellerini yukarı kaldırarak ona tepeden saldıran adama karşı koydu. Adam bütün gücüyle Ballard'a vurdu. Ufak tefekti ama darbesinin etkisi keskindi. Ballard arkaya ve aşağıya gidip geldi. Adamın ağırlığı üstüne çökerken merdivenin aşağısına kıç üstü düştü. Bu darbeden sonra adam Ballard'ı yuvarlamaya başladı. Ballard adamı tutmaya çalışsa da üstünde tişört olmadığı için adamın terli kaygan vücudunda tutunacak bir şey yoktu. Çarpışma ne kadar hızla gerçekleştiyse adamın kaçıp gitmesi de o kadar süratliydi. Ballard kadın bir polis memurunun ona yaklaştığını görebiliyordu. Memur merdivenin sahanlığına geçip Ballard'ın boylu boyunca yere serilmiş bedeninin üstünden atladı ve "Yook, yook, yook!" dercesine bağırarak adamı kovalamaya devam etti.

Ballard başını betona çarptığını fark etti. Ayağa kalkıp kovalamacaya dahil olmak istedi ama her şey dönmeye başlamıştı. Önce yana, sonra karnının üstüne döndü ve elleriyle dizlerinin üzerine doğruldu.

"Ballard iyi misin?"

Ballard başını merdivene çevirdi ve inen polis memurun gördü. Çok geçmeden onu kaldırmaya çalışan birinin elini omzunda hissetti.

"Bekle," dedi Ballard. "Bir saniye."

Ballard duraksadı ve sonra diğer polis memuruna baktı. Raffa cinayetindeki tercümanı Victor Rodriguez'di.

"V-Rod," dedi Ballard. "Kimdi o şerefsiz?"

"Lanet kurbanımız," dedi Rodriguez. "Birden ortaya çıkıp kaçtı."

"Ortağının peşinden git. Ben iyiyim."

"Emin misin?"

"Git."

Rodriguez hızla gitti ve Ballard merdivenin korkuluğuna tutunarak doğruldu. Vertigosu baş gösterince destek almak için korkuluğa tutundu. Kendini toplayıp tereddütle de olsa korkuluğa tutunmayı bıraktı. Her şeyin yolunda olup olmadığına bakmak için birkaç adım attıktan sonra kan ya da başka bir yara olup olmadığını kontrol etmek için elini ceketinin altından sırtına kadar soktu ama bir şey bulamadı. Başının arkasını yokladı. Kanamıyordu ama darbe aldığı yerde bir şişlik oluştuğunu hissetti.

"Siktir."

Çok geçmeden gökyüzünü delip geçen bir helikopter sesi duydu, polis memurlarının kaçan adamı bulmak için havadan destek istediklerini biliyordu.

Ama öyle olmadı. Rodriguez kısa sürede diğer polis memuruna, Chara Paithoon'a yetişmişti. İkisi de başarısızlıkla sonuçlanan kovalamacaya söyleniyordu.

"Kaçtı," dedi Rodriguez.

"İyi misin Renée?" diye sordu Paithoon.

Paithoon departmandaki birkaç Tayland doğumlu polis memurundan biriydi. Kısa ve yapılıydı. Yanları tıraşlı, önü jöleli kısa saçları vardı. Ballard erkek memurlarının gereksiz ilgisini önlemek adına birçok kadın memurun bu tür saç şekillerini tercih ettiğini biliyordu.

"Bakabilir miyim?" dedi Paithoon. "Gözlerine bakayım?"

"Paithoon el fenerini çıkardı. Işığı Ballard'a tuttu böylece ışının dış kenarı Ballard'ın yüzüne hafifçe değdi. Paithoon Ballard'a yakınında dikilip gözlerini inceliyordu.

"Gözbebeklerin biraz büyümüş," dedi Paithoon. "Acil Sağlık Ekibi'ne baktırsan iyi olur."

"Tamam, neredeler?" diye sordu Ballard. "Bunun bir saldırı olduğunu sanıyordum."

Paithoon geri çekilip fenerini kaldırdı.

"Sağlık ekibine haber verdik ama sanırım trafiğe takıldılar," dedi Rodriguez.

"Peki, burada tam olarak ne olmuş?" diye sordu Ballard.

"Komşular yirmi iki numarada kavga çıktığını ihbar etmişler," dedi Rodriguez. "Buraya vardığımızda şüpheliler gitmişti. Chara o adamla konuşurken adam birden Chara'yı üzerime itip kaçtı. Devamını biliyorsun."

"Kanun kaçağı mıydı?" diye sordu Ballard.

"Onu öğrenemedik," dedi Paithoon. "Taylandlı değildi ama. İhbar eden komşusu Taylandlıydı ama bu adam Kamboçyalı. Sanırım AG mevzusuydu ve onu yakılacağımızdan korkup topukladı."

Ballard AG'nin açılımının Asyalı Gençler adında –yasal ya da diğer yollarla– Güney Asya'dan gelen göçmenleri avlayan bir sokak çetesi olduğunu biliyordu.

Binanın ana avlusundan içeri iki sağlık görevlisi girdi ve Paithoon onlara selam verdi.

"Olay yerine vardığımızda kurban burada değildi ama Dedektif Ballard'a bakmanız lazım," dedi. "Düşüp başını çarptı."

Sağlık görevlileri Ballard'ı kontrol etmeyi kabul ettiler ama muayeneyi ekip araçlarında gerçekleştirmek istiyorlardı. Paithoon ve Rodriguez kurbanı olmayan bir saldırı ihbarının icabına bakmak için olay yerinde kaldılar.

Sağlık teknisyeni göz bebeklerindeki büyümenin, başındaki şişlik ve yaraların yanı sıra diğer hayati iç organları kontrol ederken, Ballard ambulansın sedyesinde ışığın altında oturuyordu. Teknisyenin üniformasının üstündeki isim yakalığında Single* yazıyordu.

"Adın mı yoksa ilişki durumun mu?" diye sordu Ballard.

"İsmim ama bunu sıkça soruyorlar," dedi Single.

---

* (İng.) Bekâr anlamındaki kelime. (ç.n.)

"Tabii ki sorarlar."

"Sanıyorum ki ufak bir sarsıntı geçirmişsin. Göz bebeklerinde de hafif bir büyüme, kan basıncında da artış var."

Eldivenli parmaklarıyla Ballard'ın gözlerinin çevresindeki deriye bastırdı. Çalışırken yüzüne yerleşen konsantrasyonu görebiliyordu. Maske takıyordu ama keskin kahverengi gözleri ve kahverengi saçları ortadaydı. Ballard'dan birkaç yaş küçük gibi görünüyordu. Adamın göz bebeklerinden birinde saat beş yönünde çentik şeklinde bir leke vardı.

"Koloboma," dedi Single.

"Efendim?" diye sordu Ballard.

"Gözüme bakıyorsun. Gözbebeğimde iriste bulunan leke doğuştan gelen bir kusur, adı koloboma. Bazıları anahtar deliği şeklindeki gözbebeği de der."

"Ah. Peki..."

"Görmemi etkiliyor mu? Hayır ama güneşli günlerde güneş gözlüğü takmak zorundayım. Yani neredeyse her zaman."

"Sevindim. Yani görmene."

"Teşekkürler. Demek sen de duvarın diğer tarafındasın, öyle mi?"

"Efendim?"

"Hollywood Birimi."

"Ah, evet, Hollywood. Sen de itfaiye istasyonundasın o halde?"

"Tam isabet. Belki bir gün seni park yerinde görürüm."

"Tabii."

"Ama bence şu an yapman gereken buradan çıkıp eve gitmek ve dinlenmek."

"Yapamam. Bu gece görev başındaki tek dedektif benim."

"Tabii, beynin şişer ve felç geçirirsen dedektifliğe pek devam edemeyeceksin."

"Ciddi misin?"

"Başına sağlam bir darbe almışsın.

Coup ve *contrecoup* yaralanmalar* —beyindeki zedelenme, kırık— zamanla meydana gelebilir. Gerçekleşecek demiyorum çünkü şu anda sadece hafif bir gözbebeği büyümesi teşhis ettim ama tedbirli olmanda fayda var. Uyuyabilirsin ama seni uyandırıp birkaç saate bir kontrol edecek biri yanında olmalı. Denetim altında ol. Evde bu gece seninle ilgilenebilecek birisi var mı?"

"Yalnız yaşıyorum."

"O zaman bana numaranı ver, birkaç saate bir seni arayacağım."

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiyim. Böyle bir yarayla şaka olmaz. Amirini ara ve eve gideceğini söyle. Benimle konuşmak isterse sana söylediklerimi harfiyen ona da ileteceğim."

"Tamam, tamam, arayacağım."

"Seni arayabileceğim bir numara ver."

Ballard, Single'a adının ve numarasının bulunduğu bir kartvizit verdi. Onu kontrol etmek için arayıp aramayacağından şüphe duysa da aramasını umuyordu. Görünüşünü ve tavrını beğenmişti. Gözündeki anahtar deliği hoşuna gitmişti.

"Peki, araba kullanmamda sakınca var mı?" diye sordu Ballard. "Şehre dönmem var arabamı almam lazım."

"Seni ben bırakabilirim çünkü biz de merkeze döneceğiz. Nerede yaşıyorsun?"

"Los Feliz'de."

"Belki de Uber çağırabilirsin ya da devriyedeki çocuklardan biri seni evine bırakabilir."

"Tabii. Ben hallederim."

"Güzel. Birkaç saat içinde kontrol etmek için seni ararım."

---

* (Fr.) *Coup* ve *Contre coup* yaralanmalar: "Coup" fransızca bir terimdir ve "aynı tarafta" anlamındadır. "Contre coup" ise karşı taraf anlamına gelmektedir. Kafanın hareketsiz, sabit durduğu ve bir şeyin çarpması sonucu olan travmalar kırığa ve bu kırığın altında da kanamalara neden olabilir. (ç.n.)

20

Ballard ne zaman kendini uykunun derinliklerine bıraksa telefonunun sesiyle uyanıyordu. Acil Tıp teknisyeni Single sözünde durup Ballard'ın durumunu kontrol ediyordu.

Bu durum Single, Ballard'a uykusu bölünmeden istirahat edebileceğine söyleyene ve gece yerini pazar sabahına bırakıncaya dek devam etti.

"Yani güneş doğduğuna göre güzel bir gece uykusu çekebileceğimi mi söylüyorsun?" diye sordu Ballard.

"Normal uyku düzenin de böyledir sanıyordum," dedi Single. "Gece vardiyasında çalışıyorsun, değil mi?"

"Senin de başını ağrıttım. Halimi sorduğun için teşekkür ederim. Benim için çok kıymetli."

"Her zaman. Bir daha sarsıntı geçirirsen beni ara."

Ballard gözlerine vuran baş ağrısına rağmen telefonu yüzünde bir tebessümle kapadı. Doğruldu, ayağa kalkarken sendeledi ve banyoya gitti. Yüzüne soğuk su çarptıktan sonra aynaya yansıyan yüzüne yakından baktı. Gözlerinin altındaki mavimtırak halkaları gördü ama gözbebeklerinin büyüklüğü normale dönmüş gibiydi, en azından dün geceye kıyasla normale daha yakındı.

Ballard'ın aklına Acil Tıp teknisyeni Single'ın anahtar deliği şeklindeki göz bebeği geldi ve yüzüne bir gülümseme yerleşti.

Sabahın sekiziydi ve sürekli bölünerek kesintiye uğrayan uyku döngüsü yüzünden hâlâ yorgundu. Eşofmanını çıkarmadı ve biraz daha kestirebileceğini düşünerek yatağa döndü. Yapılacak çok şey olduğunu biliyordu ama bu geceki vardiyasına kadar dinlenip hazır hale gelmesi gerekiyordu. Gözlerini kapadı ve çok geçmeden her şeyi unuttu.

Ballard rüyasında suyun altında nefes alabildiğini gördü. Nefes almak için su yüzeyine çıkmasına gerek yoktu. Ciğerleri yanmıyordu. Maviliklerin içinden güneşe baktı, ışınları sıcaklık ve rahatlıkla suya nüfus ediyordu. Sırt üstü yattı ve akıntının içinde bitkinlikle hareket etti, gökyüzüne bakıp güneşin bilindik şeklinden ziyade bir meşe palamuduna benzediğini fark etti.

Gözlerini kapamasının üzerinden çok geçmeden telefonunun sesiyle uyandı ama telefona uzandığından saatin sabah dörde on kala olduğunu fark etti. Yaklaşık sekiz saattir uyuyordu. Arayan Bosch'tı.

"Mesajımı aldın mı?"

"Hayır. Ne? Ne oldu? Aradın mı?"

"Hayır, mesaj attım. Bugün Javier Raffa için bir anma töreni düzenleniyor."

"Kahretsin, ne zaman? Nerede?"

On dakika içinde Occidental Bulvarı'ndaki St. Anne's diye bir yerde."

Ballard törenin düzenlendiği yerin çok uzakta olmadığını biliyordu. Bosch'ı hoparlöre alıp kaçırdığı mesaj ve e-postalara baktı. Bosch'tan üç, teğmenden bir mesaj gelmişti. E-postalardan biri de Gece Yarısı Adamları'nın kurbanlarından Bobbi Klein tarafından yollanmıştı. Diğerleri önemsizdi.

"Bütün gece nasıl uyuduğumu bilmiyorum... Dün gece sarsıntı geçirdim."

"Ne oldu?"

"Sonra anlatırım. Sen törende misin?"

"Kapının önündeyim ama içeri girmedim. Sanırım dışarıda duracağım. İyi bir yere konuşlandım ve gelenleri izliyorum. Sanırım Hoyle burada. En azından o olduğunu düşündüğüm beyaz birini gördüm."

"Tamam, ben yola çıkıyorum. Uyandırdığın için teşekkür ederim."

"İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim."

Ballard çabucak giyindi ve garaja yöneldi. Arabası garajdaydı çünkü Acil Tıp teknisyeni Single'ın talimatlarını göz ardı edip dün gece nöbetçi teğmenle görüştükten sonra kendini eve attı.

Hillhurst üzerinden Beverly'ye ve oradan da Occidental Bulvarı'na geçti. Yarım blok ötede kaldırımda bir yer buldu ve Bosch'ı aradı.

"Geldim. Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım."

"Tamam, içeri giriyorum. Törenden sonra karısıyla konuşup konuşamayacağımıza bakacağım."

"Güzel."

"Dikkate değer başka biri geldi mi?"

"Kulaklarına kadar dövmeli çete üyesi olduğu bariz pek çok kişi var. Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, ben hallederim. Sence Hoyle'un peşine düşmeye değer mi, tabii ki gördüğün Hoyle'sa?"

"Bilmiyorum. Pazar gecesi nereye gidecek? Muhtemelen görüntü olsun diye gelmiş. Törene katılmasaydı ondan şüphelenirlerdi, ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet ama Raffa'nın eşi neler döndüğünü anlayana kadar bekle."

"Ona anlatacak mısın?"

"Hayır, bekleyeceğim. Tamam, içeri giriyorum."

Ballard telefonu kapadı ve arabasından çıktı. Sokağa doğru yürüdü ve geç gelen birkaç kişinin peşine takıldı. Onlara yetişmek için hızlanıp aralarına karıştı. Anma töreni ana kilisenin yanındaki dua odasındaydı. İçerisi girilemeyecek kadar kalabalık olduğundan Ballard geç kalanlarla birlikte dışarıdaki koridorda kaldı.

Tavanda hoparlörler bulunuyordu, Javier Raffa'nın dostlarının ve iş arkadaşlarının sözlerini, hüzünlü anılarını ve kalabalığın söylediği ilahiyi duyabiliyordu. İlahi ve konuşmaların çoğu İspanyolcaydı. Ballard, insanların Javier Raffa'nın bir işinin başına geçip aile kurmak için şiddet dolu bir hayatı geride bırakmasından bahsettiğini anlayabilecek kadar seçebiliyordu fakat nihayetinde şiddet gelip onu bulmuş ve hayatını çalmıştı.

Yirmi beş dakika sonra tören sona erdi ve birinci dereceden akrabalar dua odasının önündeki kapıda insanları karşılamak için sıra oluşturdu. Ballard geride durdu ve kilisenin yanından geçen yürüyüş yolundaki kemerlerden birinin yakınından olanları izledi.

Çok geçmeden Javier Raffa'nın gizli ortağı, Dr. Dennis Hoyle'un kilisenin önündeki sırada belirdiğini gördü. Aile diş hekimliği sitesindeki fotoğraflardan onu tanıyabilmişti. Tüm açılardan oydu: zayıf, geniş omuzlar ve dirsekler. Saçları ağarmaya başlamıştı ve kırlaşmış bir keçi sakalı vardı. Ballard, hazır Hoyle polis tarafından sorgulanmayı beklemezken onunla konuşmak için iyi bir fırsat olabileceğini düşündü. Hızla planını Bosch'a mesaj attı ve ailenin yanına uğraması sırasının Hoyle'a gelişini izledi. Onlarla ilk kez karşılaştığı barizdi, Javier'in eşiyle dahi. Kimseye sarılmadı ve Javier'in eşinin elini iki elinin arasına alıp taziyede bulundu. Kadına bir şey söylemek, muhtemelen kendini tanıtmak için öne eğildi ama Ballard kadının yüz ifadesini ve vücut dilini okudu, adamın kim olduğuna dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

Javier Raffa'nın oğlu Gabriel sıranın sonundaydı. Hoyle yalnızca bir kere başıyla selam verip genç adamın omzuna güçlü ol, anlamında dokundu. Ardından yüzünde rahatlamaya benzer bir ifadeyle oradan uzaklaştı. Ballard koluyla ceketini kapalı tutarak kemerindeki rozetinin görünmesini engelledi. Hoyle'un yanından geçmesini bekledi ve onu takip etmeye başladı.

Hoyle sokağa yönelirken Ballard kaldırımda duran Bosch'ı görebiliyordu. Anma törenine girmesi gerekebilir diye takım elbise gitmişti. Takım elbise giymesi yapmayı planladıkları şey için de biçilmiş kaftandı.

Ballard, Hoyle'un peşine düştü ve ona yetişmek için hızlandı. Bosch kaldırımın ortasında konuşlanıp hangi yöne gideceğine karar verdiği sırada Hoyle'un hızını kesti

"Dr. Hoyle değil mi?" dedi Ballard.

Hoyle kasabanın bu kesimindeki birinin onu tanıyıp adını söylemesine şaşırarak döndü.

"Ah, evet?" dedi Hoyle.

Ballard belindeki silahı ve rozeti göstermek için ceketinin önünü açtı.

"Ben LAPD'den Dedektif Ballard. Bu da iş arkadaşım Harry Bosch."

Ballard, Hoyle'un arkasındaki Bosch'ı işaret etti. Diş hekimi Bosch'a bakmak için geriye çekildi ve sonra yeniden Ballard'a yaklaştı.

"Evet?" dedi Hoyle.

"Javier Raffa'nın cinayetini soruşturuyorum," dedi Ballard. "Zamanınız varsa size birkaç soru sormak istiyorum."

"Bana mı?" dedi Hoyle. "Neden bana soru sormak istiyorsunuz?"

"Öncelikle Javier ile ortaktınız, değil miydiniz?"

"Evet ama olanlarla ilgili bir şey bilmiyorum. Orada bile değildim."

"Sorun değil. İyice araştırıp onu tanıyan herkesle konuşmamız lazım. Ortağıysanız onu epey yakından tanıyorsunuzdur."

"Bir iş yatırımıydı, hepsi bu."

"Tamam, bunu bildiğimiz iyi oldu. Arabanızı nereye park ettiniz. Belki de kiliseden uzaklaşmalı ve konuşmalıyız."

"Şuraya park etmiştim ama..."

"Yolu sen göster."

Hoyle'un dört kapılı bir Mercedes'i vardı ve tesadüfen Bosch'ın eski Jeep'inin arkasına park etmişti. Fakat ne Bosch ne de Ballard bundan bahsetti çünkü bu durumda Bosch'ın LAPD dedektifi olduğu dümeni ortaya çıkardı. Hoyle'un arabasının yanına geldiklerinde Hoyle anahtarı cebinden çıkardı ve kapıları açtı. Sonra Ballard'a ve Bosch'a döndü.

"Biliyor musunuz şu anda konuşmak için doğru bir zaman değil," dedi Hoyle. "Arkadaşımın anma töreninden yeni çıktım ve kendimi biraz duygusal hissediyorum. Şu anda eve gitmek istiyorum. Daha sonra..."

"Nasıl öğrendin?" diye araya girdi Ballard.

"Öldüğünü mü nasıl öğrendim?" dedi Hoyle. "İnternette gazetede gördüm."

Ballard, Hoyle'un ağzından başka bir şey çıkar diye bekledi. Ama beklediği olmadı.

"Hayır, bir ortak aradığını nereden öğrendin?" dedi Ballard. "Bir yatırımcıya. Onu çeteden çıkaracak birine."

Hoyle'un gözleri birkaç saniyeliğine fal taşı gibi açıldı. Ballard'ın bildikleri onu şaşırtmıştı.

"Ben... Böyle şeyler için tavsiye aldığım danışmanlarım var," dedi Hoyle.

"Öyle mi?" diye sordu Ballard. "Kim peki? Onlarla konuşmak isterim."

"Size söyledim, şu an hiç zamanı değil. Gidebilir miyim?"

Ballard gitmesine engel olmadığını gösterircesine ellerini açtı.

"Artık gidebilir miyim?" dedi Hoyle.

"Bazı şüpheleri şimdi açığa kavuşturursak sizin için daha iyi olur Dr. Hoyle," dedi Ballard.

"Neyi açığa kavuşturacağız? Az önce gidebileceğimi söylediniz."

"Hayır, bizimle şu anda burada konuşursanız sizin için daha iyi olacağını söyledim. Ofisinize uğramamızı istemiyorsunuz, değil mi?"

Hoyle arabasının kapısını hızla açtı ve sertçe kapadı. Kızgındı, kapıyı yeniden açtı ve tuttu.

"Yanlış hiçbir şey yapmadım ve beni taciz ediyorsunuz!"

Arabasına atladı ve kapıyı çarptı. Motoru çalıştırdı ve arabayı kaldırımdan çıkarıp Ballard'ın ve Bosch'ın yanından geçti.

"Bunun taciz olduğunu düşünüyorsa, daha bir şey görmemiş demektir," dedi Ballard.

Bosch, Ballard'ın yanındaydı ve Occidental Bulvarı'nın kuzeyine doğru ilerleyen Mercedes'i izlediler.

"Çok mu üstüne gittim?" diye sordu Ballard.

"O öyle sanıyor," dedi Bosch.

"Siktir et onu."

"Şu anda büyük ihtimalle ortaklarını arıyordur. Bunu mu amaçlamıştın?"

"Burada olduğumu bilmelerini istemiştim."

21

Ballard ve Bosch, taziye kabulünün bitip bitmediğine bakmak için kiliseye döndü. Kilisenin kapısında kimse yoktu. Ballard içeri baktı ve Javier'in eşiyle kızlarını gördü ama oğlu Gabriel orada değildi.

"Gerekirse çeviri yapabilmesi için Gabriel'i bulmam lazım," dedi Ballard. "Gitmeye başlayabilirler, sen burada kal."

"Onları oyalayacağım," dedi Bosch.

Ballard koridora döndü ve daha büyük katedrale açılan ikili kapıdan içeri baktı. Bankta tek başına oturan Gabriel'i gördü. Ballard içeri girdi ve ana koridora doğru yavaşça yürüdü. Gabriel çakısıyla ahşap banka bir şey kazıyordu. "TANRI K" yazıyordu, Ballard'a göre son üç gündür yaşananlardan sonra "KORUR" yazmaya çalışıyor olamazdı.

"Gabriel," dedi Ballard. "Dur."

Gabriel, o kadar irkildi ki çakıyı patırtıyla mermer zemine düşürdü. Ballard, çocuğun yüzünden süzülen gözyaşlarını görebiliyordu.

"Bak," dedi Ballard. "Ailenin başına gelenler korkunç, biliyorum. Bunun için bir şey yapmak istiyorsan annenle konuşmama yardım et. Haydi.."

Ballard koridora geri adım attı. Gabriel çekindi ve sonra çakısını almak için uzandı.

"Onu bana ver," dedi Ballard. "Ona ihtiyacın yok, o şey başını sadece derde sokar. Haydi, gidip annenle konuşalım."

Gabriel oturduğu banktan kalktı ve çakısını Ballard'a teslim etti. Dua odasına kadar başı önünde yürüdü. Ballard çakıyı kapayıp cebine koydu.

"Baban başına gelenleri hak etmedi," dedi Ballard. "Ama kendini sokaklardan kurtarmıştı ve senin için de aynısını istiyordu. Babanı hayal kırıklığına uğratma Gabriel."

"Tamam," dedi Gabriel.

"Geçen gece bana babanın bir ortağı olduğundan söz etmiştin, Malibu'dan beyaz adamın biri. Bugün anma törenine katıldı mı?"

"Katıldı sanırım. Beyaz adam o değil miydi?"

"Bilmiyorum Gabriel. Sana soruyorum. Adını biliyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum. Onu sadece bir kere, tamirhaneye geldiğinde gördüm."

Bosch dışarıda, kilisenin kapısında bekliyordu. Ballard'a başıyla işaret verdi, ailenin geri kalanının halen içeride olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Ballard ve Gabriel içeri girdi. Bosch onları takip etti ama kapının yanında geride bekledi. Ballard kendini aileye yeniden tanıttı ve birkaç soru sormak istediğini söyledi. Gerektiğinde Gabriel'in tercüme yapmak için gönüllü olduğunu ekledi. Annenin adı Josefina'ydı, Ballard'la konuşmayı kabul etti. Son birkaç gündür akıttığı gözyaşları kahverengi yüzünde kalıcı izler bırakmış gibi bir hali vardı. Ballard, kadının suratında eşi vahşice öldürülen kadınların yüzünde yüzlerce kez gördüğü o ifadeyi seçebiliyordu. "Bundan sonra yaşamaya nasıl devam edeceğim? Aileme nasıl göz kulak olacağım?" sorusunu soran o bakışı.

"Öncelikle Javier'in başına gelenlerin sorumlusunu bulabilmek için elimizden geleni yaptığımızı bilmenizi istiyorum," diye başladı Ballard, yavaşça konuşuyordu.

"Peşine düştüğümüz bazı ipuçları var ve umuyoruz ki bizi yakında tutuklayabileceğimiz birine götürecekler. Yaptığımız her şeyi anlatamam, sorularımdan bazıları size tuhaf gelebilir. Yalnızca sabırlı olmanızı ve verdiğiniz bilgilerin önemli olduğunu bilmenizi istiyorum. Söylediklerimi anlıyor musunuz, yoksa Gabriel tercüme etsin mi?"

"Anlıyorum, evet," dedi Josefina.

"Güzel. Teşekkür ederim. Geçen gece hastanede sorduğum soruyla başlayacağım. Javier'e zarar vermek isteyecek herhangi birini tanıyor musun?"

"Hayır. Kim böyle bir şey yapar? Javier iyi bir adamdı."

"Son zamanlarda kızgın müşterilerden ya da çalışanlardan bahsetmiş miydi?"

"Hayır. Her şey güzeldi. Dükkân güzel bir yerdi."

"Javier'in vasiyeti var mıydı?"

Josefina'nın aklı karışmıştı. Ballard, nasıl açıklayacağını çözmeye çalışarak Gabriel'e baktı. Bosch kilisenin arkasından seslendi.

"*Ultimo testamento.*"

Ballard, Bosch'a dönüp başıyla onayladı, belli ki yılar içinde cinayet dedektifi olarak buna benzer sayısız görüşme yapmıştı. Ballard sonra oğluyla İspanyolca konuşmaya devam eden Josefina'ya dönüp baktı.

"Bilmiyor," dedi Gabriel.

"Avukatı var mıydı?" diye sordu Ballard. "*Abogado?*"

"*Sí, sí, sí,*" diye yanıt verdi Josefina. "*Dario Calvente es su abogado.*"

Ballard başıyla onayladı.

"Teşekkürler," dedi Ballard. "Kendisiyle görüşeceğiz ve belki bizimle konuşmak için sizden izin isteyebilir."

Gabriel tercüme etti ve Josefina başıyla onayladı.

"Bay Calvente bugün burada mıydı?"

Josefina başıyla onayladı.

"Eşinin iş ortağını tanıyor muydun?" diye sordu Ballard.

"Hayır," dedi Josefina.

"Bugün burada mıydı? Dr. Hoyle yani?"

"Bilmiyorum."

Josefina'nın Javier'in iş anlaşmalarıyla ilgili pek bir şey bilmediği barizdi. Ballard vasiyet, sigorta ve ortaklığı belgeleyen kayıtlar hakkında bilgi almak için avukatla görüşmeliydi.

"Josefina, Javier'in Las Palmas çetesinden çıkmak için parayla kefaret ödemek zorunda kaldığını biliyor muydun?" diye sordu Ballard.

Josefina başıyla onayladı ve yanıtını toparlamak için zaman kazanıyor gibiydi. İspanyolca konuştu ve Gabriel tercüme etti.

"Çeteyle çalışmaya devam etseydi bir aile kuramazdık," dedi Gabriel.

"Ne kadar ödemek zorundaydı?" diye sordu Ballard.

"*Veinticinco*," dedi Josefina.

"Yirmi beş bin mi?"

"*Si*, evet."

"Tamam. Parayı nereden buldu?"

"*El dentista*."

"Ortağı."

"*Si*."

"Diş hekimiyle nereden tanışıyordu? Diş hekimini kim getirdi?"

Gabriel soruyu çevirdi ama annesi bir yanıt vermedi. Josefina başını sağa sola salladı. Sorunun yanıtını bilmiyordu.

Ballard soruşturmaya yönelik haber vereceği bir şey olursa onlarla iletişime geçeceğini söyledi ve Josefina'nın

anladığından emin olmak için Gabriel'den tercüme etmesini istedi. Ardından Bosch ve Ballard ailenin yanından ayrılıp Bosch'ın arabasına yürüdüler.

"*Abogado* Dario Calvente'ye ulaşabiliyor muyuz baksak mı?" diye sordu Ballard.

"Bugün pazar," dedi Bosch. "Ofisinde olduğunu sanmam."

"Onu bulabiliriz. Benim arabamı alalım. Sonra seni geri getiririm."

"Harika."

Ballard, avukatın adını arama motoruna yazdı ve adamın internet sitesini buldu. Arabaya binmeden önce adamın ofisine bir mesaj bıraktı. Cindy Carpenter'ın avukatı gibi, Calvente'nin sitesi de yedi gün yirmi dört saat hizmet veriyordu.

Ballard, "Hemen yanıt vermezse adamın motorlu taşıt kaydına bakıp ev adresini öğreneceğim," dedi Bosch'a.

Ballard'ın arabasına bindiler ve çok geçmeden Ballard, Calvente olduğunu tahmin ettiği birinden çağrı aldı.

"Dedektif Ballard."

"Ballard, telefonlarımdan mı kaçıyorsun?"

Ballard, Teğmen Robinson-Reynolds'ın sesini tanıdı.

"Teğmenim, hayır. Ben, şey, kilisedeydim. O yüzden telefonum kapalıydı."

"Bugün Pazar, biliyorum ama kiliseye gittiğini düşünmemiştim."

"Cinayet kurbanımızın anma töreni vardı. Aileyle de konuşmam gerekiyordu, bilirsiniz gelene gidene baktım."

"Ballard, şu an çalışmaman lazım. Hastanede olmalısın."

"Ben iyiyim, Teğmenim. Sıyırdı geçti."

"Bak, dün gecenin tutanaklarında bir Acil Tıp teknisyeni tarafından evine gitmenin söylendiği yazıyor. Acil Tıp teknisyeniyle olacak iş değil, anlıyor musun? Acil servise gitmeni ve daha fazla iş peşinde koşturmadan önce iyice muayene olmanı istiyorum."

"Şu anda bir iz peşindeyim ve size söylediğim gibi ben..."

"Bu, bir tavsiye değildir Dedektif. Bir emirdir. Başından yaralanmışken seni daha fazla riske atamayız. Acil servise git ve muayene ol. Sonra beni arayıp haber ver."

"Peki. Burada işlerimi bitirip gideceğim."

"Bu gece, Dedektif. Bu gece bana haber vermeni istiyorum."

"Anlaşıldı, Teğmenim."

Ballard telefonu kapadı ve Bosch'a aldığı emirden bahsetti.

"Çok zekice bir hamle," dedi Bosch.

"Sen de mi başladın?" dedi Ballard. "Ben iyiyim ve boşa vakit kaybından başka bir şey olmayacak."

"Polis olduğun için seni hemen muayeneye alırlar."

"Görevim bitene kadar hastaneye gitmeyeceğim. Kendi zamanımı harcayamam. Zaman demişken, bu *abogado*nun dönüş yapmasını beklemeyeceğim. Yedi gün, yirmi dört saatmiş, külahıma anlatsın."

Ballard iletişim merkezini aradı, kendini tanıtıp numarasını söyledi ve sonra Dario Calvente'nin kaydını sorguladı. Şansı yaver gitti. Los Angeles adresini veren tek kayıt bulunuyordu. Çağrı merkezi sorumlusuna teşekkür edip telefonu kapadı.

"Silver Lake," dedi Ballard. "Hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Haydi, gidelim," dedi Bosch.

Adrese varmaları on beş dakikalarını aldı. Calvente rezervuarın karşısındaki 1930'lar İspanyol tarzı bir evde yaşıyordu. Ön avluya ulaşmak için bir düzine taş merdivene tırmandılar. Göle bakan büyük bir penceresi bulunuyordu ama pencere uçtan uca Siyahların Yaşamı Değerlidir pankartıyla kaplıydı.

Ballard kapıyı çaldı ve kemerindeki rozeti çıkarıp eline aldı. Kırklı yaşlardaki bir adam kapıyı açtı, Ballard'ın gözü adamı anma törenindeki taziye sırasından ısırıyordu. Takım elbisesi hâlâ üzerindeydi ama kravatını takmıyordu. Kalın bıyığı ve en az Bosch'ınkiler kadar koyu kahverengi gözleri vardı.

"Bay Calvente, LAPD'den geliyoruz," dedi Ballard. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama ofisinize mesaj bıraktık ve dönüş alamadık."

Calvente parmağını Ballard'a yöneltti.

"Sizi bugün gördüm," dedi Calvente. "Javier'in anma töreninde."

"Doğru," dedi Ballard. "Adım Renée Ballard ve bu da iş arkadaşım Harry Bosch. Josefina Raffa bize eşinin avukatı olduğunuzu söyledi. Biz de size birkaç soru sormak istiyoruz."

"Size ne anlatabilirim bilmiyorum," dedi Calvente. "Javier için çalıştım, evet ama arabama bakması karşılığında bir iş yapmıştım. Pek avukatıydım diyemem."

"Başka bir avukatı olup olmadığını biliyor musun?"

"Hayır, sanmıyorum. Zaten bu yüzden benden yardım istedi."

"Hangi konuda?"

"Bundan birkaç ay önceydi. Eşim kaza yaptı ve ben de arabayı Javier'e götürdüm. Avukat olduğumu öğrenince bazı şeyler yapmamı istedi."

"Ne yapmanı istedi? Bize söyleyebilir misin?"

"İşin içinde imtiyaz vardı ama mesele imzaladığı bir sözleşmeyle ilgiliydi. Bir ortaklığı nasıl feshedebileceğini sordu."

"İşiyle ilgili bir ortaklık mıydı?"

Calvente gözlerini onlardan çekip rezervuara çevirdi. Başını önce öne sonra arkaya yatırdı, cevap verip vermeyeceğini kararlaştırıyor gibiydi. Sonra Ballard'a baktı ve bir kere daha başıyla onayladı.

"Ona yardım edebildin mi?" diye sordu Ballard

"Sözleşme hukuku benim alanım değil," dedi Calvente. "Sözleşmede aksiyon alabileceği herhangi bir madde görmediğimi söyledim. Bir sözleşme hukuku avukatından ikinci bir görüş almasını önerdim. Birini önermemi isteyip istemediğini sordum, hayır dedi. Bunun karşılığında arabanın tamirine indirim yaptı. Hepsi bu."

"Ortağının adı Dennis Hoyle muydu, hatırlıyor musun?"

"Galiba adı buydu ama emin olamıyorum. Birkaç ay geçti üstünden."

"Sözleşmeyi neden feshetmek istediğine dair bir şey söyledi mi?"

"Sadece iyi bir durumda olmadığını çünkü bu adama uzun zaman önce borcunu ödediğini ve halen kârından ödeme yapmaya devam ettiğini söyledi. Kontratın son geçerlilik tarihi olmadığını hatırlıyorum. İş yeri var olduğu sürece tam ortaklıkları sürecekti."

"Sanırım yüzde yirmi beşti."

"Yaptığın tek değerlendirme buysa neden bugün anma törenine katıldın?"

"Ben, şey, aileye başsağlığı dilemek ve ihtiyaçları olursa yardım edebileceğimi söylemek istedim. Hukuksal anlamda, tabii ki."

"Cinayete kurban gittiğini nereden biliyordun bu arada?"

"Bu sabah kiliseye gittiğimde anma töreninin gerçekleşeceğini gördüm. Oraya gidinceye kadar cinayet olduğunu bilmiyordum. Ailesi için çok üzücüydü."

Ballard atladığı bir soru olup olmadığını ve Bosch'ın soru sorup sormak istemediğini görmek için ona baktı. Bosch başını sağa sola salladı ve Calvente'ye döndü.

"Teşekkürler Bay Calvente," dedi Ballard. "Çok yardımınız oldu."

"Rica ederim," dedi Calvente.

Bosch yavaşça sokakta ilerledi. Ballard onu beklemek zorundaydı. Bosch kaldırıma yaklaştığında nefes nefese fısıldadı.

"Olay yaşanır yaşanmaz yanında biten avukatlardan. Adamı tam tanımıyor ve anma törenine gidiyor?"

"Evet. Sidney Lumet'nin *Karar* filmini izledin mi?"

"Sanmıyorum. Artık sinemaya pek gitmiyorum."

"Paul Newman'ın oynadığı eski bir film. Bir ara Paul Newman'a takmıştım. Neyse, alkolik bir avukatı oynuyor ve

cenazelere katılıp kartvizitini dağıtıyor ve yeni müşteriler bulmaya çalışıyor."

Bosch dönüp tekrar eve baktı.

"Belli ki epey fazla cenazeye katılmış," dedi Bosch.

"Bize söyledikleri iyiydi," dedi Ballard. "Javier sözleşmeyi feshetmek istiyormuş. Bunun bir sebebi olmalı."

"Öyle fakat sözleşme Hoyle'u koruma altına alacaktır. Calvente yasal olduğunu söyledi. Faktoring sağlayan adamı bulmamız lazım ve umarım o da bizi Walther P-22'si olan saldırgana götürür."

"Bu gece Çeteyle Mücadele İstihbarat Birimi'ne gideceğim. Seneler önce Javier'in Las Palmas'tan çıktığını itiraf eden bir muhbirleri varmış. Kadın olduğunu düşünüyorum. Adını vermediler ama şimdi gidip öğreneceğim. Javier'i Hoyle ile tanıştıranın kim olduğunu biliyor olabilir."

"Güzel plan."

Ballard on beş dakika sonra Bosch'ı kendi arabasına bıraktı ve Acil Tıp teknisyeni Single onu arayınca Hollywood Presbyterian'ın acil servisine yola koyuldu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Single.

"Aslında şu anda acil servise gidiyorum," dedi Ballard.

"Ah, hayır, ne oldu?"

"Sorun yok. İyiyim. Patronum acil servisten rapor alıncaya kadar işimin başıma dönmeme izin vermeyecek. Oldukça iyi bir Acil Tıp teknisyeninin sorun olmadığını söylediğini anlattım ama yine de gitmemi istiyor işte."

"Ah, çok kötüymüş. Ben de seni itfaiye departmanının yemeğine davet edecektim."

"Vay canına, daha önce hiç böyle bir davet almadım. Ne yiyeceksiniz?"

"Her şey var. Izgara peynir, acı sos. Sanırım birisi elmalı turta getirmiş. Biraz salata ve közde mısır aldık."

"Aslında salata ve ızgara peynir çok güzel olurdu."

"Bak sen, demek ki bir vejetaryenle karşı karşıyayız."

"Yalnızca kırmızı et yemiyorum."

"Sorun değil ama acil servise gittiğini sanıyordum."

"Yemek için uğrayıp oradan da acil servise geçmeyi tercih ederim."

"Tamam, o zaman buraya gel. Yemek otuz beş dakika içinde başlar. Tabii, bir ihbar gelmez ve apar topar çıkmak zorunda kalmazsak."

"Yoldayım. Misafir davet etmene izin veriyorlar mı?"

"İçimizden biri davet edebilir. Her gece bir misafire izin var. Bu gece hakkımı kullanmak için biriyle değiş tokuş yaptım çünkü itfaiye departmanının acı sosunu seveceğini düşündüm. Ama ızgara peynir de en az onun kadar güzel."

"Tamam, süper. Birazdan görüşürüz. Bir soru daha..."

"Tabii."

"İlk adın ne?"

"Ah, adım Garrett."

"Garrett. Güzel. Görüşürüz Garrett."

Ballard telefonu kapadıktan sonra Single'ı adı ve soyadıyla rehbere kaydetti. Bir süre rehberde kalmasını umdu. Polis merkezinin arkasına arabasını park etti. İtfaiye istasyonuna varmadan önce, istasyonun soyunma odasına girip hafif bir makyaj yaptı. Alt tarafı itfaiye istasyonuna ızgara peynir yemeye gidecekti ama yine de iyi bir izlenim bırakmak istiyordu.

22

Single'ın, Ballard'ı iş arkadaşlarıyla tanıştırmasının üzerine aldığı koca alkış, yemeği eğlenceli kılmıştı. Izgara peynir de hiç fena sayılmazdı fakat Single ve yardım ekibi şehrin en büyük kavşaklarından birinde Highland ile Hollywood arasındaki dört yolda meydana gelen kaza ihbarıyla göreve gitmek zorunda kalmış ve eğlence yarım kalmıştı.

Olay yerine süratle vardılar, bu sırada Ballard da yarım kalan ızgara peynirli sandviçini sardığı peçeteyle itfaiye istasyonuyla polis merkezini birbirinden ayıran duvarın oraya ilerliyordu. Gece nöbeti yoklamasının ortasında oturup sandviçini bitirdi. Gece nöbeti yoklaması sekizde yapılırdı –Ballard genelde bu saate iş başı yapardı– küçük bir ekip olduğu için yoklamalar az bir kalabalıkla ve daha az resmi bir havada gerçekleşirdi. Kimse sandviçini bitirmesine karşı çıkmamıştı.

Ballard ikinci katın koridoru boyunca yürüyerek Çeteyle Mücadele ekiplerinin bulunduğu odaya girip Çavuş Davenport'a baktı. Dokuz önce uğradığında onu son olarak yine aynı yerde otururken bulmuştu. Üstünde farklı bir kıyafet olmasaydı, hiç yerinden kalkmadığını bile düşünebilirdi. Davenport'tan aldığı

dosyayı evrak çantasından çıkarı ve masaya koydu. Dosyayı gösterdi.

"LP3," dedi Ballard. "Onunla konuşmam lazım. Bu sefer ciddiyim."

Davenport bacaklarını ters devrilmiş çöp tenekesinin üzerinden çekti ve dik oturdu.

"Ballard, gizli tanığın adını öylece veremem, biliyorsun," dedi Davenport.

"Biliyorum," dedi Ballard. "Amirden izin almak zorundasın. Ya da gidip gizli tanığı ziyaret edersin ve ben de peşine takılırım. İkisi de bana uyar ama bu artık önceden tasarlanmış bir cinayet davası ve başka bir tasarlanmış cinayetle bağlantısı var. O yüzden görgü tanığı olan kadının ne bildiğini öğrenmem lazım. Nasıl yapıyoruz?"

"Öncelikle, daha önce de söyledim, tanık bir..."

"Kadın değil, evet, biliyorum. Ben öyle tahmin ediyorum diyelim. Yardım edecek misin yoksa bu soruşturmaya engel mi olacaksın?"

"Lafımı kesmeyi bırakıp dinlersen, LP3'ün artık bizimle irtibatta olmadığını söyleyeceğim. Yıllardır da faal değil ve kirli geçmişini hatırlatacak mevzularda konuşmaya hevesli olmayacaktır."

"Tamam, o zaman. Eve gidince amiri arayacağım."

Ballard kapıya yöneldi.

"Ballard, yapma ama," dedi Davenport. "Neden hep böyle ser..."

"Ne?" dedi Ballard. "Sersemlik mi? Bir cinayeti açığa kavuşturmak istemeyi sersemlik olarak kabul ediyorsan sorun yok, sersemin tekiyim. Ama şunu bil ki bu departmanda hâlâ kıçını kaldırıp kapı kapı gezmeye gönüllü insanlar var. Ben de onlardan biriyim."

Davenport'un suratı ya öfkeden ya da utançtan kırmızıya döndü. İkinci Çavuş olarak, İkinci Dedektif olan Ballard'dan bir rütbe üstündeydi. Gerçi sivil kıyafetlerini giyiyordu, dedektif değildi, yani rütbe üstünlüğü ortadan kalkıyordu. Ballard sonuçlarını düşünmeden ona ağzına geleni söyleyebilirdi.

"Tamam, bak," dedi Davenport. "Ona ulaşıp onu buna ikna etmem biraz zaman alabilir. Ona ulaşıp sana haber vereceğim."

"Bu gece buluşmak istiyorum," dedi Ballard. "Bu bir cinayet davası. Bu arada az önce kadın olduğunu açık etmiş oldun."

"Ağzımdan baklayı çıkardım, öyle değil mi Ballard?"

"Birkaç dakikalığına Hollywood Presbyterian Hastanesi'ne uğramam lazım, sonra buluşma detaylarıyla ilgili senden haber bekliyorum."

"Peki, sen beni ara."

"Müsait olunca seni arayacağım."

Ballard bir telsiz ödünç alıp arabasıyla hastaneye yola koyuldu, rozetini göstererek acil servis sırasının önüne geçti. Muayene oldu ve doktor tarafından sorun olmadığı söylendikten sonra arabaya döndü. Evinde olan Teğmen Robinson-Reynolds'ı aradı ve ona haberleri iletti.

"Güzel, Ballard," dedi Teğmen. "İyi olmana sevindim."

"Sorun olmadığını söylemiştim," dedi Ballard.

"Evet, neyse, resmiyete dökmemiz lazım," dedi Teğmen. "Bu acil sağlık ekipleri bir yığın cahil sürüsünden ibaret. Merdivenlerden yuvarlanan annem olsaydı onu bir doktorun muayene etmesini isterdim, demek istediğimi anlıyor musun?"

Ballard bu cümlede hangi kısma katılmadığını bilmiyordu, karşı çıkmaya değip değmeyeceğini de kestiremedi. Ama merdivenlerden yuvarlanma kısmının Robinson-Reynolds'ın onu ve yeteneklerini nasıl algıladığına dair ileride sorun yaratabilirdi.

"Size ne söylendiğini bilmiyorum Teğmenim ama merdivenlerden yuvarlanmadım," dedi Ballard. "Merdivenlerden çıkarken sözde kurban üzerime atladı. Ona tutundum ve ikimiz deyere düştük."

"Semantik Ballard," dedi Robinson-Reynolds. "İşe dönmeye hazır mısın?"

"Çalışmaya devam ediyorum. Hiç ara vermedim."

"Tamam, tamam, benim hatam. O zaman neler yaptığını anlat, mademki çalışmaya ara vermedin. İki davada da ne aşamadayız?"

Ballard düşünmek için bekledi.

"Raffa olayında –cinayetinde– çetenin gizli tanığıyla görüşme ayarlıyorum, Raffa'yı öldürmek için bir sebebi olan para kaynağı adama bizi götüreceğini umuyorum."

"Sebep ne? Ona borcu olması mı? Bu hiç iyi bir sebep değil. Sana borcu olan adamı neden öldüresin? O zaman borcunu ödeyemez."

"Sebep bu değil. Raffa bu para kaynağı adamdan Las Palmas'tan kurtulmak için para –yirmi beş bin– aldı. Gizli ortak edindi. Raffa artık öldüğüne göre gizli ortak işi, varsa sigorta poliçesini ve en önemlisi de tamirhanenin bulunduğu araziyi ele geçirdi. Para ve asıl sebep de burada yatıyor."

"Anladım Ballard. Güzel. Gerçekten iyi. Ama boşa çıktıklarında bu davanın tamamıyla Batı Büro'ya geçeceğini biliyorsun."

"Biliyorum Teğmenim ama benden davaya sadece göz kulak olmamı mı yoksa ellerine sonuca ulaşacak bir dava bırakmamı mı istiyorsunuz? Yani bu sizi de yansıtıyor, değil mi?"

Robinson-Reynolds sessiz kaldı ama sonuca varması uzun sürmedi.

"Hayır, haklısın," dedi Teğmen. "Davaya göz kulak olmanı istemiyorum. Teslim edinceye kadar dava üzerinde çalışmanı istiyorum. Otopsi yapıldı mı?"

"Hayır, henüz değil," dedi Ballard. "Şu an davayı ben soruşturuyorum, devam etmeye hazır olduklarında arayacaklar. Muhtemelen yarın gibi ararlar."

"Tamam. Gizli tanığa gelince, destek alacak mısın?"

"Çeteyle Mücadele'den Rick Davenport görüşmeyi ayarlayacak. O da orada olacak."

"Tamam, Gece Yarısı Adamları ve yeni olaydan bir şey çıktı mı?"

"Üç kurban da Lambkin anketini dolduruyor ve yarın Cinsel Suçlar ekibinin cevapları çapraz eşleştirmeye tabi tutmaya başlayıp bizi nereye götürdüğüne bakacağını tahmin ediyorum. Yeni vakaya dayanarak kurbanların ifadelerine farklı açıdan bakıyoruz."

Biz. Ballard sürekli Lisa Moore'u idare etmeye devam ettiği için kendine kızdı.

"Tamam," dedi Robinson-Reynolds. "Yarın sabah Neumayer'le görüşeceğim."

Matthew Neumayer birimin üç saldırgan tarafından gerçekleştirilen cinsel suçlara bakan dedektifi ve Lisa Moore'un şu anki amiriydi.

"Ben işe döneceğim o zaman," dedi Ballard.

"Tabii," dedi Robinson-Reynolds. "Yarın erken kalkacağım, belki sen işten çıkmadan seni yakalayabilirim."

Ballard telefonu kapar kapamaz Davenport aradı.

"Ballard."

"Bu işi bu gece halledecek miyiz, etmeyecek miyiz?"

"Hemen kızma bu kadar. Görüşmeyi yapacağız. Kızı alacağım getirip seninle tanıştıracağım. Ne zaman olsun? Evinin yakınlarında bir yerde seninle tanışmak istemiyor."

Ballard kendini bir yükün altında hissetti. LP3 ile tanışacaktı.

"Bir saat içinde olur mu?"

"Olur."

"Nerede?"

"Sunset'in sonundaki otoparkta."

Ballard pek çok sabah iş çıkışı sörf yaptığı için orayı iyi biliyordu. Ama oraya gitmek zorlu bir yolculuk demekti.

"Görevdeyim ve birimden çıkmam kırk beş dakikamı alır. Çağrı gelirse sıçarım."

"Onunla görüşmek istiyor musun, istemiyor musun? Artık orada yaşıyor ve Hollywood'a dönmeyecek."

Ballard başka seçeneğinin olmadığını hissetti.

"Tamam, bir saat sonra. Orada olacağım."

"Bu arada Ballard isim yok. Sakın sorma bile."

"Tamam."

Mahkeme kararınca gerekirse ismi daha sonra alabileceğini biliyordu. O zaman tüm güç Davenport'un üstüne çökecek ve kadından vazgeçmek zorunda kalacaktı. Ballard şu anda sadece LP3'ün onu Walther P-22'si olan adama yaklaştırıp yaklaştıramayacağını merak ediyordu.

Davenport ile telefon görüşmesi bittikten sonra, karakola gitti ve gelecek iki saat için gözden uzakta ve merkezin dışında bir yerlerde olacağı için nöbetçi teğmeni bilgilendirdi.

Tatil hafta sonunun son gecesinde görev yapan Rivera'ydı ve kıyamet koparsa diye Ballard yanına bir telsiz aldığı sürece pek umurunda görünmüyordu.

Ballard sonra Javier Raffa'nın bir fotoğrafının çıktısını almak, mini kaydedicisine yeni piller koymak ve arabaya geri dönmeden önce rıhtımdan tamamen şarj edilmiş bir telsiz almak için ekip odasına gitti.

Strip'ten geçip Beverly Hills'e geçtiğinde Sunset'teki trafik azalmıştı. Tüm kulüpler ve restoranlar yaklaşık bir yıldır kapalı olsa da seyir halindeki insanların yürümesi işleri yavaşlattı. Ballard batıya giderken sıcaklığın düştüğünü hissetti. Berrak bir geceydi. Suç mahallilerinde geçirdiği uzun geceler için bagajda tuttuğu ceketi giymesi gerektiğini düşündü.

Pasifik'ten gelen rüzgârın, muhbirle görüşmeye gittiği parkı serin kılabileceğinden arabada mı yoksa dışarıda mı konuşacaklarını kestiremiyordu.

Los Angeles'ı tanımak isteyen herkesin Sunset Bulvarı'nı en baştan sahile kadar gezmesi gerektiği söylenirdi. Bir gezginin Los Angeles'la ilgili her şeyi öğrenebileceği bir güzergâhtı: Kültürü ve ihtişamının yanı sıra birçok sorunu ve başarısızlığı sergiliyordu. Otuz sene önce sendika ve sivil haklar liderini onurlandırmak için Cesar E. Chavez Caddesi olarak adlandırılan birkaç bloktan oluşan rota, batıya sapıp Hollywood, Beverly Hills, Brentwood ve Palisades yönüne girip sonunda da Pasifik Okyanusu'na ilerlemeden önce gezginleri Chinatown, Echo Park, Silver Lake ve Los Feliz'den geçirirdi.

Yol boyunca, dört şerit de fakir mahallelerden ve zengin mahallelerden, evsiz kamplarından ve konaklardan geçerek ikonik eğlence ve eğitim kurumlarını, kült yemekleri ve kült dinleri geçti. Yüzlerce şehrin bir arada olduğu bir sokaktı ama hepsi bir şehirdi.

Bunu düşünmek Ballard'ın aklına Bosch'ı getirdi. Telefonunu çıkarıp Bosch'ı aradı ve hoparlörü açtı.

"LP3'le buluşacağım."

"Şimdi mi? Tek başına mı?"

"Hayır, Çeteyle Mücadele'den tanıdığım Davenportda orada olacak. O ayarladı. Kızı almaya gitti ve benimle tanıştırmak için getirecek."

"Nerede?"

"Sunset Sahili'nde. Otoparkta."

"Biraz tuhaf bir yermiş."

"Ben de bundan memnun değilim. Çeteden çıkmış ve artık orada yaşıyormuş. Davenport'a göre başka seçeneğim yoktu."

"Şimdi gidiyor musun?"

"Kırk beş dakika içinde orada olurum. Yoldayım."

"Tamam, bak, bir terslik olursa işaret yolla. Beni görmeyeceksin ama orada olacağım."

"Ne? Harry, bir sorun çıkmayacak. Davenport da orada olacak. Ve bu gizli tanık artık temize çıkmış. Evde kal, ben seni sonra ararım. Hem sen daha dün aşı oldun, yan etkisi olmadığından emin oluncaya dek yatman lazım."

"Ben iyiyim ve bir şeyi atlıyorsun. İki farklı birimin iki cinayet dosyasının ortadan kaybolmasının tek yolu departmandaki birinin onları ele geçirmesi. Davenport'u karalamaya çalışmıyorum ama ben Hollywood'dayken o da oradaydı ve onu pek sevmezdim. Kirli işlere bulaştığını söylemiyorum ama tembel ve gevezeydi. Tüm bu davalar hakkında kime çene çaldığını bilmiyoruz."

Ballard önce yanıt vermedi, Bosch'ın kaygılarını düşünüyordu.

"Peki, tembel olduğuna katılıyorum ama bunun son zamanlarda ortaya çıktığını sanıyordum," dedi Ballard. "Mali kısıtlamalara tepki olarak böyle olduğunu. Ama bir sorun olacağını düşünmüyorum. Teğmenime ve nöbetçi teğmene ne üstünde olduğumu söyledim çünkü merkezden uzakta olacağım. Gelmene engel olmayacağım Harry, hatta sonrasında buluşup görüşebiliriz. Bence her şey yolunda gidecek."

"Umarım haklısındır ama orada olacağım. Ve şimdi çıkmam lazım."

Ballard Sunset Bulvarı'nın kavisli yollarını geçtiği sırada Bosch'ın sözlerini düşündü.

23

Son virajdan sonra Sunset Bulvarı yerini plaja bıraktı, Ballard kapalı bir turist restoranının yanındaki geniş otoparkı gördü. Otoparkta tek araba park edilmişti ve şehirden geldiğine dair bir emare yoktu. Ballard, Davenport'un çeteyle ilgili işler için özel tekerlekler kullandığını unutmuştu. Trafik ışığının renginin değişmesini beklerken Davenport'u aradı.

"Vardın mı?"

"Geldik, bekliyoruz ve sen geç kaldın."

"Hangi arabayı kullanıyorsun? Park etmek üzereyim."

"Yeterince bariz Ballard. Otoparktaki tek araç bizim. İçeri gel artık."

Davenport telefonu kapadı. Ballard trafik lambasının parlak kırmızı ışığına baktı. Bosch'ın sözlerinden ürktüğünü fark etti. Köşedeki benzin istasyonunu ve ilerisindeki süpermarkete ait park yerini kontrol etti ama Bosch'ın külüstür Cherokee'sini göremedi. Evinden çıkıp buraya erkenden varması mümkün değildi.

Trafik ışığı yeşile döndü ve Ballard otoparka sürdü. Bilet makinesinin direği havadaydı çünkü mesai saati bitmişti. Otoparkın ortasına park edilen arabaya doğru sürdü, araba öyle bir açıyla park edilmişti ki Ballard'ın arabasının farları sürücü koltuğu

tarafındaki camdan içeri giriyordu. Ballard arabaya yaklaştıkça direksiyonun başındaki Davenport'u gördü. Hafif bir dönüş yaparak ön koltuktaki kızı gördü. Ballard camdan cama konuşabilmek için arabasını diğer arabanın hizasına getirdi ve vitesi çekti. Kontağı kapamadan önce küçük kayıt cihazını çıkarıp çalıştırdı ve kaydetmeye başladı. Cihazı klimanın fanına yerleştirdi, böylece her söyleneni kaydedebilecek ama muhbir tarafından da görülmeyecekti. Sonra telsizini aldı ve iletişim merkezine lokasyonunu bildirdi böylece bir sorun çıkması durumunda son konumu kayıtlara geçmiş olacaktı.

Ballard camı açtı ve kontağı kapadı.

Davenport'un arabasında doksan santim ötede oturan kadın Latin'di ve muhtemelen kırk yaşındaydı. Ağır bir göz makyajı vardı, kahverengi saçlıydı. Ballard, kadının dövmelerini ya da sildirme işleminden sonra kalan izleri gizlemek için uzun yakalı bir gömlek giydiğini düşündü.

Davenport muhbirin yan tarafında kalan Ballard'ı görebilmek için öne eğildi.

"Casusluk nasıl gidiyor Ballard? Sen bu buluşmayı mı bildirdin? Benimle kafa mı buluyorsun?"

"Robinson-Reynolds istedi."

"Bundan ona bahsetmemeliydin."

"Zorunda kaldım. Beni kırk dakikalığına istasyondan uzaklaştırdın ve birine haber vermek zorundaydım. Teğmen de varınca iletişim merkezine..."

"Evet, tabii ya onun aklına sıçayım. Yirmi dakikan var Ballard. Sormak istediklerini sor.

Ballard kadına baktı. Yanı başındaki Davenport'un bağırışlarından rahatsız olmuş gibi duruyordu.

"Pekâlâ, adın nedir?" diye sordu Ballard.

"İsim sormak yok!" diye bağırdı Davenport. "Tanrı aşkına Ballard, sana söyledim. İsim. Yok."

"Tamam, tamam, sana nasıl hitap etmemi istersin?" diye sordu Ballard. "Sohbet edelim istiyorum ve konuşacağım kişinin adını bilmeyi tercih ederim."

"Jane Doe'ya ne dersin?" diye bağırdı Davenport.

J harfini H gibi telaffuz etmişti.

"Tamam, boş ver," dedi Ballard. "O zaman Las Palmas 13 ile bağlantınla başlayalım."

"Nişanlım, yani en azından nişanlım olduğunu sandığım adam birlikte olduğumuz zaman liderdi," dedi kadın. "Elebaşı."

"Peki, sen o zaman muhbir miydin?"

"Evet."

"Neden?"

Kadın çekinmeden konuşuyordu ve aksandan eser yoktu. Canına mal olabilecek ikili hayatını soğukkanlılıkla anlattı.

"Bana kötü davranmaya başladı. Başka kadınlarla çıkmaya başladı. Çete fahişeleriyle. Ve kimse bunu bana yapamaz."

"Yani onu terk etmedin. Muhbir olmaya karar verdin."

"Doğru. Üstelik ödeme de aldım. Verdiğim bilgiler yararlıydı."

Kadın onay almak istercesine Davenport'a baktı. Davenport bir şey söylemedi. Ballard sözü geçen nişanlının Humberto Viera olduğunu tahmin etti. Davenport, Pelican Bay Hapishanesi'ne gittiğini ve artık dönmeyeceğini söylemişti. Ballard reddedilmiş bir kadınla konuşuyordu. Kimse aşkta geri çevrilmiş bir kadından daha tehlikeli olamaz.

"On beş dakikan var," diye seslendi Davenport.

"LAPD'ye bundan on dört yıl önce Javier Raffa'nın Las Palmas'tan çıktığını söylemişsin," dedi Ballard. "Humberto Viera'ya yirmi beş bin dolar ödemiş. Hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi kadın.

"O zamanlarda nasıl böyle bir istihbarat edindin?"

"Parayı gördüm. Teslim ederken şahit oldum."

Para alışverişini görmesi Viera'nın eski nişanlısı olduğu gerçeğini doğruluyordu ve Viera'nın Pelican Bay'de yatmasında kadının intikamının rolü büyüktü.

"Anlaşma nasıl ortaya çıktı?" diye sordu Ballard. "Raffa teklif mi etti?"

"Masaya yatırdılar," dedi muhbir. "Raffa çeteden çıkmak istedi ama yalnızca tabutun içinde çıkabilirdi. Ama benimki aç gözlüydü. Her zaman çeteden önce kendini düşünürde. Tabii ki benden de önce. Raffa'ya kefalet ödeyebileceğini söyledi. Ne kadar istediğini söyledi ve Raffa'ya parayı bulması için yardım etti."

"Araba parçalarıyla mı?"

"Hayır, Raffa zaten bunu yapıyordu. İşi buydu. Hatta ona El Chopo diyorlardı. Şakasına."

"O zaman parayı nerden buldu?"

"Borç aldı."

"Çeteden çıkmak için nereden borç para alabilirsin?"

"Bir adam vardı. Herkes onu tanırdı. *Banquero callejero*. Ona gitti."

"Bir tefeci."

"Evet, parayı ondan aldı. Paraya ihtiyacı olanları tanırdı. Borç almak isteyenleri."

"Adını hatırlıyor musun ya da kim olduğunu?"

"Polis olduğunu duymuştum."

Davenport kapısını hızla açtı ve arabanın önünden Ballard'ın camına gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ballard.

"Kolu Ballard'a uzandı ve Ballard geri çekildi. Davenport uzanıp anahtarı kontaktan çıkardı.

"Yeter," dedi Davenport. "Buraya kadar."

"Sen neden bahsediyorsun Davenport?" dedi Ballard. "Bu bir soruşturma."

"Ben herhangi bir polisin başını yakmak için bu işe girmedim. Benim gözetimimde olmaz."

"Anahtarımı ver."

Davenport çoktan arabasının açık kapısına yönelmişti.

"Onu bulamayacağın bir yere bıraktıktan sonra anahtarını getiririm."

"Davenport anahtarı ver. Seni ihbar ederim çabuk..."

"Siktir git Ballard. Ben de seni ihbar ederim. Kime inanacaklarını görünürüz. Başını belaya sokmana ramak kaldı."

Davenport arabasına atladı ve kapıyı sertçe kapadı. Ballard kadına odaklanmıştı.

"Polis kimdi?" diye sordu Ballard.

"Sakın cevap vereyim deme," diye bağırdı Davenport.

Davenport soluna baktı ve yolcu koltuğunun camı kapanmaya başladı.

"Kimdi?" diye sordu Ballard yeniden.

Davenport arabayı çalıştırdı. Muhbir camı kapanırken Ballard'a bakakaldı. Araba otoparktan hızla hareket edip çıkışa yol aldı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Ballard. "Sıçayım!"

O sıradan telefonu çalmaya başladı ve arayanın Bosch olduğunu gördü.

"Harry!"

"Az önce ne oldu?"

"Sonra anlatırım. Neredesin? Onları görebiliyor musun?"

"Diğer arabayı mı diyorsun? Evet, ışıklarını yaktı ve Malibu'ya ilerliyor."

"Onu takip edebilir misin? Anahtarımı aldı ve burada mahsur kaldım. Kadını evine bırakacak ve kadının kim olduğunu, nerede yaşadığını öğrenmen lazım."

"Peşlerindeyim."

Ballard, Bosch arabayı çalıştırıp harekete geçtiği sırada orta konsola düşen telefonun sesini duydu. Arabasından indi ve Pasifik Kıyısı Otoyolu'nun yakınlarındaki iş yerlerine ve park alanlarına göz attı. Süpermarketin park alanından yaklaşıp Sunset Bulvarı'ndaki ışıklardan Malibu'ya yol alan Jeep Cherokee'yi gördü.

"Yakala onu Harry," diye seslendi Ballard.

24

Davenport kırk dakika sonra geri döndü. Davenport'un aracı otoparkta ona yaklaşırken, Ballard arabasına yaslanıp ellerini önünde bağlamış şekilde olanı izliyordu. Davenport kolunu arabanın camından çıkarıp elinde sallanan anahtarı Ballard'a uzattı. Fazla oyalanmayacaktı. Konuşurken gözlerini ön camın önüne eğdi.

"Bunu yapmak zorundaydım Ballard."

"Neden?"

"Çünkü batıyoruz Ballard. Bir polisi daha mı skandalın içine çekseydik, anlamıyor musun?"

"Hayır, Davenport, anlamıyorum. Koruduğun polis kim?"

Davenport yüzünü Ballard'a çevirdi.

"Bilmiyorum ve ona da sormadım çünkü öğrenmek istemiyorum. Ben departmanı koruyorum Ballard, polisi değil. O yüzden ikimiz de birbirimizden şikayetçiyiz. Kaybedeceksin. Departman her şeyden önce gelir. Departman her zaman kazanır. Bunu bir gözden geçir."

Davenport gaza bastı ve uzaklaştı. Ballard ne çekildi ne hareket etti. Davenport'un kapıya doğru yaptığı geniş açılı dönüşü takip etti ve sonra telefonunu çıkarıp Bosch'ı aradı.

"Harry, kadını buldun mu?"

"Pasifik Kıyısı Otoyolu üzerinde bir evde kalıyor. Topanga Kanyonu'ndaki ışıkları geçince okyanusun yakınında. Ne oldu? Anahtarlarını getirdi mi?"

"Anahtarları aldım. Adresi ver de yanına geleyim."

Ballard on beş dakika sonra Pasifik Kıyısı Otoyolu'nda Bosch'ın Jeep'inin arkasına park etti. Arabadan inip yürüdü ve Bosch'ın yanındaki yolcu koltuğuna oturdu.

"Yuvarlak pencereli olan," dedi Bosch.

Sokağın karşısını işaret etmişti. Kumların, suların ve kayalıkların üzerine kurulmuş evler yol boyunca sıralanıyordu. Dizi dizi dişler gibi birbirlerine yaslanmışlardı, evler o kadar yakınlardı ki arkalarından yankılanan dalgaların sesi olmasa okyanusun dibinde olduklarını söylemek imkânsızdı. Bosch'ın gösterdiği iki katlı, tek arabalık park yeri olan bir evdi. Gri ahşaptandı, beyaz süslemeleri ve ikinci katında yuvarlak pencereleri bulunuyordu. Ballard manzaranın diğer tarafta olduğunu biliyordu. Okyanusa bakan devasa kocaman bir pencere olmalıydı.

"Park ettiler," dedi Bosch. "Kadın içeri girdi, iki ya da üç dakika kadar evde kaldı ve sonra çıktı. Neler oluyor Renée?"

"Parayı veren adamı söylemek üzereydi," dedi Ballard. "Adamı tefeci olarak tarif etti ve polis memuru olduğunu söyledi. Sonra Davenport atladı ve konuyu kapadı. Departmanı koruyarak asil bir tavır sergiliyor gibi davrandı. Ama yemedim. Bence kadın onun da bildiği bir şeyi açığa çıkarmak üzereydi."

"Kirli işlere bulaşmış mı?"

"Kirli işten kastın ne? Bence en azından departmana zarar verecek bir şeyler biliyor. Açığa çıkarmaktansa üstünü örtmeye çalışıyor. Kastettiğin buysa ever, kirli işlerin içinde. Ama bildiği her neyse kadının bunu söyleyeceğini bilmiyordu. Yoksa buluşmayı bile ayarlamazdı."

"Mantıklı. Peki, ne yapmak istiyorsun?"

"Tefecinin adını öğrenmek istiyorum."

"O zaman gidip öğrenelim."

Pazar gecesiydi ve Malibu tatil hafta sonunun son saatlerinde tenhalaşmıştı. Hafif bir trafik vardı. Ballard ve Bosch, Pasifik Kıyısı Otoyolu'nda karanlıkta sorunsuzca dört şerit değiştirmişti. Muhbirin yaşadığı evin önündeki Porsche Panamera'nın sürücü tarafına park etti. Ballard, evin arkasına çarpan dalgaların sesini bastırabilmek için kapıyı yumrukladı. Tekrar çalmasına gerek kalmadan kapı açıldı. Karşılarında bir adam duruyordu. Altmışlarında ve beyazdı. Genç görünmek için başvurulan klişelerin hepsini görmek mümkündü: küpeler, kolyeler, boyanmış saçlar, çene sakalı, yırtık kot pantolon ve gri kapüşonlu. Porsche'yi tamamlıyorlardı.

"Evet?" diye sordu adam.

Ballard rozetini gösterdi.

"Yarım saat önce bıraktığımız hanımefendiyi görmeye geldik," dedi Ballard. "Eşiniz olduğunu sanıyorum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi adam. "Saat gece yarısı ve bu..."

Kapıdakilerin kim olduğuna bakmak için gelen muhbir, adamın lafını kesti.

"Siz," dedi kadın. "Ne istiyorsunuz?"

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi Ballard. "İsmi öğrenmek istiyorum."

"Ballard öne adım attı ve adam her ne kadar karşı koymaya çalışsa da Ballard'ın korkutucu tavrı karşısında geriye çekildi.

"Bir saniye orada dur," dedi adam. "Öylece içeri gire..."

"Hanımefendi eşiniz mi, beyefendi?" diye sordu Ballard.

"Öyle," dedi adam.

"O halde bu görüşmenin polis merkezinde gerçekleşmesini istemiyorsanız müsaade edin," dedi Ballard.

Ballard doğrudan muhbire baktı.

"Bunu istemezsiniz, değil mi?" dedi Ballard. "Eski mahallenize dönmeyi. Merkezin arka kapasından girdiğimizde Las Palmas'tan kimlerin orada beklediğini bilemeyiz."

"Gene," dedi muhbir. "Onlarla ne kadar çabuk uzlaşırsam o kadar çabuk giderler. Sen iskeleye çık."

"Zeki kadın," dedi Ballard.

"Dışarısı soğuk," dedi Gene.

"Git lütfen," diye emretti muhbir. "Uzun sürmeyecek."

"Tanrım," diye karşı çıktı Gene. "Bu işlerin bittiğini söylemiştin."

İskeleye çıkan sürgülü kapılara doğru ilerledi. İskelenin ilerisinde, evin altına demirlenmen ışıklar mavi siyah dalgaları güzelce aydınlatıyordu. Muhbir, Gene iskeleye gidinceye kadar konuşmadı ve okyanusun sesini kesmek için sürgülü kapıyı çekti.

"Bu hoşuma gitmiyor," dedi kadın. "Davenport sizinle konuşmamamı söyledi. Hem siz kimsiniz?"

Bu soru direkt Bosch'a yöneltilmişti.

"Bana eşlik ediyor," dedi Ballard. "Bilmeniz gereken tek şey bu. Davenport'un size ne söylediği ya da bu durumun hoşunuza gidip gitmediği umurumda değil. Tefeciden bahsedecek misiniz yoksa Gene'in parasının bile sizi kurtarmaya yetmeyeceği bir belaya mı bulaşacaksınız?"

"Ben yasalara karşı gelmedim," dedi muhbir.

"Eyalet yasaları vardır, bir de çete yasaları," dedi Ballard. "Pelican Bay Hapishanesi'ndeki Humberto Viera'nın sizin masum olduğunuzu düşündüğünü mü sanıyorsunuz? Son on yıldır nerelerde olduğunuzu bilmek istemiyor mu sizce?"

Ballard bu tehdidin muhbirin gardını düşürdüğünü görebiliyordu. Ballard her şeyi düzgünce açıklamıştı. Viero çapkın nişanlıydı ve artık hayatının kalanını ona yanlış yapanları gözden geçirecek kadar güvenlik altında geçiriyordu.

"Şuraya otur," dedi Bosch, kanepeyi göstererek. "Hemen."

Bosch da durumu kavramıştı. Muhbir, eski çete kızı olmaktan yaşlı ve zengin kocasıyla kurduğu düzenli hayatının değişmesinden korkan bir kadın kimliğine bürünmüştü.

Kadın ona söylendiği gibi kanepeye oturdu. Ballard bambu sehpanın karşısındaki döner sandalyeyi alıp muhbirin yüzüne bakacak şekilde çevirdi. Bosch kapıya doğru yürüdü ve camdan dışarıya bakmaya çalışan Gene'e arkasını dönerek ayakta durdu.

"Adınız nedir?" diye sordu Ballard.

"Adımı söylemeyeceğim," dedi muhbir.

Rahatsızlığı yüzünden okunuyordu.

"Size hitap edebilmem için gerekli," diye ısrar etti Ballard.

"O zaman Darla de," dedi kadın. "Bu ismi hep sevmişimdir."

"Tamam, Darla. Bana tefeciden bahset. Kimdi?"

"Yalnızca polis olduğunu ve adının Bonner olduğunu biliyorum. O kadar. Onu hiç görmedim. Tipini bilmiyorum. Lütfen artık gidin."

"Ne polisi?"

"Bilmiyorum.

"LAPD'den mi? Şerif mi?"

"Bilmiyorum dedim."

"İlk adı ne demiştin?"

"Adını bilmiyorum ya da size bildiğimi söyleyip söylemediğimi."

"Polis olduğunu nereden biliyorsun? Soyadını nereden öğrendin?"

"Berto'dan. Adamdan bahsetmişti."

"Adamın tefeci olduğunu o mu söyledi?"

"Raffa'nın parayı alabileceği adamın o olduğunu söyledi. Raffa'ya o söyledi. Ben de oradaydım.

"Nerede?"

"Raffa'nın babasının yerine gittik. Mekânın girişinde arabaları tamir ediyor, arka tarafta da parçalara ayırıyorlardı. Raffa

arabaya geldi ve Berto ona haber verdi. Araması için bir numara verdi. Ayrıca El Chopo'yu Bonner'ın polis olduğu konusunda uyardı. Polis olduğu ve son derece ciddi bir adam olduğu için dikkatli olmasını söyledi."

"Ciddi adam derken neyi kastetti?"

"Sorun çıkarma demek istedi. Aksi takdirde bunun sonuçları olurdu."

"Adamın katil olması gibi mi?"

"Bilmiyorum. Ciddi olduğunu söyledi."

"Tamam. Bonner'ın adından bir daha hiç bahsedildi mi?"

"Evet, Raffa parayı Humberto'ya getirdiğinde. Bonner'ın parayı bir doktordan aldığını ve bir sürü sözleşme imzalamak zorunda kaldığını söyledi."

"Ne doktoru?"

"Orasını duymadım ya da bundan bahsedilmedi. Sadece doktor olduğunu hatırlıyorum."

"Neden LAPD'deki polislere tefecinin aslında polis olduğunu anlatmadın?"

"Çünkü aptal değilim."

"O ne demek?"

"Bir kere herhangi bir şey olsaydı Berto buna benim sebep olduğumu anlardı çünkü başta bana Bonner'dan bahsetmişti. İkincisi, polislere polisleri ispiyonlayamazsınız. Bu aptallık olurdu. Birisi seni kendi adamına şikâyet ediyor. Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Berto ve Bonner'ın nasıl tanıştığını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde yolları kesişmiş. Ben daha aralarına katılmadan önce tanışıyorlardı."

Ballard bunun kilit bir nokta olduğunu biliyordu.

"Bu ne zamandı?" diye sordu Ballard. "Ne zaman aralarına katıldın?"

"Berto'yla on yedi yaşındayken tanıştım," dedi Darla. "2004'teydi. Altı yıl beraberdik."

Ballard, Darla'ya ve seçtiği yola saygı duyuyordu. Doğu Hollywood'dan buralara gelmek sıradışı bir yolculuk demekti. Buralara ulaşmak için yanlış adamları seçmesine rağmen Darla'nın da bundan gurur duyduğunu görebiliyordu.

"Berto ve Bonner arasında başka para alışverişi olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu Ballard. "Raffa'nınki dışında?"

"Evet, ortaklıkları vardı," dedi Darla. "Birinin yüklü paraya ihtiyacı olduğunda bir araya gelip konuşurlardı. Sanırım Raffa'nınki gibi başka mevzular da vardı."

Ballard kendisinin sormadığı herhangi bir sorusu var mı diye Bosch'a baktı. Bosch başıyla onayladı.

"Berto ve Bonner nasıl iletişim kuruyordu?" diye sordu Bosch.

"Çoğunlukla telefona," dedi Darla. "Bazen buluşurlardı."

"Nerede?"

"Bilmiyorum."

Darla cevap verirken gözlerini kaçırdı. Ballard bu diyalogda ilk defa yalan söylendiğini ele veren bir işaret görüyordu. Ballard, Bosch'a baktı ve Bosch başıyla hafifçe onayladı. O da fark etmişti.

"Emin misin?" diye sordu Ballard.

"Evet, eminim," dedi Darla. "Berto'ya sürekli işleri hakkında sorular sorduğumu mu sanıyorsunuz? Beni öldürürdü."

Darla karşı çıkarken yine gözlerini kaçırdı. Ballard, Darla'nın bir şey sakladığını biliyordu. Darla'nın bu kadar çekinmesinin sebebini anlamaya çalıştı ve bunu ağzından nasıl alacağını düşündü?"

"Haydi ama Darla, anlat."

"Bildiklerimi anlattım. Bilmiyorum."

"Bonner'ı gördün, değil mi?"

"Sana görmediğimi söyledim."

"Onu takip ettin. Humberto'yu. Çünkü bir kadınla buluşacağını düşündün ama Bonner'la görüşmeye gitmişti. Onları gördün."

Darla, Ballard'ın ani çıkışından şoke olmuş gibi kanepede geriye sıçramıştı.

"Nerede buluştular?" diye ısrar etti Ballard. "Bu önemli Darla."

Darla, *Neden olmasın? Her şeyi çözdün,* dercesine elini kaldırdı.

"Franklin'de tavukları leziz olan yere gittiler."

Ballard, Bosch'a baktı.

"Birds mü?"

Polislere indirim yapılan restoran.

"Evet, orası," dedi Darla. "Onları gördüm ve dönüp gittim."

"Bonner'ın tipi nasıldı?" diye sordu Ballard.

"Bilmiyorum, beyazdı. Beyaz bir adamdı."

"Saçları ne renkti?"

"Saçı kazıtılmıştı. Herif Vin Diesel sanıyordu kendini."

Ballard, Gabriel Raffa'nın eşkalini verdiği kapüşonlu adamı düşündü.

"Bonner üniformalı mıydı?" diye sordu Ballard.

Darla kahkaha attı.

"Ya tabii, elebaşı Berto Viera üniformalı bir polisle öğle yemeği yiyordu."

"Tamam, üniformasızdı. Başka ne hatırlıyorsun Darla?"

"Hepsi bu. Başka bir şey yok."

"Emin misin, onları sadece bir kere mi gördün?"

"Evet."

Ballard başıyla onayladı. Bu seferlik yeterliydi. Hem gerekirse Darla'yı nerede bulacağını biliyordu. Bosch'a baktı, başıyla onay vermişti. Onun da soracak bir şeyi yoktu. Gene görüşmeyi noktalamak için cama tıkladı ve ellerini kocaman açtı.

Üşümüştü ve içeri girmek istiyordu.

Ballard, Gene'e el salladı ve sonra Darla'ya baktı.

"Teşekkürler... Darla," dedi Ballard. "Çok yardımcı oldun."

"Bana ödeme yapacak mısınız?" diye sordu Darla. "Çeteyle Mücadele'dekiler hep yapardı."

"Biz de ödeme yapıyoruz ama sana yeni bir muhbir kimliği vermemiz lazım. Bunu istediğini sanmıyorum."

Darla cam kapıdan içeriye giren Gene'e baktı, kıyıya çarpan dalgaların gümbürtüsünü de beraberinde getirmişti.

"Hayır, istemiyorum," dedi Darla.

Ballard mutlu çifte teşekkür etti ve Bosch'la çıktılar. Trafik yoktu ve yürüyerek Pasifik Kıyısı Otoyolu'na geçtiler.

"Onu çok güzel sıkıştırdın," dedi Bosch. "Humberto'nun bir kadınla görüşeceğini düşünüp peşine takılması konusunda."

"Teşekkürler," dedi Ballard. "Birden aklıma geldi."

Arabalarının arasında durdular.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Bosch.

"Ben Bonner'ın peşine düşeceğim," dedi Ballard. "Bakalım, yol nereye çıkacak. Darla'nın verdiği eşkal, kurbanın oğlunun Yeni yıl partisinde görüp tarif ettiği beyaz bir adamla eşleşiyor. Kapüşonlu giyen kel bir adam."

"Hikâyesinde örtüşmeyen bir şey var."

"Ne?"

"Tefeci, yani Bonner polis ise Humberto neden müebbet hapisten paçayı yırtmak için bu ortaklıktan faydalanmadı?"

Ballard başıyla onayladı. İyi bir noktaya bir parmak basmıştı.

"Belki denemiştir ama karşılık veren olmamıştır," dedi Ballard. "Ya da Bonner o kadar ciddi biridir ki yardım istemeye korkmuştur. Belki de Bonner polis olduğu için ona ilçede ulaşabileceğini düşünmüştür."

"Pek çok ihtimal var."

"Her zaman böyle."

"Bir şey öğrenirsen bana haber ver. İhtiyacın olursa buralardayım."

"Teşekkürler Harry. Bu gece yanımda olduğun için de sağ ol. Davenport'un bu işin içinde olduğunu söylemesen bu noktaya gelemezdik."

"Sanırım bu gece ikimiz de iyi hamleler yaptık."

"Ne takımız ama. Çak bir beşlik."

"Ballard elini havaya kaldırdı.

"Covid devam ederken bunu yapmamamız lazım," dedi Bosch.

"Haydi ama Harry," diye ısrar etti Ballard. "Yapabilirsin."

Bosch ona yaklaştı ve istemeye istemeye de olsa elini uzattı.

"Bunun üzerinde çalışmamız lazım," dedi Ballard.

25

Ballard, nöbet merkezinde Teğmen Rivera ile görüştükten sonra Bonner'ın kimliğini tespit etmek için dedektif büroya gitti. Departmanın güncel kadro listesine internet sitesinden erişilebiliyordu. Halen görevde olan iki Bonner bulunuyordu ama biri kadındı, Anne-Marie. Erkek olan Horatio Jr. ise Javier Raffa'nın Las Palmas 13'ten çıktığı zaman departmanda yer almıyordu. En iyi ihtimalle bu ikisinden biri aradığı Bonner'ın ailesindendi. Ama onlara soramazdı. Babalarına, amcalarına ya da artık her kimse ona sadık kalırlardı. Ballard ona ulaşamadan, peşine düştüğü Bonner'a haber verebilirlerdi.

Her birimin emekli maaşlarının kayıtlı olduğu bir defteri bulunuyordu. Her yıl emekli olan polis memurlarının eklenmesiyle yıllık olarak güncellenen bir emekli polislerin –yani halen hayatta oldukları anlamına geliyordu– listesi yer alıyordu. Ölen polis memurlarının izini sürmek zordu. Yıllık maaş defterindeki listeler; eski memurların iletişim adreslerini, rozet ve seri numaralarını, nöbetlerinin başlangıç ve bitiş tarihlerini ve emekli olmadan önceki son görevlerini içeriyordu. Defter görevleri sırasınca temasta oldukları görevlerle ilgili olarak eski memurlara ulaşmak için kullanılırdı.

Hollywood Birimi'nin emekli kopyası dedektif teğmenin şu anda kilitli odasında tutuluyordu çünkü Robinson-Reynolds pazar geceleri izinliydi. Ballard basit kapı topuzlarındaki kilitlerde kullanmak üzere dosya dolabında tuttuğu maymuncukları çekinmeden kullandı. Ballard'ın aradığı beyaz dosya teğmenin masasının arkasında, departmanla ilgili bir dizi el kitapçığını bulunduğu raftaydı. İzinsiz girdiği için şipşak gerçekleştireceği hızlı bir operasyon yapmalıydı. Teğmenin masasındaki defteri açtı ve Bonner bulmak için alfabetik olarak aramaya başladı.

İki isim buldu: Horatio Bonner 2002'de emekli olmuştu, yani Ballard'ın aradığı kişi olamazdı ama büyük olasılıkla şu anda departmanda görev alan Bonner'lardan birinin babasıydı. Christopher Bonner ise yirmi yıl görevde kaldıktan sonra yedi yıl önce emekli olmuştu. Rütbesi ve son görevine göre Hollywood dedektifleri arasında kıdemli dedektif olarak kayıtlıydı. Ballard'ın ilgisini çekti. Daha önce Christopher Bonner adını duymamıştı. Ballard, Christopher Bonner ayrıldıktan iki yıl sonra birime katılmıştı ama adamın adının geçtiği davayı ne gördüğünü ne duyduğunu hatırlıyordu. Üstelik bu bilmeceye bir de Bosch'ın bu ismi duyduğundan tepkisiz kalması eklenmişti, belli ki Hollywood'da aynı zamanlarda görev yapmışlardı. Gerçi Bosch'ın Hollywood Birimi'nden ayrılıp Faal-Çözülemeyen Davalar Birimi'ne geçtiği yılı bilmiyordu.

Dosyayı masada açık bıraktı, telefonunu çıkarıp Chirstopher Bonner'ın verilerinin fotoğrafını çekti. O sırada masanın kenarına sarı yapışkanlı bir kâğıdın yapıştırıldığını gördü. Robinson-Reynolds kâğıdın en başına sadece "Ballard" yazmıştı. Belli ki Ballard'a söylemesi ya da ondan alması gereken bir şeyi hatırlatmak için not edilmişti. Ya da muhtemelen başkasıyla Ballard hakkında konuşacaktı. Ballard konunun ne olabileceğini tahmin edemedi, çünkü Robinson-Reynolds ofisteyken not aldığı son gün, yeni yıl arifesinde gündüz vardiyasındaydı. Şu anda karış-

tığı hiçbir olay o zaman gündemde değildi, yalnızca Gece Yarısı Adamları'nın ilk iki saldırısının soruşturması sürüyordu.

Ballard aklındaki bu soruyu bir anlığına geçiştirdi, telefonunu cebine koydu ve emekli maaşlarının yazılı olduğu defteri rafına yerleştirdi. Ofisi bulduğu gibi bıraktı ve kapıyı kilitledi.

Ballard masasına döndü ve Bonner hakkında öğrendiklerini fotoğraflar klasöründen bilgisayar ekranına aktardı. Emekli maaşının makbuzlarının gönderildiği adrese göre Simi Valley'de yaşıyordu. Los Angeles'in dışında kalan Ventura Eyaletinde bulunan bir polis cennetiydi. LAPD'de görev aldığı sırada dahi orada yaşıyor olabilirdi çünkü çok yakındı. Pek çok polis orada ikamet ediyordu. Üstelik dört diş hekiminin kesişim noktası olan Crown Laboratuvarları Şirketi'nin yer aldığı San Fernando Vadisi'ne de yakındı.

Ballard ayağa kalktı ve nöbet merkezine yürüdü, Teğmen Rivera masasındaydı ve elinde kap kek tutuyordu. Yakındaki masanın üzerinde bir tepsi dolusu kap kek gördü. Ballard yaklaştıkça kap keki tutuğu eliyle tepsiyi gösterdi.

"Vatandaş memnuniyeti," dedi Teğmen. "Tadını çıkar."

"Bugünlerde bu şeyleri önce laboratuvarda inceletmeliydiniz," dedi Ballard. "Senna glikozidleri falan içeriyor olabilir değil mi?"

"O ne öyle ya?"

"Bir tür müshil. Etken maddesi Ex-Lax."

Rivera elindeki çikolata kaplı keke bakakaldı, kap keki yiyenlerin tuvaletin önünde kuyruk olduklarını zihninde canlandırıyor gibiydi. Kap kekin kâğıdını sıyırmıştı. Elindeki keki çekinerek masanın üstündeki peçeteye bıraktı.

"Sağ ol Ballard," dedi Rivera.

"Size göz kulak oluyorum Teğmen," dedi Ballard. "Laboratuvarı aramamı ister misiniz?"

"Neden geldin Ballard? Batı kısmında her şey süt liman."

"Biliyorum. Size Christopher Bonner'ı sormak istedim."

"Bonner mı? Ne olmuş ona?"

"Onu tanıyor musunuz?"

"Tabii tanıyorum. Burada çalışıyordu."

"Sanırım burada dedektifti."

"Evet, senin görevindeydi."

"Efendim?"

"İşten ayrılana kadar gece vardiyasında çalışıyordu."

Ballard bu tesadüfe şaşırmıştı. Ama bu ismin neden ona aşina gelmediğini anlamıştı. Gece yarısı vardiyasında görev alan dedektifler genellikle davalarını gündüz vardiyasındaki dedektiflere devrederdi. Sonuçta pek çok davada resmi olarak soruşturmayı yürüten onlar değildi. Üstelik Bosch'ın bu ismi hatırlayamamasının sebebi bu olabilirdi.

"O zaman onu epey iyi tanıyorsundur," dedi Ballard.

"Yani, evet," dedi Rivera. "Benim emrimde çalışıyordu, senin gibi."

Ballard aslında kimle çalıştığını söyleyerek düzeltmekle uğraşmadı.

"İşten ayrıldığı gün dedin," dedi Ballard. "İşi bırakmasını gerekecek bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum, Ballard," dedi Rivera. "İstifa etti işte. Belki burada dönen boklardan sıkılmıştı. Gece vardiyasında tanık olduklarını sana anlatmama gerek yok."

"Evet, biliyorum."

"Neden Chris'i araştırıyorsun?"

"Şey, perşembe günü adı Cinayet Büro'da geçti. O zamanlar aileyi tanıyormuş. Ben de kim olduğunu merak ettim. Hepsi bundan ibaret."

Ballard yanıtının şüphe uyandırmadan Rivera'yı tatmin edeceğini umuyordu. Konuyu değiştirmek için tepsideki kap keklerin üzerine eğildi, kremaya girmemesi için saçlarını arkada tuttu.

"Biliyor musun," dedi Ballard. "Bence bunlar iyi görünüyor. Bir tane almamda sakınca var mı?"

"Çekinme," dedi Rivera.

Ballard bir tane vanilyalı kek aldı.

"Teşekkürler," dedi.

"Vanilyanın içine bir şey saklamak zordur."

Ballard kapıya yöneldi.

"İhtiyacın olursa buralardayım," dedi.

"Sana haber veririm," dedi Rivera.

Dedektif ofisine döndüğünde keki masasının altındaki çöp kutusuna attı. Sonra telefonunu çıkarıp henüz uyumadığını umarak Bosch'ı aradı.

"Onu buldun mu?" diye sordu Bosch.

"Sanırım," dedi Ballard. "Üstelik ne öğrendim, Hollywood'da benim görevimdeymiş."

"Ne demek istiyorsun? Gece vardiyası dedektifi miymiş?

"Aynen öyle. Ben buraya gelmeden iki yıl önce emekli olmuş. Ve sanırım sen buradayken görevdeydi."

"Keçileri kaçırıyorum galiba. Bu ismi hatırlamıyorum."

"Muhtemelen hiç karşılaşmamışsınızdır. Gözden ırak, gönülden ırak."

"Hâlâ buralarda mı yaşıyor?"

"Simi Valley'de."

"Peki, bu onu şüpheli listemize dahil eder. Parayı veren adam o gibi görünüyor. P-22 silahlı adam da o mu?"

"Henüz onu öğrenemedim."

"Bunu nasıl araştıracaksın?"

"Yarına kadar pek bir şey yapamam. Ama noktaları birleştirebileceğim bir şey var mı diye kayıtları inceleyebilirim."

"Güzel fikir."

"Tamam, o zaman bırak o işi ben halledeyim, sen de biraz uyu. Bir şey öğrenirsem sabah vardiyadan sonra sana haber

veririm. O zaman kadar davanın halen bende olup olmadığını öğrenirim herhalde."

"İyi avlanmalar."

"Bu, cinayet dedektiflerinin sık kullandığı bir cümleydi. Bir tür saygı gösterisiydi ve Ballard koca polis departmanında Harry Bosch dışında kimsenin saygısını kazanmak istemediğini fark etti.

Polis merkezinin veritabanını incelemeye gitmeden önce telefonu çıkarıp e-postalarını kontrol etti. Wags ve Walks'tan Daisy adında bir kadının Pinto ismindeki melez şivavayla buluşma teklifini kabul ettiğini gördü. Pinto'nun halen sahiplenmeyi beklediğini ve Ballard ile tanışmaktan memnun olacağını söylüyordu.

Ballard telefonunu kenara bıraktı ve departmanın veri tabanına erişmek için masaüstü monitörü kullandı. Mümkün olan en kapsamlı aramayı yapmak istedi ve raporlarda Bonner'ın adının ve seri numarasını geçtiği tüm davaları arattı.

Polis departmanı 1990'ların ortasında dijitalleşmeye başlamıştı, yani Bonner'ın bütün kariyeri kayıt altındaydı. Arama motorunun 14.000 sonuca ulaşması bir dakikadan fazla sürdü. Ballard'a göre yirmi yıl görev yapmış bir polis için Bonner'ın sonuçları azdı. Kendisi meslekte yirminci yılına geldiğinde veri tabanında Bonner'ın kayıtlarının iki katından fazla davası olacağını tahmin etti.

Bunca davayı, hatta kolayca düşen davaları dahi tek tek incelemek günlerini alırdı.

Ballard en azından başta bu araştırmayı saatlere bölmeliydi. Dizüstü bilgisayarındaki dava kronolojisini gösteren dosyayı buldu ve Javier Raffa'nın Las Palmas çetesinden ayrıldığına dair istihbaratın geldiği tarihi kontrol etti. 25 Ekim 2006'da gerçekleşmişti, yani Bonner o sırada bir şekilde elebaşı Humberto Viera ile tanışıyordu. Ballard, Bonner'ın adının geçtiği dosyaları rapor tarihinin üç yıl öncesini ve sonrasını aratarak daralttı.

Bu sefer sonuçları alması daha kısa sürdü ve 5.403 veriye ulaştı. Ardından 2006 yılının iki yıl öncesi ve sonrasını arayarak kapsamı daralttı.

Ballard saatin yaklaştığını gördü. Vardiyası altıda bitiyordu ama Robinson-Reynolds'ın gelmesini bekleyecekti, bu da yediyi ya da sekizi bulurdu.

Sonra da Lisa Moore Santa Barbara'daki tatilinden dönsün ya da dönmesin, Cinsel Suçlar ekibinden Matt Neumayer ile buluşmayı planlıyordu.

Ballard şansı yaver gider de bir çağrı gelmezse ve bilgisayara bakmaktan kör olmazsa ertesi sabahki görüşmelerine kadar tüm raporları gözden geçirebileceğini umuyordu.

Raporları hızla gözden geçirmek için işe koyuldu. Sadece kurbanın ve şüphelinin adının, varsa vukuatın türünün yer aldığı ön sayfaları inceleyecekti.

Böylece önemsiz davaların geçmiş tutanaklarına ve vatandaş etkileşimlerine hızlıca göz gezdirebilecekti. Dikkatini çeken bir şey olursa açıp tutanağın tümünü okuyabilecek, Humberto Viera ya da Javier Raffa olayında adı geçen herhangi biriyle ilgili bağlantı var mı diye araştırabilecekti.

Pazar gecesiydi ve sokaklar sakindi. Ballard'ın dikkatini dağıtacak bir ihbar gelmemişti. Birkaç saat sonra gözlerini bilgisayar ekranından uzaklaştırıp kahve almaya gitmek ya da dedektif büroya uğramak için ayağa kalktı.

Kısa süre sonra bir devriye polisi gelip rapor çıktısı almak için nereye oturabileceğini sordu ve Ballard polisi odanın diğer tarafına yönlendirdi çünkü polis maskesizdi.

İki saat süren araştırmadan sonra 25 Ekim 2006 tarihli raporlara ulaştı ama hiçbir şey bulamıyordu. Bonner'ın dahil olduğu bir tutuklama, soruşturma ya da Las Palmas 13 çetesiyle herhangi bir etkileşime dair rapor bulunmuyordu. Bu bile başlı başına bir başarıydı çünkü Ballard iki yıl boyunca gece

vardiyasında dedektiflik yapan bir polisin Las Palmas çete üyeleriyle bir şekilde yolunun kesişmemesine inanamıyordu. Belli ki Bonner çete davalarına bulaşmamıştı, yoksa çete davaları geldiğinde sürekli başını diğer tarafa çevirmiş olamazdı.

Üstelik Ballard araştırmasını gözden geçirmesi gerektiğini fark etti. Kalan vaktini sonraki iki yılın kayıtlarına bakarak geçirmenin verimli olmadığını düşündü. Onun yerine arama motorunda 2000 ile 2004 yılları arasını arattı ve Bonner'ın adının geçtiği 3.113 rapora ulaştı.

Raporlar Bonner'ın Hollywood Birimi'nde devriye memuru olduğu zamanlara denk geliyordu. Sonra 2002'nin başlarında dedektifliğe terfi etmiş ve o zamanlar dedektifliğe geçiş pozisyonu olarak kabul edilen akşam üç ile on bir arası vardiyaya atanmıştı. Halen böyle kabul görüyordu ama Ballard'a göre hiçbir zaman bir geçiş pozisyonu olmamıştı. Onun gece saatlerine mahkûm edilmesinin nedeni departmanın sayısız sorunundan birine, cinsel tacize karşı koymasıydı. Soygun ve Cinayet Birimi'ndeki üstüne karşı bir yenilgiye uğramış ve Holywood'un gece vardiyasına sürülmüştü.

Ballard bir saat sonra, raporlardan oluşan dijital samanlıkta aradığı iğneyi buldu. 5 Ekim 2004 tarihli raporda bir konuta yapılan silahlı saldırı çağrısına bakan gece vardiyası dedektifinin Bonner olduğu yazıyordu.

Olay saat sabaha karşı üçü yirmi geçe Western Caddesi yakınlarındaki Lemon Grove Caddesi'nde meydana gelmişti. Tutanaktaki özete göre silahlı saldırgan ev sakinleri uyurken arabayla gelmiş ve hareket halindeki araçtan otomatik silahla ateş açmıştı. Kimse yaralanmamıştı ve ev sakinleri polise haber vermemişti ancak birkaç komşu ihbarda bulunmuştu.

Tutanağa göre evin sakinleri Humberto Viera ve kız arkadaşı Sofia Navarro'ydu. Ballard artık Darla'nın gerçek ismini bildiğine emindi.

O sıralarda bir yıldan az bir süredir dedektiflik yapan Bonner'ın gözlem tutanağında Viera ve Navarro'nun işbirliğine açık olmadıkları yazıyordu. Özette Viera, Las Palmas 13 sokak çetesinin üst mevkilerdeki bir üyesi olarak tanıtılıyordu. Ayrıca Çeteyle Mücadele Birimi'nden elde edilen bilgiye göre Viera rakip çetenin üyelerinden Julio Sanz'ın kaçırılmasına bulaşmıştı. İstihbarata göre Sanz, Boyle Heights'in yönettiği White Fence sokak çetesinin mensubuydu. White Fence Las Palmas'nın sınırlarını ihlal ediyordu. Kaçırılma olayı iki örgütün de sınırları yeniden belirleme konusunda anlaşmaya varmaları için bir hamleydi.

Ballard, Bonner'ın geçmişini araştırmaya biraz daha devam etti. Hollywood Birimi daima Blue Hollywood adındaki yerel halk grubunun desteğini hoş karşılamıştı. Grup, ekipman tedarik ederdi, Noel partisini finansal olarak desteklerdi ve mahalle buluşmaları düzenlerdi. Üstelik internet sayfalarına bir hikâye ya da fotoğraf koyarak yeni katılanları karşılayıp emekli olanları uğurluyorlardı.

Ballard bluehollywood.net adresine gitti ve arama çubuğuna Bonner'ın adını yazdı. Yedi yıl öncesine kadar giden aylık "Gelenler ve Gidenler" köşesinde fotoğrafı ve adı görerek ödülünü aldı. Bonner görevdeyken amirin ofisinin önünde asılı olan birimin kadro tablosundaki resmi fotoğraftı. Ballard ekranındaki fotoğrafı büyütüp dikkatle baktı. Bonner'ın derin çukurlu gözleri ve kazıtılmış saçıyla karşısındaydı. Üniformasının yakası boynunu sıkmıştı. Fotoğrafta gülümsemiyordu.

Ballard geriye yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. Şafak sökerken, dedektiflik bürosunun duvarlarının üstünden geçen kanatlı pencerelerden içeri ışık girmeye başlamıştı.

Ballard doğrudan Bonner ve Viera arasındaki bağlantıyı kurdu, Darla/Sofia'nın ortaya döktüklerini doğrulayıp onaylıyordu. Viera, Raffa yüklü miktarda paraya sıkışınca onu Bonner ile

tanıştırmıştı. Üstelik Darla ve Gabriel Raffa'nın Bonner'ı tarif ettiği eşkallerle örtüşen bir fotoğraf bulmuştu.

Bir sonraki bağlantı Bonner ile diş hekimleri ve faktoring sistemiyle ilgili olmalıydı. Bonner'ın Raffa için hazırlayıp verdiği para muhtemelen Bonner'ın kendi banka hesabından değil, başka bir yerden gelmişti fakat Ballard gece vardiyası dedektifiyle gündüz vakti çalışan diş hekimlerinin yollarının nasıl kesiştiğini anlayamıyordu.

Ballard arabalı saldırganın ateş açtığı olayla ilgili bütün raporların çıktısını aldı. Yazdırılmasını beklerken, Julio Sanz'ın adını arama motoruna yazdı ve Kasım 2004'te Humberto Viera'nın evine yapılan silahlı saldırıdan beş hafta sonra öldürüldüğünü öğrendi.

Gözleri bitkin düşüp bilgisayara daha fazla odaklanamasa da Ballard bu cinayete ilişkin tutanakları derledi. Sanz, babasının ölüm yıl dönümünde ziyaret için gittiği Evergreen Mezarlığı'nda silahlı saldırıya uğramıştı. Mezarın kenarında bulunmuştu, infaz edilir gibi başından tek atışla vurulmuştu.

Dava çözüme kavuşmamıştı.

Ballard yeniden ekrandan uzaklaşıp arkasına yaslandı ve ulaştığı son bilgileri gözden geçirdi. Humberto Viera'nın evinin saldırıya uğramasından ve Viera'nın bu olaydaki Dedektif Christopher Bonner ile tanışmasından beş hafta sonra saldırıda direksiyonun başındaki isim olduğu düşünülen adam Doğu Los Angeles'ta öldürülmüştü. Ballard ortada bir tesadüf görmüyordu. Soruşturmanın unsurları arasındaki ilişkiyi görebilmeye başlamıştı. Her şey Javier Raffa'nın etrafında dönüp tek bir yörüngede ilerliyordu.

26

Ballard, Robinson-Reynolds'ın yeni yıl tatiline denk gelen hafta sonundan ne kadar erken dönebileceğini kestiremiyordu. Bekleme süresini, rota değiştirip Raffa davasından Gece Yarısı Adamları soruşturmasına geçmek için değerlendirmeye karar verdi.

Ballard şehirdeki çoğu hizmet departmanının yedide iş başı yapacağını biliyordu. Polis merkezinden çıkıp Sokak Aydınlatma Ofisi'nin Santa Monica Bulvarı'nda ve Virgil Caddesi'nde yer alan hizmet binasının bulunduğu Doğu Hollywood'a sürdü. Hizmet binasının konumu Los Angeles'ta bulunan çeşitli sokak lambalarının dizilimiyle belirgin hale geliyordu, hepsi de depo ve şantiyenin bahçesinin önündeki kaldırıma yerleştirilmişti. Şehir müzesinde turistlerin ve sanatseverlerin selfie çekmek için akın ettikleri bir Los Angeles sokak lambaları sergisi bulunuyordu. Ballard'ın karşısında gerçeği duruyordu. Bahçeye girdi ve ofisin karşısına arabasını park etti. Burada tetikte olması gerektiğini biliyordu. Gece Yarısı Adamları'ndan biri ya da ikisinin Sokak Aydınlatma Ofisi'nde çalışması çok uzak bir olasılık değildi.

Hollywood'daki pek çok farklı mahalleyi avuçlarının içi gibi bilmelerinin ve Cindy Carpenter'ın evinin önündeki sokak lambasının doğru kablosunu keserek bütün sokağı değil de sadece

Carpenter'ın evini karanlığa gömmelerinin sebebi bu olabilirdi. Ballard kontrol panelinin arkasında birbirine dolanmış bir yığın kablo görmüştü ama içlerinden sadece biri kesilmişti.

Ballard arabasından inip bahçeye ve garajın açık kısımlarına baktı. Sokak Aydınlatma Ofisi'nin araçlarının çoğunun çoktan işe koyulduğunu tahmin etti ama tamir için ayrılan kısımlarda iki araç olduğunu gördü. Beyaz renkli bu araçlar panelvan değildi, ikisinin de sürücü koltuğunun kapısında şehir amblemi bulunuyordu ve altında da Sokak Aydınlatma Ofisi'ninki yapıştırılmıştı. Jack Kersey, Deep Dell Terrace'ta gördüğü panelvanın üstünde şehir amblemi olduğundan bahsetmemişti.

Ballard ofise adım attı, rozetini gösterdi ve amirle görüşmek istediğini söyledi. Carl Schaeffer adındaki adamla görüşmesini sağladılar. Mesai yoklama kartlarının, devam kontrol saatlerinin göz hizasında olan masasının arkasındaki duvarı çalışma takvimi kaplıyordu. Adam şantiye amiriydi. Ballard kapıyı kapadı ve Schaeffer'a iyice baktı. Adam ellili yaşlardaydı, yani Gece Yarısı Adamları'nın kurbanlarının verdiği yaş aralığının dışındaydı.

"Sokak lambalarının tamiriyle ilgili bazı konularda teyit etmem gereken şeyler var," dedi Ballard.

"Alvarado'dan Westwood'a ve Kuzey 10 ile Mulholland arasına biz bakıyoruz," dedi Schaeffer. "Buralar hakkında bilgi almak istiyorsanız, o zaman aradığınız adam benim. Nasıl yardım edebilirim?"

"Deep Dell Terrace'ın onarım kayıtlarına bakıyorum... Geçtiğimiz iki aya bakalım."

"Tamam, bunun için kayıtlara bakmama gerek yok çünkü bugün o bölgeye bir araç yolluyoruz."

"Orada ne sorun var?"

"Birileri kurcalamış gibi görünüyor. Bir ev sahibi, iki adamımızın gidip sokak lambasının elektriğini kestiğini söyledi ama oraya kimseyi yollamamıştık. Vandalizm gibi duruyor."

"Bu ne zaman oldu?"

"Ev sahibinin ifadesine göre 30 Aralık."

"Bugün orada yapacağınız çalışmayı iptal edebilir misiniz?"

"Ah, tabii ki. Neden peki?"

"Sokak lambasını ve kontrol panelini parmak izi için taratacağım. O bölgede bir suç işlendi ve şüpheliler öncesinde elektriği kesmiş olabilirler."

"Ne tür bir suç? Cinayet mi?"

"Hayır."

Schaeffer, Ballard'ın açıklama yapmasını bekledi ama olmadı. Mesajı almıştı.

"Ama size göre kimse onları göremesin diye elektriğimi kesti?"

"Muhtemelen. Deep Dell'de yapılan başka çalışma kayıtları var mı?"

"Hayır. Gidip bakabilirim ama yakınlarda bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Oralarda yaşayan bir adamları var, ne zaman bir elektrik kesintisi olsa bize haber veriyor ama bir yıldır ilk defa Deep Dell Terrace hakkında bir ihbar aldık."

"Jack Kersey mi?"

"O da sizden bahsederken bizimkiler diyor."

"Orada ona denk geldim."

"Çok ciddi biri. Bizi diken üstünde tutuyor öyle söyleyeyim."

"Tahmin edebiliyorum."

"Size başka nasıl yardım edebilirim Dedektif?"

"Son zamanlarda onarım çalışması yapıp yapmadığınızı öğrenmek istediğim iki sokak daha var."

Ballard cinsel saldırıya uğrayan ilk iki kurbanın açık adreslerini ya da tarihlerini vermedi. Yalnızca geride bıraktıkları son üç ayda Lucerne Bulvarı'nın 600 ve Vista Sokağı'nın 1300 numaralı bloklarında herhangi bir sokak lambası onarımı olup olmadığını sordu. Schaeffer bu soruların yanıtlarını

hatırlayamıyordu. Adresleri bilgisayarına yazdı ve sonra yazıcıya iki sayfa yolladı.

"Evet," dedi Schaeffer. "Sizin için çıktılarını alıyorum. İki sokaktan da ihbar aldık. Lucerne'den 2 Aralık'ta şikâyet aldık ve ayın dördünde onarımı yaptık. Vista ise ayın 28'inde aradı ve o sıra ekip yetersizdi çünkü herkes o hafta izin almak istedi. Vista'ya da bugün onarım ekibi gidiyor."

"Bu onarımı da durdurmanızı istiyorum," dedi Ballard.

"Sorun değil."

"Teşekkürler. Birkaç sorum daha var. Lucerne tamir edilirken sorunun ne olduğuna dair bir bilgi aldınız mı?"

"Evet, çıktıda yazıyor. Vandalizm olayıydı, kablolar kesilmişti."

"Birden fazla kablo mu?"

Schaeffer bilgisayar ekranını kontrol etti.

"Bütün devreyi yenilemek zorunda kaldık," dedi adam. "Besleme hattını ve ağı."

İlk tecavüzün gerçekleştiği sokaktı. Ballard, Gece Yarısı Adamları'nın oradaki iki kabloyu kesmek zorunda kaldıklarını düşündü çünkü hangisini besleme hattı olduğunu bilmiyorlardı. Deep Dell'deki saldırıya kadar öğrenmişlerdi.

"Tek seferde birçok lambayı mı söndürdüler?" diye sordu Ballard.

"Aynen öyle," dedi Schaeffer. "Birçok mahalleliden şikâyet geldi."

Tek lambayı söndürmeyi öğreninceye kadar –kurbanın evine en yakın olan– Gece Yarısı Adamları tekniklerini geliştiriyorlar ve kötü emelleri için harekete geçerken daha az dikkat çekiyorlardı.

"Tamam," dedi Ballard. "Araçlarınızın çoğunun sahada olduğunu fark ettim ama garajda iki tanesi duruyor. Hizmet çağrılarıyla ilgilenmek için beyaz panelvanları mı kullanıyorsunuz?"

"Panelvanlar mı? Hayır. Açık kasalı kamyon kullanıyoruz ki bir ya da bir düzine sokak lambasını değiştirmemiz gerektiğinde

ihtiyacımız olanları kamyonun açık kasasından alabilelim. Beş metrelik sokak lambasını panelvana sığdıramazsın ki biz de sıklıkla sokak lambalarını topyekûn değiştiriyoruz. İnsanlar arabalarıyla sokak lambalarına geçirmeyi seviyor.

Adam kendi espri denemesine gülümsedi.

"Anladım," dedi Ballard. "Açık kasalı kamyonlar kent içi kullanıma uygun araçlar değil mi? Üstlerinde şehrin amblemi ve departmanın adı yer alıyor?"

"Kesinlikle," dedi Schaeffer.

"Üstü kapalı panelvanlar yok o halde?"

"Bir tane dahi yok. Neler döndüğünü bana anlatmak ister misiniz? Biri bir boklar yiyip bizden olduğunu mu söylüyor?"

"Keşke size anlatabilseydim Bay Schaeffer, çok yardımcı oldunuz. Ama yapamam ve bu konuşmamız aramızda kalmalı. Kimseye anlatmayın."

"Neyi anlatacağım ki? Neler döndüğünü bilmiyorum."

Ballard kartvizitini almak için elini cebine attı. Üzerinde telefon numarası yazılıydı.

"Son bir şey daha," dedi Ballard. "Gelecek iki hafta boyunca Hollywood bölgesinde ihbar edilecek ışık kesintileriyle ilgili bilgi almak istiyorum. Hafta sonu olup olmaması umurumda değil, sokak lambalarıyla ilgili bir ihbar gelir gelmez bana haber vermeni istiyorum. Araba kazalarını bilmeme gerek yok. Sadece sönen, düzgün çalışmayan ve tahrip edilenleri bilsem yeterli. Bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki, sorun değil," dedi Schaeffer.

"Teşekkür ederim. Tüm bunlar sona erdiğinde size daha fazlasını anlatabileceğim."

"Mesele her neyse, umarım o şerefsizi yakalarsınız. Özellikle bizim kablolarımızı kesen oysa."

Adam ilk iki sokak lambası kesintisine dair detayların bulunduğu çıktıları Ballard'a verdi. Ballard tekrar teşekkür etti ve

oradan ayrıldı. Arabasına yürürken Hollywood'da zarar görecek bir sonraki sokak lambası ihbarının çok geç olmadan ve bir sonraki saldırı henüz gerçekleşmeden geleceğini fark etti.

Ballard şantiyeden çıkıp çıktıda işaretlenen sokak lambalarının bulunduğu adreslere doğru yola koyuldu. Üç vakada da kabloları kesilen sokak lambası cinsel saldırının gerçekleştiği eve çok yakındı. Ballard, Gece Yarısı Adamları'nın karanlıkta rahatça harekete edebilmek için saldırılardan önce lambaları kurcaladığına emindi. Ayrıca bu iki yerde de sokak lambaları Dell'deki cam süslemeli olanlardan farklıydı.

Ballard olay yeri incelemeyi arayıp Deep Dell Terrace'ta olduğu gibi Vista'daki sokak lambasının kontrol panelinden parmak izi alması için bir teknisyen yollamalarını rica etti. Zorlu bir işti ama Ballard bir hamle yapılmadığı takdirde bu zorlu işlerin sonuç vermeyeceğini biliyordu. Tek parmak izi anında soruşturmanın seyrini değiştirebilirdi. Lucerne adresinin onarımını iptal ettirmemişti çünkü oradaki lamba çoktan onarılmıştı ve Gece Yarısı Adamları'nın bıraktığı parmak izleri çoktan silinmiş olmalıydı.

Ballard telefonunu kontrol etti ve saatin sekize geldiğini gördü, merkeze dönünceye kadar teğmen ofise varmış olurdu. Yolda şehrin adli tabibinin ofisinden bir telefon geldi.

Bir hafta boyunca binden fazla otopsi gerçekleştirilmesi üzerine sorgu hâkimi; zaman çizelgesinin ayarlanmasını, soruşturmayı yürütenlere ve ölen kişilerin ailelilerine bildiri geçilmesini düzenlemesi için bir koordinatöre ihtiyaç duymuştu. Ballard'a Javier Raffa'nın otopsisinin adli tabip vekili Dr. Steven Zvader tarafından sabah 11'de gerçekleştirileceği bildirildi.

Ballard orada olacağını söyledi.

Dedektiflik ofisine döndüğünde Teğmen Robinson-Reynolds masasında oturuyordu. Ballard, teğmenin açık kapısının yanındaki cama tıkladı. Teğmen içeri girmesini işaret etti.

"Ballard," dedi teğmen. "Çoktan eve gitmişsindir diye düşündüm. Başın nasıl oldu?"

"İyiyim," dedi Ballard.

"Gece Yarısı Adamları ile ilgili görüşme yapıyordum."

"Yaralıyken görevde olduğuna dair bir form doldurman lazım."

"Benim bir şeyim yok Teğmenim."

"Bak, eve erken döndüğün cumartesi akşamı için ödeme almak istiyor musun? Formu doldur."

Ballard bu formu doldurmanın zamanını çalacağını biliyordu ve bunun tek amacı polis memuru ileride yaşadığı kazayı departmana karşı kullanır ya da yaralanmadan ötürü erken emeklilik isterse diye yaralanma olayının kayıt altına alınmasıydı. Mahkeme, formda detaylıca anlatılmayan yaralanma olaylarına ilişkin hiçbir maddi talebi ya da erken emeklilik başvurusunu kabul etmiyordu. Bosch'ın başına gelen buydu. Bir davada radyoaktif sızıntıya maruz kaldı. On yıl sonra kan kanserine yakalandığında mahkeme bunu görmezden gelmeye çalıştı çünkü olaya ilişkin bir form doldurmamıştı. Neyse ki iyi doktorları ve avukatı sayesinde sağ salim atlatabilmişti.

"Pekâlâ," dedi Ballard. "Gitmeden önce halledeceğim. Zaten Raffa'nın otopsisini beklerken oyalanacağım."

"Doğru ya," dedi Robinson-Reynolds. "Bunu konuşmamız lazım. Otur Ballard."

Ballard masanın karşındaki sandalyelerden birine oturdu. O sırada masanın köşesindeki küçük siyah kese gözüne ilişti. Robinson-Reynolds'ın görüş açısının dışındaydı çünkü kesenin hemen önünde dik halde duran bir dosya bulunuyordu. Ofise girdiğinde gözünden kaçmış olmalıydı, muhtemelen gelir gelmez dün gecenin raporlarını okumaya dalmıştı.

Kesenin içinde Ballard'ın maymuncukları bulunuyordu. Geçen gece emeklilerin yer aldığı defteri almak için ofise girdikten sonra masanın üzerine koymak zorunda kalmıştı. Çıkarken

orada unutmuştu. Teğmen bu durumu öğrenirse olayın arkasındakinin Ballard olduğunu öğrenemezdi ama tatilde olduğu hafta sonunda birinin ofisine girdiğini anlardı. Ballard bu şüphenin yine kendisine çıkacağına emindi. Robinson-Reynolds artık Raffa davasından alındığını söylediği sırada, çaktırmadan keseyi almanın bir yolunu düşünüyordu.

"Bir dakika, ne?" diye sordu Ballard.

"Batı Büro ile konuştum ve davayı senden devralmaya hazır olduklarını söylediler," dedi Robinson-Reynolds.

"Davayı devretmek istemiyorum. Bütün gece üzerinde çalıştım ve bir şüpheli teşhis ettim. Onun peşine düşmek istiyorum."

"Bu harika ve eminim ki senin üstün çabanı onlar da takdir edecekti. Ama bu senin işin değil. Sen bir cinayet dedektifi değilsin. Bunu daha önce de yaşadık ve ne zaman bir davayı bırakmak istemesen bunu bir ihanet meselesi haline getirmenden nefret ediyorum. Ben senin düşmanın değilim Ballard. Uymamız gereken belirli bir protokol var."

"Otopsi iki saat sonra gerçekleşecek. Kim ilgilenecek?"

"Sen ilgilenirsin diye tahmin ediyorum fakat sonra şu adamı ara ve her şeyi devret."

Teğmen masanın karşısındaki Ballard'a bir yapışkanlı kâğıt uzattı. Üstünde adı yazıyordu, geçen geldiğinde gördüğü kâğıttı ama şimdi adının altında başka bir isim ve numara not edilmişti: Dedektif Ross Bettany. Ballard bu ismi daha önce hiç duymamıştı ama muhtemelen üstün çabalarını devralıp davayı kapayacak kişiydi.

"Bana şu şüpheliden bahset," dedi Robinson-Reynolds.

İki cinayeti birbiriyle ilişkilendirdiğini ve baştaki adamın eski bir LAPD polisi olduğunu söylerse otopsiyi dahi alamayacağını biliyordu. Robinson-Reynolds onu ve Batı Büro'yu bırakıp doğrudan Soygun ve Cinayet Birimi'ne giderdi. Bir kanaryayı havada kapan şahin gibi davanın üstüne atlarlardı. Ballard bunu

istemiyordu. Soruşturmayı yönetemeyecekse de halen müdahil olabileceği şekilde Bettany'ye devretmek istiyordu. Böylece Bettany ve ortağı davayı kapamak için onun yardımına ihtiyaç duyacaklardı.

"Parayla ilgili olduğunu düşünüyoruz," dedi Ballard. "Dün telefonda dediğim gibi, Raffa'nın dükkânı değerli bir toprak parçasının üstünde kurulu. Gizli bir ortağı varmış ve ortaklığı bozmaya çalışıyormuş. Ortağının bir ilk başta onları bir araya getirecek birini kiraladığını düşünüyoruz.

Ballard cambaz gibi bir ipin üstünde yürüdüğünü hissetti. Söyledikleri yanlış değildi. Tüm hikâyeyi anlatmamıştı sadece.

"Biz derken?" diye sordu Robinson-Reynolds.

"Efendim?" dedi Ballard

"Parayla ilgili olduğunu düşündüğünüzü söyledin. Siz kimsiniz?"

"Ah, özür dilerim, ağzımdan öyle çıktı. Biz derken LAPD ekiplerini kastediyordum. Öyle sanıyoruz."

"Emin misin?"

"Ah, evet. Son kontrol ettiğimde polis departmanı ihmalkârlıktan dolayı ortağımın yerini doldurmamıştı.

Teğmen söylenenlerin hepsini onaylarcasına başını salladı.

"Harry Bosch adındaki adamı tanıyor musun?" diye sordu teğmen. "Emekli LAPD dedektifi. Hatta burada, Hollywood'da uzun süre görev yaptı."

"Ballard bir tuzağa çekildiğini fark etti. Kapıdan içeri girmiş ve kapı arkasından kilitlenmişti. Diğer kapı sadece dışarıdan açılabilirdi ve dışarıdaki adam da Robinson-Reynolds'tı.

"Evet, onu tanırım," diye dikkatle yanıt verdi Ballard. "Daha önce yollarımız kesişmişti. Neden sordunuz?"

Tekrardan cambaz gibi ipte yürümeye başlamadan önce Robinson-Reynolds'ı mümkün olduğunca konuşturmak istedi.

"Çünkü masamda Çeteyle Mücadele Birimi'nden gelen bir rapor duruyor," dedi Robinson-Reynolds. "Las Palmas'tan

birileri ortaya çıkarsa diye senin ilgilendiğin kurbanın anma törenini gizlice izlemişler. Ne var ki senin Harry Bosch olduğu tespit edilen yaşlı bir adamla yan yana durup bir adamla konuştuğunuzu fotoğraflamışlar. Anlaşılan, adam sizle konuşmaya pek gönüllü değilmiş."

Ballard'ın zihni bir yanıt bulmaya çalışırken kendiyle yarışıyordu.

"Evet," dedi Ballard. "Bosch'laydım ve diğer adam da az önce bahsettiğim gizli ortaktı. Dennis Hoyle."

Hoyle'dan bahsederek Robinson-Reynolds'ın dikkatini dağıtabileceğinden şüpheliydi ama bu işin içinden nasıl sıyrılabileceğini düşünmek için zaman kazanmıştı. Tek şeyden emindi, bu işin altında Davenport yatıyordu. İzleme fotoğraflarını teğmene yollayan oydu. Ballard onun icabına sonra bakmaya karar verdi.

"Bosch mı?" diye sordu Robinson-Reynolds. "Orada ne işi vardı? Neden seninleydi?"

İzleme fotoğrafını eline aldı, fotoğraf Hoyle ile konuştukları sırada Ballard'ın yanında duran Bosch'ı gösteriyordu. Ballard bu işten yırtmanın tek yolunun ilk cinayetle yani Bosch'ın davasıyla ilgili itirafta bulunmak olduğunu biliyordu. Robinson-Reynolds'a o davayla ilgili bildiklerini anlatırsa paçayı sıyırabilirdi.

"Yani gördüğünüz gibi," diye konuşmaya başladı Ballard. "Ben..."

"Doğru anlamış mıyım bir bakalım," diyerek Ballard'ın sözünü kesti teğmen. "Elin kolun dolmuş halde. Yeni yıl gecesi bir cinayet davası eline geldi ve Batı Büro o kadar yoğundu ki hafta sonu boyunca davaya sen bakmak zorunda kaldın. Derken Gece Yarısı Adamları yine hortladı ve şimdi de onunla uğraşıyorsun. Yardıma ihtiyacın var çünkü Lisa Moore bile Santa Barbara'ya gidip seni tek başına bıraktı. Evet, olanları biliyorum. Tek başına kaldın ve emekli olduğu için üzgün olan Harry Bosch geldi aklına. Sen de onun yardım ve tavsiyelerine başvurabilirim ama

ona nasıl ulaşırım, diye düşündün. İçinde maymuncuklarının olduğu siyah keseyi kapıp ofisime girdin ve Bosch'ın numarasını almak için emekliler defterini aldın. Fotoğraflar dışındaki tek sorun siyah keseyi burada unutman ve emekli defterini yanlış yere bırakmandı. Nasıl, doğru anlamış mıyım?"

Ballard şaşkınlıkla teğmene bakakaldı. Tuzak odasının kapısı aralanıyordu.

"Siz bir dedektifsiniz Teğmenim," dedi Ballard. "Bu inanılmaz. Ama Bosch'ı aramamın bir sebebi daha vardı."

"Neymiş o?" diye sordu Robinson-Reynolds.

"Bosch bundan on yıl öne Hollywood'da cinayet ofisinde çalıştı. Balistik raporlarına göre Raffa'nın davasıyla onun ilgilendiği dava arasında bir bağlantı yakaladım. Bu konuyla ilgili onunla konuşmak istedim ve Raffa'nın anma töreninde buluşmaya karar verdik."

Robinson-Reynolds sandalyesine yaslandı ve düşündü.

"Peki, bana bunları ne zaman anlatacaktın?" diye sordu teğmen.

"Bugün. Şimdi. Fırsat kolluyordum."

"Ballard..."

Devamını getirmemeye karar verdi teğmen.

"Ross Bettany'nin davayla hakkında bildiğin her şeyi devraldığından emin ol," demeyi tercih etti.

"Elbette," dedi Ballard.

"Ve bak, yaptıklarını sorun etmiyorum. Ama bunları nasıl yaptığın sorun teşkil ediyor. Çeteyle Mücadele'deki Davenport sahtekârın teki olduğu için şanslısın. Neden sana kızgın, bilmiyorum. Mesleki bir kıskançlık gibi geliyor. Ama asıl mesele ettiğim şey gizlice ofisime girmen. Bu bir daha olmasın."

"Olmayacak efendim."

"Olmayacağını biliyorum. Çünkü bir güvenlik kamerası alıp birisi geldiğinde haberdar olmak için buraya koyacağım."

Ballard başıyla onayladı.

"Çok iyi fikir," dedi Ballard.

"Şimdi küçük siyah çantanı al ve gidip Batı Büro'yu arayıp davayı devret," dedi Robinson-Reynolds. "Sonra Bosch'ı arayıp artık davaya gösterdiği ilgiye gerek kalmadığını söyle. Buradan sonrasına Batı Büro bakacak."

"Anlaşıldı efendim."

"Ayrıca Cinsel Suçlar ekibiyle birlik olup Gece Yarısı Adamları'nın bir sonraki hamlesinin ne olacağı üzerine çalışmanı istiyorum. Bana da haber geçmeni istiyorum."

"Anlaşıldı efendim."

"Şimdi gidebilirsin Ballard."

Ballarda ayağa kalktı ve masanın kenarındaki maymuncukları alıp kapıya yöneldi. Ofisten ayrılmadan önce teğmene döndü.

"Bu arada, önümüzdeki üç gece izinliyim," dedi Ballard. "Benim yerime birini ayarladınız mı?"

"Henüz değil," dedi Robinson-Reynolds.

"O işi halledeceğim." "Lisa'nın Santa Barbara'da olduğunu nasıl öğrendiniz?"

"Çünkü ben de Santa Barbara'daydım. Sahilde yürürken bir ses duydum ve Miramar'ın önündeki kabinde Lisa Moore'u gördüm."

"Bir şey söylediniz mi?"

"Hayır. Onu da buraya çağıracağım. Bana masal mı anlatacak yoksa gerçeği mi söyleyecek göreceğiz. Sakın onu uyarma, Ballard."

"Tamam."

"Gerçeği itiraf ederse sorun yok. Yalan söylerse... O zaman buna göz yumamam."

"Anlıyorum."

Ballard ofisten çıkıp ekip odasından uzağa, merkezin ön koridoruna doğru ani bir hamleyle sağa döndü. Kendine kahve demlemek için mola odasına gitti. Uyumasına birkaç saat kaldığını biliyordu. Lisa Moore işe geldiğinde teğmen onu odasına

çağırdığında dedektiflik ofisinde olmak istemiyordu. Moore'un onu uyarmadığına dair suçlamalarına maruz kalmak istemiyordu.

"Kahve demlenirken Ballard mesaj atıp Moore'a teğmene yalan söylememesi için uyarmayı düşündü.

"Ama yapmadı. Moore kendi başının çaresine bakıp sonuçlarına katlanabilirdi.

27

Ballard arka koridordan çekerek ekip odasına girdi ve masalarının başında Kişisel Suçlar üzerine çalışan Matt Neumayer ile Ronin Clarke'ı gördü. Lisa Moore'un masası boştu. Ballard onlara doğru yürüdü, kahvesini çalışma masalarını ayıran duvarın üstüne koydu. Çalışma alanı altı kişilikti, alanın bir yarısı Cinsel Suçlar Birimi'ne ve diğer yarısı cinsel saldırı barındırmayan suçlara bakan Bireysel Suçlar'a aitti.

Lisa geliyor mu?" diye sordu Ballard.

"Burada," dedi Clarke. "Teğmen *powwow** için çağırdı."

Ballard teğmenin ofisine göz ucuyla baktı ve Robinson-Reynolds'ın masasının önünde oturan Lisa'yı camdan görebildi.

"Biliyor musun, Ronin, böyle kelimeleri kullanmana gerek yok," dedi Neumayer.

Ballard, Neymayer'e baktı. Pek ciddiymiş gibi durmuyordu.

"*Powwow* mı?" dedi Clarke. "Benim hatam, onu listeme ben ekledim. Sanırım hâlâ yeterince politik doğrucu değilim."

Sonra Clarke, Ballard'a döndü.

"Ee, Ballard, Kızılderili misin?" diye sordu Clarke. "Sanki orada bir şeyler dönüyormuş gibi bakıyorsun."

---

* Powwow: Amerikan yerlilerine özgü sosyal toplanmaya verilen ad. (e.n.)

Yüzünde daireler çiziyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Amerika yerlisi mi demek istiyorsun?" diye sordu Ballard. "Hayır, değilim."

"O zaman nesin?" diye ısrar etti Clarke.

Clarke sınırı aşmadan önce Neumayer araya girdi.

"Renée, otursana," dedi Clarke. "Hafta sonunu anlatsana."

Ballard, Moore'un masasına oturdu, Neumayer ile konuşacak olsa da Neumayer'i de Clarke'ı da görebilmek için sandalyesini ayarladı.

"Gece Yarısı Adamları'nın son vakasını biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Ballard.

"Buraya çağrılmadan önce Lisa anlattı," dedi Neumayer.

"Bence odağımızı biraz değiştirmemiz lazım," dedi Ballard.

"Neden?" diye sordu Clarke.

"Yeni vaka tepelerde gerçekleşti," dedi Ballard. "Dell'de. Pencerelerden evlerin içini gözetleyip kurban seçebileceğiniz türde bir mahalle değil. Kurban kadını hedef alıp evine kadar takip etmişler. En azından ben öyle düşünüyorum. Yani kurbanların seçim yöntemine dair bakış açımız değişti. İlk ikisinde şüphelilerin önce mahalleyi seçip sonra kurbanlara karar verdiklerini varsayıyorduk. Ama üçüncü kurbanda bu işlemedi. O yüzden bu kurbanları birbirine bağlayan bir şey olmalı ve o şey her neyse –muhtemelen bir mekân, gerçek ya da sanal bir etkinlik– kurbanları şüphelilerin radarına sokuyordu."

"Mantıklı," dedi Neumayer. "Bu şeyin... noktanın ne olduğuna dair bilgi var mı?"

"Bağlantı noktası mı?" diye sordu Ballard. "Hayır, henüz değil. Ama üçüncü kurban Los Feliz'de bir kafe işletiyor. Yani gün içinde birçok yabancıyla muhatap oluyor. Neyse buralarda olmamın sebebi bu. Lisa'ya ve size bunları anlatmak."

"Hah Lisa geliyor," dedi Neumayer. "Haydi, birlikte görev kuvveti odasına gidelim. Kimse orayı kullanmıyor."

Moore yanlarına yürüdü. Hafta sonu ya güneş yanığı olmuştu ya da sinirle, öfkeyle yüzünün rengi değişmişti.

Ballard, Moore'un sandalyesinden kalkmaya hazırlanıyordu.

"Hayır, sorun değil Renée," dedi Moore. "Sende kalsın. Hak ettin."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Ballard.

"İşimi kaptın," dedi Moore. "Bugün başlayabilirsin."

Görev kuvveti odasına götürmek üzere dosyaları toplayan Clarke ve Neumayer'in dikkatini üzerine çekmişti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Ballard.

"Eminim ki bilmiyorsundur," dedi Moore. "Yeni düzene göre ben gece vardiyasındayım, sen de Cinsel Suçlar'dasın. Yerime geçtin. Salağa yatma, beni tezgâha getirdin."

"Ben kimsenin yerine geçmedim," dedi Ballard. "Ben de şimdi duyuyorum."

"Ben de," dedi Clarke.

"Kapa çeneni Clarke," dedi Moore. "Bu, benimle sırtımdan bıçaklayan kaltak arasında."

Ballard sakinliğini korumaya çalıştı.

"Lisa, bir dakika," dedi Ballard. "Haydi teğmenin odasına gidip..."

"Siktir git Ballard," dedi Moore. "Bekâr bir anne olduğumu biliyorsun. Çocuklarım var... Nasıl gece yarısı çalışacağım? Sırf beni idare etmek zorunda kaldın diye intikam aldın."

"Lisa ben seni idare ettim," dedi Ballard. "Teğmene senle ya da bu... şeyle ilgili tek kelime etmedim.

"Teğmenin zaten haberi vardı Lisa," dedi Neumayer. "Miramar'ı biliyordu."

Moore odağını Ballard'dan çekip Neumayer'e yönlendirdi.

"Ne?" diye sordu Moore.

"Zaten biliyordu," dedi Neumayer. "Miramar'daydın, değil mi? Santa Barbara'da? Dash bana salı günü hafta sonu için

oraya gideceğini söyledi. Ballard ile görevde olman gerekirken sen de oradaysan muhtemelen seni görmüştür. Hafta sonunun nasıl geçtiğini sordu mu?"

Moore yanıt vermedi, zorunda da değildi. Yüzü ona ihanet etti. Teğmenin odasında düştüğü tuzağı kendi elleriyle kurmuştu.

"Dan, jeton düştü," dedi Clarke. "Sıçtın Moore."

"Tamam, şu tartışmayı şimdilik kenara bırakabilir misiniz?" dedi Neumayer. "Haydi, görev kuvveti odasına gidelim. Yakalamamız gereken bir çift tecavüzcü var."

Moore eliyle görev kuvveti odasına giden koridoru işaret etmeden önce bir sessizlik oldu.

"Yolu göster," dedi Moore.

Beyler masalarından kalktılar ve Neumayer yolu gösterdi, kolunun altına beyaz bir dosya sıkıştırmıştı. Clarke hızla ona yetişti, muhtemelen Ballard ve Moore arasındaki gerginliğe yakalanmak istemiyordu.

Ballard on metrelik bir mesafeden takip ediyordu, Moore ise dördüncü sıradaydı.

Yürürken Ballard'ın arkasından konuşuyordu.

"Sanırım özür bekliyorsun," dedi Moore.

"Senden bir şey istemiyorum Lisa," dedi Ballard. Aniden durdu ve Moore'a döndü. Yalnızca ayakkabı boyacısı çocuğun onları duyabildiği koridorun arkasında dikiliyorlardı.

"Biliyor musun, kendini batırmış olabilirsin ama beni de batırıyorsun," dedi Ballard. "İşimi seviyorum. Gece çalışmayı seviyorum ve şimdi senin yüzünden gündüz çalışmak zorundayım."

Ballard döndü ve ayakkabı boyama yerini geçerek koridor boyunca yürümeye devam etti.

Dördü de görev kuvveti odasında yerlerini aldıktan sonra Neumayer, Ballard'a hafta sonu meydana gelen olayları özet geçmesini söyledi çünkü artık Moore'un işten kaytardığı aşikârdı. Ballard kısa bir güncelleme yapıp üç kurbana da ulaştığını bahsetti.

"Üçüncü kurbanın Lambkin anketi elimde," dedi Ballard. "Diğer ikisi de şu anda anketi dolduruyordur. Anketleri almak için bugün onları aramanız yeterli. Yanıtları karşılaştırdığınızda üçlü eşleşme olup olmadığına bakın. İkisi eşleşse bile olur."

Clarke masa başı görevi fikrine söylendi.

"Teşekkürler Ballard," dedi Clarke. "Neden bize yardım etmek için buralarda takılmıyorsun?"

"Sorun yok Renée," dedi Neumayer. "Biz burada hallederiz."

"İyi çünkü önümüzdeki üç gün izinli olacağım," dedi Ballard.

"Peki," dedi Neumayer. "Bize üçüncü kurbanın anketini versene, biz buradan sonrasını devralırız. Sen eve gidebilirsin."

"Ayrıca oldukça önemli bir detay yakalamış olabiliriz," dedi Ballard. "Bu şerefsizler kurbanların evlerine yakın sokak lambalarının ışıklarını kesmişler. Her yeri karanlığa gömmek istemişler."

"Daha neler," dedi Clarke.

"Bunu nasıl öğrendin?" diye sordu Neumayer.

"Dell'deki bir mahalle sakini saldırıdan önceki akşam kurbanın evinin önündeki sokak lambasının çalışmadığını söyledi. Bu sabah SAO'ya gidip verdikleri hizmetleri öğrendim ve..."

"SAO mu?" diye sordu Neumayer.

"Sokak Aydınlatma Ofisi," dedi Ballard. "Virgil'in yakınlarındaki Santa Monica'da. İş kayıtlarını kontrol ettim ve diğer kurbanların da sokak lambaları saldırıyla eş zamanlı olarak bozulmuş. Saat olarak tam bilinmiyor çünkü ihbar geldikçe haberleri oluyor. Bu ihbarlar sırayla gerçekleşmiş. Bence bu herifler saldırıya geçmek için geldiklerinde ortalık karanlık olsun diye ışıkları kestiler. Adli Tıp ekiplerinden sokak lambasının ve kontrol panelinin parmak izlerini almalarını istedim ama tahminimce bu biraz zor bir ihtimal."

"Bu iyiymiş Renée," dedi Neumayer.

"Ama bizi işe dahil eden şey ne?" diye sordu Clarke.

"Uzun hikâye, iki hafta sonra Martin Luther King Günü var," dedi Moore. "Sokak Aydınlatma Ofisi'yle iş birliği yapmalıyız, böylece onarıma gittiklerinde haberimiz olur."

Ballard başıyla onayladı.

"Kesinlikle," dedi Ballard. "Çoktan iş birliğindeyiz. Şu andan itibaren her bozuk sokak lambası ihbarından beni arayacaklar."

Clarke bariz olanı anlayamadığı için incinmiş gibi baktı.

"Harika," dedi Neumayer. "Bakarsınız bu adamlara karşı bir koz elde ederiz. Ama halen anketleri kontrol etmemiz lazım. Ronin ve Lisa, bir araç seçin. Gidip anketleri alın ve sonra burada buluşup çapraz eşleştirmeye başlayalım. Renée iyi iş çıkardın. Eve git ve biraz uyu."

Ballard başıyla onayladı. Gitmesi gereken bir otopsi olduğundan bahsetmemişti.

"Yeni bir şey bulursanız bana haber verin," dedi Ballard.

"Ah, bu arada gitmeden önce bir şey daha var," dedi Neumayer. "Basın hakkında konuşmak istiyordum. Bu olayın üstüne gitmedikleri için şanslıyız. Ama şimdi üçüncü vakadan sonra ayyuka çıkacaktır. Bir şekilde bu hep böyle olur. Bu sokak lambası olayı da elimizde olduğuna göre bu soruşturmayı halen gizli tutmaya çalışmaya meyilliyim. Ama bu çok tehlikeli."

Kazananın olmadığı bir durumdu bu. Halka açıklamak şüphelileri tetiğe geçirir ve izlerini sürmek için takip ettikleri yöntemleri değiştirmelerine neden olurdu. Ama halka ilan edilmemesi de insanları bu vahim duruma karşı uyarmadıkları için departmanı eleştiri oklarının hedefine sokuyordu. Genelde gülünç bir tavırla, halka bildiri yapılıp yapılmayacağı kararı, travmadan çekip çıkarılabilme ihtimali olan kurbanları gözeterek değil de yalnızca departmanı politik tutumu nedeniyle verilirdi.

"Bu konuyla ilgili olarak teğmenle konuştum," dedi Neumayer. "Ama bu bilgiler dışarı sızarsa imajımızı zedeler. Halkı uyarmamız gerektiğini haykırırlar."

"Belki de öyle yapmalıyız," dedi Ballard. "Bu ikisi birden fazla tecavüz için fırsat kolluyorlar. Bunu fark eder etmez muhtemelen işi ileriye götürecekler. Arkalarında yaşayan kurban bırakmayacaklar."

"Bu riski almamız gerekli," dedi Neumayer. "Bırak teğmenle konuşayım ve belki iletişim ofisiyle konuşmak ister. Neye karar verdiğini sana haber vereceğim."

Ekip odasına döndüklerinde Moore, Ballard'a hiçbir şey söylemedi. Eskiden paylaştıkları dostane ve profesyonel ilişki artık tamamen ve sonsuza dek ortadan kaybolmuştu.

Ballard odanın karşısına geçti ve Robinson-Reynolds'ın açık kapısını tıkladı. Teğmen içeri girmesini işaret etti.

"Ballard gittiğini sanmıştım."

"Cinsel Suçlar Birimi'ni bilgilendirmek için buralardaydım. Şimdi de otopsiye gitmem gerekiyor."

"O zaman muhtemelen yeni düzenlemeden haberin vardır. Artık gece yarısı çalışmıyorsun Ballard. Sana bunu kendim söyleyecektim."

"Evet, biliyorum ve Lisa'nın günahının bedelini neden ben ödemek zorundayım, diye sormak istemiştim Teğmenim."

"Sen neden bahsediyorsun? Cezalandırıldığın falan yok."

"Gece vardiyasından alındığımı ve yerime geçtiğini söyledi."

"Aynen öyle. Cinsel Suçlar'da olacaksın ve muhtemelen büyük bir ilerleme kaydedeceksin. Neumayer'le iyi bir ekip olacaksınız. Clarke ayak bağı olabilir ama genelde zararsızdır."

"Sorun da bu. Gece vardiyasını seviyorum. Lisa'yı cezalandırırken beni de cezalandırıyorsunuz. Gece yarısını bırakmak gibi bir niyetim yoktu."

Robinson-Reynolds durakladı. Ballard teğmenin zihninin nasıl işlediğini görebiliyordu. Öncelikle hiçbir dedektifin gece vardiyasını sevmediğini varsayarak başlamıştı. Ama bu, onun görüşüydü, Ballard'ın değil.

"İşi nerde batırdığımı anlayabiliyorum," dedi teğmen. "Yerini değiştirmek istemiyorsun."

Ballard başını salladı.

"İsteyebileceğim tek değişiklik Cinayet Büro'ya dönmek olurdu. Ve bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Gece yarıları çalışmayı seviyorum. Çeşitli davalar, ayak bağı olmayan partnerler, gözden uzak gönülden ırak. Benim için biçilmiş kaftan."

"Tamam, talimatı geri çekeceğim. Yeni düzenleme gerçekleştiğinde halen gece yarısı vardiyasında olacaksın."

"Lisa'ya ne olacak?"

"Onu bilmiyorum. Muhtemelen olduğu yerde kalacak ve ben de üniformasını elinden alacağım. Ama Ballard, talimatı geri çektiğimi ona söyleme. Yeni bir polis atanana kadar kaygılanmasını istiyorum. Onun cezası bu olacak."

Ballard başını salladı.

"Lisa'nın çocukları var, Teğmenim ve gece vardiyalarını idare etmek için düzenleme yapmaya başlayacak. Bence ona söylemelisiniz. Onu rapor edin, siciline işleyin ama onu böylesi zor durumda bırakmayın."

"Bu ona iyi bir hayat dersi olmalı, Ballard. Ve ona sakın haber verme. Tek kelime bile etme. Bu bir emirdir."

"Emredersiniz."

Ballard merkezden ayrılırken keyifsizdi.

Bazen ona adalet sistemindeki en büyük engeller içeride konuşlanmış gibi geliyordu. Kapıdan çıkmana gerek yoktu.

28

Javier Raffa'nın çıplak cesedini inceleme masasında görmenin dışında otopsi sıradan geçmişti. Ballard, Javier'in çete hayatından kaçıp oğlu Gabriel'e örnek olmak için ne kadar ileri gittiğini görebiliyordu. Adamın boynunda önceden fark ettiği şeyin yanı sıra, göğsünde, karnında ve kollarında dövme silme işleminden kalan lazer yaraları bulunuyordu. Tüm dövmelerden kurtulmanın yıllar sürdüğünü tahmin etti. Ballard'a günahlarından arınmak için kendilerini kırbaçla ve diğer aletlerle cezalandıran keşişleri hatırlattı. Javier Raffa'nın günahları her neyse bedelini oldukça ağır ödemişti.

Adamın vücudunda yalnızca tek dövme kalmıştı. Sol kürekkemiğinin üstünde suyun içinden yükselen bir güneş. Çete bağlantısı içeren herhangi bir sembol ya da kelime yoktu.

"Anlaşılan, birini bırakmalıydı," dedi otopsiyi gerçekleştiren vekil adli tabip Dr. Zvader. "Batan güneş."

Ballard her ne kadar anlamsal olarak bir farklılık olmasa da dövmenin güneşin doğuşunu ya da batışını gösterdiğine dair bir iz bulamadı.

"İlginç," dedi Ballard. "Ben de güneşin doğuşunu gösterdiğini sanıyordum."

"Burası California," dedi Zvader. "Batıyor olmalı."

Ballard başıyla onayladı. Doktor muhtemelen haklıydı ama kendini kötü hissetmişti. Güneşin batışı günün sona erdiğini gösterirdi. Doğan bir güneşse günün başlangıcı. Acaba Raffa hayatının bu kadar kısa olduğunu biliyor muydu diye merak etti.

Ballard, Zvader'in Raffa'nın hayatına mal olan kurşunu adamın burun kıkırdağında buluncaya kadar otopside bekledi. Kafatasının yakınlarına isabet ettikten sonra beynin bir ucundan girip diğer ucundan çıkmış ve Raffa'yı öldürüp burnunun arkasına yerleşmişti.

"Sanırım öldüğü sırada havai fişeklere bakıyordu," dedi Zvader.

"Çok üzücü," dedi Ballard.

"Başına gelecekleri bilip korkmasından daha iyi," diye karşılık verdi Zvader.

Ballard başıyla onayladı. Belki de öyleydi.

Mermi ilk olarak kafatasındaki sonra da kıkırdaktaki darbeden dolayı ağır tahrip olmuştu. Zvader kurşunu delil poşetine koydu ve üstüne hem kendi adını hem de hâkimin dava numarasını not ederek Ballard'a uzattı.

Ballard merminin veri tabanındaki diğer bulgularla karşılaştırılması için Balistik Birimi'ne doğru yola koyuldu. Mermideki tahribat o kadar ciddiydi ki bu mermiyi incelemek mermi kovanını incelemekten daha zor bir işti. Hem mermi karşılaştırması o kadar geri planda bırakılan bir şeydi ki Ballard bir teknisyenin analizinden geçmesini beklemiyordu. Bir hafta içinde herhangi bir şey bildirirlerse şanslıydı.

Yoldayken Sokak Aydınlatma Ofisi'nin amiri Carl Schaeffer'dan bir telefon geldi.

"İhbar geldi. Yeni bir tane."

"Bir sokak lambası mı bozulmuş?"

"Evet, ihbar şimdi geldi. Outpost'ta."

"Öncelikle aramayı unutmadığınız için çok teşekkür ederim Bay Schaeffer."

"Rica ederim. Kartvizitiniz masamın üzerinde duruyordu."

"Teşekkür ederim. Ekip yollamayın. Önce bir ekipleri arayıp parmak izi almak için gidip gidemeyeceklerini öğreneyim. Arızayı onarabileceğiniz zaman ben ya da başka bir ekip arkadaşım sizi arayacak."

"Tamam, Dedektif."

"Carl bu arada, bu tür ihbarlar geldikçe bana haber vermeyi unutma ama kartım da masanın üstünde durmasın. Bunun gizli kalmasını istiyorum ve ofisinde iş çizelgesi olduğunu gördüm. Herkes ofisine girip çıkıyor, değil mi?"

"Doğru, anladım. Çekmeceye koyuyorum şimdi."

"Teşekkür ederim Carl. Bahsettiğin sokak lambasının bulunduğu yerin konumunu ya da açık adresini ve ihbarı veren kişinin adını verir misin?"

Schaeffer bilgileri aktardı. Bahsi geçen sokak lambası Franklin Caddesi'nin kuzeyi ile Mulholland Yolu arasında kalan dolambaçlı Outpost Yolu'nun aşağısındaydı. Ballard, Schaeffer'ın bu çağrısını göz ardı etmeyi düşündü çünkü gelecek tatile denk gelen hafta sonuna daha on bir gün vardı ve önceki vakalarda sokak lambaları Gece Yarısı Adamları saldırıya geçmeden önce bir gün içinde kurcalanmıştı. Ama Outpost, Dell'den uzanan Cahuenga Geçidi'nin yakınındaydı. İlk iki saldırı aşağı yukarı aynı bölgede gerçekleşmişti, aynı devriye alanında en azından. Dell vakası belki de ikinci dalganın başlangıcıydı.

Ayrıca dördüncü saldırının geçen hafta sonu gerçekleştiğini ama halen ihbar edilmediğini düşünmek zorundaydı. Uzun lafın kısası Schaeffer'ın çağrısını göz ardı edemezdi.

Javier Raffa'nın hayatına mal olan mermiyi Balistik Birimi'ne teslim ettikten sonra Outpost'a yola çıktı ve bahsi geçen sokak lambasına erişti. Ballard arabadan inip lambaya yakından

bakmak için arabayı durdurdu. Dell'deki sokak lambalarına benziyordu. Lambanın altındaki kontrol panelinde kurcalandığına dair bariz bir yoktu. Lamba, ihbarın geldiği evin hemen karşısında bulunuyordu. İhbarı yapan ev sakini Abigail Cena adında bir kadındı. Ev, Ballard'ın İspanyol çiftlik evi olarak tanımladığı evlerdendi. Tek katlı, geniş bir alana yayılmış, kırmızı kiremit çatılı ve beyaz sıvalı bir evdi. Etrafı çalıklarla ve her pencerenin altından geçip evin ön tarafını kaplayan bitkilerle çevriliydi. Ayrıca evin yanında bir garaj yer alıyordu, Ballard'a Cindy Carpenter'ın evini ve saldırganların eve giriş yöntemlerini hatırlattı.

Ballard öncelikle adli tıbbı arayıp sokak lambasının kontrol panelindeki parmak izlerinin alınmasını talep etti. Sonra Matt Neumayer'i arayıp Sokak Aydınlatma Ofisi'nden Carl Schaeffer'ın aradığını söyledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Neumayer. "Her şeyi değiştiriyorlar mı? Bu, genel yöntemleriyle örtüşmüyor."

"Emin değilim," dedi Ballard. "Ama bunun altında onların olup olmadığını gözden geçirmemiz lazım, geçen hafta sonu olmuş olabilir. O sırada iki kadına saldırdılar ve sokak lambası haberi şimdi geldi."

"Ah, siktir, haklısın. Bildirilmeyen vakalar da olabilir."

"Bu gece sokağa gelip mahalleyi gözetleyebilirim gerçi belli etmesem de biraz dinlenmeye zaman ayırmam lazım. Tükenmek üzereyim. Ben de senin ekibin mahallede yaşayanları araştırıp Abigail Cena'nın yalnız yaşayıp yaşamadığını ya da evde başka bir kadının olup olmadığını öğrenebilir diye düşünmüştüm."

"Evet, biz hallederiz. Sen git biraz uyu. Bu gece için de endişelenme. Mesainin bittiğini biliyorum. Orayı kazmamız gerekirse biz her şeyi ayalarız. Belki de Lisa'yı gece çalışmaya alıştırmamın zamanı gelmiştir."

Ballard bu sözün üzerine Robinson-Reynolds'ın Neumayer'e Moore'un gece vardiyasına atanmasını geri çektiğini söylemediğini

anladı. Neumayer gibi iyi bir adama bunu söyleyemediği için kendini kötü hissetti ama teğmenin emri elini kolunu bağlıyordu. Teğmenin emir yağdırma oyununa dahil olmaya niyeti yoktu.

"Anlaşıldı," dedi Renée. "Hazırlık yapmanız gerekirse bana da e-posta yolla. Gelişmelerden haberdar olmak istiyorum."

"Evet, bakacağız... Ah, bekle, Lisa ve Ronin diğer Lambkin anketlerini aldılar mı?"

"Almaya gittiler. Dağılmaktansa birlikte gittiler."

"Anladım. Bunu da bildir. Üç anketten de üçlü bir eşleşme elde edersek güzel olur."

"İşimiz kolaylaşırdı."

"Anlaşıldı."

Ballard telefonu kapadı ve konuşmanın bittiğini bildirmek için "Anlaşıldı" demeyi bırakmaya karar verdi. Kontağa takılı anahtarı döndürmek için öne eğildiği sırada solunda bir hareketlenme olduğun fark etti ve Abigail Cena'nın garaj kapısının açıldığını gördü.

Metalik gri bir Mercedes G park edilmişti ve çok geçmeden arabanın fren lambalarının, hemen peşine de geri vites ışıklarının yanıp söndüğünü gördü. Mercedes garajdan geri geri çıktı ve ardından devasa kapı kapandı. Ballard camlar filmle kaplı olduğu için sürücünün sadece siluetini seçebiliyordu ama saçı şekline bakılırsa bir kadındı. Mercedes sokağa çıktı ve iki blok ötedeki Franklin'de yer alan trafik ışıklarına yöneldi.

Ballard yorgunluktan ölüyordu ama içindeki dedektif merakı –hem bir lanet hem bir nimet– ağır basmıştı. U dönüşü yapıp kadının arabasının peşine düştü. Abigail Cena'ya bir bakmak istiyordu –oysa tabii– ve kadının profilinin Gece Yarısı Adamları'nın üç kurbanıyla örtüşüp örtüşmediğini görmek istiyordu.

Franklin'in doğusundan Los Feliz'e uzanan Mercedes'in peşine takıldı. Ballard bu küçük kovalamaca bittiğinde en azından evinin yakınlarında olacağını düşündü.

Telefonuna bilinmeyen bir numaradan çağrı geldi. Teknik olarak görev başında olmadığı için sadece merhaba demekle yetindi.

"Dedektif Ballard, ben Batı Büro Cinayet'ten Ross Bettany. Çete kavgasına dair elimizde ne var bakmak ve sizden devralmak için buluşmalıyız."

Ballard vereceği yanıtı düşünürken sustu.

"Az önce otopsiden çıktım ve bu bir çete kavgası davası değil."

"Adamın Las Palmas'tan olduğunu söylediler."

"Öyleydi. Uzun zaman önce çeteden ayrıldı. Bu, bir çete olayı değil."

"Benim son iki davam öyleydi, o yüzden bu dava benim için bir değişiklik olacak. Ne zaman buluşabiliriz? Ortağım Denise Kirkwood bugün yok – tatilini hafta sonuna ekledi– ama yarın dönecek. Belki o zaman gelip seni ziyaret edebiliriz?"

Ballard rahatlamıştı. Uyuması lazımdı. Takip ettiği Mercedes'in Franklin'den Canyon Caddesi'nki Gelson süpermarketinin otoparkına döndüğünü gördü. Yorgunluğunun üstüne küçük bir adrenalin kıvılcımı yayılmıştı çünkü Cindy Carpenter'ın Lambkin anketinden hatırladığı kadarıyla Cindy ve diğer kurbanlardan biri gibi Gelson's marketinde alışveriş yapmıştı.

"Yarın iyi olur," dedi Ballard. "Son yirmi dört saattir ilk defa uyumak için eve gidiyorum. Ne zaman? Nerede?"

"Hollywood'a geliriz," dedi Bettany. "Sonra da senin bıraktığın yerden alıp işlerin peşine düşebiliriz. Saat dokuz, Hollywood Birimi nasıl olur? Yeterince uyuyabilmiş olur musun?"

Son soruyu iyi niyetle sormuştu ama Ballard "bıraktığın yerden" kısmına takılmıştı. Bu sözler canını sıkmıştı ve bir kere daha dosyayı devredeceği için çekinmişti. İyi iş çıkarmıştı. Bosch da emek vermişti. Dört diş hekimini ve Christopher Bonner'ı kıstırdıklarında Ballard da orada olmak istiyordu. Bettany ve Kirkwood onlarla iletişime geçmeyi başarabilirse tabii.

"Orada mısın Ballard?" diye sordu Bettany.

"Evet, saat dokuzda merkez uygundur," dedi Ballard. "Bugün bir şeyler yapmak istersen kurbanın iş kayıtlarına bakmak için arama emri alabilirsin. Dükkândaki ofisini incelemek için vakit bulamadım."

"Anladım. Muhtemelen yarına kadar bekleyeceğim. Yazı işlerini Denise yapar."

Ballard bu rutine aşinaydı. Erkek dedektif alfa rolüne bürünür, ortalığı toparlamak ve evrak işleri kadın polise kalırdı."

"Peki, Hollywood Birimi'nde ama nerede?" diye sordu Bettany.

"Görev gücü odasında buluşabiliriz," dedi Ballard. "Kullanılmıyor zaten."

"Görev gücü de neymiş zaten, değil mi?" dedi Bettany.

İronik bir soru sormuştu. Son zamanlarda yaşanan çalışmaya hevesli polis kıtlığını kastediyordu. Ballard bu konuya bulaşmamaya karar verdi.

"Görüşürüz o zaman," dedi Ballard.

Ballard telefonunu kenara koydu ve otoparkın kenarında bekleyerek marketin önündeki engelliler için ayrılan yere park edilen Mercedes'i izledi. Aynasını kontrol etti ve arkasındaki şeritte başka bir arabanın park halinde olduğunu gördü ama arabanın hareket edecek yeri vardı. Saniyeler sonra Mercedes arabanın kapısı açıldı ve arabanın yanındaki basamağa basarak indi.

At kuyruğu yaptığı beyaz saçlarına bakılırsa altmışlarındaydı. Ön tarafında kırmızı dudak baskısı olan siyah bir maske takıyordu. Çok cafcaflıydı ama Ballard muhtemelen kadının bunu komik bulduğunu düşünmüştü. Kadın, bez alışveriş çantasını alıp marketin otomatik kapısına yöneldi. Fiziksel bir sorunu var gibi görünmüyordu.

Kadın, şu ana kadarki üç kurbanın belirlediği yaş aralığının oldukça dışında kalıyordu. Ballard'a göre kadının evinin karşısındaki

sokak lambası Gece Yarısı Adamları tarafından bozulduysa hedef aldıkları kurban Outpost'taki başka biri olmalıydı. Uykusunu aldıktan sonra Neumayer ile Outpost'taki araştırmanın nasıl gittiğini öğrenmek için iletişime geçmeye karar verdi.

Gelson's marketinden evine geçmesi on dakika sürüyordu. Dairesine girer girmez doğrudan yatak odasına gitti; silahını, kelepçelerini ve rozetini yatağın yanındaki komodine bıraktı. Kıyafetlerini çıkarıp yerde bıraktı ve geçen gece uyurken giydiği kapüşonlusunu yatağın üzerinden alıp giydi. Telefonunun alarmını altıya kurdu ve dağınık yatağının içine kıvrıldı, dişlerini fırçalayamayacak kadar yorgundu.

Komodinin üzerinden köpük kulak tıkaçlarını aldı, genelde şehrin gündüz vakti gürültüsünü önlemek için kullanırdı ve ışıktan rahatsız olmamak için de uyku maskesini taktı.

On dakika içinde dünyadan kopmuş, etrafını saran siyah suyun ve parıltılı kırmızı dudakların boşlukta salındığı derin bir uykuya daldı.

BÖLÜM İKİ

GÜÇ KULLANIMI

29

Ballard kaburgasında ve kollarında baskı hissetti. Gözlerini açtığında ortalık karanlıktı ve gözlerinin bağlandığını fark etti. Hayır, uyku maskesiydi. Bir el, ağzını kapadı ve çenesini bastırdı. İlk aklına gelenler Gece Yarısı Adamları olmuştu ama onu nasıl bulmuşlardı? Outpost'ta mı görmüşlerdi? Gelson's marketinde arabasının dikiz aynasından baktığında arkasına park eden aracı hatırladı.

Ballard direnmeye çalıştı ama üstündeki baskı çok fazlaydı. Çenesindeki elin hakimiyetini zayıflatmak için başını sertçe yana çevirdi ama yüzü yeniden öne getirilmişti ve baskı çenesine yoğunlaşmış, ağzı açılmıştı.

Kurulan silahın metal sesini duydu, Gece Yarısı Adamları ihtimali aklından uzaklaşmaya başladı. Kurbanlar silahtan bahsetmemişti. İkiye karşı bir kişi oldukları için silaha ihtiyaçları yoktu.

Ballard bütün ağırlığın vücudunun üst kısmında toplandığını fark etti. Saldırgan, bacaklarıyla Ballard'ın kollarını zapt ediyor ve kaburgasına yükleniyordu. Üst bedenini hareket ettiremiyordu ama kalçası ve bacakları serbestti.

Panikle ve adrenalinin etkisiyle dizlerini yukarı çekti, ayaklarını yatağa dikip kalçasını yukarı kaldırıp saldırganı yatak başlığına doğru çekti.

Beklenmedik bir hamle yapınca saldırgan ahşap başlığına gümbürtüyle çarptı. Silahın namlusu Ballard'ın çenesine çarptı ama silah ateş almadı. Ballard'ın sağ kolu boşta kaldı ve sağ koluyla saldırganı soluna itip yataktan düşürdü. Adamın yere düştüğünü duydu. Gözündeki maskeyi çıkardı ve yerdeki adamı görür görmez tanıdı.

Bonner'dı.

Ayağa kalkmak için debeleniyordu. Elinde silahla sol kolunu sallıyordu, Ballard'ın silahıydı. Ballard dirseğini geri çekti ve adamın boğazına vurdu.

Bonner tekrar yere kapaklandı, silah yere düştü ve ellerini boynuna getirdi. Yüzü kıpkırmızı oldu ve nefes alamadığını fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Ballard adamın boğazına yumruk darbesi indirdiğini fark etti. Yorgan ve çarşaftan sıyrılıp yere yuvarlandı. Adamın üstüne çıktı, silahını arkasına fırlattı ve 911'i aramak için telefonuna uzandı.

"Ben LAPD'den Dedektif Ballard, 4343 Finley'ye derhal bir ambulans yollayın. Nefes alamayan bir adam var yanımda."

Bonner ses çıkarmaya başladı ve yüzü kırmızıdan çok mora çalıyordu.

"Ben ilgilenirken bekleyin," dedi acil memuru.

Ballard beklemedeydi. Uzanıp elini Bonner'ın çenesinin altına yerleştirip sorunun nerede olduğuna bakmaya çalıştı. Bonner elini refleks olarak itti.

"Karşı koymayı bırak," dedi Ballard. "Yardım etmeye çalışıyorum."

Ballard'a yanıt verir gibi ama daha çok da beynine yeteri kadar oksijen gitmediği için Bonner'ın elleri boynundan uzaklaşıp yere yığıldı. Ağzından kuru bir hırıltı geliyordu. Gözleri açıktı, Ballard'a bakıyordu ve ölmek üzereydi.

Acil memuru telefona yanıt verdi.

"Tamam, yoldayız."

"Tahmini varış süresi nedir?"

"Dört dakika."

"Dayanamayacak. Nefes alamıyor."

"Solunum yolunu açabilir misin?"

"Zedelenmiş."

Ballard daire numarasını ve ana giriş kapısının kodunu verip telefonu kapadı. Hızla rehberini aldı ve Garrett Single'ı aradı. Garrett hemen telefona yanıt verdi.

"Renée, kafan nasıl oldu?"

"Garrett, beni dinle. Bana soluk borusu açmayı tarif etmen lazım."

"Bekle, sen ne..."

"Dinle, vaktimiz yok. Burada nefes alamayan bir adam var. Üst boğazı tıkalı. Sağlık ekipleri yolda ama o kadar dayanmaz. Bana soluk borusunu açmam için yardım etmen lazım. Hemen."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Lanet olsun, hayır! Ne yapacağımı söylemelisin. Şimdi!"

"Tamam, tamam, şey, tıkanma tam olarak nerede?"

"Boğazının üst kısmında. Bir dakikadır nefes alamıyor. Ölmek üzere."

"Âdemelmasının üstünde mi atlında mı?"

"Üstünde."

"Tamam, güzel. Boynunun altına bir şey yok, başı havada ve kavisli, çenesi yukarıda olsun."

Ballard telefonu hoparlöre alıp yere bıraktı. Yatağın altına uzanıp rasgele bir ayakkabı aldı, bir koşu ayakkabısı. Bir eliyle Bonner'ın boynunu kaldırmak için uzandı ve sonra ayakkabıyı takoz gibi yerleştirdi.

"Tamam, anladım. Şimdi ne yapacağım?"

"Tamam, burası önemli, noktayı bulman lazım."

"Hangi noktayı?"

"Elinle boynun ön kısmını yokla. Halkalar arasındaki bir noktayı arıyorsun. Âdemelması büyük halka. onun aşağısında diğer halkayı bul."

Ballard söyleneni yaptı ve diğer halkayı buldu.

"Buldum, buldum."

"Tamam, halkaların arasındaki yumuşak noktayı bulman lazım, bıçağın var mı? Küçük bir kesik açmak için neştere ya da bıçağa ihtiyacın var."

Ballard komodine uzandı ve çekmeceyi açtı. Çekmecenin içindekiler Bonner'ın kafasının üzerinden yere düştü. Ballard taşındıktan sonra çekmecede biriktirdiği şeyleri yokladı, hepsine daha sonra bir yer bulacağını umuyordu. Blackie Collins marka küçük çakıyı buldu, üniformalıyken üstünde bulundururdu. Butona bastırıp çakıyı açtı.

"Tamam, buldum. Nereyi kesiyorum?"

"Tamam, halkaların arasında bulduğun yumuşak yeri. Yumuşak dokuyu. Oraya bir kesik açman lazım. Ama önce nefes almadığından emin ol. Nefes alırken bunu yapmaman..."

"Morardı, Garrett. Ne yapacağımı söyle."

"Tamam, küçük bir yarık aç, kıkırdakların arasındaki yumuşak dokunun üzerine bir buçuk santimlik yatay bir kesik at. Derin olmasın. Gırtlağa ulaşmasın. Bir buçuk santimden fazla olmasın."

Ballard çakının ucunu dikkatle yerleştirdi ve deriye doğru itti. Çok geçmeden kan akmaya ve Bonner'ın boynunun iki yanından ahşap zemine dökülmeye başladı. Ama fazla değildi, Ballard bunu Bonner'ın kalbinin durmaya başladığının bir göstergesi olarak kabul etti.

"Tamam, yaptım."

"Tamam, şimdi tüpü sok ki hava..."

"Siktir, ne tüpü. Bilmiyordum..."

Ballard uzanıp boşta kalan eliyle ıvır zıvır dolu çekmeceyi yoklarken Bonner'ın boynundaki bıçağı dikkatle yerinde tutuyordu. İşe yarar bir şey bulamadı.

"Plastik bir pipet ya da bir kalem yani oraya sokabileceğin herhangi..."

"Hayır! Bir bok yok! Tanrım..."

"Ballard birden bir şey hatırladı ve komodinin alt çekmecesini açtı.

Birkaç yıl önce sörf yaparken omzunu yaraladıktan sonra, ağrıyı ve şişmeyi hafifletmek için omzunun üzerine koyabileceği lastik bir sargıya soğuk su iten bir devridaim pompası satın almıştı. Şeffaf plastik tüp, pompayı sargıya bağlıyordu. Ballard tüpü çekmeceden çıkarıp yere koydu.

"Tamam, bir şey buldum. Tüpü kesmek için bıçağı çıkarabilir miyim?"

"Olur."

"Tüp ne kadar uzunlukta olmalı?"

"On beş santim yeterli."

Ballard bıçağı çıkardı ve keskin çakıyla on beş santimlik bir tüp kesti.

"Tamam, hallettim. Sırada ne var?"

Tüpün bir ucunu kesikten soluk yoluna sok. Bir buçuk santimden fazla sokma. İçeri doğru it."

Ballard söyleneni yaptı ve tüpün soluk borusundan içeri girdiğini hissetti.

"Tamam, girdi. Şimdi nefes almaya başladı mı, ne oldu?"

"Hayır, senin yardım etmen lazım. Tüpe nefes ver. Göğsünü kontrol et, göğsünün kalktığından emin ol. Çok sert üfleme. Hafifçe yap."

Ballard, Bonner'ın üstünden inip yanına geçti. Hafifçe tüpe üfledi ve Bonner'ın göğsünün kalktığını gördü.

"Tamam," dedi Ballard.

"Peki, göğsünü izle," dedi Single. "Kendi kendine nefes alıp verebiliyor mu diye bak."

"Göğsü indi, o kadar."

"Yine dene, tekrar et."

Ballard her şeyi baştan yaptı ama sonuç aynıydı.

"Bir şey yok. Yine dene."

"Ekipler gelinceye kadar ona sen nefes verebilirsin."

Ballard tekrar etti ve sonra hafifçe eğilip Bonner'ın göğsünü izledi. Hava tüpten çıkarken göğsünün indiğini gördü. Ama sonra kendi kendine yükseldi.

"Sanırım... Nefes alıyor. Evet, nefes alıyor."

"Başardın, Dedektif. Rengi nasıl?"

Ballard, Bonner'ın yüzüne baktı. Morluk dağılıyordu. Taze kan dolaşmaya başlamıştı.

"İyi. Kendine geliyor."

"Tamam, beni FaceTime üzerinden aramanı istiyorum ki adamın yüzüne bakabileyim. Bunu yapabilir misin?"

Ballard yanıt vermeden telefonu kapadı ve sonra FaceTime ile aradı. Aramanın yanıtlanmasını beklerken komodine uzanıp kelepçelerini aldı. Kelepçenin tekini Bonner'ın sağ kolundan geçirdi ve diğerini de birkaç santim uzaklıktaki metal yatak çerçevesine geçirdi.

Ballard, Bonner'a baktı. Gözleri kısıktı ve bilincinin yerinde olduğuna dair bir iz yoktu ama nefes alıyordu. Bonner'ın boynuna yerleştirdiği tüpten hafif bir hırıltı geliyordu.

Single aramayı yanıtlayınca Ballard yüzünü gördü. Dışarıda gibi duruyordu ve arkasındaki itfaiye istasyonunun sarı tuğlalarını görebiliyordu.

"Yaralanmışsın," dedi Single. "İyi misin?"

Ballard birden silahın namlusunun çenesine çarptığını hatırladı. Yara dokunmak için elini kaldırdı ve kanı hissetti.

"İyiyim," dedi Ballard. "Adama bir baksana."

Single'ın yerde yatan Bonner'ı görebilmesi için kamerayı çevirdi. Sirenleri duyabiliyordu ama çağırdığı ambulansınki mi Single'ın istasyonunkiler mi anlayamadı.

"Onu görüyor musun?"

"Evet. Şey, iyi duruyor. Aslında çok iyi görünüyor. Nefes alıyor ve rengi de iyi. Acil ekibi yolda mı?"

"Sanırım seslerini duyuyorum."

"Evet, onlar. Geldiler. Kim bu adam? Kelepçeledin mi?"

Kendine gelme ihtimaline karşın. Uyuyordum, evime girmiş. Beni kendi silahımla öldürecekti, intihar süsü vermiş olacaktı."

"Tanrım, neden?"

"Adam cinayet şüphelisi. Bir şekilde onun peşinde olduğumu ve nerede yaşadığımı öğrenmiş."

"Tanrım!"

"Evet."

Ballard, Bonner'ın soruşturmayı ve kendisini nasıl öğrenmiş olabileceğini düşündü. İlk akla gelen Dennis Hoyle'du. Ballard, Hoyle'u ürkütmüştü ve o da intikam almak için Bonner'ı peşine takmıştı. Aklına Bosch'ın da tehlikede olduğu geldi.

"Dinle, Garrett, birini daha aramam lazım," dedi Ballard. "Yardım ettiğin için çok teşekkür ederim."

"Bu adam seni öldürmeye çalıştıysa yardım etmeli miydim emin değilim," dedi Single.

Ballard gülümsedi.

"Şu ana kadar duyduğum en tatlı söz olabilir. Seni sonra arayacağım."

"Ben buradayım Renée. Bir şeyin olmadığına seviniyorum."

Ballard telefonu kapar kapamaz Bosch'ı aradı. Bosch telefonu açtı ve sesinde stresli olduğuna dair bir iz yoktu.

"Harry, iyi misin?"

"Neden olmayayım?"

"Çünkü az önce Bonner beni öldürmeye çalıştı. Evimde yerde yatıyor şu an."

"Bana adresi ver. Yola çıkıyorum."

"Hayır, hallettim. Ama sen iyi misin? İlk önce sana gelmiştir diye düşündüm."

"Her şey yolunda. Sen güvende olduğuna emin misin?"

"Evet. Neredeyse onu öldürüyordum. Buradaki işleri halledtikten sonra Dr. Hoyle'un kapısını çalacağım."

"Ben de orada olmak istiyorum."

Ballard telefonu kapadı. Sirenlerin sesinin binanın önünde kesildiğini duydu. Hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Yere çömeldi ve Bonner'ın pantolonunun ceplerini yoklamaya başladı. Bir cebinde marketten alınma gibi duran ucuz bir telefon, diğerindeyse maymuncukları koyduğu küçük deri bir cüzdan buldu, belli ki Bonner içeri böyle girmişti. Herhangi bir araç anahtarı ya da başka bir şey yoktu.

Ballard maymuncuk setini bulduğu yere bıraktı ama telefonu komodinin altındaki eşya yığınının içine sakladı. Takıların ve diğer ıvır zıvırların sesi Bonner'ı ayılttı. Nefes tüpünün içinden daha güçlü bir hava akımı sesi geliyordu ve Ballard çekmecenin yanından çekilirken adam gözlerini açtı. Üst bedenini kaldırmak için bir hamle yaptı ama bir şeylerin ters gittiğini anlar anlamaz durdu. Sağ elini hareket ettirmeye çalıştı ama yatağa kelepçeliydi. Sol elini gırtlağına götürdü ve tüpü hissetti.

"Onu çıkarırsan ölürsün," dedi Ballard.

Bonner, Ballard'a baktı.

"Gırtlağına darbe verdim," dedi Ballard. "O tüp sayesinde nefes alıyorsun."

Odayı ve durumu kavramaya çalışırken gözleri yukarı kaydı. Başını kaldırmadan, gözlerini çevirdi ve kelepçeyi gördü. Sonra Ballard'a baktı. Ballard adamın gözlerinde bir şey fark etti. Nerede olduğunu ve başına geleceklerini anlamış gibiydi.

"Hızla uzanıp nefes alma tüpünü çıkardı. Yatağın üstünden odanın diğer tarafına fırlattı. Gözlerini Ballard'a dikti ve yüzü kızarmaya başladı. Ballard o esnada evinin kapısından içeri giren acil ekiplerini duydu.

30

Ballard, Bonner'ın öldüğünü öğrenmeden önce saatlerce sorguya tabi tutuldu. İfadesini alan iki polis memuru güya adam boynundaki tüpü çıkardıktan sonra –Ballard'ın değil, onların tabiriyle– neler olduğunu öğrenmeye odaklanmışlardı.

"Bakın, neden önce adamı kurtarmak için boğazına tüp sokup sonra yeniden çıkarayım?" diye sordu Ballard.

"Biz de onu anlamaya çalışıyoruz," diye yanıt verdi Sanderson.

Amir Gerald "Sandy" Sanderson baş soruşturmacıydı. Şiddet Vakaları Soruşturma Birimi'nde de yetkili memurdu, yıllardır şüpheli silah kullanımına, boğma olaylarına ve diğer meşru olmayan şiddet kullanımlarına karışan kötü polislerle uğraşıyordu. Halkın ve polis departmanının maruz kaldığı baskı ve politikalar yüzünden hangi rütbede olursa olsun bu tür olaylara karışan polisler ihraç ediliyordu. Olayın detayları önemsenmiyordu. Sanderson departmanın keskin kenarlarını törpülemek ve her şeyi kusursuzlaştırmak için oradaydı. Yani hareketleri herhangi bir açıdan şüpheli görünen kim varsa uzaklaştırılacaktı.

Ballard iki saatlik sorgusunun ikinci dakikasında bunu anlamıştı. Bir cinayet şüphelisi apaçık onu takip etmiş ve uyurken

maymuncukla evine girmişti. Ballard kendini savunmuştu ve adam ölmüştü, kendi isteğiyle olsun ya da olmasın ona destek olması gerekenler sırtından bıçaklıyordu. Dünyası tepetaklak oldu ve uzun zamandır ilk defa işini kaybedebileceğini hissetti. Belki de ilk kez bunun çok da kötü olmadığını düşündü.

Sorgu, departmanın Los Feliz'i çevreleyen Kuzey Birimi'ndeki dedektif bürosunda gerçekleşiyordu. Rutin bir sorguydu ama Ballard yine de iş arkadaşlarından ve biriminden kopmuş gibi hissediyordu. Bir noktada Sanderson'ın ikinci Dedektifi Duane Hammel, kayıt cihazına yeni piller almak için dışarı çıktığında, Ballard Teğmen Robinson-Reynolds'ın hücrenin önünde durduğunu gördü. Bir an rahatladı çünkü Ballard'ın soruşturmasına dair detayları teyit edebilirdi. Ballard ona Bonner'dan bahsetmemişti ama son görüşmelerinde Ballard'ın bir şeyi ele geçirmeye yaklaştığını öğrenmişti.

Ballard, Bonner'ın saldırısıyla uyandırıldığından beri saate bakmamıştı. Ne kadar uyuduğunu bilmediğinden saati kestiremiyordu. Telefonuna el konulmuştu. Bonner saldırdığı sırada ve acil ekipleri ambulansta çenesine müdahale ettiklerinde gündüzdü. Penceresiz bir hücrede iki saattir sorguya çekildiğini tahmin ediyordu.

"O zaman parçaları bir kere daha birleştirelim," dedi Sanderson. "Christopher Bonner'ı tanımadığını ve önceden bir bağlantınız olmadığını söylüyorsun, doğru mu?"

"Evet, doğru," dedi Ballard. "Onuna ilk defa karşılaştım – buna tanışmak denirse tabii– uyandığımda üstümdeydi ve ağzıma silahımı sokmaya çalışıyordu."

"Peki, yaşadığın yeri nasıl biliyordu ve belli ki çalışma saatlerini ve öğleden sonra saat üçte uyuyor olabileceğini de biliyordu?

Ballard sorusunun içinde zaman belirttiği için Sanderson'a teşekkür etmek istedi. Saatin akşam altı ve yedi gibi olduğunu

çıkardı. Ama Sanderson'ın sorusunda asıl önemli olan Bonner'ın Ballard'ın uyku düzenini nasıl bildiğiydi. Hoyle'un, Ballard'ın kartvizitinden ve kısa bir görüşmeden yola çıkıp Ballard'ın çalışma saatlerini bilme ihtimali yoktu. Sanderson'a yanıt verirken bundan bahsetmemeye karar verdi.

"İfademde defalarca tekrar ettiğim gibi," dedi Ballard. "Dennis Hoyle'u dün Javier Raffa'nın anma töreninde sorgulamaya çalıştım. Belli ki korktu. Bir cinayet soruşturmasına sorulması gereken ilk sorulardan biri bundan kimin fayda sağlayacağıdır. Bu durumda da yanıt Dennis Hoyle. Onu sorgulamam karşısında tepkisi arabasına atlayıp kaçmak oldu. Benimle konuşmak istemedi. Bonner'ı aradığını tahmin ediyorum ve Bonner da peşime düştü. Parçalar bunlar ve bağlantı da bu.

"İleri detaylı bir soruşturma gerekecek," dedi Sanderson.

"Anlıyorum, Dedektif. Bir dakika lütfen."

Sanderson sandalyesine yaslandı ve ayaklarına baktı. Ballard, adamın kucağında telefonunun durduğunu biliyordu ve muhtemelen diğer soruşturma yetkililerinden mesaj alıyordu. Ballard da bir ortakla çalıştığı zamanlarda aynı şeye başvuruyordu. Eş zamanlı bilgi ve soru almayı mümkün kılıyordu.

Sanderson son mesajı okuduktan sonra Ballard'a baktı.

"Dedektif, neden Harry Bosch otuz dakikada bir sizi arıyor?"

Ballard sorgulanırken Bosch'ı tamamen dışarıda bırakmıştı. Herhangi bir açık vermemek için dikkatli yanıt vermek zorundaydı. İki saatlik sorgulamanın sonunda tek bildiği Sanderson'ın ekibi Bosch'ı sorguya çektiği ve Sanderson'ın yanıtları çoktan öğrendiğiydi. Bosch'ın ne söylediğini ya da söyleyebileceğini bilmese de ifadelerinin örtüşmesi gerekiyordu.

"Muhtemelen bildiğiniz gibi Harry LAPD'den emekli," diye başladı söze Ballard. "Bosch'ın eski davalarıyla bağlantılı bazı davalar var elimde. Dört ya da beş yıldır tanışıyoruz ve benim için bir tür akıl hocası rolündedir. Ama özellikle bu davada, size

Raffa cinayetini balistik sonuçlarıyla başka bir davayla ilişkilendirdiğimi söyledim. Kurbanın adının Albert Lee olduğu o davayı dokuz yıl önce Harry Bosch soruşturmuş. Bu bağlantıyı öğrendiğimde Bosch'a ulaştım ve mümkün olabilecek her konuda fikrini öğrenmek istedim."

"Öğrendin mi?"

"Evet, Bosch'tan öğrendiklerimle ilerleyip bu cinayetten kimin çıkar sağlayabileceğini buldum. Albert Lee davasında, adamın işi ve sigorta poliçesi şirketini ayakta tutmak için borç aldığı bir hekimine geçmiş. Diş hekimi ile Hoyle başka bir işte ortaklarmış. Bosch bağlantıları kurmamda yardımcı oldu. Bonner iki davanın da katil zanlısı haline geldi. Ama benim başıma geldiği gibi bu öldürülen adamların da peşine yollandı."

"Diş hekimleri mi yolladı?"

"Evet."

Ballard hemen başını salladı. Bunu yapmayı bırakmalıydı.

"O zaman Bosch'la konuşsak o da aynı ifadeyi mi verir?" diye sordu Sanderson.

"Sizinle konuşursa evet," dedi Ballard. "Departmandan ayrılışı güzel değildi. O yüzden bol şans."

"Bosch ile aranda romantik bir şey yok öyle mi?"

"Ben erkek olsaydım ve davalarımla bağlantısı olan emekli bir dedektifle iletişime geçseydim yine aynı soruyu mu soracaktınız?"

"Bunu hayır, olarak kabul ediyorum."

"Nasıl isterseniz öyle kabul edin ama böyle bir soruya yanıt vermem. Bunun kayda geçmesine seviniyorum gerçi."

"Sanderson, Ballard'a gözlerini dikti ama Ballard gözünü dahi kırpmadı."

"Ben bir şey sorabilir miyim?" dedi Ballard.

"Her zaman sorabilirsin," dedi Sanderson. "Yanıt vereceğime söz veremiyorum."

"Bonner'ın arabasını buldunuz mu?"

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü eğer arabayla geldiyse benim mahalleme park etmiştir ve ceplerinde maymuncuktan başka bir şey olmadığına göre arabasında bir telefon, cüzdan belki notlar falan vardır diye düşünüyorum. Belki de iki kurbanın öldürüldüğü silah. Sizin yerinizde olsaydım gidip arabasının peşine düşerdim."

"Bu odanın dışında da soruşturmanın devam ettiğine emin olabilirsin, Dedektif. Endişelenmene gerek yok."

"Güzel. Basın ne durumda? Peşine düştüler mi?"

"Dedektif, bu odada soruları ben soruyorum. Telefonunu sürekli arayan başka birini sormam lazım. Garrett Single, soluk borusunu açmana yardım eden sağlıkçı. Seni Bosch'tan daha çok aradı. Neden?"

"Onunla konuşup öğreninceye kadar bilemem ama iyi olup olmadığımı merak ettiğini tahmin ediyorum."

"Seni merak ediyor."

"Öyle sanıyorum."

Ballard romantik ilişki sorusu bekliyordu ama Sanderson onu şaşırtmıştı.

"Teşekkürler, Dedektif. "Şimdilik yeterince bilgi topladık. Soruşturmamızı tamamlayıncaya kadar sizi masa başı göreve alıyoruz. Aynı zamanda bu konuyla ilgili olarak basınla iletişime geçip konulmamamızı emrediyorum. Basından birisi iletişime geçerse onlara..."

"Bir dakika," dedi Ballard. "Kim bu davayı sürdürecek? Sen ya da ekibin benim yanlış bir şey yaptığıma karar verinceye kadar bırakmayacağım."

"Anladığım kadarıyla dava çoktan Batı Büro Cinayet Birimi'ne devredildi. Buradan sonrasına onlar bakacaklar. Ama senin de bilgine, burada bir intihardan bahsediyoruz. Eminim ki yakında dava kapanır ve sen de işe dönersin."

"Bonner'ın kendini öldürmesinden bahsetmiyorum. Javier Raffa ve Albert Lee davalarından bahsediyorum."

"Dediğim gibi, Batı Büro halledecektir."

Ballard dönen oyunları birden fark etti. Christopher Bonner eski bir LAPD polisiydi ve bu bir sorundu. Bu eski LAPD memuru işi bırakmadan önce ya da sonra kiralık katillik yapmış olabilirdi ve departmanda halen bağlantıları olup olmadığı bilinmiyordu. Sanderson'ın soruları sayesinde Ballard, Bonner'ın halen içerde adamları olduğunu anlamıştı. Üstüne bir de kayıp cinayet dosyaları eklenince basına sızmaya hazır büyük bir skandaldı. En iyisi her şeyi parçalara ayırmaktı. Albert Lee ve Javier Raffa davalarını birbirine bağlamak ve davaları çözüme ulaştırmak departmana karşı gelmek demekti.

"Ne yapacağını biliyorum," dedi Ballard pat diye.

"Gerçekten mi?" dedi Sanderson. "Ne yapacakmışım Dedektif?"

"Örtbas edip halının altına süpüreceksin. Her zamanki gibi. Polis departmanının canına okundu. Kurbanları umursayan yok bile. Halk yerine departmanın imajını koruyoruz."

"Bitti mi Dedektif?"

"Ah, evet, bitti. Telefonum nerede? Silahımı nereye koydunuz? Hepsini geri istiyorum."

Sanderson, arkası kapıya dönük olan Hammel'a baktı.

"Telefonu teğmeninde," dedi yardımcısı.

Sanderson, Ballard'a döndü.

"Telefonunu teğmeninden iste," dedi Sanderson. "Silahın inceleniyor. İşimiz bitince alabilirsin. Bu arada, geçici silah temini için bilgiyi teğmeninden alabilirsin. Gerek olacağını sanmam çünkü şu an için masa başında olacaksın."

Ballard'ın yanıt vermesi için bekledi. Ama Ballard konuşmadı.

"O zaman burada işimiz bitti," dedi Sanderson.

Herkes ayağa kalktı. Şiddet Vakaları Birimi'nden adamlar kapının yanındaydı ve Ballard önce onların çıkmasını bekledi. Sorgu odasından en son o çıktı, Robinson-Reynolds boş hücrede onu bekliyordu. Ballard pencereden havanın epey karardığını görebiliyordu.

Teğmen kollarıyla yaslandığı masadan doğruldu.

"Renée, iyi misin?"

"İyiyim."

"Seni evine bırakacağım."

"Telefonum sizde mi?"

"Evet, bana verdiler."

Robinson-Reynolds ceketinin cebinden Ballard'ın telefonunu aldı. Ballard gelen aramalara bakmak için telefonu kontrol etti. Beş dakika önce yine Bosch ona ulaşmaya çalışmıştı.

Yalnız kalıncaya kadar Bosch'ın aramasına dönmemeye karar verdi, ama teğmen ona bakarken Bosch'a iyi olduğunu ve yarım saat içinde arayacağını söyleyen bir mesaj attı. Ballard on dakika sonra kendini Robinson-Reynolds'ın arabasının ön koltuğunda buldu, Commonwealth Caddesi'ne geçip güneye yönelmesini söyledi.

"Muhtemelen eşyalarını toplayıp bir süre başka bir yerde kalmak istersin," dedi Robinson-Reynolds. "Bir arkadaşının yanında ya da bir otelde, departmanda sana bir şeyler ayarlamaya çalışacağım."

"Hayır, idare ederim," dedi Ballard.

"Emin misin? Odan olay yeri inceleme sayesinde darmadağın."

"Kanepem kocaman."

"Tamam, Renée."

"Peki, Batı Büro ne oldu?"

"Ross Bettany davayı devralmak için aradı. Yarın onunla buluşmam lazımdı."

"Buluş o zaman. Halen davayı alabilir."

"Dava üzerinde çalışıp çalışmayacaklarını bilmek istiyorum. Bonner LAPD'dendi. Sanderson'ın dediklerine bakarak bu olayın bir yere varmayacağını anladım çünkü davanın çözüme kavuşması manşetlerde bunu görmek demek: Eski LAPD memurunun kiralık katil olduğu anlaşıldı.",

"Gerçekten bir cinayeti örtbas edebileceklerini düşünüyor musun?"

"En az iki cinayet söz konusu. Ve evet, böyle düşünüyorum çünkü tetikçi Bonner öldü. Sanderson'a göre dava kapandı. Davayı ileriye götürüp ölüm emrini verenlerin peşine düşmek tehlikeli olabilir çünkü Bonner'ın içine karıştığı olaylar açığa çıkacak ve departman bir kere daha yara alacak."

"Bence fazla düşünme Ballard."

Ballard teğmenin yeniden soyadıyla hitap etmeye başladığını fark etti.

"Bu, fazla düşünmek değil," dedi Ballard. "İçinde yaşadığımız gerçeklik bu."

"Belki de haklısın," dedi teğmen. "Ama bu artık Batı Büro'nun gerçekliği, senin değil. O yüzden protokolü uygula Ballard. Davayı o adama devret ve Gece Yarısı Adamları'nın üzerine gitmeye devam et."

"Anlaşıldı."

Bu kelimeyi öyle bir tonla söylemişti ki bir daha bu kelimeyi ağzına almayacağının sinyallerini veriyordu âdeta.

31

Ballard merdivenleri kullanmak için ana avludan geçti çünkü binanın asansörleri çok yavaştı. Daha adım atamadan adının söylendiğini duydu. Dönüp bakınca ilk kattaki evinin kapısında bekleyen adamı gördü. Adam Ballard'a yaklaştı. Geçen hafta sonu tanıştığı bisikletçiydi ama adamın adını hatırlayamadı.

"Selam," dedi Ballard.

"Bugün burada bazı korkunç şeyler oldu," dedi adam. "Her şey yolunda mı?"

"Şu an sorun yok."

"Adamın birinin evine girip seni öldürmeye çalıştığını duydum."

"Öyle. Ama iş biraz karmaşık ve polis olayı araştırıyor."

"Sen de polissin."

"Evet ama bu olaya ben bakmıyorum o yüzden gerçekten bu olayla ilgili bir şey anlatamam."

Ballard merdivenlere yürümeye başladı.

"Burada böyle şeylere alışık değiliz," dedi komşusu.

Ballard döndü.

"İyi o zaman," dedi Ballard. "Ben de hiç alışık değilim."

"Burada yeni olduğunu biliyorum," dedi komşusu. "Ve böyle olayların tekrarlanmayacağını umuyorum. Apartman temsilcisi olarak bunu söylemek zorundayım."

"Üzgünüm, adın neydi?"

"Nate. Şeyde tanışmıştık..."

"Garajda, hatırladım. Nate, birisinin yatağıma gelip beni öldürmeye çalışmasını olağan karşılamıyorum. Ama adamın bir yabancı olduğunu ve bu olayın bir haneye tecavüz olduğunu bilmelisin. Bir sonraki apartman toplantısında binanın güvenlik önlemlerini gözden geçirebilirsin diye düşünüyorum. Bir şekilde içeri girmiş ve apartman yönetiminin bundan sorumlu tutulmasını istemem. Pahalıya patlayabilir."

Nate'in beti benzi attı.

"Ah, kesinlikle," dedi Nate. "Ben, şey, binanın güvenliğini gözden geçirmek için özel bir toplantı düzenleyeceğim."

"Güzel," dedi Ballard. "Gelişmelerden haberdar olmak isterim."

Ballard arkasını döndü, Nate'in söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Ballard basamakları ikişer ikişer çıktı ve görevlilerin evin kapısını açık bıraktıklarını gördü. Her zamanki LAPD vurdumduymazlığıydı. Ever girer girmez kapıyı kilitledi ve daireyi hızla kontrol edip odasına geçti. Bonner'la uğraşırken komodinin çekmesinden etrafa saçılan ıvır zıvırlar halen yerdeydi. Çekmecenin kulplarında parmak izi almak için kullandıkları tozu görebiliyordu. Çekmecenin içine dalıp ıvır zıvırların arasına gömdüğü dandik telefonu buldu. Açmaya çalıştı ama ya telefon kapalıydı ya da şarjı bitmişti.

Açma kapama tuşunu bulmak için telefonu kurcaladı ama tuş falan yoktu. Parmağını sıfır tuşuna basılı tuttu ama bir şey olmadı. Sonra bir tuşunu denedi, birden ekranın ışığı yandı. Telefon açılınca kayıtlı numaraları ve son aramaları kontrol etti. Bir şey yoktu ama mesaj kutusunda bir mesaj vardı, o akşam 818 alan kodlu bir numaradan dört buçukta gönderilmişti. Tek kelimelik bir mesajdı: Rapor.

"Yakaladım seni," diye fısıldadı Ballard.

Bir süre telefonuna bakıp sonraki hamlesini düşündü. Dikkatli ve ketum olması gerektiğini biliyordu. Mesaja yanlış bir yanıt verirse karşıdaki kişi duman olur buharlaşırdı. Gerçi telefonu mesajlaşma ya da arama için kullanırsa bir delili kurcalamış olacaktı. Beklemeye karar verip telefonu kapadı. Mutfağa gidip telefonu bir plastik poşete koydu. Kendi telefonunu çıkarıp Bosch'ı aradı.

"Biraz gezintiye çıkmak ister misin?" diye sordu Ballard.

"Tabii," dedi Bosch. "Ne zaman?"

"Şimdi."

"Gelip beni al."

"Yola çıkıyorum. Ve, şey, bana silah lazım. Benimkini inceliyorlar ve yedeğim de dolapta."

"Sorun değil."

Ballard, Bosch'ın sorgusuzca ve çekinmeden yanıt vermesini beğenmişti.

"Tamam, görüşürüz," dedi Ballard.

32

Ballard garajdan çıktıktan sonra civarda dolandı ve Sokak Aydınlatma Ofisi'nin, apartmanının bir blok gerisindeki Hoover'da taşınabilir lambaları onardığını fark etti. Chrysler 300 marka siyah bir arabanın arkasına konuşlanan üstü açık bir kamyon gördü. Suç mahallinde kullanılan lambalarından birinin altına bir masa kuruldu, Ballard elinde notlar olan adamı tanıdı, muhtemelen kanıt listesini not alıyordu. Ballard freni çekip arabadan indi ve ışıklara yaklaştı.

"Reno," dedi Ballard.

Reno başını kaldırıp baktı ve Cindy Carpenter'ın evindeki olaydan Ballard'ı hatırlamıştı.

"Dedektif Ballard," dedi Reno. "İyi misiniz? Yakınlardaydınız gibi duruyor."

"Evet," dedi Ballard. "Benim daireme de siz mi baktınız?"

"Evet."

"Güzel. Pisliğin arabası bu mu?"

"Evet, parmak izi almak için götüreceğiz."

"Anahtarı nerede buldunuz?"

"Sol tekerleğin üstünde."

Ballard masaya baktı. Kırmızı bantla kapatılmış samankâğıdından üç delil torbası bulunduğunu gördü. Birinin üstünde araştırmacıyı uyarmak için silah bulunduğuna dair etiket yapıştırılmıştı. Heyecanını gizleyip zaten haberi varmış gibi davranmaya çalıştı.

Ballard delil torbasını gösterdi.

"P-22 bunun içinde mi?"

"Evet. Bunu da tekerleğin yuvasında bulduk. Silah saklamak için pek iyi bir yer değil. İlk baktığımız yerlerden biri. Duyduğuma göre bir de eski polis olacak."

"Mühimmat nerede?"

"Silahın içindekiler var sadece."

"Remington mu?"

"Evet."

"Tamam, o zaman iyi geceler."

"Size de."

Ballard arabasına döndü. Bonner'ın arabasının teker yuvasında bulunan silahın birbiriyle ilişkilendirdiği iki cinayette de kullanıldığına emindi.

Bosch'ın evine yöneldi, arabanın saatine baktı. Bosch'ı alıp on bire kadar Hoyle'un evine geçebileceğini fark etti. Geç olması işine gelirdi. Kimse gecenin bir saati polisin kapısını çalmasını istemezdi.

Telefonu çaldı, arayan Garrett Single'dı.

"Selam, Garrett."

"Renée, selam. İyi misin?"

"İyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sana bağırıyor gibi göründüysem özür dilerim."

"Sorun değil. Ama aslında ATB'den birilerinin benimle konuşmaya geldiklerini bilmelisin diye düşündüm."

"ŞVB'den demek istedin sanırım?"

"Şey, bilmiyorum, olabilir. Siz, duvarın öteki tarafındakiler bir sürü teşkilat kısaltması kullanıyorsunuz. Harf çorbası gibi."

"Onlara ne anlattın?"

"Adamı kurtarmana yardım ettiğimi ve sonra FaceTime yaptığımızı."

Ballard, Single'la FaceTime yaptıklarını unutmuştu, aslında Bonner'ın boynundaki soluk borusuna açtığı girişi görsel olarak kontrol edebilirdi. Ölüm kalım mücadelesiyle gelen stres ve adrenalin etkisini yitirdikten sonra olaylar netliğini kaybetmiş, Ballard detayları unutmuştu. Sorgu sırasında FaceTime olayından bahsetmeyi bile akıl edememişti. Bu duruma anlam veremiyordu, şiddete maruz kalan kurbanları günlerce ve pek çok kez sorguya almasının sebebi buydu. Detaylar zaman geçtikçe belirginleşiyordu ve şimdi kendisi bunu deneyimliyordu.

"Kaydetmemen çok kötü oldu," dedi Ballard.

"Şey, aslında kaydettim," dedi Single. "Bir uygulamam var. Tekrar bakmamız gerekebilir diye kaydettim."

"Bunu onlara söyledin mi?"

"Evet, görmek istediler."

"Telefonunu almalarına izin mi... Bekle, şu an telefonundan arıyorsun."

"Onlara videoyu yolladım. Telefonumu veremezdim."

"Harika, bana da yollar mısın? Bakmak istiyorum."

"Olur. Onun dışında her şey yolunda mı? Yani buraya gelen adamlar senle ilgili çok soru sordular."

"Bildiğim kadarıyla her şey yolunda. Sorun yoktu. Ama halen çalışıyorum. Raporlar gelinceye kadar masa başındayım."

"O zaman seni rahat bırakayım."

"Yarın konuşuruz, olur mu? O zamana kadar her şey yatışır diye düşünüyorum."

"Tabii. Kendine dikkat et."

"Sen de."

Ballard telefonu kapadı. Soruşturma altındaki olayın en azından bir kısmının kayıtlı olduğunu bilmek onu rahatlatmıştı. Single'ın kaydettiği her neyse sorguda anlattıklarını destekleyeceğini biliyordu. Dahası Single aradığı için mutlu olmuştu.

Arabayla yol alırken karanlıkta kalan yüzüne bir gülümseme yerleşmişti.

33

Ballard, Bosch'ın evine gitmekte gecikti çünkü narkotik biriminin tebdili araçlarından birini devralıp, bir telsiz kapmak ve birkaç dosya oluşturmak için merkeze uğramıştı. Ses ve video kayıt özelliği olan Mustang'in anahtarlarını aldıktan sonra, araca bakmak için arka tarafa yöneldi. Teğmen Rivera ile bagajı açık arabasının başında beklerken karşılaştı. İşe yeni gelmiş gibi duruyordu. Sanderson ve ekibinin Bonner soruşturmasını genişletmeyeceklerini tahmin ederek Rivera ile kendisi görüşmeye karar verdi.

Teğmen kutudan silahını alırken Ballard ona doğru yürüdü.

"Ballard, bugün izinlisin sanıyordum," dedi teğmen.

"Evet ama gündüz vakti meydana gelen bir olay için çalışıyorum," dedi Ballard. "Bir şey sormam lazım Teğmenim."

"Sor bakalım,"

"Dün gece size Chirstopher Bonner hakkında sorular sordum. Ardından onu aradınız, değil mi?"

Rivera silahını kılıfa sokup bagajı kapayarak zaman kazandı.

"Şey, aramış olabilirim," dedi Teğmen. "Neden?"

Ballard, Rivera'nın gün boyu uyuduğunu ve olanlardan haberdar olmadığını tahmin etti.

"Çünkü bugün evime girip beni öldürmeye çalıştı," dedi Ballard.

"Ne!" diye tepki verdi Rivera.

"Bir şekilde onun peşinde olduğumu öğrenmiş. Teşekkürler Teğmenim. Umarım adresimi veren siz değilsinizdir."

"Bekle bir dakika, Ballard. Ben öyle bir şey yapmadım. Sadece birinin onu sorduğunu söyledim, arkadaşı falan da olabilirdi mesela. Onun peşinde olduğunu söylemedin. Adının davanda geçtiğini söyledin. Hepsi bu ve ona söylediklerim buydu. Evine mi girdi? Tanrım, nereden bilebilirdim..."

"Öldü."

"Öldü mü?"

"Evet, ayrıca Şiddet Vakaları Birimi gelip sizi görmek isteyebilir."

Ballard uzaklaşıp teğmeni arkasında bıraktı. Bağlantıyı kurmak iyi hissettirmişti ama tüm boşluklar dolmamıştı. Şiddet Vakaları Birimi'ni Rivera'ya yıkmak boş bir çabaydı. Sanderson'ın bu davayı daha ileriye götürmeyeceğini biliyordu.

Aradığı arabayı geniş park alanında bulması beş dakikasını aldı. Wilcox'ta, merkezin karşısındaki istasyonda depoyu doldurmalıydı. İşini bitirdi ve tepelere, Harry Bosch'ın evine sürdü.

Dennis Hoyle'un evine varmadan bir saat önce Bosch ile yan yana oturup planı hakkında konuştular.

"İşte başlıyoruz," dedi Ballard.

Arabadan inip eve yaklaştılar. Ön kapının orada ışık yanıyordu ama diğer pencerelerin çoğu karanlıkta kalıyordu. Ballard zile bastı ve kapıyı tıkladı. Güvenlik kamerası olup olmadığına bakmak için bakındı ama bir şey göremedi.

Bir kere daha kapıyı tıklatıp zili çaldıktan sonra Hoyle kapıya baktı. Eşofmanlıydı ve üstünde bir sörfçü figürü olan uzun kollu bir tişört giyiyordu. Cep telefonu elindeydi.

"Siz ikiniz," dedi Hoyle. "Ne oluyor böyle? Saat neredeyse gece yarısı."

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ama Ballard, gece yarısı kapısı çalındığı için mi yoksa hayatta olduğunu gördüğü için mi şaşırdığını anlayamamıştı.

"Geç olduğunu biliyoruz, Dr. Hoyle," dedi Ballard. "Ama bu görüşmenin gündüz vakti komşularınız izlerken gerçekleşsin istemezsiniz diye düşündük."

"Ne? Beni tutukluyor musunuz? Ne için? Uyuyordum!"

Gece vardiyasında çalıştığı zamanda Ballard, uyumanın tutuklamaya ya da sorguya karşı bir tür savunma olarak kullandığına çok kez şahit olmuştu. Kelepçeleri kemerinden çıkarmak için ellerini ceketinin arkasından uzattı. Sonra Hoyle'un kelepçeleri görebilmesi için kollarını serbest bıraktı. Tutuklanmak üzere olduğunu düşündürmek için eski bir numaraya başvurmuştu.

"Sizinle konuşmamız lazım," dedi Ballard. "Burada ya da Hollywood Merkezi'nde yapabiliriz. Sizin tercihiniz."

"Tamam, burada," dedi Hoyle. "Burada konuşmak istiyorum."

Hoyle dönüp evinin içine baktı.

"Ama ailem..."

"Arabada konuşalım."

Hoyle yeniden çekindi.

"Ön koltukta," dedi Ballard. "Konuştuğumuz sürece bir yere gitmiyoruz."

Ballard, Hoyle'u ikna etmek istercesine kelepçelerini kemerine taktı.

"Ortağım arabanın dışında bekleyecek, tamam mı?" diye ekledi Ballard. "Arkada pek yer yok. Dolayısıyla sadece siz ve ben konuşacağız. Özel bir görüşme olacak."

"Anladım," dedi Hoyle. "Yine de tuhaf geldi."

"O zaman içeri geçelim. Kimseyi uyandırmamaya çalışırız."

"Hayır, hayır, araba iyi. Bir yere gitmediğimiz sürece tabii."

"İstediğin zaman arabadan inebilirsin."

"Tamam o zaman."

Bosch herkesi biçilmiş çimlerin arasındaki taş geçitten arabaya götürdü.

"Bu senin kendi araban mı?"

"Evet, baştan özür dilerim. İçi biraz kirli."

Bosch, Hoyle'a yolcu koltuğunun kapısını açtı. Bosch kapıyı kapadı ve arabanın arkasından sürücü koltuğuna geçen Ballard'a baktı. Bosch başını salladı. Plan işliyordu.

"Öne yaklaş," diye fısıldadı Ballard.

Ballard sürücü kapısını açıp içeri girdi. Ön camdan baktığında Bosch'ın yolcu koltuğunun çamurluğuna yaslanır halde durduğunu gördü.

"Dedektif olmak için epey yaşlı duruyor," dedi Hoyle.

"Los Angeles'taki yaşayan en yaşlı dedektif," dedi Ballard. "Ama bunu söylediğimi ona söyleme. Sinirlenir."

"Endişe etme. Bir şey söylemem. Neden bir dedektif arabası almıyorsunuz?"

"Bize verilenin kliması çalışmıyor. Biz de benimkini aldık. Üşüdün mü? Donmuşsundur."

Ballard anahtarı kontağa taktı ve çevirdi. Aracın ışıkları yanınca sıcaklığı ayarlamak için uzandı.

"Sıcaklığı artırmamı istersen söyle."

"İyiyim. Bitirelim şu işi. Yarın erken kalkmam lazım."

Ballard arabanın ön camından Bosch'ı bir kere daha kontrol etti. Ellerini göğsünde bağlamış ve başını yere eğmişti, böylesi rutin sorgulardan bıkmış bir adamın duruşunu takınmıştı. Hoyle dönüp ön kapının camından baktı, sanki bu işi bir an evvel atlatması gerektiğini hatırlamıştı. Ballard fırsattan istifade öne eğildi ve arabanın ses/video kayıt sistemini aktive etti. Arabada gizli uyuşturucu alım satımlarını kaydetmek için üç kamera ve mikrofon bulunuyordu. O andan itibaren arabada söylenecek ya da gerçekleşecek her şeyi bagajdaki bir çipe kaydediyordu.

"Tamam, hakların hakkında bilgilendirerek başlamak zorundayım," dedi Ballard. "Her sorguda bunu yapmamız isteniyor. Her ne kadar kişi olumsuz mahkeme kararları sebebiyle şüpheli kabul edilmese de..."

"Bak, bilmiyorum," dedi Hoyle. "Konuşmak istediğinizi söylediniz, şimdi de haklarımı mı anlatıyorsunuz? Bu..."

"Tamam, dinle. Haklarını söyleyeceğim ve anlayıp anlamadığını soracağım. Sonra devam edeceğiz."

Hoyle başını salladı ve ellini arabanın kolunda yerleştirdi. Ballard onun dikkatini kaybetmek üzere olduğunu biliyordu.

Ballard tuşa bastı ve camı araladı. Bosch'a seslendi, Bosch yanlarına geldi. Ballard telsizi alıp Bosch'a uzattı.

"Gözaltı sevki için bir arabaya ihtiyacımız olabilir," dedi Ballard. "Halledebilir misin?"

"Tamamdır," dedi Bosch.

Ballard radyoya uzandı.

"Bekle, bekle," dedi Hoyle. "Tanrı aşkına, haklarımı oku. Konuşalım, bitirelim şu işi."

Ballard radyodan çekildi ve Bosch başıyla onayladı. Her şey tam düşündükleri gibi ilerliyordu.

Ballard camı kapadı ve Hoyle'a döndü. Hoyle'a haklarını ezberinden bildirdi. Hoyle da haklarını anladığını ve onunla konuşmayı kabul ettiğini bildirdi.

"Tamam," dedi Ballard. "Haydi, başlayalım."

"Sormak istediklerini sor," dedi Hoyle.

"Dün anma töreninde bizi gördükten sonra kimi aradın?"

"Aramak mı? Kimseyi aramadım. Eve geldim."

"Sana kartvizitimi verdim. Benden kime bahsettiğini öğrenmem lazım."

"Dediğim gibi kimseye bahsetmedim."

Hoyle sesini öyle yükseltmişti ki söylediklerini Bosch da duyabildi. Bosch ön camdan dönüp Ballard'a baktı. Ballard

hafifçe başını salladı. Bosch telefonunu çıkardı ve arama yapmaya başladı. Telefona yanıt beklerken ön çamurluktan uzaklaşıp arabanın önünde doğru yürüdü.

"Kimi arıyor?" diye sordu Hoyle.

"Bilmiyorum," dedi Ballard. "Ama bu noktada dikkatli düşünmeniz lazım Dr. Hoyle."

Ballard durup Bosch'ı izledi. Bosch bir süre telefonunu kulağında tuttu ve sonra aramayı sonlandırmak için kulağından çekti. Ballard, Hoyle'un elindeki telefona göz attı. Ekran halen karanlıktı. Bonner'a "Rapor" mesajını yollayan Hoyle değildi, en azından elindeki telefondan yollamamıştı. Ballard mesajı kimin yolladığını bulmalıydı.

"Neyi dikkatle düşünmeliyim? dedi Hoyle.

"Hayatının geri kalanını etkileyecek bir karar vermek üzere olduğun anlardan biri," dedi Ballard.

Hoyle kapıya döndü ve kapı koluna uzandı.

"Beni korkutmaya başladın. İniyorum."

"İn, bir sonraki görüşmemizde elimde arama izniyle kapını çalacağım ve seni komşularının gözleri önünde tutuklayacağım."

Hoyle, Ballard'a döndü.

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun. Anma töreninde karşılaşmamızdan sonra kimi aradın?"

"Kimseyi!"

Ballard arabanın arka koltuğuna uzanmaya çalıştı.

"Bir şeye bakmanı istiyorum, Doktor."

İki kalın dosyayı arka koltuktan alıp kucağına koydu.

"Albert Lee ve John William James olayından beri peşinde olduğumuzu bilmeni istiyorum."

"Neyin peşinde?"

"Her şeyin peşindeyiz. Faktoring olayının, sigorta sahtekârlığının, arkadaşlarınla kurduğun şirketin ve cinayetlerin..."

"Aman Tanrım, bu gerçek olamaz."

"Öyle. Bu yüzden bu noktada bir seçim yapmak zorundasın. Bize ya destek ol ya köstek. Bize destek olmazsan bir sonraki ortakla görüşmeye gideceğim. O da yardım etmezse diğerine. Emimin akıllı ya da akıllanacak biri bulunur. İşte o zaman diğerleri için çok geç olacak. İşin içinde olan birini büyük jürinin önüne çıkarmam yeterli. Bunun sen olacağını düşünmüştüm ama bir önemi yok."

Hoyle bir an için öne eğildi, Ballard koltuğun önündeki boşluğa kusacağını sandı. Sonra geriye yaslandı, gözlerini kapadı, yüzüne acınası bir ifade takındı.

"Hepsi Jason'ın hatası," dedi Hoyle. "Bu işe hiç..."

"Jason Abbott mı," diye sordu Ballard.

"Hayır, beni koruma altına alacağınıza söz verinceye kadar tek kelime daha etmeyeceğim. Peşime adamlarını takar!"

"Seni koruyabiliriz. Ama şu an bana ihtiyacım olanı vermen lazım. Anma töreninden sonra kime benden bahsettin? İlk soru bu."

"Peki, peki. Jason'a söyledim. Polislerin beni kenara sıkıştırdığını söyledim. Anma törenine gittiğim için kızıp bağırmaya başladı."

"Christopher Bonner'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Senin ve diğerlerinin borç vereceği insanları bulan kişi kimdi?"

"Jason birini tanıyordu. Ben hiç bulaşmadım."

"Ama kim olduğunu bilmiyor mu..."

"Hayır! Bilmiyorum. O olaya kadar bunların hiçbirinden haberim yoktu. Öğrendiğimde çok geçti. Suçlu konumundaydım. Hepimiz suçluyduk."

"Sen de buna ayak uydurdun."

"Seçeneğim yoktu. Görmüyor musun? Öldürülmek istemedim. J.W'nin başına gelenlere baksana."

"John William James."

"Evet. Jason'a yeter dedi ve başına gelenlere bak."

"Karısına ne oldu? O da buna dahil mi?"

"Hayır, hayır, hayır... O bir şey bilmiyor."

"Kaç tane daha var?"

"Neyden kaç tane daha var?"

"Neyi sorduğumu biliyorsun. Faktoring kaç insanın ölümüne sebep oldu?"

Hoyle utançla balını öne eğdi ve gözlerini kapadı.

"Bana bir kez yalan söylersen sana yardım etmem," dedi Ballard.

"Altı kişi," dedi Hoyle. "Hayır, yedi. Javier Raffa yedinciydi."

"James de dahil mi?"

"Evet. Evet."

Ballard ön camdan Bosch'a baktı. Bosch onları izliyor ama Hoyle'un söylediklerini duymuyordu. Göz göze geldiler ve Ballard başıyla onayladı. İstediğini almıştı. Hoyle'un videosunu kaydetmişti.

"İçeri gir şimdi Doktor," dedi Ballard. "Kimseye bundan bahsetme. Yoksa haberim olur ve seni gömerim."

"Tamam," dedi Hoyle. "Ama şimdi ne yapacağım?"

"Sadece bekle. Bettany adındaki bir dedektif seninle iletişime geçecek. Ross Bettany. Ne yapacağını o söyler."

"Tamam."

"Şimdi gidebilirsin."

34

Bosch yanında bir termos kahve getirmişti. Ballard onu almaya gittiğinde elinde termos ve iki kupayla geldi. Ballard nöbet tutmayacaklarını söylemişti ama Bosch her ihtimale karşın hazırlığını yapmıştı.

Bosch her zaman Ballard'ın gözünde bir tür cinayet gurusuydu. Özellikle de emekli olmadan çok önce, Bosch'ı dedektif büroda dosyaları incelerken yakaladığı geceden beri. Bosch'ın başarısının bilgelikten mi yoksa deneyimden mi kaynaklandığını kestiremiyordu, ya da belki deneyim bilgeliği beraberinde getiriyordu ama kesin olan bir şey varsa o da işini asla şansa bırakmadığıydı. Başı sıkıştığında gideceği ve güvendiği kişiydi.

Saat biri geçinceye kadar Jason Abbott'ın evine gitmediler. Evin ışıkları yanmıyordu ve kapıyı defalarca çalmalarına rağmen yanıt veren yoktu. Jason'ın başına geleceklerden haberdar olup kaçıp kaçmadığı üzerine konuştular. Ama bu ihtimal dahilinde değildi. Bonner'ın öldüğünü öğrenmiş olabilirdi ama bu da düşük bir olasılıktı çünkü Ballard'ın dairesinde intihar eden adamın biriydi ve üstünde kimlik çıkmamıştı. Ballard onun Bonner olduğunu biliyordu çünkü fotoğraflardan tanımıştı. Adamın

kimliği, adli tabibin parmak izi ve diğer bulgularla doğrulanmadığı sürece açıklanmayacaktı.

Ballard, Abbott'ın en fazla Bonner'ın kayıplara karıştığını bilebileceğine inanıyordu. Tetikçi, mesajına yanıt vermemiş ya da ona bir şekilde rapor geçmemişti. Abbott, Ballard'ın mahallesine gelip polislerin kol gezdiğini görmüş olabilirdi ama yine de ortada kaçmasına yetecek kadar bilgi yoktu. Büyük resmi görebilen tek kişi Ballard'dı ve Bosch dışında kimse bundan haberdar değildi.

Bir süre evin orada kalıp Abbott'ın dönmesini beklemeye karar verdiler. Tam o noktada termostaki kahve imdatlarına yetişti.

"Burada belki bütün gece bekleyeceğimizi nereden biliyordun?" diye sordu Ballard.

"Bilmiyordum," dedi Bosch. "Hazırlıklıyım sadece."

"Wambaugh kitaplarındaki adam gibisin. *Original*. Hayır, *Oracle*. Adama Oracle diyorlar çünkü her şeyi iki kere görüyor."

"Original'ı daha çok sevdim."

"Harry Bosch, namıdiğer Original. Güzel."

Bosch termosu almak için arkaya uzandı.

"Hiç duracağını düşünüyor musun?" diye sordu Ballard.

"Sanırım durursam her şey durur, anlıyor musun?" dedi Bosch.

Bosch kupaları arabanın önüne koyup kahve koymak için harekete geçti.

"Biraz ister misin?"

"Olur ama istersen uyuyabilirsin. Bunlar benim ayakta olduğum saatler ben idare ederim."

"Senin saatlerin karanlık saatler."

"Öyle."

Ballard'a bir fincan filtre kahve uzattı.

"Sıcak," diye uyardı Bosch.

"Teşekkürler," dedi Ballard alırken. "Ama ciddiyim. Bonner beni uyandırıncaya kadar uykumu aldım. Bir fincandan sonra bütün gece ayakta durabilirim. Sen uyuyabilirsin."

"Bakarız. En azından kısa süre sana eşlik edeceğim. Araba ne olacak? Narkotikler arabayı sabaha istemiyorlar mı?"

"Bunu geçen sene sorsaydın vereceğim yanıt... yani arabayı almazdım bile. Ama şimdi George Floyd olayından ve... Covid'den, departmanın maddi sorunlarından ve onca şeyden sonra? Kimse bir bok yapmıyor. Arabayı almak için izin bile almadım. Sadece arabaya binip ödünç aldım çünkü zaten kimse eksikliğini hissetmeyecektir."

"Durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"İnsanlar bundan şikâyetçi. Suç vakaları yüksek ama tutuklamalar az. Bir sürü istifa eden var. Dürüst olmak gerekirse ben bile istifa etmeyi düşünüyorum, Harry. Bir ortağa ihtiyacın var mı?"

Ballard bunu kahkahayla söylemişti ama aslında ciddiydi.

"Her zaman, yeter ki düzenli bir ödeme bekleme. Emekliliğine daha var, değil mi?"

"Evet ama en azından şu ana kadar birikime koyduğum parayı geri alabileceğim. Hem plajda uyumaya dönebilirim."

"Bir köpek daha sahiplenmen lazım."

Ballard güldü ve yakında tanışacağı köpeği, Pinto'yu düşündü. Pek bekçi köpeği sayılmazdı gerçi.

"Yine de," dedi Bosch. "Bir oluşumu her zaman içeriden fethederek değiştirmek daha kolaydır. Sokak eylemleriyle olmaz bu iş."

"Sence bende komutan kumaşı var mı? diye sordu Ballard. "Bir şeyleri değiştireceksen onuncu katta olman gerekiyor."

"Pek sayılmaz. Hep savaşını iyi verirsen birilerinin dikkatini çekersin diye düşünüyorum. Belki diğerleri de aynı şeyi yapar. Doğruyu bulur."

"Polis departmanının artık böyle olduğunu sanmıyorum."

Ballard sıcak kahveden bir yudum aldı ve karışımın aromasını hemen fark etti. Fincanı iki eliyle tutuyordu.

"Bu kahveyi nereden alıyorsun?" diye sordu Ballard.

"Kızım alıyor," dedi Bosch. "Her seferinde farklı şeyler dener sonra bana verir. Ama buna takıldım. Bayağı sevdim."

"Ben de. Maddie'nin damak zevki iyiymiş. Erkek arkadaşı var demiştin değil mi?"

"Evet, beraber yaşıyorlar. Senin mahallendeler aslında. Henüz ziyaret etmedim. Davet edilmedim."

"Tam olarak nerelerde?"

"Franklin'den inip St. George'daki Shakespeare Köprüsü'nden sonraki ilk sola dönünce. Rezervuarın oralarda."

"Henüz gitmediğini söylemiştin."

"Yani, bakmak zorundaydım. İçeri girmedim, anla işte."

"Sen iyi bir babasın. Çocuk kim? Seni endişelendirdi mi?"

"Hayır, iyi bir çocuk. Sahne tasarımcısı olarak çalışıyor."

"Bir tür sendika işi, değil mi?"

"Evet. Uluslararası Tiyatro Sahne Çalışanları İttifakı, Local 33'te. İyi iş çıkarıyor ve kızımın akademiden yanına kalan tek kişi o. Geçen sene işleri zayıftı ama şimdi toparlıyor. Süreci atlatmaları için ben de biraz destek oldum."

"Orayı onlara sen tuttun, değil mi?"

"Bir bakıma başlangıç yapmalarını sağladım, evet."

"Sen gerçekten iyi bir babasın."

"Bunu söylemiştin. Son zamanlarda daha çok dede gibi hissediyorum."

"Haydi ama. Daha üzerinde çalışacak bir sürü davan var, Harry."

"Özellikle de bir ortak edinirsem."

Ballard gülümsedi ve sessizliğe gömüldüler. Ballard, sonra Bosch'ın kızının katılmak üzere eğitim gördüğü bölümü suçladığı için kendini kötü hissetti.

"Az önce departman için söylediklerime üzgünüm," dedi Ballard. "Bu sadece bir süreç ve Maddie akademiden çıktığında yeni LAPD'nin bir üyesi olacak."

"Umarım," dedi Bosch.

Tekrar sessizliğe gömüldüler ve Ballard çok geçmeden Bosch'ın düzenli nefes alıp verişini fark etti. Dönüp baktı. Çenesini yere eğip uykuya dalmıştı. Boş fincan hâlâ elindeydi. Bu müthiş bir yetenekti.

Ballard telefonunu çıkardı ve mesajlarını kontrol etti. Garrett Single, Bonner'ın düzgün entübe edilip edilmediğini kontrol ettiği FaceTime videosunu yollamıştı. Ballard telefonunun sesini kıstı ve izlemeye başladı ama sonra Bonner'ı görmek istemediğini fark edip videoyu durdurdu.

Onun yerine, tarayıcıyı açtı ve Wags ve Walks sitesine girdi. Yakında tanışacağı Pinto'yu bulmaya çalıştı. Köpeğin barınakta çekilmiş pek çok fotoğrafı bulunuyordu.

Köpeğin gönüllü bakıcılarla iletişimini gösteren kısa bir video gördü. Nazik ve sevecen duruyordu ama aynı zamanda kaygılı ve belki de önceki deneyimlerinden ötürü ürkekti. Yine de Ballard, Pinto için güzel hisler besliyordu. Onunla tanışıp onu eve getirmek için sabırsızlanıyordu.

Bir vızıltı duyunca videoyu kapadı. Başta Bosch'ın telefonundan geldiğini düşündü. Ama sesi yine duydu ve montunun cebindeki plastik poşete koyduğu Bonner'ın dandik telefonundan geldiğini fark etti. Poşeti çıkardı ve telefonu poşetin içindeyken açmayı başardı.

Üç kelimelik bir mesaj gelmişti: Ne halt ediyorsun?

Ballard, Bosch'a baktı. Hâlâ başı önünde, uyuyordu. Mesaja yanıt vermeyi ve Bonner'la mesajlaşan kişiyle buluşmayı istedi. Bosch'ın tavsiyesine başvurabilirdi –bir mesaja yanıt vermenin yasal yaptırımı olabilirdi– ama onu uyandırmak istemedi.

Ballard dandik telefonun şarjının azaldığını gördü ve şarj girişi iPhone kablosu için uygun görünmüyordu. Telefon şarj edilene kadar kullanım dışı kalacaktı.

Ballard içgüdüsel olarak bir yanıt mesajı yazdı:

Sorunlar var. Laboratuvarda buluşalım.

Ballard bekledi ve bir dakika içinde yazıştığı numara aradı. Aramayı reddetti ve bir mesaj yazdı.

Konuşamam. Hareket halindeyim.

Hemen yanıt geldi:

Ne komplikasyonları?

Ballard hemen yanıt verdi:

Laboratuvarda anlatırım. Evet mi hayır mı?

Bir dakikadan fazla olmuştu ki yanıt geldi:

Ne zaman?

Ballard bekletmeden yazdı:

Şimdi. Kapıyı açık bırak.

Ballard bir yanıt bekledi ama mesaj gelmedi. Buluşmayı ayarladığını varsaymak zorundaydı. Mustang'in anahtarını çevirdi ve sonra Bosch'a baktı. Motorun sesiyle uykusundan uyanmıştı. Gözlerini açtı.

"Gidiyoruz," dedi Ballard. "Crown Laboratuvarı'nda randevu ayarladım."

"Kiminle?" dedi Bosch.

"Henüz bilmiyorum."

35

Crown Laboratuvarı'nın kapısı Ballard'ın söylediği gibi açık bırakılmıştı. Ballard ve Bosch oraya vardıklarında park yerinde tek araba duruyordu. Araba Tesla Model S'ydi. Özel plakasında 2. Doktor yazıyordu. Ballard aracın bitişiğine park ederek arabanın çıkışını engelledi.

"Hoyle'un bize doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenelim," dedi Ballard.

Ballard telsizi şarjdan çıkardı ve plakayı sorgulattı. Şirket adına kayıtlı olduğunu öğrendi. Araba İkinci Doktor Ltd. Şti. adlı bir şirkete aitti.

"Laboratuvarın sahip olduğu şirketleri araştırırken karşıma çıkanlardan biriydi," dedi Bosch. "Jason Abbott şirketin yönetim kurulu başkanı."

"Al işte," dedi Ballard.

Arabadan inip üstünde diş çizimi olan kapıya yürüdüler. Ballard'a göre Burbank Havaalanı'nın uçuş güzergâhında olabilirlerdi. Bu saatte kalkışa hazırlanan bir uçak yoktu ama havadaki belli belirsiz uçak yakıtı kokusunu alabiliyordu.

Ballard çatıya baktığında kapının üstündeki ve binanın ön köşelerindeki kameraları fark etti. İçeride her kim varsa geldiklerinden haberdar olmalıydı.

Kapı kilitli değildi. Ballard kapıyı açıp içeri girdi, Bosch da peşi sıra takip etti. İnsanlardan ziyade laboratuvarın tedarikleri-nin karşılandığı boş bir resepsiyon alanına adım attılar. Çıt çıkmıyordu.

Ballard, Bosch'a baktı. Ballard resepsiyon masasının arkasındaki karanlık koridoru başıyla işaret etti. Ballard, Bosch'tan ödünç aldığı silahı kılıftan çıkarıp yürürken yanında tuttu.

Koridordun ışıkları yanmıyordu ama Ballard duvarda ışık açıp kapama için herhangi bir tuş göremedi.

Karanlık alanlara ve koridorun sonuna doğru solda kalan ışıklı bir girişe çıkan birkaç açık kapı bulunuyordu.

Ballard yavaşça ilk kapı aralığına yürüdü. Elini uzattı ve ışık açma kapama düğmesi olabileceğini düşünerek elini duvarda gezdirdi. Düğmeyi buldu ve lambalar yanınca odanın diş implantları ve kronları yapmak için gerekli malzemelerle ve çalışma üniteleriyle bezeli olduğunu gördü.

Koridor boyunca ilerlerken açıkta ne kadar risk altında kaldıklarını giderek fark etti.

"LAPD," diye seslendi Ballard. "Jason Abbott, ortaya çık."

Uzun bir sessizliğin ardından koridorun ucundan boğuk bir çığlık geldi. Ballard ışık yanan kapıya hızla yürürken iki elinin arasına sıkıştırdığı silahı havaya kaldırdı.

"LAPD!" diye bağırdı Ballard. "İçeri giriyorum!"

Kapıdan geçerken eğildi. Arkasından gelen Bosch'ın ayak seslerini duyabiliyordu. Solunda oturma alanı, sağında danışma masası bulunan büyük bir ofise girdiler. Ortadaysa sandalyede oturan bir adam vardı. Ağzına tıkalı beyaz bir bez parçasıyla ve ağzının altından geçerek kafasına dolanan plastik kabloyla

neredeyse boğulmuştu. Ayrıca bilekleri, kolları ve ayak bilekleriyle sandalyeye bağlanmıştı.

Ballard başka kimsenin olmadığına emin olmak için odanın diğer tarafına nişan aldı. Masanın arkasında sağda kalan küçük tuvalete açılan kapıdan içeriyi kolaçan etti.

Sonra silahını kılıfına sokup odaya döndü.

"Harry? Sen..."

"Anladım."

Bosch harekete geçip cebinden çıkardığı çakıyı açtı. Önce ağız tıkacından kurtulmak için adamın çenesinden uzaklaştırıp kabloyu çekti. Sonra adamın ağzına bağlı bez parçasını gevşetip yere attı. Ballard bunun banyodan alıp getirilmiş bir banyo lifi olduğunu fark etti.

"Ah, Tanrıya şükür," dedi adam. "Adamın geri döneceğini sanmıştım."

Bosch adamın el ve ayak bileklerindeki bağlara yöneldi.

"Sen kimsin?" diye sordu Ballard. "Burada ne oldu?"

"Jason Abbott," dedi adam. "Doktor Jason Abbott. Hayatımı kurtardınız."

Jason kot pantolon ve açık mavi düğmeli bir gömlek giyiyordu. Kablolar yanaklarında iz bırakmıştı. Koyu, kıvırcık saçların altında açık bir ten ve mavi gözlerle bakıyordu.

Bilekleri serbest kalınca kan dolaşımını başlatmak için bileklerini ovmaya başladı.

"Ne oldu?" diye tekrar etti Ballard. "Bunu sana kim yaptı?"

"Adamın biri," dedi Abbott. "Adı Chirstopher Bonner. Eski bir polis memuru. Beni buraya bağladı."

Bosch, Abbott'ın ayak bileklerindeki bağları kestikten sonra ayağa kalktı ve geri çekildi. Abbott ayak bileklerine uzanıp abartıyla ovdu ve sonra yalpalayarak ayağa kalktı ve birkaç adım atmaya çalıştı. Hızla ellerini uzatıp masanın önüne eğildi.

"Ayaklarımı hissetmiyorum," dedi Jason. "Saatlerdir bu sandalyeye bağlıyım."

"Dr. Abbott, şuraya kanepeye oturun," dedi Ballard. "Bize tam olarak ne olduğunu anlatmanız lazım."

Ballard, Abbott'ı kollarından tuttu ve sendeleyerek de olsa masadan kanepeye yürümesine yardım etti.

"Bonner gelip beni bağladı," dedi.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Ballard.

"İki gibi. İçeri girdi, silahı vardı, ben de bu plastik şeylerle bağlamasına izin vermek zorunda kaldım. Seçeneğim yoktu."

"Akşam iki mi yoksa sabah mı?"

"Akşam. On iki saat önce gibi. Saat kaç bu arada?"

"Dördü geçiyor."

"Tanrım. On dört saattir bu sandalyede miyim?"

"Seni neden bağladı?"

"Çünkü sanırım beni öldürecekti. Gidip halletmesi gereken bir şey olduğunu söyledi, bence beni canlı bırakmak istedi ve bunu yaparken görgü tanığı bırakmak istemiyordu. Dönüp sanki ben yapmışım gibi bir izlenim bırakacaktı. Beni öldürecek, intihar süsü verecek ya da suçu bana atacaktı."

"Sana bunları söyledi mi?"

"İnanılmaz geldiğini biliyorum ama doğruyu söylüyorum. Bana her şeyi anlatmadı. Ama on dört saattir burada oturuyorum ve her şeyi çözdüm. Yoksa neden beni bağlayıp burada tutsun?"

Ballard, Abbott'ı konuşturdukça hikâyenin giderek içgüdüsel bir hal alacağını ve kusurların ortaya çıkacağını biliyordu.

"Gidip halletmesi gereken şey neydi?" diye sordu Ballard.

"Bilmiyorum," dedi Abbott. "Ama sanırım birini öldürecekti. Onun işi bu."

"Nereden biliyorsun?"

"O söyledi. Bana açıkça anlattı. Bu adam yıllardır beni oltasında sallıyor. Bana şantaj yapıyor, tehdit ediyor ve bana bir şeyler yaptırıyor. Üstelik sadece bana değil. Hepimize."

"Hepimiz derken, Dr. Abbott?"

"Ortaklarım. Laboratuvarda ortaklarım var ve Bonner zorla aramıza girip kontrolü eline geçirdi. Sonuçta bir polisti. Korktuk. Ne dediyse yaptık."

Ballard, Abbott'ın Bonner'ın öldüğünü bilmediğini varsaymak zorundaydı. Ama laboratuvarın kameralarından gelenin Ballard ve Bosch olduğunu görüp sorunlar hakkında mesajlaştığı kişinin Bonner olmadığını anlayınca yapacağı en iyi plan suçun kendisinin üzerine yıkıldığını söylemekti.

"Yani bunun Bonner'ın kurduğu olağanüstü bir dümen olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Ballard.

"Bilmiyorum," dedi Abbott. "Ona sorun. Tabii, bulabilirseniz."

"Yoksa her şey anlık mı gelişmişti sence?"

"Bilmediğimi söyledim zaten."

"Çünkü bu sandalyeye bağlandığın kabloların koridorun ilerisindeki laboratuvardan geldiğini fark ettim. Yerde bunlardan birkaç tane gördüm."

"Eh, o zaman buraya gelirken oradan almıştır."

"Onu binaya kim soktu?"

"Ben. Bugün kapalıydık, bugünü tatille birleşirdik. Ben burada tek başıma işlere bakarken kapı çaldı. Yapacağı şey aklımın ucundan geçmedi. Onu içeri aldım."

Ballard kanepeye yaklaştı.

"Bileklerine bakayım," dedi.

"Ne?" dedi Abbott şaşkınlıkla. "Beni tutukluyor musunuz? Ne sebeple?"

"Bileklerini görmek istiyorum," dedi Ballard sakince.

"Ah," diye karşılık verdi Abbott.

Abbott gömleğinin manşetlerinden bileklerini açarak ellerini uzattı. Ballard, Abbott'ın bileklerinde iz ya da yara göremedi, iddia ettiği kadar uzun süre bu halde dursaydı mutlaka bir iz olurdu. Ballard bir zamanlar kendi edindiği deneyimden de yola çıkarak Abbott'un bileklerinin nasıl görünmesi gerektiğini biliyordu.

"Nasıl oldu da adımı hiç sormadın?" diye sordu Ballard.

"Ah, bilmem," dedi Abbott. "Galiba bir noktada kendiniz söylersiniz diye düşündüm."

"Ben Ballard. Bonner'a öldürme emri verdiğin kişi."

Abbott, Ballard'ın sözlerini sindirmeye çalışırken bir anlığına her şey durdu ve sessizlik çöktü.

"Bekle," dedi Abbott. "Sen neden bahsediyorsun? Kimseyi bir yere yollamadım."

"Yapma ama, Dr. Abbott. Buradaki her şey, banyo lifi, kablo hepsini sen yaptın," dedi Ballard. "Bu kadar süre için oldukça iyi bir deneme ama karşında aptal yok..."

"Çıldırdınız mı? Bonner bağladı beni. Sizi öldürmeye çalıştıysa demek ki kendi başına yapmış. Suçu üstüme atacaktı. İkimiz de kurbanız."

Ballard, Abbott'ın her şeyi nasıl yaptığını gözünde canlandırabiliyordu. Öncelikle ağzına dişlerini sıkabilecek kadar boşluk bırakarak gevşek şekilde tıkaç tıkmıştı. Bosch kesmek için yaklaştığında Ballard ne kadar gevşek olduğunu fark etmişti.

Ardından ayaklarını sandalyenin ayaklarına bağlamak geliyordu. Sonra sandalyenin kollarından birine gevşek bir halka geçirmiş ve ardından, serbest elini gevşek halkadan geçirmeden ve dişleriyle sıkıca çekmeden önce öteki bileğini diğer tarafa bağlamıştı. Ballard, Bosch ile göz göze gelip aynı şeyi düşünüp

düşünmediklerini anlamak için hafifçe başını salladı. Ballard, dönüp Abbott'a baktı.

"Bu sandalyeye oturup senin yaptığın gibi iki dakikada kendimi bağlayabilirim," dedi Ballard. "Hikâyen boktan, Dr. Abbott."

"Telefonun nerede?"

"Telefonum mu?"

"Evet, cep telefonun. Nerede?"

Ballard, Abbott'ın gözlerine ve tepkisine bakarak bir şeyi atladığını fark ettiğini söyleyebilirdi, anlattıklarında bir hata vardı. Bir şeyi planın dışında bırakmıştı.

"Orada, masada," dedi Abbott.

Ballard baktı ve masanın üstündeki iPhone'u gördü.

"Dandik olan nerede?" diye sordu Ballard.

"Hangi dandik olan?" dedi Abbott. "Dandik telefon falan yok."

Ballard, Bosch'a baktı ve başını salladı.

"Çaldır, Harry," dedi Ballard.

Bosch telefonunu çıkardı ve Bonner'ın telefonuna mesaj atan numarayı aradı.

"Ne yapıyor?" dedi Abbott. "Kimi arıyor?"

Odada bir telefon sesi duyuldu.

"Seni arıyor," dedi Ballard.

Ballard sesi masaya kadar takip etti. Ses masanın iç kısımlarından geliyordu. Ballard çekmeceleri açmaya başladı, sesi takip etmeye çalışıyordu. Alt çekmeceyi açtığında ses iyice yükseldi. Bir kutu zarfın ve yapışkanlı kâğıt yığınının yanında Bonner'ın üzerinde ele geçirdiği telefonla birebir olan siyah bir telefon buldu.

"Bunu atladın, değil mi?" diye sordu Ballard.

"Benim değil," dedi Abbott. "Bonner onu oraya bıraktı!"

Ballard telefona dokunmadı çünkü telefonun üzerinde yalnızca Abbott'ın parmak izlerinin olduğunu tahmin etti. Hiçbir

iz bulunmazsa o zaman DNA bulgusuna bakabilirlerdi. Ballard çekmeceyi kapadı. Bu, son derece önemli bir delil olabilirdi ve Ross Bettany'yi de uyarmalıydı.

Danışma masasının arkasından dolandı ve kanepeye yürüdü.

"Ayağa kalkın, Dr. Abbott," diye emir verdi.

"Ne için?" diye sordu heyecanla Abbott. "Neler oluyor?"

"Javier Raffa'yı öldürmekten tutuklusunuz," dedi Ballard. "Ve bu sadece bir başlangıç."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AYAKLANMA

36

Ballard yakınlardaki Kuzey Hollywood Birimi'nden ekip çağırarak Abbott'ın Van Nuys hapishanesine naklini gerçekleştirmek istedi, Abbott cinayet şüphesiyle nezarete alınacaktı. Ardından Bosch'ı evine bıraktı ve Hollywood Merkezi'ne gidip sonraki üç saatini tutuklamayı güçlendirecek evrakları hazırlayarak geçirdi. Hem Bölge Savcılığı Ofisi hem de Ross Bettany için dava dosyasını bir araya getirdi, muhtemelen tutuklamanın takibinde dosyayı savcıya taşıyacaklardı.

Dokuza kadar, Bettany ve ortağı Denise Kirkwood kapısını çalıncaya kadar davanın dosyalarının çıktısını alıp klasöre yerleştirdi.

"Bugün şanslı günündesin," dedi Ballardı.

"Nasıl oluyor o?" diye sordu Bettany.

"Kendi kıçını kurtarmak için muhbirlik yapacak bir köstebek buldum. Ve dört saat önce ilk şüphelini tutukladım."

"Ne yaptın?"

Ballard klasörü kapadı ve Bettany'ye uzattı.

"Hepsi burada," dedi Ballard. "Baştan sona oku ve bir sorun olursa beni ara. Bütün gece yokum, burada olmayacağım. Bol

şans, gerçi pek ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Her şey bu klasörde."

Ballard, Bettany'yi hayrete düşürmüş ve Kirkwood'u da kendine hayran bırakmıştı. Arabasına döndü ve 405 numaralı otoyol boyunca uzanan bir endüstriyel koridora ulaşana dek batıya sürdü. Yükseltilmiş otoyolun gürültüsü başında uğuldarken şivava kırması Pinto'nun alınmayı beklediği, çitlerle çevrili köpek barınağındaki bir bankta oturuyordu. Kahve-beyaz köpek dört kiloydu ve bir teriyere özgü uzun burnu vardı. Kehribar rengi gözleri umutla bakıyordu. Kara vermesi için yarım saat tanımışlardı ama Ballard'ın fikrini söylemesi on dakika sürmedi.

Köpek metal bir taşıma çantası, iki kiloluk kuru mama ve toprakta çözünebilen dışkı torbaları iliştirilmiş bir tasmayla geldi. Ballard köpeği Santa Monica Kanyonu'nun ağzında yer alan Channel Yolu'nun kenarındaki plaja götürdü, kendisi battaniyenin altında bağdaş kurup otururken köpeğin tasmasını çıkarıp koşmasını sağladı.

Plaj, eyaletin kıyı şeridindeki en dip noktadaydı ve neredeyse ıssızdı. Gökyüzü berraktı ve Pasifik'ten battaniyenin üzerine kumları savuracak kadar kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Ballard, Catalina Adası'nı ve Palos Verde'nin arkasındaki limandan gelen yük gemilerini görebiliyordu.

Köpek beş haftadır barınaktaydı. Ballard köpeğin kumun üstünde bir ileri bir geri sıçramasını izlemekten keyif aldı. Köpek içgüdüsel olarak Ballard'dan uzaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Saniyede bir Ballard'ı kontrol ediyor ve onu kötü bir geleceğin kollarından kurtardığının farkındaymış gibi duruyordu.

Köpek yorgun düşünce, uyumak için Ballard'ın kucağına emekledi. Ballard köpeği okşayarak artık her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Ballard, Bettany ve Kirkwood'u cinayet dosyasıyla baş başa bıraktığından beri beklediği telefona yanıt verirken köpek de

yanındaydı. Teğmen Robinson-Reynolds bir sonraki emre kadar itaatsizlik nedeniyle açığa alındığını haber vermek için aramıştı. Teğmen bu emri iletirken resmi ve monoton bir sesle konuşuyordu ama sonra kayıt dışı bir konuşmaya geçerek Ballard'ın hareketlerinden ne denli hayal kırıklığına uğradığını açıkladı.

"İmajımı zedeledin, Ballard," dedi Teğmen. "Beni utandırdın, bütün gece bunun peşine düştün ve bunu Batı Büro amirinden mi duymak zorundaydım? Umarım bunu için seni departmandan uzaklaştırırlar. Ben de bu konuda elimden geleni yapmak için bekleyeceğim."

Ballard yanıt veremeden telefonu kapadı.

"Beni öldürmeye çalıştılar," dedi Ballard kapanan telefona. Telefonu battaniyenin üstüne koydu ve siyah-mavi denize baktı. İtaatsizlik ciddi bir suçtu. İkinci bir emre kadar açığa alınması, göreve dönmesine ya da suçlu bulunması halinde ihraç edilebileceği bir tür mahkeme olan Disiplin Kurulu'nun önüne çıkmasına yirmi gün var demekti.

Ballard olanlardan rahatsız değildi. Bonner'ın dandik telefonunu çekmecesine sakladığı andan itibaren bunların başına gelmesine hazırlıklıydı. Kabul edilebilir polislik görevini bıraktığı andı.

Ballard telefonu aldı ve olanları önemseyebilecek tek kişiyi aradı.

"Harry," dedi Ballard. "Bitti. Açığa alındım."

"Siktir," dedi Bosch. "Bunun bekliyorduk sanırım. Durum ne kadar kötü? Polis memuruna yakışmayacak hareketle mi suçlanıyorsun?"

Bu, itaatsizlikten daha hafif bir suçtu. Bosch iyimser yaklaşmıştı.

"Hayır. Emre itaatsizlik. Teğmen beni ihraç etmeye çalışacaklarını söyledi. O da bunu destekleyecekmiş."

"Siktirsin."

"Evet."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen birkaç gün plajda vakit geçireceğim. Sörf yaparım, köpeğimle oynarım, olanları düşünürüm."

"Yeni bir köpek mi sahiplendin?"

"Daha yeni aldım. Epey iyi geçiniyoruz."

"Yeni köpeğinle yeni bir işe girmek ister misin?"

"Seninle mi? Elbette."

"Büyük bir iş değil ama sabıka sorgulamasını kolayca geçersin."

Ballard gülümsedi.

"Teşekkürler, Harry. Bakalım işler ne kadar büyüyecek."

"İhtiyacın olursa buradayım."

"Biliyorum."

Ballard telefonu kapadı. Denize baktı, rüzgâr dalgaların üzerindeki köpükleri ittirerek gelgiti getiriyordu.

37

Ballard telefonunu tamamen kapadı, kapüşonunu giydi ve salonundaki kanepede on saat uyudu. Ölümle yüzleştiği odasına dönmeye hazır değildi. Çarşamba günü acılar içinde uyandı. Bonner'la boğuşmasından dolayı vücudu ağrıyordu, kanepenin de pek destek olduğu söylenemezdi. Pinto da ayaklarına kıvrılıp uyumuştu.

Telefonunu açtı. Açığa alınmasına rağmen departmanın ihbar sisteminden çıkarılmamıştı. Washington D.C.'deki halk ayaklanmasından ve beklenen protestolardan sonra departmandaki tüm birim ve bölümlerin olağanüstü güvenlik uygulamasına geçtiğini duyuran bir mesaj almıştı. Sokaklarda daha fazla polis memuru bulunması için bütün polis departmanı on iki saatlik vardiyaya geçirilecekti. Önceki plana göre Ballard B vardiyasında, akşam altıdan sabah altıya kadar görev yapacaktı.

Televizyon kumandasına uzantı ve CNN'i açtı. Ekran insan görüntüleriyle, ülkenin başkentini ayağa kaldıran insan sürüsüyle dolup taştı. Kanalları değiştirdi, her şebeke ve kablolu kanalın haberlerinde aynı görüntüyle karşılaştı. Yorumcular bunun bir ayaklanma, iki ay öncesindeki başkanlık seçimlerinin mazbata törenini durdurmak için bir girişim olduğunu söylüyorlardı.

Ballard dayanamayıp Teğmen Robinson-Reynolds'a mesaj atmadan önce, kanepeden kalkmadan bir saat boyunca nutku tutulmuş şekilde olanları izledi.

Hâlâ görev dışındayım sanırım?

Çok geçmeden yanıt geldi.

Uzak dur, Ballard. Buraya gelme.

Ballard alaycı bir yorumla departman içinde ayaklanma yapmakla suçlandığını söylemek istedi ama vazgeçti. Ayağa kalktı, ayakkabılarını giyip Pinto'yu mahalledeki ilk gezintisine çıkardı. Los Feliz Bulvarı'na gidip döndü, sokaklar neredeyse ıssızdı. Pinto tasmasını hiç gevşetmeden Ballard'ın yakınında duruyordu. Lola her zaman tasmasını çekiştirip otuz kiloluk ağırlığıyla kendini ileriye atardı. Ballard bunu özlüyordu.

Ballard eve gelip Wags ve Walks'tan gelen mamayla Pinto'yu besledikten sonra kanepesine döndü. İlerleyen iki saat boyunca elinde uzaktan kumandayla kanalları gezip kanunsuzluğun rahatsız edici görsellerini izleyip ülkedeki bölünmelerin nasıl bu kadar ilerleyip 160 milyon kişinin oy kullandığı bir seçimin sonuçlarını değiştirmek için başkenti ayağa kaldırma ihtiyacı duyduklarını kavramaya çalıştı.

Televizyon izlemekten ve gördüklerini düşünmekten yorgun düşünce köpeği için biraz yemek ve kendisi için de iki enerji barını poşete attı. Garaja indi, küreğini ve mini sörf tahtasını arabasının üstündeki portbagaja yerleştirdi. Arabaya binmek üzereydi ki arkasından bir ses duydu.

"Sörfe mi gidiyorsun?"

Ballard arkasına döndü. Komşusuydu. On üç numaradan Nate.

"Efendim?" diye sordu Ballard.

"Sörfe mi gidiyorsun?" dedi Nate. "Ülke parçalanıyor, her yerde protestolar düzenleniyor ve sen sörf yapmaya mı gidiyorsun. Sen polisin, böyle yapamazsın... Bilmiyorum... Bir şeyler yapmayacak mısın?"

"Polisler on iki saatlik bir vardiyada," dedi Ballard. "Şu an herkes görevde olursa gece çalışacak kimse kalmaz."

"Ah, tamam."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne bok yiyorsun, Nate? Bizden nefret ediyorsunuz. Boka batıncaya kadar polislerden nefret ediyorsunuz sonra da bizden yardım bekliyorsunuz. Sokağa çıkıp sen bir şeyler yapsana ne dersin?"

Ballard bu sözleri söylediğine hemen pişman oldu. Kariyerindeki ve hayatındaki hüsranın sinirini yanlış kişiden çıkarmıştı.

"Güvenliğimizi sağlayıp hizmet etmek için sen para alıyorsun," dedi Nate. "Ben almıyorum."

"Evet, tamam," dedi Ballard. "Sorun yok."

"Arabadaki köpek mi?"

Camdan Pinto'yu işaret etti.

"Evet, köpeğim."

"Bunun için apartman yönetiminin onayına ihtiyacın var," dedi Nate.

"Yönetmeliği okudum. Dokuz kilonun altında bir köpeğim olmasında sorun yok. Köpeğim dört kilo bile değil."

"Yine de onay alman lazım."

"Pekâlâ, başkan sensin, değil mi? Adamın tekinin bina güvenliğini aşarak evime girip bana saldırdığı apartmanda köpeğime bakmama izin vermiyorsun, öyle mi?"

"Hayır. Yönetmeliğin kurallarından bahsediyorum. Dilekçe yazıp onay alman lazım."

"Tabii. Yaparım, Nate."

Ballard, Nate'i orada bırakıp arabasına bindi. Pinto hemen Ballard'ın kucağına atlayıp çenesini yaladı.

"Sorun yok," dedi Ballard. "Bir yere gitmiyorsun."

Bir saat sonra Sunset kıyısında kürek sallıyordu, küçük köpek sörf tahtasının burnunda tetikte duruyor ama aynı zamanda titriyordu. Onun için yeni bir deneyimdi.

Güneş ve tuzlu hava Ballard'ın kaslarına işleyip ağrıyı ve gerginliği azalttı. İyi bir antrenman olmuştu. Malibu'ya gidiş kırk beş, dönüş kırk beş tam doksan dakika direksiyon sallamıştı. Çadıra kıvrılıp girdiğinde bitkin haldeydi, kumun üzerine yattığında Pinto da ayaklarının ucundaki battaniyenin üstünde uyuyordu.

Ballard hava etraflıca kararıncaya kadar eve dönmedi. Telefonunu kasten evde bırakmıştı ve gün içinde gelen bütün mesajları biriktirmişti. İlki Harry Bosch'tandı, Ballard'ın durumunu merak etmiş ve bugüne kadar her şeyi görüp geçirdiğini ama başkentin ülkenin kendi vatandaşları tarafından ayağa kaldırılacağını hiç düşünmediğinden bahsetmişti.

İkinci mesajsa duruşmasının iki hafta içinde Polis İdari Binası'nda gerçekleşeceğini söyleyen Disiplin Kurulu'ndan gelen resmi bir bildiriydi. Ballard mesajı arşivledi. Savunma temsilcisi olarak sendikadan bir temsilcisinin yanında olması gerektiğini biliyordu. Onun için sonra görüşme yapacaktı. Ama bir sonraki mesaj sendikadan Jim Lawson adında bir polistendi, duruşmadan haberdar olduklarını ve Ballard'ı savunmaya hazır olduklarını söylüyordu. Ballard bu mesajı da arşivledi ve sonrakine geçti, öğleden sonra ikiyi çeyrek geçe Ross Bettany'den gelmişti.

"Evet, şey, Ballard, Ross Bettany ben. Bana ulaş. Senle konuşmam gereken bir şey var. Teşekkürler."

Son mesaj iki saat sonra yine Bettany'den gönderilmişti, sesi biraz daha gergindi.

"Ben Bettany. Beni gerçekten araman lazım. Bu Hoyle denen adam ve avukatıyla ilgili adam sadece senle konuşmak istiyor yalnızca sana güveniyormuş. Bu işi çözmemiz lazım. Adamla acilen konuşmamız lazım. Yarın sabaha kadar Abbott dosyasını oluşturmamız lazım yoksa dava elimizde patlar. Beni ara. Teşekkürler."

Tutuklama ve nezaretten sonra bölge savcısının suç duyurusunda bulunmak ve şüpheliyi mahkemeye vermek ya da davayı reddetmek için kırk sekiz saati vardı. Üstelik Hoyle'un avukatının olması sorun çıkarmıştı. Ballard, Bettany'nin verdiği dosyayı aldığını ve savcı yardımcısının daha fazla veri istediğini tahmin etti. Ballard'ın arabada yaptığı kaydın aksine Hoyle'un resmi, gönüllü ifadesini istiyordu.

Bettany iki mesajda da telefon numarasını bırakmıştı. Ballard onu aramanın açıkta olduğu süre içerisinde polislik görevlerinden uzak kalma emrini ihlal etmek olacağını düşündü ama yine de Bettany'yi aradı.

"Açığa alındığımı biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum Ballard ama önüme boktan bir iş bırakıp gittin."

"Saçmalama, sana savcılığa verebileceğin tam tekmil bir dosya verdim."

"Evet, ben de öyle yaptım ama dosyayı kabul etmediler."

"Savcı yardımcısı kimdi?"

"Donovan adında biri. Kendini bir bok sanıyor."

"Dosyada ne sorun varmış?"

"Hoyle'u izini olmadan kayıt altına alman. Hoyle'un zaten bir avukatı var, Dan Daly adında yetenekli bir avukat ve bas bas müvekkilim tuzağa düşürüldü diye yırtınıyor. Yani Donovan

kaydı inceledi ve sorunlar olduğunu söyledi. İlk olarak, camı açıp Hoyle'u sevk etmeniz gerekebileceğini kime söylüyordun?"

Ballard donakaldı. Hoyle'u kayıt altına alırken camı açıp Bosch ile konuştuğunu hatırladı. Oyunun bir parçasıydı ama aynı zamanda bir hataydı.

"Ballard?" diye üsteledi Bettany.

"Asıl davayla ilgilenen kişiydi, Bosch'tu. Albert Lee cinayetiyle."

"O emekli değil mi?"

"Evet, öyle ama cinayet dosyaları kayıplara karıştığından dolayı bu dava için kapısını çaldım. Bana soruşturmayı anlatmasını istedim, Hoyle olayı sırasında da yanımdaydı."

Bettany bu karmaşık açıklamayı sindirmeye çalışırken sessizlik oldu.

"Yani pek iyi bir durum olmasa da buradaki sorun bu değil," dedi sonunda Bettany. "Sorun Bosch'a adamı sevk etmeniz gerekebileceğini söylemen, Donovan bunun tehdit ve gözdağı içeren bir taktik olduğunu ve bu yüzden kaydın yanabileceğini söyledi. Asıl tuhaf olan da adamı tuzağa düşürmene rağmen yalnızca sana güveniyor. Geldiğimiz nokta bu.

Bu kez sessizliğe bürünen Ballard'dı, olayların akışının nasıl değiştiğini düşünüyordu. Yaptığı bir hata şimdi kendi lehine dönmüştü.

"Sorguyu yapmamı istiyorlarsa beni göreve almak zorundalar," dedi Ballard.

"Aynen öyle, evet," dedi Bettany. "Bu arada Donovan muaf tutulman için Daly ile pazarlık yapıyor."

"Kimseye bundan bahsettin mi?"

"Teğmenim biliyor ve sanırım senin Teğmeninle iletişim halinde. Hollywood'dan biriyle."

Ballard, Robinson-Reynolds'ın içinde olduğu yoğunluğu düşününce neredeyse gülümseyecekti, sabahki mesajına kısaca

yanıt verdikten sonra şimdi birden fazla cinayet davasını çözme konusunda ona ihtiyaç duyacaktı.

"Hoyle nerede?" diye sordu Ballard.

"Evinde sanırım," dedi Bettany. "Ya da Daly onu nereye çektiyse."

"Tamam, Teğmenimi arayıp sana döneceğim."

"Elini çabuk tut, Ballard olur mu? Abbott denen adamı kaybetmeyelim. Ortadan kaybolmak için gerekli parası ve bağlantıları var bence."

Ballard telefonu kapayıp vakit kaybetmeden Robinson-Reynolds'ı aradı. Selam verme zahmetine girmedi, zaten Ballard da böyle bir şey beklemiyordu.

"Ballard, Bettany ile konuştun mu?"

"Şimdi konuştuk."

"Geçen gece kendi soytarılıkların yüzünden boka batmıştın ve şimdi de sütten çıkmış ak kaşık gibi işin içinden sıyrılıyorsun."

"Neyse. Göreve alındın mı ne oldu? Bu gece Hoyle'u almamız lazım. Devriye ekiplerimiz sabah Jason Abbott'ın başına çökmüş."

"Uğraşıyorum. Bu gece için sorguyu organize et. Odaya girinceye kadar göreve alınmış olacaksın."

"Bu kalıcı mı yoksa geçici bir dönüş mü olacak?"

"Bakacağız, Ballard. Kararı veren ben olmayacağım."

"Teşekkürler, Teğmenim."

Ballard'ın sesinde keyifli bir alaycılık vardı. Telefonu kapayıp Bettany'yi aradı.

"Hallettik," dedi Ballard. "Bu geceyi organize edip bana haber ver."

"Anlaşıldı," dedi Bettany.

38

Dennis Hoyle'un sorgusu akşam 8'de Van Nuys Birimi'ndeki dedektiflik bürosunda gerçekleşti. Bettany, Kirkwood ve Donovan hazırda bekliyorlardı ve kayda alması gereken kilit noktalar konusunda Ballard'ı hazırlamışlardı. Hoyle'a avukatı Daniel Daly eşlik etti. Müvekkilinin imzaladığı anlaşmayı gözden geçiriyordu. Hoyle, Abbott ve diğerlerini gammazlaması karşılığında dolandırıcılık ve komplo kurma suçlarından kolayca paçayı sıyıracaktı. Hakkında bir karara varılana dek hâkim karşısında tüm şansını deneyecekti. Anlaşma, Hoyle'un dürüstlüğüne ve kredi almayı kabul eden insanların öldürülmesine dair planlarda yer almadığı ya da önceden bilmediği iddiasına dayanıyordu. Kâğıt üstünde dünyanın en iyi anlaşmasıydı ama Donovan ve amirleri kararlarını vermişti. Sözlü olarak dile getirilmeyen plan muhtemelen Hoyle'un bir yalanını yakalayıp anlaşmayı bozmak için çaba sarf etmekti. Üstelik ceza hâkimi, Hoyle'un ortaklarıyla işlediği suçların kapsamı hakkında her zaman bilgilendirilebilir ve savunmasına karşın cezası en üst düzeye çıkarabilirdi.

Ballard, Bettany ve diğerlerine sorgu odasının dışında bekleyip olan biteni ekrandan izlemelerini söyledi. Hoyle yalnızca kendisiyle konuşacağını söylediği için Bettany ile aynı ekipte

olduklarını düşünmesini istemiyordu. Küçük, gri odaya girdi, Hoyle ve avukatının karşısına oturdu. Sorgu sorasında hoşuna gitmeyen bir şey olursa Donovan'ın mesaj atabilmesi için telefonunu bacağının üstüne koydu.

"Öncelikle bu sorgunun yasal sınırlarını anlaşılır şekilde belirtmeliyim," dedi Ballard. "Bana direkt ya da dolaylı olarak yalan söylediğin takdirde anlaşmanın bozulacağını ve cinayet şüphesiyle yargılanacağını bilmelisin."

Hoyle yanıt vermek için ağzını açtı ama Daly, sokağa fırlayan çocuğunu durduran bir baba gibi kolunu tuttu.

"Müvekkilim biliyor," dedi Daly. "Anlaşmada yazıyor."

"Yine de kendisinden duymak istiyorum," dedi Ballard.

"Anlıyorum," dedi Hoyle. "Bitirelim artık şu işi."

"Anlaşamadan olmadığını biliyorum ama bir şey daha istiyorum," dedi Ballard.

"Ne?" diye tepki verdi Daly.

"Javier Raffa'nın mülkü üstündeki tüm haklarından feragat etmesini istiyorum," dedi Ballard.

"Mümkün değil," dedi Daly.

"O zaman anlaşmayı da unutun," dedi Ballard. "Bu işten paçayı sıyırmasına izin verip sonra da pislik ortaklarıyla birlik olup öldürdükleri adamın ailesinden o yeri almasına göz yumamam."

Ballard telefonundan gelen sesle ekrana baktı, mesaj Donovan'dandı.

Ne halt ediyorsun?

Ballard başını kaldırıp Hoyle'a baktı, Bakışlarının ona boyun eğdireceğini umuyordu.

Bu sefer Hoyle avukatının kolunu tutarak durdurdu.

"Sorun değil," dedi Hoyle. "Kabul ediyorum."

"Kabul etmek zorunda değilsin," dedi Daly. "Anlaşmayı önceden kararlaştırdık ve bu konu..."

"Sorun yok dedim," diye karşılık verdi Hoyle. "Bunu yapmak istiyorum."

Ballard başıyla onayladı.

"Bölge savcısı anlaşmada değişiklik yapacak," dedi Ballard.

Ballard, Daly'nin söyleyecekleri olursa diye kısa süre bekledi. Ama bir şey söylemedi.

"Tamam, haydi başlayalım," dedi Ballard.

Hoyle'un hikâyesi Ballard'a ilk anlattıklarından farklı değildi. Gerçi bu kez Ballard faktoring sisteminin temellerine ve borç alanların öldürülmesine başından beri karar verilip verilmediğine ilişkin sorular sordu. Ballard, Abbott'ın avukatlarının ya da davaya dahil olan herhangi birinin şüphelinin davaya sokabileceği muhtemel bir ayrıntı için bu sorgunun yazılı belgelerinin inceleneceğini biliyordu.

Sorgu gece yarısına doğru sona yaklaştı, Bettany ve Kirkwood, Hoyle'un tutanaklarını alıp tahliye etti. O esnada Donovan, Abbott aleyhinde resmi suçlamalarda bulundu ve duruşmasına kadar kefaletle serbest bırakıldı. Kefaletin ne olduğu o zaman kararlaştırılacaktı.

Ballard, sorgu sonunda Hoyle'un götürülmesinden sonra Robinson-Reynolds'tan bir mesaj aldı. Mesaj kısa ve netti.

Hâlâ açıktasın.

Ballard yanıt verme zahmetine girmedi. Kimseden teşekkür almadan eve gitti. Yeni yıl gecesi meydana gelen sıradan bir kazayı çoklu cinayet davasına dönüştürmüştü ama çizgiyi aştığı için kenara itilmesi ve hatta savunma avukatlarından saklanması gerekiyordu.

Ballard, Pinto'yu taşıma çantasında bırakmıştı ve eve geldiğinde onu uyandırmak zorunda kaldı. Yakasına tasmayı taktı ve Pinto'yu yürüyüşe çıkardı. Berrak ve soğuk bir hava vardı. Franklin Hills'teki evlerin ışıkları parıl parıldı ve Ballard sokakta kimseye rastlamadan yürüyordu. Shakespeare Köprüsü bile ıssızdı ve aşağısında kalan evlerin hepsi karanlığa gömülüydü. Köpeği ihtiyacını giderdikten sonra Ballard dışkıyı poşete koyup döndü.

Gece geç saatlerde kablolu yayınların haberlerinde gün boyu Washington'da meydana gelen olaylar yeniden oynatılıyordu. Bir polis memurunun başkenti savunurken yaralanarak vefat ettiği haberi geldi. Tüm polisler her gün son defa göreve çıkarcasına işe gidiyordu. Ama Ballard, polis memurunun bu şekilde hayatını kaybedeceğini düşündüğünü sanmıyordu. Ballard ülkesi, şehri ve gelecekle ilgili umutsuz düşüncelerle uykuya daldı.

Ballard işinin gerekliliği olarak gündüzleri uyuyordu ve izinli olduğu günlerde de bu düzeni koruyordu. Ballard hafif bir uykuya daldı ve uykusunu bölen her gürültüde uyandı. Pinto halen yeni evine ve ortama alışmaya çalışıyordu, o da her saat başı çantanın içinde dolanıyor bölük pörçük uyuyordu.

Sabah altıyı yirmi geçe uyandı. Mesajın sesine değil ama ekrandan gelen ışığa uyanmıştı. Cindy Carpenter'dandı.

Bunu nasıl yaparsın? Bizleri koruyup kollaman gerekiyordu. İkisini de yapmıyorsun. Geceleri nasıl uyuyorsun?

Ballard, Cindy'nin neden bahsettiğini anlamadı ama ne olursa olsun bu sözler onu sarsmıştı.

Hemen Cindy'yi aramak istedi ama kendine engel oldu çünkü çağrısına yanıt verileceğini düşünmüyordu. Ballard bunun Cindy'nin eski kocasıyla iletişime geçmesiyle ilgili olup olmadığını merak etti.

Ama sonra hemen daha rahatsız edici bir mesaj geldi. Bu seferki Bosch'tandı.

Gazeteye bakman lazım. Basına sızmış.

Ballard dizüstü bilgisayarını alıp *Los Angeles Times* sitesine gitti. Bosch biraz eski kafalıydı, matbu gazetenin getirilmesini beklemişti. Ballard internet üzerinden abone olmuştu. Bosch'ın bahsettiği haberi ana sayfada buldu.

LAPD SERİ TECAVÜZ SORUŞTURMASINDA
RİSK ALDI:
SALDIRIYA UĞRAYAN KURBAN SAYISI ARTTI

by Alexis Stanishewski
Times yazarı

İki adamın Hollywood'daki bir eve girip ev sahibi kadına tecavüz etmesi üzerine Los Angeles Polis Departmanı geniş kapsamlı bir soruşturma başlattı.

Soruşturmanın amiri tecavüzcüleri teşhis edip yakalama umuduyla sessizliğini korudu. Halka herhangi bir uyarıda bulunulmadı ve son beş haftadır en az iki kadının saldırıya uğradığı biliniyor.

Kaynaklara göre dava seri suçlarla uğraşan soruşturmacıların yaptıkları tercihlerin bir örneği. Bir şüphelinin rutini onu ele verebilir ancak kamuoyunun dikkatini bir suça çekmek, tanımlanabilir kalıpların değişmesine neden olarak suçluların yakalanmasını zorlaştırabilir.

Bu davada üç kadın, gecenin bir yarısı evlerine giren adamlar tarafından cinsel tacize uğradı ve işkence gördü, bu nedenle şüphelilere "Gece Yarısı Adamları" adı verildi.

Çarşamba günü, Hollywood Birimi dedektif amiri Teğmen Derek Robinson-Reynolds açıklama yapmayı ya da soruşturmayı sessizlikle yürütme kararını savunmayı reddederken, Basınla İlişkiler Birimi memurları dava konusunda sessizliklerini korudu.

Kurbanlardan biri Noel arifesinde saldırıya uğradığında polisin çoktan bu saldırganlardan haberdar olmasına kızgın olduğunu ifade etti. Kurbanın adı *Times*'ın cinsel saldırı mağdurlarının kimliğini açığa çıkarmama politikası nedeniyle paylaşılmadı.

"Bu adamların varlığından haberim olsaydı önlem alır ve onlar kurban olmazdım," dedi kadın gözyaşları içinde. "Önce bu adamların sonra da polis departmanının tecavüzüne uğramış gibi hissediyorum."

Kurban, yatağında uyandıktan sonra gözlerini bağlayıp ona sırayla tecavüz eden saldırganlarla geçen acı verici dört saati anlattı. Kurban korkunç saldırının sonunda saldırganların onu öldüreceğini sandığını söyledi.

"Korkunçtu," dedi kadın. "Sürekli bu olayı hatırlıyorum. Başıma gelen en kötü şey."

Polis departmanı, Gece Yarısı Adamları'nı halka duyursaydı bu işkenceden kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu.

"Belki saldırganlar dururlardı ya da polisin peşlerinde olduğunu öğrenince belki de devam ederlerdi," dedi kurban.

USC suç sosyolojisti Todd Pennington, Gece Yarısı Adamları olayının, kolluk kuvvetlerinin karşılaştığı zor seçimlerin altını çizdiğini anlattı.

"Buna verilebilecek net bir yanıt yok," dedi Pennington. "Soruşturmayı sessiz sedasız yürütürseniz şüphelileri yakalama şansınız artar. Ancak aksi durumda tutuklamayı hızla gerçekleştirmezseniz saldırganlar düzenlerini değiştirir ve halkın güvenliği

tehlikeye atılmış olur. Son derece bıçak sırtı bir durum. Bu vakada alınan karar ters tepmiş çünkü kurban sayıları giderek arttı."

Pennington seri suçlar işleyen zanlıların polis tarafından durdurulmadıkları sürece yaptıkları şeyden vazgeçme olasılıklarının düşük olduğunu söyledi.

"Polis soruşturmayı halka duyurmuş olsaydı dahi bu iki adamın suç işlemeyi bırakmaları pek mümkün durmuyor," dedi. "Aksine davranışlarını değiştirirlerdi ama büyük olasılıkla kurban sayısı artmaya devam ederdi. Halka duyurma konusunda ikileme sokan nokta da bu. Polis için kazananı olmayan bir durum."

Makaleyi okurken Ballard'ın yüzünü ateş bastı. Makalede adı geçen tek kişi onu görevden uzaklaştırmaya çalışan adam olduğu için daha ikinci paragrafta bu haberin bilinmeyen kaynağı olarak departmanın onu hedef alacağını biliyordu. Ayrıca bunun son olmayacağını biliyordu. *Times,* hatrı sayılır bir gazeteydi ve şehirdeki diğer medya ağları için örnek teşkil ediyordu. Yerel haber kanallarının bu hikâyenin üstüne atlayacağına şüphe yoktu ve polis departmanı bir kere daha mercek altına alınacaktı.

Ballard makaleyi bir kere daha okudu ve bu sefer açığa çıkmayan şeylere odaklandı. Makalede saldırıların hepsinin tatil günlerinde gerçekleştiğinden ve sokak lambalarının kurcalanmasıyla ilgili bilgiler yer almıyordu. Haber kaynağı davanın halka ulaşması için bilgi verirken dikkatli davranmıştı.

Ballard bu haberlerin kaynağı olan kişiyi tanıdığına emindi. Telefonunu alıp Lisa Moore'u aradı. Her çalışta siniri artıyordu, arama telesekretere bağlandığı sırada patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

"Lisa, senin yaptığını biliyorum. Muhtemelen beni suçlayacaklar ama sen olduğunu biliyorum. Sırf Robinson-Reynolds seni geceye aldığı için bütün soruşturmayı riske attın. Bunun için beni suçlayacaklarını da hesaba kattığını biliyorum. Siktir git, Lisa."

Ballard telefonu kapadı, az önce bıraktığı sesli mesajdan pişman olmak üzereydi.

39

Haber iki gün boyunca televizyon, radyo ve internet haberlerinde boy gösterdi. Departman sözcüsü acilen düzenlenen basın konferansında Times'ın haberini alaşağı edip olaylarda birden fazla saldırganın yer alması dışında işlenen suçlar arasındaki bağlantının zayıf olduğunu söyleyerek yangına körükle gitti. Neyse ki başkentteki olaylar yayın akışında ve gazetelerde oldukça yer kapladı ve bu hikâye daha büyük bir olayın gölgesinde kaldı. Ballard, Robinson-Reynolds'tan haber alamamıştı, gerçi sessiz kalışı haberleri sızdıran kişinin Ballard olduğuna inandığına işaret ediyordu. Lisa Moore, Ballard'ın mesajda dile getirdiği suçlamalara karşı kendini savunmak için dahi dönüş yapmadı.

İlgi çekmeyen bir diğer hikâyede saygın bir diş hekiminin cinayet şüphesiyle tutuklanmasıydı. Ballard artık davanın dışında kalıyordu ama Ross Bettany'den gelen bir çağrıyla soruşturmanın yavaş ilerlediği haberini aldı. Jason Abbott'ın tutuklanması basında yer alırken, işbirlikçi tanık Dennis Hoyle'dan ve eski polis memuru olan tetikçi Christopher Bonner'dan hiç söz edilmedi. Ballard bunun da sonsuza dek gizli tutulamayacağını biliyordu –özellikle de mahkeme başladıktan sonra– ancak

departman her zaman dillendirilmeyen bir politikaya göre faaliyet gösterir ve mümkün olduğunca itibarına yapılan hamleleri dağıtırdı.

Ballard cumartesi günü Garrett Single'dan bir çağrı aldı, Ballard'ı ve yeni köpeğini yürüyüşe davet ediyordu. Ballard ona Pinto'nun fotoğrafını göndermişti. Single, Elysian Park'ı önermişti çünkü gölgelik bir yoldu. Ballard yakınlardaki polis akademisinde öğrencilik yıllarından beri Elysian'da yürüyüşe çıkmamıştı. Pinto'nun da bundan keyif alabileceğini düşündü, Single'ın da söylediği gibi patika köpeklere uygundu ve diğer popüler yürüyüş rotalarından daha az kalabalık olurdu. Ballard parkta buluşmayı kabul etti, Single San Gabriel Dağları'nın diğer tarafında yer alan Acton'daki evinden geleceği için orada buluşmayı kabul etti. Ballard o bölgede çoğunlukla itfaiyecilerin yaşadığını biliyordu çünkü sadece haftanın bir günü oradan işe sürer, üç gün çalışıp itfaiye istasyonunda kalır ve dört gün çalışmazlardı. Haftada bir iki saatlik yol büyük mesele değildi.

Ballard pazartesi sabahı Acton'da uyandı, son otuz altı saati Single'la geçirmişti. Single'ın evi Antilop Vadisi'ndeki engebeli bir dağ yamacına bitişikti ve etrafta serbestçe gezinen çakallar, vaşaklar hakkında Ballard'ı uyarmıştı. Garrett duş alırken Ballard kahve hazırladı ve Single'ın aylardır üzerinde çalıştığını söylediği arka bahçeye bakan balkona çıktı. Kanepeden aldığı battaniyeyi omuzlarına doladı. Single'la vakit geçirmek iyi gelmişti ama Ballard sürekli huzursuz ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Her şeyin dışına itilmişti. Raffa olayı savcılık sürecine girmişti, yani Gece Yarısı Adamları davasının dışında kalması kadar rahatsız etmiyordu. Hayal kırıklığını ikiye katlayan şey, Cindy Carpenter tarafından kötülendiği ve davanın nasıl takip edildiğine dair Lisa Moore'dan hiçbir şey duymadığı gerçeğiydi. Hayal kırıklığını ikiye katlayan şey, Cindy Carpenter tarafından kötülenmesi ve davanın nasıl ilerlediğine dair Lisa

Moore'dan hiçbir ses çıkmamasıydı. Tecavüzcüleri yakalamaya yaklaşılmadığına dair az da olsa umudu yeşermişti.

Single peşinden gelirken Ballard detaylarda boğuluyor ve davayla ilgili verileri zihninden geçiriyordu. Single bir eliyle Ballard'ın beline uzandı ve diğeriyle de saçlarını ensesinden çekip Ballard'ın boynunu öptü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Single.

"Neyle ilgili?" diye sordu Ballard.

"Manzara hakkında. Şuraya baksana."

Ballard fark etmemişti bile. Dava üzerine düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

"Çok hoş," dedi Ballard. "Sade."

"Öyle," dedi Single. "O yüzden seviyorum."

"Hayır, orayı emlak değeri ve önündeki açık alan için seviyorsun. Polisler ve itfaiyeciler her zaman alan isterler."

"Doğru ama dürüst olmam lazım. Şuradaki dik yamaçları seviyorum."

"Ne demek istiyorsun? Yamacın orada Santa Clara Nehri var."

"Evet, okyanustan bahsediyorum. Pasifik Okyanusu. Duyduğuma göre içinde su olsa da Santa Clara Nehri'nde sörf yapamazmışsın."

"Ama güzel birleşim, dağlar ve okyanus, değil mi? Çöl ve plaj arasında en azından bir ortak nokta var."

"Kum mu?"

"Doğru tahmin."

Single güldü ve durduğunda Ballard içeride mutfak tezgâhında çalan telefonunu duyabildi. Otuz altı saattir ilk defa çalıyordu ve telefonu kapsama alanı dışında diye düşünmeye başlamıştı ama bir çağrı gelmişti.

"Buna bakmam lazım," dedi Ballard.

"Haydi ama," dedi Single. "Burada gelecekten bahsediyoruz."

Ballard kapıya hızla yürüdü ama ulaşamadan telefonun çalması kesildi. Numarayı görmüş ama tanıyamamıştı. Geri aramaktan çekindi. Disiplin Kurulu duruşmasıyla ilgili olabilirdi. Açığa alınıp tekrar göreve sokulduktan sonra halen planlandığı gibi gerçekleştirilip gerçekleştirilmeyeceğini bilmiyordu. Ballard bekledi ve çok geçmeden ekranda sesli mesaj bildirisi belirdi. Ballard gönülsüzce de olsa mesajı açtı.

"Dedektif Ballard, ben Sokak Aydınlatma Ofisi'nden Carl Schaeffer. Gece Yarısı Adamları'yla ilgili haberleri gördüm. Sanıyorum sizin davanız ve bir şekilde kuş kafesten çıktı ama yine de halen işinize yarar diye bugün Hancock Park'ın yakınlarındaki bir lamba için onarım talebi aldığımızı söylemek istedim. Detayları öğrenmek isterseniz buradayım."

Ballard hemen Schaeffer'ı aradı.

"Dedektif, nasılsınız?"

"İyiyim, Bay Schaeffer. Mesajınızı aldım. Lambayı onarması için kimseyi gönderdiniz mi?"

"Hayır, hayır, henüz değil. Önce sizinle iletişime geçmem gerekli diye düşündüm."

"İhbarı veren kimdi?"

"O bölgeden tanıdığımız biri, ona Windson Meydanı valisi deriz. Lamba onun sokağında değil ama orada yaşayanlar sokak lambalarıyla ya da mahalledeki diğer olaylarla ilgili ilk ona giderler. Bu sabah haber verdi. Şimdi aslında. Sizi aramadan hemen öne."

"Adını öğrenebilir miyim?"

"John Welborne."

Schaeffer ayrıca Welborne'un onarım talebi için aradığı telefonun numarasını da vermişti.

"Gece Yarısı Adamları konusunda haklı mıydım, sokak lambaları hakkında bilgi almaya bunun için geldiniz, değil mi?"

"Bunu neye dayanarak soruyorsun? Gazetede sokak lambalarıyla ilgili bir şey mi geçiyordu?"

"Bir şey gördüğümden değil. Sadece iki olayı birbirine bağladım. Gazetede üç kadının saldırıya uğradığı yazıyordu ve siz de üç farklı sokak lambası hakkında bilgi istemiştiniz."

"Bay Schaeffer –Carl– bence sizden iyi bir dedektif olurdu ama lütfen bundan kimseye bahsetmeyin. Olay kesinlik kazanmadı ve halka ulaşırsa soruşturmaya zarar verir."

"Kesinlikle anlıyorum, Dedektif. Kimseye söz etmedim ama iltifatınız için teşekkür ederim. Eskiden polis olmayı düşünmüştün."

Single içeriye girdi ve Ballard'ın yüzündeki ciddi ifadeyi gördü. Yapabileceği bir şey olup olmadığını sorarcasına ellerini açıp kaldırdı. Ballard başını salladı ve Schaeffer ile konuşmaya devam etti.

"Bahsettiğimiz sokak lambasının adresini verebilir misiniz, Bay Schaeffer? diye sordu Ballard.

"Tabii ki," dedi Schaeffer. "Bir bakayım."

North Citrus Caddesi'ndeki bir adresi verdi.

"Melrose ve Beverly arasında kalıyor," diye ekledi.

Ballard adama teşekkür edip telefonu kapadı. Single'a baktı.

"Gitmem lazım," dedi Ballard.

"Emin misin?" dedi Single. "Yarına kadar dönmeyeceğim. Şey diye düşünmüştüm, belki köpeği alıp..."

"Gitmek zorundayım. Bu dava benim."

"Artık baktığın bir dava yok sanıyordum."

Ballard yanıt vermedi. Odasına gidip eşyalarını aldı ve uyuyan Pinto'yu çantasından çıkardı.

Arabada tuttuğu sörf çantasındaki kıyafetleri aldı, Pinto ise Acton şehir merkezine giderken uğradıkları bir mini marketten aldıkları konserve yiyeceklerin keyfini çıkarıyordu. Ballard'ın Single ile kalması, Single'ın arka bahçesindeki barbeküde

hazırladığı ev yapımı bir yemekle başlamıştı. Elysian Park'ta barbeküde iyi olduğunu ve Ballard'ın onu teste tabi tuttuğunu kanıtlamıştı.

Pinto'yu, Single'ın evini çevreleyen alandan yürüttükten sonra Pinto'nun eşyalarını ve köpeği arabasına yerleştirdi, gitmeye hazırlardı.

"Single açık kapının önünde ona bir hoşça kal öpücüğü verdi.

"Biliyorsun, bu işe yarayabilir," dedi Single. "Şehirdeki yerin dursun ve ben vardiyadayken sörfe gidersin. Üç gün suda, dört gün dağlarda."

"Yani sırf harika bir tavuklu sandviç yapıyorsun diye bir kızın kendinden geçip kendini senin kollarına atacağını mı sanıyorsun? dedi Ballard.

"Kırmızı et yemeye dönersen biftek de yaparım."

"Belki bir dahaki sefere bir istisna yapabilirim."

"Bir daha buluşacağız,"

"O bifteğin başına çok şey gelecek."

Ballard, Single'ı yavaşça itip arabasına bindi.

"Dikkatli ol," dedi Single.

"Sen de," diye yanıt verdi Ballard.

Şehre giden güney yolunda bekledi ve Santa Clarita Vadisi boşalsın diye bekledi. John Welborne için verilen numarayı aramadan önce telefon şebekesinin tam çekmesini bekledi. Çağrı, Hancock Park'a ve çevre mahallelere hizmet veren *Larchmont Chronicle*'a bağlandı. Öğrendiğine göre John Welborne derginin yayıncısı, editörü ve muhabiriydi. Adamın basın mensubu olması görüşmenin seyrini biraz değiştirdi. Ballard adamdan bilgi almalıydı ama hiçbir şey gazeteye sızmamalıydı.

"Bay Welborne, ben LAPD'den Dedektif Ballard. Biraz sizinle konuşabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Makaleyle mi ilgili?"

"Hangi makale?"

"Perşembe günü eşini Covid'den kaybeden Wilshire Birimi'nden bir polis memuruna bağış toplamakla ilgili haber yayınladık."

"Ah, hayır, onla ilgili değil. Ben Hollywood Birimi'ndenim. Sizinle gazeteden bağımsız bir konuyla ilgili olarak kayıt dışı bir görüşme yapmak istiyorum. Gazetenizde yer almamalı, en azındanhenüz değil. Bu kayıt dışı bir görüşme olacak, olur mu?"

"Sorun değil, Dedektif Ballard. Aylık bir gazeteyiz ve çıkmasına birkaç hafta var zaten."

"Güzel. Teşekkürler. Bu sabah Sokak Aydınlatma Ofisi'ne yaptığınız ihbarla ilgili sormak istiyorum. North Citrus Caddesi'ndeki bozuk bir sokak lambasıyla ilgili bir ihbar mesajı bırakmışsınız."

"Ah, evet, doğru ama Dedektif, herhangi bir suç işlendiğini ima etmemiştim."

"Tabii ki. Ama soruşturduğumuz bir davayla bağlantısı olabilir. Bu yüzden alarma geçtik ve gizli kalmasını istediğim kısım da burası."

"Anlıyorum."

"Lambanın bozulduğunu size kim söyledi,"

"Eşim Martha'nın yakın bir arkadaşı. Adı Hannah Stovall. Beni aradı çünkü yetkilileri herekte geçireceğimi biliyordu. Çoğu insan Sokak Aydınlatma Ofisi diye bir yerin varlığından haberdar değil. Ama tanıdıklarım olduğunu biliyorlar. Bana geliyorlar."

"Yani sizi aradı?"

"Aslında, hayır, eşime e-posta yollayıp tavsiye istemiş. Ben de oradan öğrendim."

"Anlıyorum. Hannah Stovall hakkında bildiklerinizi söyler misiniz? Mesela kaç yaşında olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Şey, otuzlarının başında. Genç biri."

"Evli mi, yalnız mı yaşıyor, ev arkadaşı var mı...?"

"Evli değil ve yalnız yaşadığına eminim."

"Mesleğini biliyor musunuz?"

"Evet, mühendis. Ulaşım Birimi adına çalışıyor. Ne yaptığından tam emin değilim ama Martha'ya sorabilirim. Bir tür profile uyup uymadığını anlamaya çalışıyor gibisiniz."

"Bay Welborne, şu noktada soruşturmanın detaylarını paylaşamam."

"Anlıyorum ama elbette ki arkadaşımızın başına ne geleceğini merak ediyorum. Tehlikede mi? Söyleyebilir misiniz?"

"Ben..."

"Bekle, bu Gece Yarısı Adamları'yla ilgili mi? İki saldırının gerçekleştiği alandayız."

"Bay Welborne bana soru sormayı bırakmanız lazım. Arkadaşınızın tehlikede olmadığını söyleyebilirim ve güvenliği korumak adına tüm önlemleri alacağız."

Ballard konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Sokak lambasının Hannah'nın evinin neresinde kaldığını söyler misiniz? Ne kadar yakınında?"

"Anladığım kadarıyla evinin ön cephesinde sağda kalıyor. Bu yüzden bir gece yanıp diğer gece yanmadığını fark etmiş."

"Tamam, Hannah Stovall'ın telefon numarasını alabilir miyim?"

"Elimde yok ama alabilirim. Beş dakika içinde bu numaradan sizi arayabilir miyim? Eşimi aramam lazım."

"Tabii, numaram bu. Yalnız Bay Welborne eşinize bunlardan bahsetmeyin ve lütfen eşiniz ya da siz Hannah'yı bu konuda arayıp bilgilendirmeyin. Hattının meşgul olmaması lazım ki ben arayabileyim."

"Tabii ki, eşime Hannah'nın numarasını sokak lambası onarımı için istediğimi söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Bekleyin, Dedektif. Size döneceğim."

40

Ballard, güvenle paylaşabileceği bir planı olana kadar Hannah Stovall'ı aramayı erteledi. Yapacağı hamlelerle ilgili stratejiler geliştirerek –Harry Bosch'a kısa bir çağrı yapmak dışında– yolun geri kalanında sessizliğe gömülerek şehre sürdü. Planlarını destekleyecek kimse yoksa da her zaman Bosch'ın arkasında olacağını biliyordu. Ondan sebebini söylemeden hazırda beklemesini istedi ve Bosch da buna itiraz etmedi. Her ne olursa olsun hazırda bekleyeceğini ve arkasında olduğunu söyledi sadece.

Saat biri geçerken Hollywood'a girdi, North Citrus Caddesi'ni geçerek Melrose'a yöneldi ve güneye dönüp Carl Schaeffer'ın verdiği adresteki sokak lambasının yanına gitti. Oradan geçerken yavaşlamadı. İncelemeyi sürdürürken hareket halineydi. Citrus, Hancock Park olarak kabul edilen alanın dışında kalıyordu. Highland'in batı tarafındaydı ve bu bölgedeki evler savaş sonrası inşa edilen tek araçlık garajı bulunan küçük aile evleriydi.

Mahalle yavaş yavaş arazinin sınırlarına inşa edilen ve daha sonra duvarlı ve kapılı iki katlı küpler şeklinde gelen yeniden yapılanma ile boğuşuyordu. Mahalleni orijinal çehresini

oluşturan tek katlı İspanyol tarzı evlerin yanında, yeniden yapılanmayla inşa edilen evler steril, ruhsuz görünüyordu.

Ballard bir yandan arabayı sürerken bir yandan da herhangi bir gözetleme belirtisi olup olmadığını anlamak için kaldırıma park edilen araçları kontrol etti, ancak Gece Yarısı Adamlarının bir sonraki kurbanlarını izleyebileceğini gösteren hiçbir şeyle karşılaşmadı. Beverly'de sağa döndü, fırsat bulunca U dönüşü yaptı ve sonra Citrus'a geri döndü. Geldiği sokağa döndü. Bu kez söz konusu sokak lambasının önünden geçerken, herhangi bir kurcalama belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için direğin altındaki plakaya baktı. Bir şey göremedi zaten bir şey bulmayı beklemiyordu.

Melrose'a geri döndüğünde sağa saptı ve hemen Osteria Mozza'nın önündeki kaldırıma park etti. Meşhur restoran korona nedeniyle kapalıydı ve şu anda otopark yeri boldu. Maskesini çıkardı ve kapağı açtı. Pinto'yu taşıma çantasından çıkarıp tasmasını taktı. Sonra köpekle Citrus'a yürüdü, yoldayken John Welborne'dan çağrısına dönüş geldi. Hannah Stovall'ın telefon numarasını ve salgın sırasında evden çalıştığı için şu anda evde olduğuna dair bilgi verdi.

Köpeği etrafı koklayıp sokakta yerini işaretlerken yavaşlayıp ona zaman verdi. Şayet Gece Yarısı Adamları izliyorsa Pinto'yu söz konusu sokak lambasından uzaklaştırıp işaretlememesi ve muhtemelen kanıtları yok etmesi için onu çekiştirmesi onlara verdiği tek işaret olabilirdi. Ballard, Hannah Stovall'ın yaşadığı evi gizlice kontrol etti. Garaj yolu kapalıydı ve garajda araba yoktu. Ballard, Cindy Carpenter'ın evinde olduğu gibi kesinlikle eve iç erişimi olan ekli bir garaj olduğunu belirtti.

Ballard yürümeye devam etti ve Oakwood'dan Citrus geçti ve kuzeye döndü, sokağın diğer tarafında köpeğine koklamak

ve işaretlemek için yeni çimler vermek isteyen bir evcil hayvan sahibi gibi yürüdü.

Ballard arabasına döndükten sonra arabanın saatini kontrol etti. Saat iki buçuktu ve muhtemelen planını hayata geçirmesi için biraz erkendi. Üstelik Pinto'yu da düşünmeliydi. Hollywood istasyonunun yakınındaki Santa Monica Bulvarı'nda köpeklerin yatılı kalabileceği bir köpek evi bulunuyordu. Ara sıra Lola'yı oraya bırakırdı. Temiz, dost canlısı ve çok da kalabalık olmayan bir yerdi. En güzeli de oyun odasındaki Pinto'yu telefonuyla kameradan kontrol edebilecekti.

Köpek evine varıp yeni bir hesap oluşturmak ve Pinto'yu teslim etmek bir saatini almıştı. Köpeğin sevilmeyip barınağa geri verildiğini düşünme ihtimali Ballard'ın kalbini acıttı. Köpeği kucakladı ve ertesi gün döneceğine söz verdi, köpekten ziyade kendisini ikna etmeye çalışır bir hali vardı.

Mozza'nın önündeki park yeri kapılmamıştı, Ballard da saat dörtten önce arabasını park etti ve North Citrus Caddesi'nden gelen araçları rahatça görebilmek için aynalarını ayarladı. Sonra Hannah Stovall'ı aradı ve kurguladığı plan işlemeye başladı.

Telefonuna hemen yanıt verildi.

"Merhaba, Hannah Stovall'ı aramıştım."

"Benim. Kimsiniz?"

"Sokağınızdaki lambayla ilgili ihbar için arıyorum."

"Ah, evet. Evimin önündeki sokak lambası."

"Ne kadardır bozuk olduğunu tahmin ediyorsunuz?"

"Dünden beri. Cumartesi gecesi çalışır halde olduğunu biliyorum çünkü odamdaki güneşliklerin üstüne ışığı düşer. Benim için gece lambası gibi bir şey. Dün gece yanmadığını fark ettim ve Martha Welborne'a bu sabah bir e-posta yolladım. Bir sokak lambası için fazla ilgi gösteriyorsunuz. Neler oluyor?"

"Ben Renée Ballard. Los Angeles Polis Departmanı'nda dedektifim. Sizi korkutmak istemiyorum Bayan Stovall ama sanırım birileri evinize gizlice girmeyi planlıyor."

Ballard bunu izah etmenin daha kibar bir yolunu bulamadı ama beklediği gibi Stovall aşırı tepki gösterdi.

"Aman Tanrım... Kim?"

"Bilmiyorum ama..."

"O zaman nereden çıkarıyorsunuz? İnsanları durduk yere arayıp ödlerini mi koparıyorsunuz? Çok saçma. Polis olduğunuzu nereden bileyim? Dedektif misiniz nesiniz işte."

Ballard kadına kim olduğunu kanıtlamak zorunda kalacağını tahmin etmişti.

"Bu bir cep telefonu numarası mı?" diye sordu Ballard.

"Evet," dedi Stovall. "Neden sordunuz?"

"Çünkü telefonu kapayıp size polis rozetimin ve kimliğimin fotoğrafını yollayacağım. Sonra sizi arayacağım ve neler olduğunu detaylıca anlatacağım. Olur mu Bayan Stovall?"

"Evet, mesaj atın. Neyse ne, bu şey son bulsun istiyorum."

"Ben de Bayan Stovall. Şu an telefonu kapıyorum, sizi arayacağım."

Ballard görüşmeyi sonlandırdı, rozetinin ve polis kimliğinin fotoğraflarını çekti ve Stovall'a yolladı. Mesajların ulaşıp görülmesi için birkaç dakika bekledi ve sonra kadını aradı.

"Merhaba."

"Hannah, size Hannah diyebilir miyim?"

"Olur, tabii, bana neler olduğunu anlatın."

"Tamam ama lafı allayıp pullamayacağım çünkü yardımınıza ihtiyacım var. Hollywood bölgesindeki kadınları hedef alan iki adam var. Gecenin bir yarısı kadınların evlerine girip onlara

saldırdılar. Saldırıdan bir iki gece önce kurbanların evlerinin yakınlarındaki sokak lambalarını kurcaladıklarını düşünüyoruz.

Sadece nefes alıp vermelerle bölünen uzun bir sessizlik oldu.

"Hannah, iyi misin?"

"Bir şey yok."

"Hannah?"

Sonunda ağzından kelimeler döküldü.

"Gece Yarısı Adamları'ndan mı bahsediyorsunuz?"

"Evet, Hannah."

"O zaman neden şu an burada değilsiniz? Neden yalnızım?"

"Çünkü şu an seni izliyor olabilirler. Ortaya çıkarsak onları yakalayıp her şeye son verme şansımızı kaybederiz."

"Beni yem olarak mı kullanıyorsunuz? Aman Tanrım!"

"Hayır, Hannah. Yem değilsin. Seni korumak için bir planımız var. Oraya gelmek yerine seni aramamın sebebi bu. Planımız var. Sana da anlatacağım ama sakinliğini koruman lazım. Paniklemen için bir sebep yok. Gün içinde gelmezler. Onlar..."

"Beni izliyor olabileceklerini söyledin."

"Ama gündüz vakti eve girmezler. Onlar için fazla tehlikeli ve evinin oradaki ışığın çalışmama sebebi gece gelecek olmaları. Anlıyor musun?"

"Hannah, anlıyor musun?"

"Evet. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Güzel, Hannah. Sakin ol. Bir saat içinde bunların hepsi bitecek ve güvende olacaksın."

"Söz verir misiniz?"

"Evet, söz veriyorum. Şimdi senden yapmanı istediğim şu. Arabanı garajda tutuyor musun?"

"Evet."

"Ne tür bir araba? Ne renk?"

"Audi A6. Gümüş."

"Tamam, market alışverişine nereye gidiyorsun?"

"Anlamıyorum, neden soruyorsun?"

"Biraz daha sabret Hannah. Nerden alışveriş yapıyorsun?"

"Genelde Vine'daki Pavilions'tan. Melrose Caddesi, Vine Sokak."

Ballard bu markete pek aşina değildi ama bu lokasyonun Gece Yarısı Adamları'nın üç kurbanının sıklıkla gittiği marketlerden farklı bir yerde olduğunu hesapladı.

"İçerisinde bir kafe var mı?"

"Starbucks var."

"Tamam, senden arabana atlayıp Pavilions'a gitmeni istiyorum. Bez çantan var mı, varsa sanki birkaç şey almaya çıkıyormuşsun gibi yanına al. Ama önce Starbucks'a git. Orada buluşuruz."

"Buradan çıkmam mı lazım?"

"Bu gece orada olmaman en güvenlisi olur, Hannah. Olağan akışı bozmadan seni oradan çıkarmam lazım. Markete gideceksin, kahve alıp akşam yemeği yiyeceksin. Tamam mı?"

"Sanırım. Sonra ne olacak?"

"Orada buluşacağız, biraz konuşuruz ve sonra seni başka bir dedektife teslim ederim. Bu kaos bitene kadar seni kollayacak ve güvende olduğundan emin olacak."

"Ne zaman çıkmam lazım?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Melrose'a git ve içeri girip mağazaya gir. Bana rastlayacaksın ve ben de takip edilip edilmediğini söyleyebileceğim. Seninle Starcbucks'ta buluşacağız. Bunu yapabilir misin, Hannah?"

"Evet. Yapabileceğimi söyledim."

"Güzel. Bez çantana diş fırçası ve gece için ihtiyaç duyacağın her şeyi yok. Ama çok şey alma. Göze batmasını istemezsin."

"Bilgisayarımı almam lazım. Yarın çalışmak zorundayım."

"Tamam, bilgisayarını alabilirsin. Bez çantanın içinde birden fazla poşet varmış gibi göster."

"Anladım."

"Peki masken? Ne renk maske takacaksın?"

"Siyah."

"Siyah iyi. Maskeni tak."

Ballard LAPD maskesini ters çevirerek takmak zorunda kalacaktı.

"Tamam, bir şey daha var Hannah."

Ballard üstündeki kıyafetlere baktı. Acton'dan direkt gelmişti, günlük kıyafetlerleydi. Kot pantolon ve Single'ın beyaz Oxford gömleğini giyiyordu.

"Kot pantolon ve beyaz gömleğin var mı?" diye sordu Ballard.

"Şey, kot pantolonum var," dedi Stovall. "Herkesin bir beyaz gömleği vardır biliyorum ama benim yok."

Ballard omzunun üzerinden ceketlerinin ve diğer kıyafetlerinin bulunduğu arka koltuğa baktı.

"Kapüşonlun var mı?" diye sordu Stovall.

"Kırmızı ya da gri olur mu?"

"Evet, gri var," dedi Stovall. "Şurada olacaktı. Neden kıyafetlerimi soruyorsun?"

"Çünkü senin yerine geçeceğim. Starbucks'a gelirken gri kapüşonlunu giy."

"Tamam."

"Saçın ne kadar uzun ve ne renk?"

"Tanrım. Kısa kahverengi saçım var."

"Hiç şapkan var mı?"

"Dodgers şapkam var."

"Süper. Onu tak ve evden çıkmadan önce beni bu numaradan ara ya da mesaj at. Ben de hazır olacağım."

"Mesaj atarım."

Telefonu kapattılar. Ballard, Hannah'nın dikkat çekecek bir şey yaparak onu gözetleyenleri alarma geçirecek bir şey yapacak diye endişeliydi. Ama artık buna endişelenmek için çok geçti.

Artık destek ekiplerini çağırma sırasıydı. Ballard kendi departmanından yardım isteyemeyecek kadar dışlanmış hissetti. Zaten bir ekibi olmadan çalışıyordu ve muhtemelen yaklaşan Disiplin Kurulu için aleyhine daha fazla şey biriktiriyordu. Durumu enine boyuna tarttı, amiri onu kovmaya çalışırken Gece Yarısı Adamları davasındaki ortağıysa bir ortaktan başka her şeydi. Lisa Moore güvenilmez, tembel ve kindar olduğunu kanıtlamıştı.

Ballard'ın aklında araması gereken isme dair bir kuşku yoktu.

Bosch hemen telefona yanıt verdi.

"Tamam, Harry," dedi Ballard. "Sana şimdi ihtiyacım var."

41

Hannah Stovall yirmi dakika sonra mesaj attı. Ballard ona sorun yok anlamına gelen bir emoji yolladı ve gözünü arabanın yan aynasından ayırmadan bekledi. Birkaç dakika sonra North Citrus Caddesi'ne gelen gümüş rengi Audi'yi gördü, araç Melrose'a doğru sağa saptı. Ballard yanından geçen arabaya baktı ve mavi Dodgers şapkası takan sürücüye göz gezdirdi.

Ballard'ın gözleri yan aynaya kaydı ve bekleyip izledi. İki dakika geçmesini bekledi. Citrus'tan gelen başka araç olmadı. Ballard motoru çalıştırıp Audi'ye yetişmek için Melrose'a yöneldi ama Cahuenga'daki trafik ışıkları ona engel oldu. Sonunda Pavillions'daki otoparka girdiğinde Audi'yi bulmadan önce iki kat aşağı inmek zorunda kaldı. Sonra Dodgers şapkalı bir kadının içindeki eşyalardan ağırlaşmış bez bir çantayla süpermarkete girdiğini gördü.

Ballard arabasını park etti ve hızla marketin girişine yöneldi. Covid sağlık tedbirlerince kapılardan biri girişte, çıkış kapısıysa ön taraftın diğer ucunda kalıyordu. Ballard içeri girdi ve Starbucks'ı girişin orada buldu. Dört kişilik bir sıra vardı, yüklü bez çantası olan kadınsa sıranın sonundaydı. Ballard sıradaki diğer

müşterileri süzdü, gözüne çarpan bir tuhaflık bulamadı ve sıraya girdi.

"Hannah," diye fısıldadı. "Ben Renée."

Stovall dönüp baktı ve Ballard çaktırmadan rozetini gösterip indirdi.

"Tamam, şimdi ne olacak?" dedi Stovall."

"Haydi, kahve alalım," dedi Ballard. "Ve konuşalım."

"Ne konuşacağız? Ödümü kopardın."

"Özür dilerim. Ama artık tamamen güvende olacaksın. Oturup planı düzgünce konuşana kadar bekleyelim."

Çok geçmeden Starbucks sipariş tezgâhının yanındaki bir masaya geçtiler.

"Tamam, bize katılacak başka bir soruşturmacı daha var," dedi Ballard. "Yerleşip geceyi orada geçirebileceğin bir otele götürecek seni. Gece boyunca tetikte olacak. Ve bu işin sabaha bitmiş olacağını umuyoruz."

"Bu adamlar neden beni seçti? Ben kimseye zarar vermedim."

"Davranışlarını takip ederek izlerini sürdük ama tüm sorularımızın yanıtlarını henüz almadık. Anca onları yakaladığımızda her şey yanıt bulacak. Ve senin mahallen konusunda dikkatli biri olup sokak lambasını fark etmen sayesinde şu an en iyi planımızı devreye sokuyoruz."

"Görmemek mümkün değildi. Dediğim gibi geceleri evimi aydınlatıyordu."

"Fark ettiğin için çok şanslıyız. Ekip arkadaşımın gelmesini beklerken sana rutinlerinle ilgili sorular sorabilir miyim?"

Ballard, Gece Yarısı Adamları'nın diğer kurbanlarına verdiği anketteki sorularla ilerledi. Soruların çoğunu ezbere biliyordu ve anketin kopyası bile elinde yoktu. Stovall'ın, Dell'deki Cindy Carpenter'dan daha dışa dönük bir hayatı olduğu ortaya çıktı. Stovall ilk iki kurbana yakın bir yerde yaşasa da hayatları hiçbir noktada kesişir gibi durmuyordu, sadece sevdikleri bazı

yerel restoranlar vardı. Stovall pandemi boyunca evden çalışıyordu ve yiyecek alışverişi dışında evden nadiren çıkıyordu. Restoranlardan gidip siparişlerini almayı dahi tercih etmiyor, onun yerine eve sipariş istiyordu. Eve teslim konusu soruşturmanın başlarında da masaya yatırılmıştı çünkü ilk iki kurban da zaman zaman bunu tercih ediyordu. Ama soruşturmayı yürütenler, kurbanların farklı hizmetlerden yararlandıklarını ve hesap özetlerine göre aynı kurye tarafından servis almadıklarını öğrenmişlerdi.

Konu kadının özel hayatına gelince Ballard Stovall ve diğer kurbanlar arasında bir bağlantı kurdu. Stovall hiç evlenmemişti ama sonu kötü biten uzun soluklu bir ilişki yaşamıştı. Partneri işten ayrılmış ve Stovall da dünyanın geri kalanı gibi evden çalışmak zorunda kalınca aralarındaki gerilim tırmanmıştı.

"Bütün gün Zoom'da ve telefondaydım, ona ne kaybettiğini hatırlatıp duruyordu," dedi Stovall. "İşimi kaybetmediğim ve eve parayı getiren kişi ben olduğum için beni kızdırmaya başlamıştı. Sürekli kavga ediyorduk ve çok geçmeden ev ikimize de dar gelmeye başladı. Ev benimdi ve ondan gitmesini istedim. Korkunçtu. Bunları konuşmak da çok kötü."

"Özür dilerim," dedi Ballard.

"Bunların bitmesini istiyorum."

"Bunu atlatacaksın. Söz veriyorum."

Ballard, Bosch'ı görmek için etrafına bakındı ama onu göremedi. Onları gözetleyen biri olup olmadığına da baktı. Dikkatini çeken kimse yoktu.

"Eski erkek arkadaşının adı ne?" diye sordu Ballard.

"Gerçekten mi?" dedi Stovall. "Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Alabildiğim her bilgiyi öğrenmem lazım. Hepsinin olayla örtüşmesi ya da önemli olması önemli değil."

"Eski erkek arkadaşımın adını vermek istemiyorum. Sonunda birbirimize laf etmeden mesajlaşabileceğimiz bir noktaya geldik.

Şimdi Gece Yarısı Adamları'ndan biri olup olmadığını öğrenmek için kapısını çalsam her şey yine boka saracak. Onun bu işin içinde olmadığına eminim. Şu anda şehirde bile değil."

"Nerede peki?"

"Cancún'da sanırım. Meksika'da bir yer."

"Nereden biliyorsun?"

"Meksika'ya gittiğini haber vermek için mesaj attı. Sanırım Cancún çünkü bir kere birlikte gitmiştik ve oraya bayılmıştı."

"Covid'den kaygılanmayıp yabancı bir ülkeye mi gitti?"

"Ben de bunu sordum. Meksika'ya havayoluyla iniş ve kalkışların başladığını bile bilmiyordum. Şirkete Covid getirmese iyi olacağını söyledim."

"Birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Pandemi çıkıncaya kadar öyleydi. Sonra işten ayrıldı ve ben devam ettim. Bu durum ciddi tartışmalara sebep oldu."

"Fiziksel olarak mı?"

"Hayır, hayır, öyle demek istemedim. Sadece ağız dalaşı. Asla fiziksel kavga olmadı."

"Ama şimdi seninle aynı iş yerinde öyle mi?"

"Şirket onu yeniden işe aldı, evet. Teknik olarak aynı yerde çalışıyoruz ama ben tasarımcıyım o yüzden evden çalışıyorum. Gilbert şantiye mühendisi ve işe gidiyor. Covid getirmesen iyi olur dememin sebebi buydu."

"Meksika'ya gittiğini söyleyerek seni kıskandırmaya mı çalışıyordu?"

"Hayır, sanmıyorum. Mayosunu bulamamış ve evimde bırakmış olup olamayacağını sordu."

"İşe geri alındıktan sonra tatile çıkması tuhaf değil mi?"

"Evet, biraz. Şaşırdım. Ama bana uzun bir hafta sonu olduğunu söyledi. Anlık gelişen bir şeymiş çünkü bazı arkadaşları

oraya gidiyormuş ve birinin de orada bir yeri varmış. Pek soru sormadım. Mayosunu aradım ve sonra bende olmadığını yazdım, o kadar."

Ballard yine etrafa bakındı, Bosch'ın neden bu kadar geciktiğini merak ediyordu. Ama orada teslim noktasının yanında bekleyip sohbete dahil edilmeyi bekliyordu. Ballard ona el salladı ve onu tanıttı. Bosch başka bir masadan sandalye çekip oturdu.

"Tamam, hepimiz buradayız," dedi Ballard. "Hannah yapmak istediğimiz bu. Bu gece senin yerine geçeceğim ve Harry sana göz kulak olurken güzel bir otelde kalacaksın. Şapkanı ve arabanı ödünç alıp senin evine döneceğim. Evi gözetliyorlarsa benim sen olduğumu düşünecekler. Ben de içeride hazır halde harekete geçmelerini bekleyeceğim. İhtiyacım olduğunda destek ekibi isteyebileceğim."

"Benim bunda söz hakkım var mı?" diye sordu Stovall.

"Elbette. Bunu yapmak için senin iznin gerekli. Bir sorun mu var?

"Öncelikle iki saldırgan var değil mi? Ve sen teksin."

Bosch başıyla onayladı. Telefonda konuştuklarında aynı kaygıyı o da dile getirmişti.

"Dediğim gibi istediğim zaman destek çağırabilirim," dedi Ballard. "Ve diğer vakalardan anladığımız kadarıyla biri her zaman tek başına eve girip kurbanı bağladıktan sonra diğerini içeri alıyor. O yüzden onlarla teker teker uğraşacağım ve bu herifler karşısında şansımın yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Peki o zaman. Polis olan sensin."

"Birkaç şey alıp alışveriş yapıyormuşum izlenimi vereceğim ve sonra buradan çıkacağım. Arabanın ve evinin anahtarlarını almam lazım. Harry ile sen sağlama almak için on dakika daha bekleyin sonra siz de gidebilirsiniz."

"Tamam."

"Bilmem gereken herhangi bir gece rutinin var mı?"

"Pek yok, sanmıyorum."

"Duş almak mesela? Sabah mı akşam mı alırsın?"

"Kesinlikle sabahları."

"Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Aklıma bir şey gelmiyor."

"Genelde televizyonu açar mısın?"

"Haberleri izlerim. CNN, Trevor Noah falan, o kadar."

"Tamam. Çantaya atmak için birkaç şey alıp gideceğim."

Ballard kapıya gidip bir el sepeti aldı ve nöbet sırasında erzak olması için elma, portakal seçmeye başladı. Bosch da çok geçmeden yanına geldi.

"Haberin olsun, bu durum hiç hoşuma gitmiyor," dedi Bosch.

Ballard, Stovall'ın halen Sturbucks'taki masada olduğundan emin olmak için Bosch'a baktı.

"Fazla abartıyorsun, Harry," dedi Ballard. "Bir ses duyar duymaz destek isteyeceğim. İki dakikada orada olurlar."

"Gelirlerse tabii. Hiçbir şeyi kitabına uygun yapmıyorsun ve yardım istediğinde ne haltlar karıştırdığını anlamayacaklar."

"Bu şekilde yapmak zorundayım çünkü açıktayım. Ve bu dava ya da kurbanlar zerre kadar umurunda olan birinin ellerine bu dosyayı bırakamam. Davayı çözmekten ziyade ele geçirmeyi tercih edecek kişilere veremem."

"Bu işe soktuğun tek kişi Stovall değil ve bunu sen de biliyorsun. Her şeyi tek başına yapmak istiyorsun, kendini ne kadar büyük bir tehlikenin kollarına attığın umurunda değil."

"Bence fazla abartıyorsun, Harry."

"Abartmıyorum ve fikrini değiştireceğini biliyorum. Her saat başı beni aramanı istiyorum, tamam mı?"

"Anladım."

"Güzel."

Ballard sepete bir tatlı patates attı ve akşamı geçirecek kadar yeterli şey aldığına karar verdi.

"Ödemeyi yapıp kadının evine geçeceğim."

"Tamam. Her saat başı aramayı unutma."

"Anlaşıldı. Onunla vakit geçirirsen eski erkek arkadaşı hakkında sorular sor."

"Neden?"

"Bilmiyorum, bir şeyler güvensizlik veriyor. Carpenter'ın eski eşinde de aynı şeyi hissettim. Hannah'nın eski sevgilisi geçen yıl uzun süre işsiz kaldıktan sonra bu hafta sonu uzun bir izin almış. Bana biraz tuhaf geldi."

"Evet, öyle."

"Neyse, işe koyulmam lazım."

Ballard ödeme noktasına ilerledi, birkaç adım attı ve arkasını döndü.

"Hey, Harry, geçen gece benim özele geçip senle çalışmam konusunda şakalaşmıştık, hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Ya şaka değilse?"

"Şey... Yani benim için hava hoş."

Ballard başıyla onayladı.

"Tamam," dedi Ballard.

42

Ballard, North Citrus Caddesi'ndeki eve dönüş yolunda Hannah Stovall'ı arayıp birkaç soru daha sormak zorunda kaldı. Stovall'ın ona olan güvenini zedeleme riskine rağmen Ballard, çeşitli sorularla planı geliştirdiğinden emin olmak zorundaydı.

Stovall telefonu çaldığında Bosch'ın arabasındaydı.

"Hannah, garajı nasıl açabilirim? Herhangi bir uzaktan kumanda yok."

"Arabadan programlı. Yan aynanın altında bir düğme var. Aslında üç tane var ama sen ilkine bas."

"Tamam, anladım. Sormayı unuttum, bir alarm falan var mı?"

"Var ama hiç kullanmıyorum. Bir sürü yanlış alarm çalıyor. Zaten garajdan mutfağa açılan kapıda alarm yok çünkü iç kapı gibi bir şey oluyor."

"Peki, akşam sokağa çıkıp yürümek senin için olağandışı bir şey mi olur? Yani etrafı kolaçan etmek istersem?"

"Bunu sana anlatmalıydım. Genelde çalışmayı bitirdikten sonra yürüyüşe çıkarım. Zihnimi boşaltmak için. Mahallede birkaç blok yürürüm."

"Tamam."

Ballard bu işi nasıl halledeceğine kafa yordu. Yürüyüşe çıkma zamanı gelmişti.

"Dedektif?"

"Evet, şey, her şey yolunda. Yürürken ne giyersin?"

"Üstümü değiştirmem, üstümde ne varsa onla çıkarım."

"Tamam, güzel. Şapka peki?"

"Arada bir şapka takarım."

"Tamam, güzel."

"Bir şey olursa bana haber verirsin, değil mi?"

"Elbette. İlk aradığım sen olacaksın."

Üç dakika sonra Ballard Audi'yi Stovall'ın evinin önüne çekti ve garajı açmak için butona bastı. Telefonu sol kulağına tutup telefonla konuşuyormuş gibi bir hava takındı böylece yüzüne bakan olursa görüntü net olmayacaktı. Saat neredeyse altıya geliyordu ve güneş gökyüzünden silinmek üzereydi. Gün yerini karanlık saatlere bırakıyordu.

Ballard arabayı garaja park edip yeniden butona bastı ve arabadan inmeden önce garaj kapısının kapanmasını bekledi.

Stovall'ın verdiği anahtarlıktaki anahtarla garajdan mutfağa giden kapıyı açtı. İçeri girip duvardaki tuşa basıp ışıkları yaktı ve sonra mutfakta dikilerek evi dinledi. Yalnızca buzdolabının hafif uğultusunu duydu. Pavilions'dan aldığı ürünlerin olduğu bez çantayı mutfak tezgâhına koyup elmaları ve portakalları çıkardı ve buzdolabındaki raflara yerleştirdi. Tatlı patatesi tezgâha koydu. Daha sonra kotunun paçasına eğildi ve Bosch'ın silahını ayak bileğindeki kılıftan çıkardı.

Ballard yavaşça evin içinde gezinerek her odayı kontrol etti. Mutfaktan yemek odasına uzanan kemerli bir giriş ve evin arkasına giden koridora açılan bir giriş vardı. Yemek odasından geçerek oturma odasına yöneldi. Üstünde duvara monte edilmiş bir televizyon bulunan bir şömine vardı. Ballard ön kapıyı kontrol etti, kilitliydi.

Ardından koridora yürüdü ve misafir odasını, pandemi sırasında ya da öncesinde çalışma odası haline getiriline diğer yatak odasını ve banyoyu kontrol etti. Son durağı içinde gömme dolap ve geniş bir banyosu olan ana yatak odasıydı.

İki kere kilitlenmişti ama Ballard kapıyı açtı ve hava iyice kararmadan önce bahçeyi kontrol etti. Stovall banyo kapısının dışına ahşap bir oturma alanı yaratmıştı. Masanın üstünde ağzına kadar dolu bir kül tablası duruyordu. Avlunun geri kalanı, çöpleri ve geri dönüşüm konteynerleri için bir muhafaza alanı oluşturan tahta çitle çevriliydi. Muhafaza alanının arkadaki servis yoluna açılan kilitli bir ahşap kapısı bulunuyordu.

Ballard silahı pantolonun arkasına sıkıştırdı ve kapüşonlusunu üzerinden geçirdi. Yola çıktı, kuzeye ve güneye baktı ama şüphe ya da endişe uyandırıcı bir araç ya da herhangi bir şey göremedi. Telefonu çaldı, arayan Bosch'tı.

"W'daki yerdeyiz, yan yana iki oda verdiler. Yerleşip oda servisi çağırıyoruz."

"Güzel. Ben de evdeyim."

"Bu durumu halen beğenmiyorum, orada tek başınasın. Ben de orada olmalıydım, burada değil."

"Ben iyiyim. Hollywood'u arayıp tetikte durmalarını isteyeceğim."

"Bunu onların da onaylamayacağını biliyorsun."

"Ama başka seçenekleri olmayacak."

Bosch yanıt vermeden önce duraksadı.

"Bunu neden yapıyorsun Renée? Bu çılgınlık. Sağlam bir planın varmış gibi gelmiyor. Neden bu işi onlara bırakmıyorsun?"

"Harry, polis departmanının ne hale geldiğini bilmiyorsun. Onlara güvensem işi batıracaklardır."

"Bana haber vermeyi unutma."

"Biliyorum, saat başı. Benden haber alacaksın."

Ballard telefonu kapadı ve planını gözden geçirmek için birkaç dakika yolda bekledi. Stovall'ın evi Oakwood'daki karşı sokaktan iki ev uzaktaydı. Ön kapıdan çıkıp Stovall kılığında yürümeye devam edip hızla eve dönebileceğini fark etti, Gece Yarısı Adamları'nın bir hamle yapmasına karşın hazırda bekleyecekti.

Ballard çöp alanının kapısını açık bırakarak bahçeye döndü. Sigara içmek için kullanılan balkonun kapısından eve girdi, o kapı da kilitli değildi.

Gömme dolapta şapka koleksiyonu buldu. Yüzünü Dodgers şapkasından daha çok gizleyebilecek bir şey bulmak istiyordu. Muhtemelen bahçe işleri ve dışarıdaki diğer işlerle uğraşırken takılan geniş, yumuşak kenarlı bir kumaş şapka buldu. Saçı Stovall'a kıyasla biraz daha koyu ve uzundu, o yüzden şapka takmadan önce saçını at kuyruğu yaptı. Üstelik Stovall'dan daha zayıftı. Biraz hantal ama kış akşamı rüzgârlı bir havada yürüyüşe çıkarken giymeye uygun bir şey buluncaya dek askılara bakındı. Kapüşonlusunu çıkardı ve üstüne bir yağmurluk geçirdi, yürüyüşe hazırdı.

Evden çıkmak için arkasını döndüğünde Ballard dolabın kapağının içinde sürgü olduğunu gördü. Kapıyı kapadı, sürgüyü çekti ve kapının sağlamlığını kontrol etti. Kapı sıkıca kilitlenmişti, Stovall'ın gömme dolabı güvenlik odasına dönüştürdüğünü fark etti. Zekice bir hamleydi.

Dolabın içine bakındı, bir rafın üstünde acil durum erzakları ve Wi-Fi adaptörü olduğunu gördü. Stovall hazırlıklıydı ve gerekli olduğu takdirde buraya sığınabileceğini bilmek Ballard için isabetli olmuştu.

Ballard evden çıkmadan önce hangi ışıkları söndüreceğine karar vermek için evde bir tur daha attı. Eve döndüğünde bir daha ışıkları kapama şansı olmayabilirdi çünkü evde olduğunu

gözetleyen herhangi birini alarma geçirebilirdi. Giyinme odasının, mutfağın ve salondaki bir ışığı açık bıraktı.

Ön kapıda maskesini burnunun da üstüne çıkarıp iyice saklanmaya çalıştı, kulaklıklarını taktı ve evden çıktı. Kapıyı kilitledi ve anahtarlığı cebine koydu. Ballard patikadan kaldırıma yürüdü. Ne yöne gideceğine karar vermek için iki tarafa da baktı. Gözleri yoldaki arabaları taramaya çalıştı ama hava çok karanlıktı. Gece Yarısı Adamları onu izleyip bekliyor olabilirdi ve Ballard'ın haberi yoktu. Telefonunu çıkarıp dinleyeceği şarkıyı seçiyormuş gibi bir açıda yüzüne tuttu ama şapkanın kenarından sokağı gözden geçirmeye devam ediyordu. Sonra telefonunu kaldırdı, ilk defa fark ediyormuş gibi çalışmayan sokak lambasına baktı ve Oakwood'a doğru güneye ilerledi.

Ballard hızla kavşağa yürüdü ve sağa döndü. Ara sokağa varır varmaz tekrar sağa döndü ve hız kazandı. Çöp kutusunu geçip avluya girmesi ön kapıyı kapamasından üç dakika daha kısa sürdü.

Eve girmeleri için yeterli süre yoktu ama kıyafetinin arkasından silahını çıkarıp veranda kapısından içeri girdi. Silahı hazırda tutup odaları dolaştı, eve döndüğünü belli etmemek için pencerelerden uzak durmaya gayret ediyordu.

Son olarak Audi'nin etrafında dolanıp altına ve içine bakıp garajı kontrol etti. İçeri zorla girildiğine dair bir iz yoktu.

İçeri döndüğünde evi bir kere daha tarayıp beklemek ve hazırlanmak için en uygun yeri aradı. Çalışma alanında karar kıldı çünkü en merkezi oda oydu ve birileri eve girerse saklanmak için iki seçenek bulunuyordu. Kullanılmayan geniş bir alanı olan sürgülü kapılı bir giyinme odası ve kapının solundaki duvar boyunca, girişten bakılınca kör alan sağlayan dört çekmeceli bir dosya dolabı duruyordu.

Ballard masanın sandalyesini alıp oturdu. Silahını indirip masaya koydu ve telefonunu çıkardı. Lisa Moore'u aradı,

Ballard'ın perşembe günü bıraktığı mesajdan sonra gerçi yanıt vermesini beklemiyordu. Arama sesli mesaja yönlendirildi ve Ballard telefonu kapadı. Sonra mesaj yazdı.

Lisa GYA'larını ele geçirmede
Rolün olsun istiyorsan beni ara.
Sıradaki kurbanın evindeyim.
Bu gece çalışıyor musun?

Ballard mesajı yolladı, Moore'a kendi davasında yer alması için şans verdiğine memnundu. Sonra Neumayer'in ofis telefonunu aradı çünkü cep telefonu numarasını bilmiyordu. O sırada acele planının ilk hatası kendini gösterdi. Arama sesli mesaja bağlandı ve Neumayer'in sesini duydu: "Ben Dedektif Neumayer. 19 Ocak'a kadar izinliyim, mesajınıza daha sonra yanıt vereceğim. Acil bir durumsa 911'e ulaşın. Devam eden bir davaysa lütfen dedektif bürosunu arayıp Dedektif Moore ve Clarke ile görüşün. Teşekkürler."

Ballard ya Robinson-Reynolds'ı ya da en azından Ronin Clarke'ı araması gerektiğini biliyordu ama ikisini de aramadı. Lisa Moore'un çağrısına dönüp dönmeyeceğini bekleyip görmeye karar verdi.

Acelesi ve eksik planlaması Ballard'ın sırtına yük olmaya başlamıştı. Bosch'ı arayıp destek olma teklifini kabul etmeyi düşündü. Ama Gece Yarısı Adamları'nın onun şu anki yerini bilmesi pek mümkün olmasa da Hannah Stovall'ı savunmasız bırakamazdı.

Böylesi eksik bir planla alelacele harekete geçmesinin arkasındaki sebepleri düşündü. Her şeyin işi, departmanı ve etrafını saran insanlarla yaşadığı hayal kırıklığına çıktığını biliyordu. Ama Bosch buna dahil değildi. Bosch vefalıydı. Tüm departmandan daha istikrarlıydı. Kafasındaki bu karanlık düşünceleri

uzaklaştırmak için Köpek Evi'ndeki Pinto'nun videosunu açtı. Ekrandaki görüntü küçük ve bozuktu ama bir bankın altında yatıp diğer köpeklerin hareketlerini izleyen Pinto'yu gördü, muhtemelen aralarına katılmak için fazla çekingendi. Bu küçük köpeğe çabucak kanı ısınmıştı, birinin nasıl bu köpeğe kötü davranıp onu terk edebileceğini merak etti.

Her nasılsa, düşüncelerinin iç içe geçtiği bir noktada Ballard bir karara vardı. Her şey belki anlık gerçekleşiyordu ama bu anın gelmesi uzun sürmüştü.

Ballard videoyu kapayıp Teğmen Robinson-Reynolds'a yollamak üzere kısa bir e-posta yazdı. Gönder tuşuna basmadan önce mesajı iki defa okudu.

Birden bir rahatlama ve emniyet hissi çöktü üstüne. Doğru kararı vermişti. Geriye dönüp bakmak yoktu.

Lisa Moore'dan gelen bir çağrı düşüncelerini böldü.

"Ne halt ediyorsun, Renée?"

"Ne mi yapıyorum? Bakalım. Elime sağlam bir iz geçti ve ben de peşine düştüm. Tuhaf geldiğinin farkındayım ama..."

"Araştırılıyorsun. Açığa alındın."

"Sence Gece Yarısı Adamları da beklemeye alınmış mıdır? Onları korkutabildiğini mi sanıyorsun? Geçen hafta Teğmen'e göz dağı verme hamlen işleri biraz değiştirdi, Lisa. Bu herifler halen dışarıda ve ben nereye gittiklerinin biliyorum. Bana geliyorlar."

"Neredesin?"

"Ne diyeceğim biliyor musun, bekle. İhtiyacım olduğunda seni arayacağım."

"Renée, beni dinle. Bu işte bir yanlışlık var. Her şeyi yanlış değerlendiriyorsun. Şu an her neredeysen bir plana ve desteğe ihtiyacın var. Böyle bir olayla departmana senden kurtulmaları için gereken kozu veriyorsun. Farkında değil misin?"

"Artık çok geç. Ben onlardan kurtuldum."

"Ne demek istiyorsun?"

"İstifa ettim. Teğmene istifamı yolladım az önce."

"Bunu yapamazsın Renée. Sen çok iyi bir polissin."

"Yaptım bile."

"Peki, şu an ne yapıyorsun? Oradan çık ve destek ekipleri çağır. Kendini tehlikeye atıyorsun. Sen..."

"Hep tehlikedeydim zaten. Ama artık polis değilim. uraldara uymak zorunda da değilim. İhtiyacım olunca seni ararım. Gerekirse."

"Anlamıyorum. Sen ne..."

Ballard telefonu kapadı. Aniden kararının getirdiği tatmin ve eminliği yitirmeye başladı.

"Siktir," dedi Ballard.

Ayağa kalktı ve telefonunu cebine koydu. Silahını aldı ve yanında aşağıda tuttu. Karanlıkta hamle yapması gerekirse diye evi iyice ezberlemek adına evde bir kere daha gezinmeye karar verip kapıya yürüdü.

Koridora adım attığı sırada ev sarsılmaya başladı. Deprem gibi değildi, daha çok hafif bir sarsıntı. Bir sallantı. Birinin garajın kapısını açtığını fark etti.

43

Ballard hızla karanlık ofise döndü. Başta kapının eşiğinde durup bekledi. Oturma odasının ve ön kapının bir kısmı koridordan görülebiliyordu. Soldaki kemerli girişten mutfağı görebiliyordu ve oradan da garaja açılan kapının kenarını görebiliyordu.

Çok geçmeden yer yine sarsılmaya başladı ve Ballard garaj kapısının kapandığını fark etti. Kısa süre sonra mutfak kapısının kolunun topuzunun dönmeye başladığını gördü. Kapı içeriye açılarak Ballard'ın içeri girenin kim olduğunu görmesini engelledi.

Kapı kapandı ve mavi tulumlu bir adam ortada durup evi dinledi. Ballard çalışma odasının karanlık yerlerine geri çekildi ama bir gözü adamın üzerindeydi. Nefesini tuttu.

Adamın ellerinde siyah plastik eldiven vardı ve yeşil kar maskesi açıktı çünkü evde kimseyi görmeyi beklemiyordu. Hannah Stovall yürüyüşten dönünce maskeyi örtecekti. Tulumunun etrafına sarılı bir bel çantası ve önde de keşe vardı. Kaşlarından ve favorilerinden kızıl olduğu anlaşılıyordu.

"Tamam, içerideyim," dedi adam. "Kadından iz var mı?"

Ballard donup kaldı. Adam başkasıyla konuşuyordu. Ballard adamın sol kulağındaki kulaklığı gördü. Kablo yoktu. Sağ

kolunun üstüne takılı banda yerleştirilmiş telefona bağlı bir Bluetooth kulaklıktı.

Ballard buna hazırlıksız yakalanmıştı, sürekli iletişimdeydiler. Kusurlarla dolu plandaki bir başka kusur daha belirmişti.

"Tamam," dedi adam. "Etrafa bakacağım. Kadını görürsen bana haber ver."

Adam mutfakta hareket edip Ballard'ın görüş alanından çıktı. Ballard buzdolabının açılıp kapandığını duydu. Sonra ahşap zeminde yankılanan ayak seslerini duydu, adamın salona gittiğine emindi. Ne olduğuna anlam veremediği bir ses daha duydu. Kesik kesik gelen bir tokat sesiydi. Adamın sesini yine duydu ama bu kez uzaktan geliyordu.

"Kaltağın buzdolabında resmen hiçbir şey yok."

Oturma odasındaki koridorun önünden geçti ve Ballard, adamın buzdolabındaki elmalardan birini havaya atıp yakalamaya başladığını gördü. Elmayı yakaladığında avucundan şap diye bir ses geliyordu. Ballard aklını kullanmalıydı. Kızıl adam ortağıyla sürekli iletişimde olduğuna göre ortağının ruhu duymadan, onu kaçırmadan adamı etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalıydı.

İkisini de yakalamak istiyordu.

Ayak sesleri yükseliyordu ve adamın koridora yöneldiğini biliyordu. Ballard hızla ve sessizce dosya dolabının kör noktasına yürüyüp duvara sırtını vererek çömeldi. İki eliyle kavradığı silahını dizlerinin arasında tutuyordu.

Ayak sesleri kesildi ve odanın ışıkları yandı. Adam yine konuşmaya başladı.

"Çalışma odası var. İki monitörlü. Dostum, kadın burada karanlık işler çeviriyor haberin olsun... Monitörlerden birini kendi düzeneğim için alabilirim."

Işıklar kapandı ve ayak sesleri koridorda ilerlemeye devam etti. Ballard adamın koridordaki banyoda, misafir odasında ve ana yatak odasında gördüklerini rapor ettiğini duydu. Saldırıyı

yönetiş şekilleri kesinlikle değişmişti, muhtemelen medyadaki ifşa ya da Stovall'ın evden çalışması buna sebep olmuştu. Eve girişleri daha önceki olaylara kıyasla erken saatlerde gerçekleşmişti. Bu da Stovall uyuyana kadar saatlerce saklanarak beklemeyecekleri anlamına geliyordu. Ballard adamın planının elini çabuk tutup, Stovall'ı rehin alıp kontrol altına aldıktan sonra ikinci adamı içeri sokmak olduğunu düşündü.

Ana yatak odası muhtemel saklanma yeri olamazdı çünkü Stovall yürüyüşten döndükten sonra oraya gelecekti. Diğer yatak odasını, çalışma odasını ve koridordaki banyo kalıyordu. Ballard kendisi için en iyi yerin çalışma odası olduğuna inanıyordu. Masa bir duvara dayanmıştı ve giyinme odası da tam karşısındaydı yani Stovall masada otururken sırtı giyinme odasının kapısına dönük olacaktı.

Stovall eve döndükten sonra çalışmaya devam etmeye kalkarsa Stovall onu arkasından yakalayabilecekti.

Ballard adam çalışma odasına döndüğünde yapması gereken hareketleri zihninde kararlaştırırken bekledi. Adam onu görürse bir hamle, giyinme odasını kontrol etmek için ilerlerken onu fark etmezse başka bir hamle yapacaktı.

"Şu içine ettiğim giyinme odasında güvenlik alanı var. Adam bize bundan bahsetmemişti."

Ballard ikinci cümlenin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken sessizlik oldu.

"Tamam, tamam, bakıyorum. Kadından ses yok değil mi?"

Sessizlik oldu.

"Tamam, o zaman."

Bu sözler adeta Ballard'ı irkiltti. Çok yakındılar. Kızıl adam çalışma odasına geliyordu.

"Bence saklanma yerimiz çalışma odası."

Cümlesini kurarken odaya girdi ve odanın ışıkları yine yandı. Ballard'ı fark etmeden dosya dolabının yanından geçti. Ballard

direkt giyinme odasına hamle yaptı. Tereddüt etmedi. Oturduğu yerden fırlayıp adamın sırtına atladı. Ballard adamın sağ kulağına uzanıp kulaklığı çıkardığında adam odanın kapısını açmaya çalışıyordu.

Tam o sırada silahı sol eliyle kaldırdı ve adamın kafasına geçirdi. Kulaklığı avucunun içinde sıkıca tutarak, "Hayatta kalmak istiyorsan tek kelime etme," diye fısıldadı.

Ballard kulaklığı cebine koydu, adamı yakasından yakaladı ve geriye sürükledi. Bu esnada fısıltıyla konuşmaya ve silahını adama doğrultmaya devam ediyordu.

"Dizlerinin üzerine çök."

Adam söyleneni yaptı ve söz dinlediğini göstermek için ellerini omuz hizasında tutuyordu. Ballard adamın kolundaki koşu bandından telefonu aldı. Ekranda Stewart olarak kayıtlı biriyle konuşma yapıldığı anlaşılıyordu. Ballard telefonu hoparlöre aldı.

"...oldu? Hey, orada mısın?"

Ballard telefonu sessize alıp adamın yüzüne tuttu.

"Şimdi sessizden çıkaracağım, sen de her şeyin yolunda olduğunu ve giyinme odasındaki bir kutuyu incelediğini söyleyeceksin. Anladın mı? Başka bir kelime edersen son lafın olur."

"Nesin sen, polis mi?"

Ballard silahın horozunu geri çekti. Çıkan tık sesi mesajı vermişti.

"Tamam, tamam. Ona söyleyeceğim, söyleyeceğim."

"Haydi."

Ballard telefonu sessiz modundan çıkardı ve adamın ağzına tuttu.

"Özür dilerim dostum, daldım. Burada kutular falan var."

"İyi misin, Bri?"

"Evet, sadece biraz dizimin içine ettim. Her şey yerli yerinde."

"Emin misin?"

Ballard telefonu sessize aldı.

"Sorun olmadığını söyle," dedi Ballard. "Ve kadını beklemesini söyle. Haydi."

Ballard telefonu sessizden çıkardı.

"Sorun yok. Sen kadını görünce haber ver."

"Tamam, dostum."

Ballard telefonu yine sessize alıp masaya bıraktı.

"Tamam, öyle kal."

Ballard bir eliyle silahı adamın kafasına doğrultuyor, ötekiyle de bel çantasına uzanıp bit toka bulduğunu sandı ama elini boş çıkardı.

"Tamam, tek elinle uzan ve çantayı çıkar."

Adam sağ elini uzattı. Ballard bir çıt sesi duydu sonra adamın eli çantayı askısından tutarak çıkardı.

"Yere bırak."

Adam boyun eğdi. Ballard boştaki eliyle adamın üstünü aradı ve tulumun ceplerini kontrol etti. Bir şey bulamadı.

"Tamam, yüzün yere gelecek şekilde yatmanı istiyorum. Şimdi."

Adam gönülsüzce yine kendisine söyleneni yaptı.

"Sen ne boksun ya?" dedi yere eğilirken.

"Dümdüz yat ve ben soru sormadıkça konuşma. Anladın mı?"

Adam yanıt vermedi. Ballard silahın namlusunu adamın boynuna bastırdı. "Hey, anlıyor musun?"

"Evet, sakin ol, anlıyorum."

Adam kendini zemine yaklaştırdı. Ballard silahını adamın boynunda dayadı ve adamın sırtına dizini koydu.

Ballard kelepçelerinin arabadaki teçhizat çantasında olduğunu fark etti, görev başında değilken ya da Garrett'ı görmeye giderken oraya koymuştu.

Kızıl adamın yere bıraktığı çantaya uzandı.

"Bakalım, neler varmış," dedi Ballard.

Çantayı adamın sırtına koyup fermuarını açtı. Bir top koli bandı, çakı ve Hannah Stovall için önceden hazırlanmış, koli bandından bir göz bandı bulunuyordu. Birkaç kondom ve garaj kapısını uzaktan açmak için bir uzaktan kumanda da yer alıyordu.

"Belli ki tam tekmil bir tecavüz seti var burada, değil mi Bri?" dedi Ballard. "Ortağın gibi ben de sana Bri diyebilir miyim?"

Yerdeki adam yanıt vermedi.

"Koli bandından biraz kullanabilir miyim?" diye sordu Ballard.

Yine adamdan ses seda yoktu.

"Bunu evet, olarak kabul ediyorum," dedi Ballard.

Adamın sırtına dayadığı silahı indirdikten sonra adamın ellerini birleştirip koli bandını bileklerine doladı. Ballard adamın bileklerini ayırmaya çalıştığını hissediyordu.

"Direnmeyi bırak," diye emir verdi Ballard.

"Direnmiyorum," diye bağırdı yerdeki adam. "Ellerimi yan yana tutamıyorum."

Ballard çakıyı açıp bandı kesti. Sonra silahını alıp ayağa kalktı. Çakıyı ve bandı masaya koydu ve uzanıp adamın kafasını yerden kaldırarak kar maskesini çıkarıp adamın kızıl saçlarını serbest bıraktı.

"Lanet olsun! Dudaklarımı kesti."

"Şu an dert edeceğin son şey."

Ballard eliyle uzanıp garajın uzaktan kumandasını aldı. Kendi ev sahibinin de verdiği programlanabilir uzaktan kumandalardan olduğunu fark etti. Şifrenin yılda bir değiştirildiğini söylemişti ve ona yeni bir şifre kurulumu vermişti. Ballard Gece Yarısı Adamları'nın kurbanların evlerine nasıl girdiğini anlamıştı.

"Garajın şifresini sana kim verdi?" diye sordu Ballard.

Fakat bir cevap alamadı.

"Sorun değil. Öğreneceğiz."

Ballard geri adım atıp yana çekildi.

"Başını çevir, yüzünü göster."

Adam denileni yaptı. Ballard adamın dudaklarının kanadığını gördü. Genç duruyordu, yirmi beşten büyük olamazdı.

"Tam adın ne?"

"Adımı söylemeyeceğim. Beni tutuklayacaksan tutukla. Zorla eve girdim, aman ne büyük mesele. Haydi beni bir tutukla da neler olacağına bakalım."

"Kötü haberim var velet. Polis değilim ve seni tutuklamayacağım."

"Saçmalık. Polis olduğun belli."

Ballard yere eğildi ve adamın görebileceği şekilde silahını gösterdi.

"Polislerin kelepçeleri olur ve böyle silahlar taşımazlar. Ama ortağını ve seni araştırdığımızda seni tutuklamamız için yalvaracaksın."

"Tabii ya, biz ne demek? Ben başka kimseyi görmüyorum."

"Çok yakında öğrenirsin."

Ballard adamın ayağa kalkmasını engellemek için bileklerini bantlamak istemişti ama aynı zamanda onu konuşturmak da istiyordu. Adamın ağzından bir şey çıkmıyordu ama konuştukça adamın ağzından yanlışlıkla bir şeyler çıkma ihtimalinin arttığını hissediyordu.

"Bana fotoğraflardan bahset."

"Hangi fotoğraflar?"

"Ve videolar. Arkadaşınla tecavüzleri kayda aldığınızı biliyoruz. Neden? Kendiniz için mi başkaları için mi?"

"Ne halttan bahsettiğini bilmiyorum. Hangi tecavüzler? Hırsızlık için eve girdim, hepsi bu."

"Telefonda konuştuğun kimdi?"

"Arabayı kullanan kişi."

Adam, Ballard'a bakabilmek için sağ yanağı yere bakacak şekilde yerde kaymıştı. Ballard telefonunu çıkarıp adamın fotoğrafını çekmek için yere eğildi. Adam hemen yüzünü çevirip yine yere eğdi.

"Bunların hepsini internete yayacağım. Herkes kim olduğunu ve ne yaptığını öğrenecek."

"Siktir git."

"Onları nasıl seçtiniz? Kurbanları."

"Avukat istiyorum."

"Anlamıyorsun, Brian, şu anda polisin ya da istersen geleneksel yargı sisteminin elinde değilsin. Kısman haklıydın. Polistim ama artık değilim. İstifa ettim çünkü sistem artık işlemiyor. Masum insanları sizin gibi canavarlardan korumak için yapması gerekenleri yapmıyor. Şu an başka bir yargı sisteminin kollarındasın. Öğrenmek istediklerimizi herkese anlatacaksın ve yaptıklarının hesabını vereceksin."

"Sen kaçığın tekisin, biliyor musun?"

"Adam güvenli odadan bahsetmemişti derken neyi kastettin?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Öyle bir şey demedim."

"Size Hannah Stovall'dan bahseden kimdi?"

"O kim?"

"Garaj şifresini kim verdi?"

"Kimse. Avukat istiyorum. Şimdi."

"Burada hiçbir avukat sana yardım edemez. Burada yasalar geçmiyor."

Ballard'ın telefonu çalmaya başladı. Çıkarıp ekrana baktı. Harry Bosch'tu. Saate bakınca her saat başı yapması gereken aramanın on dakika geciktiğini fark etti. Aramayı kabul etti ve konuştu.

"Birini yakaladım," dedi Ballard.

"Ne diyorsun, birini mi yakaladın?" diye sordu Bosch.

"Dediğim gibi. Diğerini de ele geçirir geçirmez seni arayacağım."

Bosch neler döndüğünü anlayınca duraksadı.

"Şu an adamı sorguluyorum," dedi Ballard. "Deniyorum. Konuşmazsa senin yöntemini kullanacağız."

"Yola çıkıyorum."

"Sorun değil. Dediğin gibi de yapabiliriz."

"Onunla oynadığını biliyorum. Ekipleri çağırmamı ister misin?"

"Hayır, hayır, henüz değil. Her şey yolunda."

"Tamam, yola çıkıyorum. Ciddiyim."

Ballard telefonunu kapayıp masaya koydu. Adamın telefonunu aldı ve şifreli olduğunu gördü. Ama gelen mesaj bildirimlerini görebiliyordu ve mesajın bir kısmını okuyabildi.

adamla konuştum; güvenli oda adamdan sonra eklen...

Mesaj yarıda kalıyordu.

"Bir mesajın var, Bri," dedi Ballard.

"Telefonuma bakmak için izin çıkarman lazım," dedi Brian.

Ballard sahte bir kahkaha attı.

"Haklısın... Tabii, polis olsaydım. Neyse mesaj ortağından gelmiş. Adamla iletişime geçtiğini ve güvenlik odasının şeyden sonra eklendiğini söylemiş. Neyden sonra? Hannah adama tekmeyi bastıktan sonra mı? Hayatından siktirip gitmesini söyledikten sonra mı?"

"Siz kimsiniz?" dedi Brian.

Sesindeki titreme değişti. Güven ve üstünlük hissi ortadan kayboldu.

Ballard adama baktı.

"Yakında öğrenirsin," dedi. "Sorularıma cevap verirsen her şey daha kolay olacak. Size Hannah Stovall'dan bahseden kim?"

"Bak, beni polise ver, olur mu?" dedi adam. "Teslim et."

"Bu hiç de..."

Evin ön kısmından ani bir gümbürtü geldi.

Ballard irkildi ve sonra silahını kaldırıp koridora yürüdü. Koridordan baktı ve evin ön kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü, kilidin olduğu yer paramparçaydı. Ama kimseden iz yoktu. O sırada yerdeki adamın partnerine gizli şifre verdiğini anladı. Yerli yerinde, adam söylediğinde biraz tuhaf bir kelime seçimi olduğunu düşünmüştü ama şifre olabileceğini aklına getirmemişti.

"Buraya gel!" diye bağırdı Brian. "Buraya gel!"

Ballard arkasından çalışma odasına baktı ve kızıl adamın bileklerini aşağı yukarı hareket ettirip birbirine sürttüğünü ve adama bağladığı bantları gevşetmeye çalıştığını gördü.

"Kıpırdayayım deme!" diye bağırdı Ballard.

Adam, Ballard'ın söylediğini görmezden geldi ve motordaki iki dişli gibi bileklerini sürtmeye devam etti.

"Dur!"

Ballard silahını kaldırıp adama doğrulttu. Yüzü yerde olan adam, başını kaldırdı ve gülümsedi.

Ballard görüş açısından sol tarafında bir hareketlenme olduğunu gördü. Mavi tulum içindeki kar maskeli diğer adamın mutfak kapsısından koridora geldiğini gördü. Tereddüt etmeden Ballard'a yaklaştı. Ballard sola nişan aldı ama silah ateş aldığında adam hızlıca omzuyla Ballard'ı devirmişti.

İkisi de koridorun zeminine düştüklerinde silah aralarında patlamıştı. Maskeli adam, ellerini göğsünde birleştirip inlerken Ballard'a yuvarlandı. Ballard adamın göğsüne ateşlediği merminin yanık ve giriş izini gördü.

"Stewart!"

Ateş çalışma odasından açılmıştı. Ballard, kızıl adam koşup koridora geldiğinde altındaki zeminin yerinden sallandığını hissetti. Masadaki çakıyı kapmıştı ve koli bandıyla sarılmış ellerinde tutuyordu. Yerde can çekişen ortağını gördü ve nefret dolu bakışlarını Ballard'a çevirdi.

"Sen..."

Ballard yerden bir ateş daha açtı. Mermi adamın çenesinden girip beynine isabet etti. Adam kukla gibi yere devrildi, daha yere düşmeden ölmüştü.

44

Sorgu odası kalabalıktı. Herkesin nefesi kahve kokuyordu ve Ballard'ın önündeki adamlardan en az biri sigara içiyordu. Maske taktıkları için memnun olduğu ender anlardan biriydi. Sırtı duvara gelecek şekilde küçük bir masada oturuyordu. Yanında Polis Savunma Birliği'nden avukatı Linda Boswell duruyordu. Önündeki üç adam da sırtı kapıya bakacak şekilde oturuyordu. Omuz omuza, bir duvardan diğerine uzanacak şekilde oturuyorlardı. Onlarla anlaşma sağlamanın bir yolu yoktu. Direkt konuya girmeliydi.

Adamlardan ikisi Şiddet Vakaları Soruşturma Birimi'ndendi. Birimin başı Amir Sanderson önde ve ortada oturuyordu, solundaysa David Dupree oturuyordu. Dupree zayıf bir adamdı ve Ballard sigara içenin o olduğu kanısına vardı. Ballard, adamın maskesi olmasaydı bir ağız dolusu sarı dişle karşılaşmayı bekliyordu.

Üçüncü adam Ronin Clarke'tı, Neumayer tatilde olduğu ve Lisa Moore da Teğmen Robinson-Reynolds ile bozuk olduğu için Gece Yarısı Adamları davasına bakan özel görev kuvvetini temsil ediyordu.

Soruşturma, olayın *Times*'a sızdırılmasından sonra patlak veren medya çılgınlığının ardından özel görev kuvvetlerine teslim edilmişti. Bu üç adam da aslında polis adaylarını eğitme ekibinde görev alıyordu ama aynı zamanda özel güvenlik kuvvetinde de görevlendirilmişlerdi.

Masada üç farklı dijital kayıt cihazı bulunuyordu, sorguyu kaydetmek için hazır bekliyorlardı. Sanderson, Ballard'a yasal haklarını bildirdi. Mahkeme tarafından onaylanan bu uyarı, Ballard'ı Citrus Caddesi'ndeki silah kullanımıyla ilgili soruları yalnızca idari soruşturmanın akıbeti için yanıtlamakla mükellef kılıyordu. Ballard'ın eylemleri gereğince cezai takibat uygulanırsa sorgu sırasında söylediği hiçbir şey mahkemede aleyhine kullanılmayacaktı. Ballard, Hannah Stovall'ın evinde olanları ve çift el ateş açmasının sebebini avukatına üstün körü anlatmıştı.

Boswell başta işleri yoluna sokmaya çalışacaktı.

"Bayan Ballard'ın Şiddet Vakaları Soruşturma Birimi'nden gelen hiçbir soruyu yanıtlamayacağını söyleyerek başlamak istiyorum," dedi Boswell. "Kendisi..."

"Susma hakkını mı kullanıyor?" diye sordu Sanderson. "Bunu yaparsa işini kaybeder."

"Lafımı bölmeseydiniz ben de bunu açıklayacaktım. Bayan Ballard, fark ettiyseniz Dedektif Ballard demedim, artık LAPD adına görev yapmıyor ve bu nedenle Şiddet Vakaları Soruşturma Birimi'nin Citrus Caddesi'nde yaşananlarla bir bağı kalmıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Sanderson.

"Bugün erken saatlerde, Citrus Caddesi'ndeki olay yaşanmadan önce Bayan Ballard şu anki amirine istifa talebini e-posta ile iletti," dedi Boswell. "Teğmen Robinson-Reynolds ile iletişime geçerseniz e-postayı ve gönderildiği saati teyit edersiniz. Yani Ballard Citrus'daki eve zorla giren adamlara ateş açtığında polis memuru kimliğinde değildi. Sıradan bir vatandaştı ve silahlı iki

adam eve zorla girdiğinde yasaların ona tanıdığı hakkı kullanarak kendini müdafaa etti.

"Bu saçmalık," dedi Sanderson.

Sanderson, Dupree'ye baktı ve başını onaylarcasına salladı. Dupree ayağa kalktı ve odadan çıktı, muhtemelen Teğmen Robinson-Reynolds'ı bulmaya gitmişti. Ballard, sorgu için Hollywood dedektif bürosuna getirilirken teğmenin ofisinde olduğunu görmüştü.

"Hayır, bunlar gerçekler, Komiserim," dedi Boswell. "İsterseniz Bayan Ballard kendi yolladığı e-postayı gösterebilir. Bu arada kendisi Dedektif Clarke'a neler olduğunu anlatmak ve bundan sonra soruşturmanın nerede gerçekleştirilebileceğini söylemek için can atıyor."

"Resmen numara çeviriyorsunuz ve biz bu oyuna dahil olmayacağız," dedi Sanderson. "Ya sorulara yanıt verir ya da savcılığa başvururuz."

Boswell dudak büktü.

"Bunu yapabilirsiniz tabii ki," dedi Boswell. "Ama savcılığa neyle gideceksiniz? Ev sahibinin Ballard'a evine girmesine izin verdiği kolayca kanıtlanabilir. Ballard'a rızasıyla evinin ve arabasının anahtarlarını verdi. Olay yerindeki fiziksel kanıtlara bakıldığında Ballard eve girilmesi halinde güvenliğinden endişe etti ve yakında Gece Yarısı Adamları oldukları ortaya çıkacak iki gaspçıyı ateş etti. Bir bakalım, seçilmiş bölge savcısından davayı açmasını isteyeceksiniz ve bunu yapma sebebiniz de yalnız olduğu eve zorla giren iki tecavüzcüye ateş açan kadın mı olacak? Tüm söyleyebileceğim size şans dilemek olur, Komiserim."

Maskesinin altında gülümsemesini bastırmaya çalışan Clarke'ı gözleri ele verdi. Odanın kapısı açıldı ve Dupree geri adım attı. Kapıyı kapadı ama ayakta dikildi. Sanderson adama baktığında Dupree başıyla onayladı. Robinson-Reynolds ile istifa e-postasını teyit etmişti.

Sanderson ayağa kalktı.

"Sorgu bitmiştir," dedi.

Sanderson ses kayıt cihazını kapattı ve Dupree'nin peşinden odadan çıktı. Clarke hareket etmedi ve yüzünü halen mimiksiz tutmaya çalışır bir hali vardı.

"Geriye siz kalıyorsunuz Dedektif Clarke," dedi Boswell.

"Renée ile konuşmak istiyorum," dedi Clarke. "Ama önce..."

Odanın kapısı aniden açıldı, Clarke'ın lafı yarım kaldı. Teğmen Robinson-Reynolds odaya girdi. Clarke ile konuşurken Ballard'a gözlerini dikti.

"Ona haklarından bahsettiniz mi?"

"Evet, ama sessiz kalma hakkını kastediyorsanız hayır," dedi Clarke. "Konuşmak istiyor ve devam ettirmemiz gereken bir..."

"Hayır, konuşmuyoruz," dedi Robinson-Reynolds. "Bu iş şimdilik bitti. Dışarı."

Clarke ayağa kalkıp kayıt cihazını aldı ve odadan çıktı.

Robinson-Reynolds bakışlarını Ballard'ın üzerinden çekmedi.

"Kayıt cihazını kapa," dedi Teğmen.

Ballard kalan son kayıt cihazına uzanmaya çalıştı.

"Hayır," dedi Boswell. "Bunun iyi bir..."

"Kapa şunu," dedi Robinson-Reynolds. "Gidebilirsin. Ballard'a aramızda kalacak bir şey söylemem lazım."

Boswell, Ballard'a döndü.

"Kalmamı istersen kalırım," dedi Boswell.

"Sorun değil, kalacağım," dedi Ballard.

"Dışarıdayım."

"Teşekkürler."

Boswell ayağa kalkıp odadan çıktı. Ballard kayıt cihazını kapadı.

"Ballard," dedi Robinson-Reynolds. "Bu iki şerefsizi öldürmek için bu tezgâhı kurduğuna inanamıyorum. Ama öyle olduğunu öğrenirsem peşine düşerim."

Ballard yanıt vermeden önce uzun süre bakışlarını kaçırmadan baktı.

"Ve yine yanılmış olursun, tıpkı her şeyi *Times*'a sızdırdığım konusunda yanıldığın gibi," dedi Ballard. "Bu heriflerse kolay kurtuldular. Bu şekilde yırtmalarındansa hayatlarının kalanı boyunca hapiste çürümeleri tercih ederdim."

"Orasını göreceğiz," dedi Teğmen. "*Times*'a olayları sızdıranın kim olduğunu biliyorum."

"Kimmiş?"

Robinson-Reynolds yanıt vermedi. Çıkarken kapıyı açık bıraktı.

"Sizinle çalışmak da güzeldi," dedi Ballard boş odaya.

Ballard kayıt cihazını cebine atıp odadan çıktı. Boswell ekip odasında onu bekliyordu. Ballard, Lisa Moore'u ve Ronin Clarke'ı özel görev kuvvetinde görevli olanların yanında gördü. Tüm ekip, Ballard'ın vurduğu iki adamın soruşturmasını yürütmek için çağrılmıştı.

Robinson-Reynolds *Times*'a haber sızdırmanın altından Moore'un çıktığını öğrenmişse bile bu konuda henüz bir şey yapmamıştı.

"Bilmem gereken bir şey söyledi mi?" dedi Boswell.

"Kayda değer bir şey yok," dedi Ballard. "İçeride beni savunduğun için teşekkür ederim. Sağlam birisin."

"Dört yıldır Sanderson'la mücadele ediyorum. Kuru gürültücüdür. Onunla ilgili en ürkütücü şey nefesi ve tanrıya şükür maske takmak zorundaydı."

Ballard maskesinin altında kalsa da gülümsemesini engelleyemedi.

"Yani sigara içen oydu," dedi Ballard. "Dupree olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Sanderson," dedi Boswell. "Kötü habere gelelim. Artık seni savunamam çünkü polis memuru değilsin."

"Doğru. Anlıyorum."

"İhtiyacın varsa dışarıdan tanıdığım iyi bir avukatı önerebilirim."

"Teşekkürler."

"İhtiyacın olacağını sanmıyorum çünkü bence hareketlerinle ilgili sorgulanacak bir şey yok. Bunun adı nefsi müdafaa. Avukatlık kimliğimi kenara bırakırsam bugün adalet dağıtan sendin, Renée."

"İşler planladığım gibi gitmedi."

"Seni bir yere bırakmamı ister misin?"

"Hayır, sanırım beni bekleyen biri var."

"Tamam. Seninle çalışmak zevkti."

Yumruklarını çarpıştırdılar ve Boswell ön çıkışa yöneldi. Ballard Cinsel Suçlar'a yürüdü. Lisa Moore başını kaldırmadı, gerçi Ballard onlara yaklaştığını gördüğünü biliyordu. Clarke maskesini çıkardı. Başparmağı ve işaretparmağıyla silah çekiyormuş gibi yapıp namluya üfledi. Sonra silahı eski bir Vahşi Batı silahşörü gibi kılıfına soktu.

"Adamların kimlikleri çıkardınız mı?" diye sordu Ballard.

"Çalışıyoruz," dedi Clarke. "Ama Teğmen emretti. Seninle konuşamayız."

Ballard başıyla onayladı.

"Evet, anlıyorum," dedi.

Bunu son kez yaptığını varsayarak ekip odasından çıkıp ön çıkışa yöneldi, yolu teğmenin ofisinden geçiyordu. Robinson-Reynolds masasındaydı, maskesi takılı değildi ve sabit hattan konuşuyordu. Ballard yürürken teğmenin gözlerini üzerinde hissetti. Bir şey söylemedi.

Bosch polis merkezinin önünde emektar Cherokee'sine yaslanmış bekliyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Şimdilik," dedi Ballard. "Ama bu iş bitmedi."

45

Çarşamba sabahı Ballard ve Bosch, Los Angeles Havalimanı'nın dış hatlar terminalinde AeroMexico 3598 sefer sayılı uçağın Cancún'dan gelmesini bekliyorlardı. Bosch takım elbiseliydi ve elinde Gilbert Denning yazılı, Ballard'ın bastığı bir kâğıt parçasını tutuyordu. Şoförlerle birlikte bagaj teslim alma noktasının dışında Amerika Gümrük çıkışlarının orada bekliyorlardı. Uçak otuz beş dakika önce iniş yapmıştı ama Denning ortalarda görünmüyordu. Ballard'ın telefonunda Hannah Stovall'dan aldığı bir fotoğrafı vardı. Ancak maske zorunluluğu yüzünden birini yüzünün yarısına bakarak tanımak epey zordu.

Havaalanı neredeyse boştu. Otomatik kapılardan akın akın giren birkaç gezgin vardı, bavullarını çekip valiz taşıma araçlarını ittirenler. Şoförler ve sevdiklerini bekleyen aileler altı kapıdan da gözlerini alamıyorlardı.

Ballard bir şekilde Denning'i gözden kaçırdıklarını düşünmeye başladı. Ya yanlarından geçip gittiyse ya otobüsle başka bir alana gittiyse. Ama sonra Dodgers şapkası ve güneş gözlüğü takan bir adam, tek omzuna astığı sırt çantasıyla Bosch'ın önüne çıktı ve Bosch'ın tuttuğu tabelayı işaret etti.

"Hey, bu benim ama ben bir şoför ayarlamamıştım. Arabam garajda."

Ballard hemen öne atıldı ve konuştu.

"Bay Denning değil mi? Önceki kız arkadaşınla ilgili konuşmamız lazım."

"Ne?"

"Hannah Stovall. Onun hakkında sormamız gerekenler var. Bizimle gelir misiniz lütfen?"

"Hayır, siz neler olduğunu söyleyinceye kadar bir yere gelmiyorum. Hannah iyi mi?"

"Size yardımcı olmak için buradayız, beyefendi. Lütfen..."

"Siz neden bahsediyorsunuz? Benim yardıma ihtiyacım yok. Polis misiniz? Rozetinizi, kimliğinizi gösterin."

"Polis değiliz. Bu işin polise gitmesini önlemeye çalışıyoruz. Sizin de bunu isteyeceğinizi sanmam Bay Denning."

"Neyin polise gitmesini engellemeye çalışıyorsunuz?"

"Hannah'yı darp edip cinsel saldırıda bulunmaları için evine iki adam yollamanızdan bahsediyoruz."

"Ne? Çıldırmışsınız. İkiniz de benden uzak durun."

Denning, Bosch'ın soluna geçebilmek için geri adım attı. Bosch bunu engellemek için yer değiştirdi.

"Bu işi yoluna sokmanızın tek yolu," dedi Bosch. "Buradan gittiğiniz anda bu artık polisin meselesi olur. Kesin bir bilgi bu."

Denning, Bosch'ı geçip terminalin çıkış kapısına yöneldi. Bosch adamı izlemek için döndü. Ballard adamın peşine koştu ama Bosch onu kolundan tutup durdurdu.

"Bekle," dedi Bosch.

Denning'in cam kapılardan geçip garaja giden yaya geçidine adım atmasını izlediler.

Karşıya geçmek için ışığın değişmesini bekleyen birkaç kişi vardı.

"Dönüp bakacak," dedi Bosch.

Gerçekten de, Denning hâlâ orada olup olmadıklarına baktı. Hızla tekrar önüne döndü ve geçiş işareti yanıp sönmeye başladığında trafik durdu. İnsanlar otoparka yürümeye başladı. Denning yaya geçidine doğru üç adım attı ve arkasını döndü. Terminale dönüp kapılardan geçerek Ballard'ın ve Bosch'ın yanına döndü.

"Ne istiyorsunuz?"

"Bizimle gelmenizi," dedi Ballard. "Konuşabilelim diye."

"Param yok. Kapıdaki sağlık görevlileri on gün boyunca karantinada olmam gerektiğini söylediler."

"Konuşmamız bittikten sonra istediğin kadar karantina da kalabilirsin. Aksi takdirde eyalet hapishanesinde senin için tek kişilik bir hücre bulacaklarına eminim."

Denning'in yüzündeki kan çekildi. Pes etmişti.

"Tamam, tamam, haydi gidelim."

Birlikte terminalden çıktılar.

Garaja gittiklerinde Denning, Ballard'ın aracının arka koltuğuna oturdu. On dakika sonra havaalanından çıkıp Centruy Bulvarı'na harekete geçtiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye öğrenmek istedi Denning. "Arabam orada kaldı."

"Çok uzağa değil," dedi Ballard. "Seni geri getireceğiz."

Birkaç blok sonra Ballard sola dönüp Marriott Hotel'in otoparkına girdi.

"Bu olay hakkında artık bir şey bilmiyorum," dedi Denning. "Beni geri götürün. Avukatla konuşmak istiyorum."

Ballard otelin önündeki park alanına arabayı çekti.

"Şimdi dönmek mi istiyorsun," dedi Ballard. "Ama gittiğin anda her şey değişir. İşin, evin, hayatın."

Dikiz aynasından Denning'e baktı.

"İki şekilde de artık saklandığın yerden çıkman gerek."

Denning kapıyı açıp dışarı çıktı ve sırt çantasını omzuna astı.

Bosch ve Ballard arabanın içinden ona baktılar, karar vermesini bekler gibiydiler. Denning kollarını uzattı.

"Hâlâ buradayım," dedi. "Her nereye gideceksek artık gidebilir miyiz?"

Ballard ve Bosch arabadan inip otelin girişine yürüdüler. Denning de arkalarındaydı.

Altıncı katta bir oda ayırtmışlardı. Denning'in çözülmesinin ne kadar uzun süreceğini bilmiyorlardı ve Bosch önleyebilecekleri tek bir çıkışın olmasını sevmişti. Yatak odasıyla sandalye ve çalışma masasının bulunduğu küçük oturma alanını birbirinden ayıran duvarı olan özel bir süitti.

"Kanepeye otur," dedi Ballard.

Denning kendisine söyleneni yaptı. Ballard sandalyeyi aldı, Bosch masa koltuğunu çıkarıp çevirdi, böylece Denning'e bakacak ve aynı zamanda kapıya giden yolu da kapatacaktı.

"Size altı bin verebilirim... Tek birikimim bu," dedi Denning.

"Peki, karşılığında bizden ne istiyorsun?" diye sordu Ballard.

"Bilmiyorum," dedi Denning. "Neden buradayım? Konuşmazsak olayın polise gideceğini söylediniz. Olayın ne olduğunu bilmiyorum ama polise bulaşmak istemiyorum."

Ballard, adamın kendini daha fazla ele verip vermeyeceğini görmek istedi ama adam sustu.

"İstediğimiz para değil," dedi Ballard. "Bilgi peşindeyiz."

"Ne bilgisi?"

"İki gece önce Hannah Stovall'ın evinde olanları biliyor musun?"

"Evet, Meksika'dayken internette gördüm. İki adam evine girince o da adamları vurmuş."

Ballard adamın söylediklerini onaylarcasına başını salladı. Denning'in bu yanlış çıkarıma nasıl vardığı barizdi: Pazartesi gecesi meydana gelen olaydan sonra çıkan haberlerde, Los Angeles Polisi, Gece Yarısı Adamları'nı öldüren kadının ismini vermeyip cinsel saldırı mağdurlarını ve kurbanlarını ifşa etmeme politikasını gerekçe göstermişti.

Evin koridorunda yaşananlara engel olamasaydı Ballard da Gece Yarısı Adamları'nın son kurbanı olacaktı. Polis departmanı, adının ve eski ilişkisinin bilinmesi durumunda ortaya çıkacak karışıklığı ve soruları önlemek için kimliğini gizlemişti. Ballard adamın yanlış inancını çürütme niyetinde değildi. Onunla bağlantısı olan herkesin Gece Yarısı Adamları'yla birlikte öldüğünü düşündürmek istiyordu.

"Adamlara evin planını ve garaj kapısını açan şifreyi verdiğini biliyoruz," dedi Ballard.

"Bunu kanıtlayamazsınız," dedi Denning.

"Zorunda da değiliz," dedi Ballard. "Biz polis değiliz ama neler olduğunu biliyoruz ve bize istediğimiz bilgiyi vermen karşılığında tüm bildiklerimizi kendimize saklamaya niyetliyiz."

"Ne bilgisi?" dedi Denning. "Hem polis değilseniz neden bunun peşindesiniz?"

"Gece Yarısı Adamları'yla nasıl iletişime geçtiğini öğrenmek istiyoruz," dedi Ballard. "Çünkü senin gibi birkaç kişi daha var ve onlara da ulaşmak istiyoruz."

"Bakın, kendilerini bu isimle bile kabul etmiyorlar," dedi Denning. "Bunu medya yarattı. Her şey geçen hafta patlak verdi ve onları durdurmak istedim ama çok geçti. Kayıplara karıştılar. Kanıtlayabileceğim tek şey bu. Onları engellemeye çalıştım. Ve başkaları da varsa kim olduklarını bilmiyorum. Şimdi gidebilir miyim?"

Denning ayağa kalktı.

"Hayır," dedi Bosch. "Geri otur."

Denning ayakta durup Bosch'a baktı ve muhtemelen yaşının iki katı olan adamı şöyle bir tarttı. Yine de Bosch'ın delici bakışlarındaki bir şey onu ürküttü ve yerine oturdu.

"Bunu desteklemen lazım," dedi Ballard. "Onları durdurmaya çalışmadan önce nasıl iletişime geçtin?"

Denning sanki geçmişi geri getirmek istercesine başını iki yana salladı.

"İnternette denk geldiğim iki adam," dedi Denning. "Konuşmaya başladık ve konu konuyu açtı. Hannah, ağzıma sıçmıştı... Ben de... Neyse boş ver. Siktir."

"Bu iki adamla internette nereden tanıştın?" diye sordu Ballard.

"Bilmiyorum. Geziniyordum... Bir sürü site var. Forum var. Anonim hesapla olduğun hani? İstediğin her şeyi yazabiliyorsun. Sadece yazıyorsun ve birileri sana yanıt veriyor. Gitmen gereken yerleri söylüyor. Sana şifre gönderiyor. Her şey böyle oldu sayılır. Aradığınız buysa böyle çok site var. Seninle aynı şeyleri yaşayan insanların toplandığı yerler. Bir kadın tarafından hayatı sikilenler. Resmen tavşan deliğinden giriyorsun işte."

"Tavşan deliği... Dark Web'den mi bahsediyorsun?"

"Evet, aynen. Herkes ve her şey anonim. Bu adamların, sözde Gece Yarısı Adamları, internet siteleri var ve benim de şifrem vardı. Sonra... olanlar oldu."

"Dark Web'e nasıl eriştin?"

"Kolay. VPN alıyorsun ve Tor'dan giriyorsun."

Ballard, Dark Web söz konusu olduğunda Bosch'ın muhtemelen hiçbir şey anlamadığını biliyordu ancak davalar ve FBI bültenleri aracılığıyla, sanal özel ağların ve Tor gibi Dark Web tarayıcılarının nasıl çalıştığına dair temel bilgilere sahipti.

"Peki, Gece Yarısı Adamları'nı tam olarak nasıl buldun?"

"Los Angeles civarlarında olduklarını ve şey... hatta skoru eşitlemeye, hani anlarsınız ya, açık olduklarını yazmışlardı."

Denning, Ballard'ın gözlerinin içine bakamayacak kadar aşağılanmış hissederek yana baktı.

"Bana bak," dedi Ballard. "Dedikleri bu mu? Skoru eşitlemek?"

Denning başını Ballard'a çevirdi ama bakışları yerdeydi.

"Hayır, onlar... Sanırım 'Kaltağa Gününü Göster' gibi bir isimleri vardı," dedi Denning. "Evet ve ben de... Durumumla ilgili bir yazı yazdım ve sonra bana kontrol etmem için bir site ve şifre verdiler ve işler oradan ilerledi."

"Sitenin adı neydi?"

"Adı yoktu. Bir sürü şeyin adı yok. Sayıydı."

"Çantada mı bilgisayarın?"

"Şey, evet."

"Bize göstermeni istiyorum. Siteyi aç."

"Ah, hayır, bunu yapamayız. Gerçekten berbat şeyler var ve ben..."

Bosch ayağa kalktı ve kanepeye gelince durdu. Ballard, Bosch'ın tavırlarındaki bir şeyin Denning'i tedirgin ettiğini görebiliyordu. Harry'nin elleri yumruk şeklindeydi ve parmaklarının ucundaki yaralar bembeyazdı. Denning kanepeye yaslandı ve Bosch hışımla sırt çantasını aldı ve dizüstü bilgisayarı bulana kadar bölmeleri açmaya başladı. Masanın üzerine çıkıp bilgisayarı indirdi ve masa sandalyesini geri getirdi.

"Koyduğumun sitesini bize göster," dedi Bosch.

"Tamam," dedi Denning. "Sakin ol."

Adam masaya gidip oturdu. Bilgisayarını açtı. Ballard ayağa kalktı ve arkasında durup ekranı görebilecekti.

Denning otelin internetine giriş yaparken izledi.

"Dark Web'deki bazı siteler engelli," dedi Denning. "Tor kullanmana izin vermiyorlar."

"Göreceğiz," dedi Ballard. "Devam et."

Fakat hiçbir engelleme yoktu ve Denning özel ağına girip Gece Yarısı Adamları tarafından oluşturulan siteye Tor tarayıcısıyla erişebildi. Yazdığı sayı 2-0-8-1-1-2 idi ve Ballard bunu hemen hafızasına kazımıştı. Denning sonra numaralardan oluşan bir şifre girmişti, Ballard bunu da hafızasına atmıştı.

"Bu numaraların önemi ne?" diye sordu Ballard.

"Numaralar harflere karşılık geliyor," dedi Denning. "A-1, B-2 diye gidiyor. Yani sayılar K-G-G... 'Kaltağa Gününü Göster' anlamına geliyor. Ben de sonradan anladım."

Bunu söylerken öyle bir hali vardı ki, "O sayıların ne anlama geldiğini bilseydim o siteye girmezdim," der gibiydi.

"Ve sanırım şifre de..."

"Kaltak. Evet, şifreyi çözdüm."

İnternet sitesi dehşet vericiydi. Tecavüz edilip aşağılanan birçok kadının videosu ve fotoğrafı bulunuyordu. Suçun faili asla kadraja girmiyordu gerçi Gece Yarısı Adamları oldukları ortadaydı çünkü Ballard'ın haberdar olduğu olaylardaki davranışları uyuşuyordu fakat sitede üçten fazla kurban yer alıyordu. Belli ki olaylar arasındaki bağlantı görülmemiş ya da kurbanlar muhtemelen saldırganlardan veya içine sıkıştıkları sistemden korkup şikâyette bulunmamışlardı.

Dijital dosyaların her biri adlandırılmıştı. Ballard Cindy1 adlı dosyayı gördüğü anda Denning'den klasörü açmasını istedi. Cindy Carpenter'ı hemen tanıdı, gerçi bantla gözleri bağlanmış ve saldırıya uğruyordu.

"Tamam, yeterli," dedi Ballard.

Denning ekranı yavaş yavaş kaparken Bosch uzandı ve bilgisayarı kapattı, Denning son anda parmaklarını çekti.

"Tanrı aşkına!" diye irkildi Denning.

"Kanepeye dön," diye emretti Bosch.

Denning itaat edip belaya bulaşmak istemediğini gösterircesine ellerini kaldırdı.

Ballard kendini toparlamak için bir an durdu. Odadan ve adamdan kaçıp uzaklaşmak istedi ama son sorularını sormayı başardı.

"Ne istediler?" diye sordu Ballard.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Denning.

"Bunu yapmak için para mı istediler? Onlara ödeme yaptın mı?"

"Hayır, bir şey istemediler. Bundan zevk alıyorlardı sanırım. Tüm kadınlardan nefret ediyorlardı. Böyle insanlar var."

Denning bu cümleyi kurarken kendisinin bu insanlardan farklı olduğunu anlatmaya çalışır gibiydi. Üstüne iki tecavüzcüyü salacak kadar bir kadından nefret etmişti ama Gece Yarısı Adamları gibi tüm kadınlardan değil.

Ballard daha da iğrendi. Gitmesi gerekliydi. Bosch'a baktı ve başını salladı. Bilmeleri gereken her şeyi öğrenmişlerdi.

"Haydi gidelim," dedi Bosch.

Bosch ve Ballard ayağa kalktı. Denning oturduğu yerden onlara baktı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Denning.

"Bu," dedi Ballard.

Bosch dizüstü bilgisayarı masadan aldı ve Denning'e fırlattı.

"Yavaş," diye tepki gösterdi Denning.

Dikkatlice sırt çantasının arka bölmesine geri kaydırdı ve ayağa kalktı.

"Şimdi gidip arabamı alacağız değil mi?"

"Yürüyerek gidebilirsin," dedi Ballard. "Senin yakınında olmak istemiyorum."

"Bekle, sen..."

Bosch, yaşından beklenmeyecek bir güçle Denning'in bağırsağına bir yumruk attı.

Denning sırt çantasını sertçe yere düşürdü ve nefesi kesilerek kanepeye yığıldı. Bosch, Denning'in kalkıp kalkmayacağını görmek için biraz oyalanırken Ballard kapıya yöneldi ama kalkmayacağı belli oldu.

Bosch, Ballard'ı odadan koridora kadar takip etti. Asansörlere giderken yarı yolda kadar yetişti.

"Son kısım planda yoktu," dedi Ballard.

"Evet," dedi Bosch. "Özür dilerim."

"Dileme," dedi Ballard. "Ben hiç üzgün değilim."

46

Ballard'ın ricası üzerine direksiyonun başına Bosch geçti. Her ne kadar karamsar olsa da düşüncelerinden uzaklaşmak istememişti. Bosch küçük ses kaydedicisini Ballard'a uzattı. Ceketinin iç cebine yerleştirmişti. Ballard kaydın sesini kontrol etti, sorun yoktu. Denning'i kayda almışlardı. Ballard yeni bir kayıt açıp Denning'in verdiği site ve şifre numaralarını tekrarladı. Daha sonra kapıya yaslandı ve adamın bilgisayarında ne gördüğünü düşündü.

O sabah Pinto'yu Köpek Evi'ne bırakmıştı. Kulübenin kamerasını açıp bankın altında kendine yer bulan Pinto'yu gördü. Tetikteydi ve diğerlerini izliyordu. Telefonu kapadı ve karamsar düşüncelerine iyice gömülmek için hazırlandı.

"O zaman..." dedi Bosch sonunda. "Ne düşünüyorsun?"

"Berbat bir dünyada ön sıralarda yer alıyoruz," dedi Ballard.

"Uçurum gibi ama seni aşağı çekmesine izin veremezsin ortak. Ön sıralarda olman demek bununla ilgili bir şeyler yapabileceğin anlamına geliyor."

"Rozet olmasa bile mi?"

"Rozet olmasa bile."

Kuzeye giden 405 otoyolundaydılar ve 10 numaralı kavşağa çıkıyorlardı. Bosch sol elini direksiyondan kaldırdı ve bileğini döndürdü.

"Ne?" diye sordu Ballard.

"Yumruğu yanlış bir açıyla attım," dedi Bosch.

"Yani," dedi Ballard. "Umarım onu Houdini gibi benzetmişsindir."

Bir yerlerde Houdini'nin bağırsaklarına aldığı darbeden öldüğünü okumuştu.

Bosch elini tekrar direksiyona koydu.

"Öğrendiklerimizle ne yapacağız?" diye sordu Bosch.

"Hâlâ en iyi yolun FBI olduğunu düşünüyorum," dedi Ballard. "Şifreleme ve gizlilikle ilgili konularla baş edebilecek yetkinliklere sahipler. LAPD'den kat be kat iyiler."

"Dark Web olayını hiç anlamadım," dedi Bosch. "Açık söylemek gerekirse nasıl işlediğini bile bilmiyorum."

Ballard gülümsedi ve Bosch'a baktı.

"Bilmek zorunda da değilsin," dedi. "Beni bu yüzden işe aldın."

Bosch başıyla onayladı.

"Peki, stenoya ne dersin?" diye sordu Bosch.

"Dark Web'de hiçbir şey dizinlenmiş değildir," diye anlatmaya başladı Ballard. "Google ya da benzeri bir şey bulunmuyor. Gideceğin adresi bilmek ve bir bağlantıdan diğerine gitmek zorundasın. Denning'in yaptığı da bu. Kendisiyle aynı zihin yapısındaki sapkın insanları buldu ve onlar da Denning'i Gece Yarısı Adamları'na götürdü."

"Tamam."

"Sorun Dark Web'in herkese anonim olma hakkı vermesi. VPN kullandığını söyledi. Böylece sitelerde gezinirken sanal özel ağ olarak VPN kullandığında bilgisayarının IP bilgilerini gizliyor. Sonra da Tor'u tarayıcı olarak kullanıyor. Dark Web'in *nokta-com* uzantısı gibi yani. Hareketlerini şifreliyor ve

tüm dünyaya yayılarak izinin sürülmesine engel oluyor. Yani Denning Dark Web'de kimliksiz ve izi sürülemez. Güya."

"Güya mı?"

"FBI, NSA'ye ve harf salatası diğer istihbarat birimlerine bağlı. Konu buna gelince teknolojiden asla ödün vermiyorlar. Halkın ruhu duymadan birçok şey yapıyorlar. Bence gidip bu korkunç şeylerin bulunduğu siteyi gösterelim ve şifreyi verelim. Onlara sadece bunlar lazım. Buradan sonrasını devralırlar. Zaten bilinen üç kurbanı da oradan teşhis ederler. Son vaka da benim baktığımdı, Cindy Carpenter yani. Eski eşiyle konuştuğumda adamı kandırdım. Bunun için o da hapse girecek. Denning'i sıkıştırıp tanık yapacaklar ama konuşmayacak. Eminim. Onu salacaklar ve bu hikâyeye bayılacak olan Times muhabirinin kim olduğunu biliyorum."

Bosch başıyla onayladı.

"Hepsi kodesi boylamalı."

"Boylayacaklar," dedi Ballard. "Dedektiflik bürosu sessizliğe gömüldü ama adaletin kılıcı birden kafalarına inecek. O pislikler için büyük bir hesaplaşma olacak. Olaylar bu şekilde gerçekleşmezse telefonla arayıp işlerin hareketlenmesini sağlayacağız."

Bosch yine başıyla onayladı.

"Büroya ne zaman gitmeliyiz?"

"Şimdi gidelim mi?" dedi Ballard.

Bosch çakarları çalıştırdı ve 10 numaralı doğu yoluna giden şeritleri kontrol etti. Şehir merkezine yola koyuldular.

SONSÖZ

Ballard, Pinto'yla Finley'e doğru yürürken apartmanının önündeki yola park edilmiş siyah bir SUV gördü. Trancas Point'e sörf yapmaya gitmeden önce işlerini halletmek için köpeğiyle yürüyüşe çıkmıştı. Oraya gitmesi bir saatini alacaktı. Sörfçüler için yayınlanan hava raporuna göre batıda kabarma vardı ve kuzeyden rüzgârlar geliyordu, Tarcas için harika hava koşulları. Pandemi başladığından beri Point'e gitmemişti ve oraya gidip okyanusta dalgalarla biraz boğuşmak için can atıyordu. Köpeğiyle tek başına gidecekti. Garrett Single görevdeydi.

Yaklaştıkça, SUV'nin rölantide çalıştığını duyabiliyordu ve plakadan bunun bir şehir arabası olduğunu anlayabildi, havaalanında bekleyen bir limuzin servisinden gelen bir araç değildi. Takım elbiseli iri kıyım bir adam ön koltuğun kapısına dikilip, ön koltuktaki yolcusunun dönmesini bekliyordu. Ballard kulaklıklarını çıkardı ve telefonundan müziği durdurdu. Marvin Gaye'den *"What's Going On"* çalıyordu.

Güvenlik kapısına vardığında, baştan aşağı polis üniformalı, yakasında dört yıldız olan gri saçlı bir adam gördü. Polis şefiydi. Köpeğin tasmasının çıkardığı sesi duydu ve Ballard'ın yaklaştığını görmek için döndü.

"Dedektif Ballard değil mi?" diye sordu adam.

"Yani, Ballard benim," dedi. "Yalnız artık Dedektif değilim."

"Sizinle bunu konuşmak istiyordum. Daha önce tanıştık mı?"

"Hayır, hayır, birebirde değil ama kim olduğunuzu biliyorum Şef.

"Özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Bizi burada kimsenin duyacağını sanmam."

Açık ve netti. Ballard adamı eve davet etmiyordu.

"O zaman burası iyi," dedi adam.

"Sizin için ne yapabilirim?" dedi Ballard.

"Son zamanlarda manşetlere taşınan bazı davalarla ilgili çalışmalarınızdan haberdarım. Hakkı verilmemiş işlerinizden demeliyim. Rozeti teslim etmeden önce ve sonra."

"Yani?"

Adam cebinden bir rozet çıkardı. Ballard üstündeki numarayı tanıdı. İki hafta öncesine kadar üzerinde taşıdığı rozetti.

"Bunu geri almanızı istiyorum," dedi adam.

"İşe dönmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu Ballard.

"Evet. Polis departmanının değişmesi lazım. Bunun için de değişim içerden başlamalı. Bu değişimi gerçekleştirebilenler gitmeyi tercih ederse nasıl başarılı olabiliriz?"

"Departmanın benim gibi birine ihtiyaç duyduğunu sanmıyorum. Departmanın değişmek istediğini de düşünmüyorum."

"Departmanın ne istediği önemli değil, Dedektif Ballard. Değişimi reddeden topluluklar ölür. Ben de sizi bu yüzden dönmenizi istiyorum. Değişimi başlatmama yardım etmeniz lazım."

"Benim görevim ne olacak?"

"Ne isterseniz."

Ballard başıyla onayladı. Bosch'ı hatırladı, o da değişimin içeriden gelmesi gerektiğini söylemişti. Sokaklarda eylem yapan bir milyon insan değişim için yeterli değildi. Bosch ile planladıkları ortaklığı aklından geçirdi.

"Bu teklifi düşünebilir miyim Şef?" dedi.

"Elbette, düşün taşın," dedi adam. "Ama fazla uzun sürmesin. Halletmemiz gereken bir sürü iş var."

Rozeti kaldırdı.

"Sizden haber alıncaya kadar bende kalacak," dedi.

"Tabii, efendim," dedi Ballard.

Şef, arabasına döndü ve şoförü kapısını açtı. Siyah SUV, Finley'den uzaklaşırken Ballard arabanın arkasından baktı.

Sonra sörfe gitti.

Renée Ballard ve Harry Bosch, masum kurbanların hakkını aramak için bir araya geliyor.

Hollywood, yılın son gecesinde kaosun merkezidir. Yeni yıl geri sayımının bitimiyle havaya ateş açıldığı sırada bir oto tamircisi sokak partisinde vurulur. Gece vardiyasında görevli dedektif Renée Ballard olay yerine çağrılır.

Adamın kaza kurşunuyla ölmediğini anlamak Ballard için zor olmaz. Bu cinayetin peşine düşen dedektif çok geçmeden kendini, çözüme kavuşturulamayan bir davanın içinde bulur. Üstelik bunu bir zamanlar soruşturan kişi yabancı değil Harry Bosch'ın ta kendisidir.

Hollywood'daki bekâr kadınların korkulu rüyası olan Gece Yarısı Adamları da hız kesmeden saldırılarına devam eder. Ballard faillerden daima bir adım önde olmalı, hatta onların zihinlerine sızmalıdır. Aynı anda iki soluk kesen davanın ortasında kalan Ballard ve Bosch ikilisi, yine prensiplerinden ödün vermeden adalet dağıtmaya kararlıdır.

nemesis KİTAP
MASAL PEREST
nora
nemesiskitap.com
nemesiskitap | nora | masalperest
9 786258 400533
KDV'den muaftır.